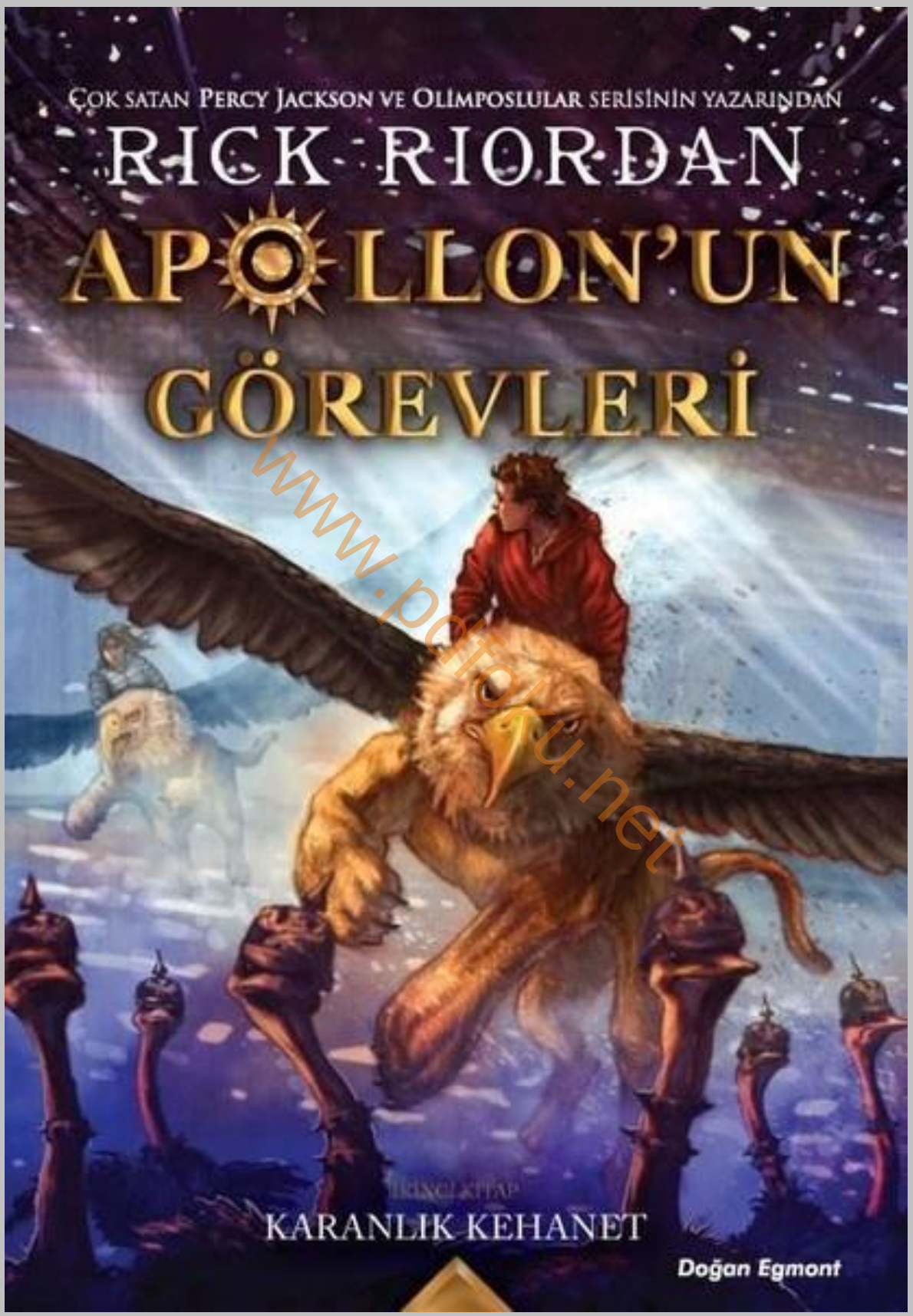

www.pdfoku.net

Apollon’un Görevleri 2

Karanlık Kehanet

www.kitfoku.net

Rick Riordan

Karanlık Kehanet
Yazar: Rick Riordan

Seri: Apollo'nun Denemeleri #2

Türler: Fantezi

Ursula K. Le Guin'e,

Menzillerde kuralların değiştiğini bana kim öğretti

Lester (Apollon)

Hala insan; sorduğunuz için teşekkürler

Tanrılar, hayatımdan nefret ediyorum

www.pdfoku.net

EJDERHAMIZ Indiana'ya savaş ilan ettiğinde, bunun kötü bir gün olacağını biliyordum.

Altı haftadır batıya seyahat ediyorduk ve Festus hiçbir zaman bir devlete karşı bu kadar düşmanlık göstermemişti. New Jersey görmezden geldi. Pittsburgh Tepegözleriyle savaşımıza rağmen Pennsylvania'dan hoşlanıyor gibiydi. Ohio'ya, bizi gülen bir yüzle süslenmiş dev bir kırmızı sürahi şeklinde takip eden Romalı çocukluk içkileri tanrıçası Potina ile karşılaşmamızdan sonra bile tahammül etti.

Yine de bir nedenden dolayı Festus, Indiana'yı sevmediğine karar verdi. Indiana Eyalet Binası'nın kubbesine indi, metalik kanatlarını çırptı ve eyalet bayrağını bayrak direğinden yakan bir ateş konisini patlattı.

"Vay dostum!" Leo Valdez ejderhanın dizginlerini çekti. "Bu konuyu konuşmuştuk. Halka açık anıtlara kaynak yok!”

Arkasında, ejderhanın omurgasında, Calypso denge için Festus'un terazisini kavradı. "Lütfen yere inebilir miyiz? Bu sefer nazikçe mi?"

Bir zamanlar hava ruhlarını kontrol eden, eskiden ölümsüz bir büyücü için Calypso, uçmanın hayranı değildi. Soğuk rüzgar kestane rengi saçlarını yüzüme savurdu, gözlerimi kırpıştırıp tükürmeme neden oldu.

Aynen öyle sevgili okur.

Ben, en önemli yolcu, bir zamanlar şanlı tanrı Apollon olan genç, ejderhanın arkasına oturmak zorunda kaldım. Ah, Zeus beni ilahi güçlerimden mahrum ettiğinden beri çektiğim aşağılamalar! Korkunç takma adı Lester Papadopoulos olan on altı yaşında bir ölümlü olmam yeterli değildi. Babamın nezaketine geri dönmenin bir yolunu bulana kadar (uh) kahramanca görevler yapmak için yeryüzünde çabalamak zorunda kalmam ya da aşırı tepki vermeyen bir sivilce vakam olması yeterli değildi. karşı sivilce ilacı. New York Eyaleti genç ehliyetime rağmen, Leo Valdez bronz hava atını kullanmam için bana güvenmedi!

www.pdfokur.net

Festus'un pençeleri, kendi boyunda bir ejderha için çok küçük olan yeşil bakır kubbeyi kavramak için çırpındı. Güneş arabama ilham perisi Calliope'nin gerçek boyutlu bir heykelini yerleştirdiğim zamana bir geri dönüş yaşadım ve kaputun ekstra ağırlığı beni Çin'e daldırdı ve Gobi Çölü'nü yarattı.

Leo arkasına baktı, yüzü isle kaplıydı. "Apollon, bir şey hissediyor musun?"

“Bir şeyleri hissetmek neden benim işim? Sırf bir kehanet tanrısı olduğum için..."

Calypso, "Görme gören sensin," diye hatırlattı bana. "Arkadaşın Meg'in burada olacağını söylemiştin."

Meg'in adını duymak bile içimi acıttı. "Bu, aklımla yerini tam olarak belirleyebileceğim anlamına gelmiyor! Zeus, GPS erişimimi iptal etti!"

"KÜRESEL KONUMLAMA SİSTEMİ?" Kalipso sordu.

"Tanrısal konumlandırma sistemleri."

“Bu gerçek bir şey değil!”

"Arkadaşlar, sakin olun." Leo ejderhanın boynunu okşadı. "Apollo, sadece dene, olur mu? Burası hayalini kurduğunuz şehre benziyor mu, görünmüyor mu?”

Ufukları taradım.

Indiana dümdüz bir ülkeydi - karayolları bodur kahverengi ovaları çaprazladı, kentsel yayılmanın üzerinde yüzen kış bulutlarının gölgeleri. Etrafımızda cılız bir şehir merkezi yüksek binaları kümesi yükseliyordu - siyah ve beyaz meyan kökü gibi katmanlı taş ve cam yığınları. (Lezzetli meyankökü de değil; üvey annenin kahve

www.pdfoku.net

masasının üzerindeki şeker kasesinde çağlar boyu oturan nahoş çeşit. Ve hayır, Hera, neden senden bahsedeyim ki?)

New York'ta toprağa düştükten sonra, Indianapolis'i ıssız ve sönük buldum, sanki uygun bir New York mahallesi -belki de Midtown-Manhattan'ın tamamını kapsayacak şekilde uzatılmış, sonra nüfusunun üçte ikisinden kurtulmuş ve nüfusun üçte ikisinden kurtulmuş gibi. kuvvetlice yıkanır.

Antik Roma imparatorlarından oluşan kötü bir üçlünün böyle bir yerle ilgilenmesi için hiçbir neden düşünemedim. Meg McCaffrey'in beni yakalaması için neden buraya gönderildiğini de hayal edemiyordum. Yine de görüşlerim açıktı. Bu ufuk çizgisini görmüştüm. Eski düşmanım Nero'nun Meg'e emir verdiğini duymuştum: Batıya git. Bir sonraki Oracle'ı bulamadan Apollo'yu yakalayın. Onu bana canlı getiremezsen, öldür onu.

Bu konuda gerçekten üzücü olan şey? Meg benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ayrıca Zeus'un çarpık mizah anlayışı sayesinde yarı tanrı ustam oldu. Ölümlü kaldığım sürece Meg bana her şeyi yapmamı, hatta kendimi öldürmemi emredebilirdi… Hayır. Bu tür olasılıkları düşünmemek daha iyi.

Metal koltuğumda kıpırdandım. Haftalarca süren yolculuktan sonra yorgundum ve eyer ağrıyordu. Dinlenmek için güvenli bir yer bulmak istedim. Burası öyle bir şehir değildi. Aşağıdaki manzarayla ilgili bir şey beni Festus kadar huzursuz etti.

Ne yazık ki, olmamız gereken yerin burası olduğundan emindim. Tehlikeye rağmen, Meg McCaffrey'i tekrar görme, onu kötü üvey babasının elinden kurtarma şansım olursa, denemeliydim.

"Burası" dedim. "Bu kubbe altımıza çökmeden önce yere inmemizi öneriyorum."

Calypso eski Minos dilinde homurdandı, "Bunu zaten söylemiştim."

www.pdfoku.net

"Pekala, özür dilerim, büyücü!" Aynı dilde cevap verdim. “Belki faydalı vizyonların olsaydı seni daha sık dinlerdim!”

Calypso bana Minos dilinin yok olmadan önce ne kadar renkli olduğunu hatırlatan birkaç isim söyledi.

Hey, siz ikiniz, dedi Leo. “Eski lehçeler yok. İspanyolca veya İngilizce, lütfen. Veya Makine.”

Festus onaylarcasına gıcırdadı.

Sorun değil oğlum, dedi Leo. "Eminim bizi dışlamak istemediler. Şimdi sokak seviyesine inelim, ha?”

Festus'un yakut gözleri parladı. Metal dişleri matkap ucu gibi dönüyordu. Illinois'in şu anda kulağa oldukça iyi geldiğini düşündüğünü hayal ettim.

Ama kanatlarını çırptı ve kubbeden atladı. Kaldırımı kırmaya yetecek kadar güçle devlet binasının önüne inerek aşağı doğru hızla indik. Gözlerim su balonları gibi titriyordu.

Festus başını iki yana salladı, burun deliklerinden buhar çıkıyordu.

Hemen bir tehdit görmedim. Arabalar Batı Washington Caddesi'nde yavaş yavaş ilerliyordu. Yanından geçen yayalar: Çiçekli elbiseli orta yaşlı bir kadın, CAFÉ PATACHOU etiketli bir kağıt kahve fincanı taşıyan ağırbaşlı bir polis, mavi gofre takım elbiseli temiz kesimli bir adam.

Mavili adam yanından geçerken kibarca el salladı. "Sabah."

"Sup, ahbap," diye seslendi Leo.

Kalipso başını eğdi. "Neden bu kadar arkadaş canlısıydı? Elli tonluk metal bir ejderhanın tepesinde oturduğumuzu görmüyor mu?”

www.pdfoku.net

Leo sırıttı. "Bu Sis, bebeğim - ölümlü gözlerle uğraşıyor. Canavarları sokak köpeği gibi gösteriyor. Kılıçları şemsiye gibi gösterir. Beni her zamankinden daha yakışıklı gösteriyor!”

Calypso başparmaklarını Leo'nun böbreklerine bastırdı.

"Ah!" şikayet etti.

"Sis'in ne olduğunu biliyorum Leonidas..."

"Hey, bana asla öyle deme demiştim."

“—ama Sis, Festus boyutundaki bir canavarı bu kadar yakın mesafeden gizleyebiliyorsa, burada çok güçlü olmalı. Apollo, bunu biraz tuhaf bulmuyor musun?”

Geçen yayaları inceledim.

Doğru, Sis'in özellikle ağır olduğu yerler görmüştüm. Truva'da, savaş alanının üzerindeki gökyüzü tanrılarla o kadar yoğundu ki, savaş arabanızı başka bir tanrıya çarpmadan çeviremezdiniz, ancak Truvalılar ve Yunanlılar varlığımızın yalnızca ipuçlarını gördüler. 1979'da Three Mile Adası'nda ölümlüler, kısmen nükleer erimelerinin Ares ve Hephaestus arasındaki destansı bir elektrikli testere dövüşünden kaynaklandığını bir şekilde anlayamadılar. (Hatırladığım kadarıyla Hephaestus, Ares'in bel altı kotuna hakaret etmişti.)

Yine de buradaki sorunun yoğun Sis olduğunu düşünmedim. Bu yerlilerle ilgili bir şey beni rahatsız etti. Yüzleri fazla sakindi. Onların sersemlemiş gülümsemeleri bana Dionysos Festivali'nden hemen önceki eski Atinalıları hatırlattı - herkesin keyfi yerinde, dikkati dağılmış, sarhoş ayaklanmaları ve gelecek sefahati düşünüyorlardı.

"Gözlerden uzak durmalıyız," diye önerdim. "Belki-"

Festus ıslak bir köpek gibi titreyerek sendeledi. Göğsünün içinden gevşek bir bisiklet zincirine benzer bir ses geldi.

www.pdfoku.net

"Yine olmaz," dedi Leo. "Herkes çıksın!"

Calypso ve ben hızla attan indik.

Leo, Festus'un önüne koştu ve kollarını klasik bir ejderha avcısı duruşuyla uzattı. "Hey dostum, sorun değil! Seni bir süreliğine kapatacağım, tamam mı? Biraz aksama süresi—”

Festus, Leo'yu yutan bir alev sütunu kustu. Neyse ki Valdez yanmazdı. Giysileri değildi. Leo'nun bana söylediğine göre, genellikle sadece konsantre olarak kıyafetlerinin yanmasını önleyebilirdi. Ancak sürpriz bir şekilde yakalanırsa, her zaman işe yaramadı.

Alevler söndüğünde, Leo asbestli boxer şortundan, sihirli alet kemerinden ve dumanı tüten, kısmen erimiş bir çift spor ayakkabısından başka hiçbir şey giymeden önümüzde durdu.

"Lanet olsun!" şikayet etti. “Festus, burası soğuk!”

Ejderha tökezledi. Leo hamle yaptı ve kolu ejderhanın sol ön ayağının arkasına çevirdi. Festus çökmeye başladı. Kanatları, uzuvları, boynu ve kuyruğu vücuduna doğru büzüldü, bronz plakaları üst üste binip içe doğru katlandı. Birkaç saniye içinde robot arkadaşımız büyük bir bronz bavula dönüşmüştü.

Bu elbette fiziksel olarak imkansız olmalıydı, ancak herhangi bir iyi tanrı, yarı tanrı veya mühendis gibi Leo Valdez de fizik yasaları tarafından durdurulmayı reddetti.

Yeni bagajına kaşlarını çattı. “Dostum… Jiroskop kondansatörünü tamir ettiğimi sanıyordum. Sanırım bir makine atölyesi bulana kadar burada mahsur kaldık.”

Kalipso yüzünü buruşturdu. Pembe kayak ceketi bulutların arasından uçuşumuzun yoğunlaşmasıyla parlıyordu. "Peki böyle bir dükkan bulursak Festus'u onarmak ne kadar sürer?"

www.pdfoku.net

Leo omuz silkti. "On iki saat? On beş mi?" Bavulun yan tarafındaki düğmeye bastı. Bir kol çıktı. "Ayrıca bir erkek giyim mağazası görürsek, bu iyi olabilir."

Bir TJ Maxx'e, Leo'nun boxer şortlu ve erimiş spor ayakkabılı, arkasında bronz bir bavul yuvarlayarak yürüdüğümü hayal ettim. Bu fikirden hoşlanmadım.

Sonra kaldırımın olduğu yönden "Merhaba!" diye bir ses duyuldu.

Çiçekli elbiseli kadın geri dönmüştü. En azından aynı kadına benziyordu. Ya o ya da Indianapolis'teki birçok kadın mor-sarı hanımeli elbiseler giydi ve 1950'lerin kabarık saç stillerine sahipti.

Boş boş gülümsedi. "Güzel sabah!"

Aslında sefil bir sabahtı -soğuk ve bulutlu ve yaklaşan kar kokusuyla- ama onu tamamen görmezden gelmenin kabalık olacağını hissettim.

Ona küçük bir geçit töreni dalgası yaptım - tapanlarıma sunağıma eğilmeye geldiklerinde yaptığım türden bir jest. Bana göre mesaj yeterince açıktı: Seni görüyorum, cılız ölümlü; şimdi koş. Tanrılar konuşuyor.

Kadın ipucunu almadı. Öne doğru yürüdü ve kendini önümüze dikti. Pek iri değildi ama vücut ölçülerinde bir şeyler ters görünüyordu. Omuzları kafasına göre fazla genişti. Göğsü ve göbeği, elbisesinin önüne bir çuval mango doldurmuş gibi yumrulu bir kütle halinde dışarı çıktı. Cılız kolları ve bacaklarıyla bana bir tür dev böceği anımsattı. Eğer devrilirse, kolayca ayağa kalkabileceğinden şüpheliydim.

"Aman!" Çantasını iki eliyle kavradı. "Siz çocuklar şirin değil misiniz!"

Ruju ve göz farı, morun şiddetli bir tonuydu. Beynine yeterince oksijen gidip gitmediğini merak ettim.

www.pdfoku.net

"Hanımefendi" dedim, "biz çocuk değiliz." Dört bin yaşın üzerinde olduğumu ve Calypso'nun daha da yaşlı olduğunu ekleyebilirdim, ama buna girmemeye karar verdim. "Şimdi, izin verirseniz, tamir etmemiz gereken bir bavulumuz var ve arkadaşımın bir pantolona çok ihtiyacı var."

Yanından geçmeye çalıştım. Yolumu kapattı.

"Henüz gidemezsin canım! Seni Indiana'da karşılamadık!" Çantasından bir akıllı telefon çıkardı. Ekran, bir arama devam ediyormuş gibi parladı.

O, tamam, dedi telefona. "Herkes buraya gelsin. Apollon burada!"

Ciğerlerim göğsümde büzüldü.

Eski günlerde, bir kasabaya gelir gelmez tanınmayı beklerdim. Tabii ki yerliler beni karşılamak için acele ederdi. Şarkı söyler, dans eder ve çiçek atarlardı. Hemen yeni bir tapınak inşa etmeye başlayacaklardı.

Ama Lester Papadopoulos olarak böyle bir muameleyi garanti etmedim. Eski şanlı benliğime hiç benzemiyordum. Kızılderililerin karışık saçlarıma, sivilcelerime ve sarkıklığıma rağmen beni tanıyabilecekleri fikri hem aşağılayıcı hem de ürkütücüydü. Ya şu anki halimde bir heykelimi dikseler - şehirlerinin merkezine dev bir altın Lester? Diğer tanrılar bunun sonunu duymama asla izin vermezdi!

"Hanımefendi" dedim, "korkarım beni yanılttınız..."

"Mütevazı olmayın!" Kadın telefonunu ve çantasını bir kenara fırlattı. Bir haltercinin gücüyle kolumu tuttu. "Efendimiz sizi gözaltına almaktan çok memnun olacaktır. Ve lütfen bana Nanette de.

Kalipso yüklendi. Ya beni savunmak istedi (muhtemelen) ya da Nanette isminin hayranı değildi. Kadının yüzüne yumruk attı.

www.pdfoku.net

Bu tek başına beni şaşırtmadı. Ölümsüz güçlerini kaybeden Calypso, diğer becerilerde ustalaşmaya çalışma sürecindeydi. Şimdiye kadar kılıçlarda, sırıklı silahlarda, shurikenlerde, kamçılarda ve doğaçlama komedide başarısız olmuştu. (Hayal kırıklığını anlayabiliyordum.) Bugün yumruklarını denemeye karar vermişti.

Beni şaşırtan şey yumruğunu Nanette'in yüzüne yaptığı yüksek sesle ÇATLATMA - parmak kemiklerinin kırılma sesiydi.

"Ah!" Calypso elini tutarak sendeleyerek uzaklaştı.

Nanette'in kafası geriye doğru kaydı. Kendi yüzünü kapmak için beni serbest bıraktı, ama çok geçti. Başı omuzlarından düştü. Kaldırımda çınladı ve yana yuvarlandı, gözleri hala yanıp sönüyor, mor dudaklar seğiriyordu. Tabanı pürüzsüz paslanmaz çelikti. Üzerine saç ve tel tokalarla yapıştırılmış yırtık koli bandı şeritleri iliştirilmişti.

“Kutsal Hephaistos!” Leo, Calypso'nun yanına koştu. "Bayan, yüzünle kız arkadaşımın elini kırdın. Nesin sen, bir otomat mı?"

"Hayır canım," dedi kafası kesilmiş Nanette. Boğuk sesi kaldırımdaki paslanmaz çelik kafadan gelmiyordu. Elbisesinin içinden bir yerden geliyordu. Yakasının hemen üstünde, eskiden boynunun olduğu yerde, ince sarı saçlardan oluşan bir çıkıntı, tel tokalarla birbirine dolanmıştı. “Ve söylemeliyim ki, bana vurmak pek kibar değildi.”

Geç de olsa metal kafanın bir kılık değiştirdiğini fark ettim. Satirlerin toynaklarını insan ayakkabılarıyla kapladıkları gibi, bu yaratık da insan yüzü taklidi yaparak ölümlü sanıldı. Sesi bağırsak bölgesinden geliyordu, yani…

Dizlerim titredi.

"Bir blemmyae," dedim.

Nanette güldü. Şişkin orta bölümü hanımeli kumaşın altında kıvranıyordu. Kibar bir Ortabatılının asla düşünemeyeceği bir şey olan bluzunu yırtarak açtı ve gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

www.pdfoku.net

Bir kadının sutyeninin olduğu yerde, iki devasa şişkin göz bana göz kırptı. Göğüs kemiğinden büyük, parlak bir burun çıktı. Karnının üzerinde iğrenç bir ağız kıvrılmıştı - parıldayan turuncu dudaklar, dişler boş beyaz iskambil kağıtlarını andırıyordu.

"Evet canım," dedi yüz. "Ve seni Triumvirate adına tutukluyorum!"

Washington Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı, hoş görünümlü yayalar döndüler ve bize doğru yürümeye başladılar.

başsız adamlar ve kızlar

Midwest havasını sevmemek

Oh, bak—peynir hayaleti

GEE, APOLLO, düşünüyor olabilirsin, neden sadece yayını çekip onu vurmadın? Ya da dövüş ukulelenizden bir şarkıyla onu büyüleyin?

Doğru, o iki parça da sadağımla birlikte sırtıma asılmıştı. Ne yazık ki, en iyi yarı tanrı silahları bile bakım denilen bir şeye ihtiyaç duyar. Melez Kampı'ndan ayrılmadan önce çocuklarım Kayla ve Austin bunu bana açıklamışlardı. Bir tanrıyken eskiden olduğu gibi öylece yayımı ve titrememi kaldıramazdım. Artık ukulelemin elime geçmesini isteyip mükemmel bir ahenk içinde olmasını bekleyemezdim.

Silahlarım ve müzik aletim battaniyelere özenle sarılmıştı. Aksi takdirde, ıslak kış gökyüzünde uçmak yayı çarpıtır, okları mahveder ve ukulelemin telleriyle Hades oynardı. Onları şimdi çıkarmak benim sahip olmadığım birkaç dakikayı alacaktı.

Ayrıca, blemmyae'ye karşı bana çok iyi geleceklerinden şüpheliydim.

Julius Caesar'ın zamanından beri onların türüyle uğraşmamıştım ve birini görmeden iki bin yıl daha yaşamaktan mutlu olurdum.

www.pdfoku.net

Bir şiir ve müzik tanrısı, kulakları koltuk altlarına sıkışmış bir türe karşı nasıl etkili olabilir? Blemmyae okçuluktan korkmuyor ya da saygı duymuyordu. Kalın derili, sağlam yakın dövüşçülerdi. Hatta çoğu hastalık türüne karşı dirençliydiler, bu da beni asla tıbbi yardım için çağırmadıkları ya da veba oklarımdan korkmadıkları anlamına geliyordu. Hepsinden kötüsü, mizahtan yoksun ve hayal gücünden yoksunlardı. Geleceğe ilgileri yoktu, bu yüzden Oracles veya kehanetlerin bir faydası olmadığını gördüler.

Kısacası benim gibi çekici, çok yetenekli bir tanrıya daha az sempati duyan bir ırk yaratamazsınız. (Ve inanın bana, Ares denemişti. Pişirdiği on sekizinci yüzyıl Hessian paralı askerleri mi? Ugh. George Washington ve ben onlarla en kötü zamanımızı geçirdik.)

"Leo," dedim, "ejderhayı harekete geçir."

"Onu sadece uyku döngüsüne soktum."

"Acele etmek!"

Leo bavulun düğmelerini karıştırdı. Hiçbir şey olmadı. "Sana söyledim adamım. Festus arızalı olmasa bile, uyuduktan sonra uyanması gerçekten zor."

Harika, diye düşündüm. Calypso kırık elinin üzerine kamburlaşarak Minos müstehcen sözler mırıldandı. Leo iç çamaşırının içinde titredi. Ve ben...şey, ben Lester'dım. Tüm bunlara ek olarak, düşmanlarımıza ateş püskürten büyük bir otomatla karşı karşıya gelmek yerine, artık onları zar zor taşınabilir bir metal bagajla karşılamamız gerekecekti.

Ben blemmyae'ye bindim. "BAŞLA, faul Nanette!" Eski tanrısal gazap sesimi toplamaya çalıştım. "Bir daha ilahi şahsıma elinizi uzatın, YOK edileceksiniz!"

Ben tanrıyken, bu tehdit tüm orduların kamuflaj pantolonlarını ıslatması için yeterliydi. Nanette inek kahverengisi gözlerini kırpıştırdı.

www.pdfoku.net

Şimdi telaşlanma, dedi. Dudakları, kukla olarak kullanılan cerrahi bir kesiği izlemek gibi, grotesk bir şekilde hipnotikti. "Ayrıca tatlım, sen artık bir tanrı değilsin."

Neden insanlar bana bunu sürekli hatırlatmak zorundaydı?

Daha fazla yerli bizim konumumuzda birleşti. İki polis memuru, devlet binasının merdivenlerinden aşağı indi. Senato Bulvarı'nın köşesinde, üç temizlik işçisi çöp kamyonlarını terk etti ve ellerinde büyük metal çöp tenekeleri bulunduruyordu. Diğer yönden, iş takımları giymiş yarım düzine adam başkentin bahçesine girdi.

Leo küfür etti. "Bu kasabadaki herkes metalci mi? Ve iyi bir metal kafadan bahsetmiyorum."

Nanette, Sakin ol tatlım, dedi. "Teslim ol ve sana fazla zarar vermek zorunda kalmayacağız. Bu imparatorun işi!"

Kırık eline rağmen, Calypso görünüşe göre teslim olmak istemiyordu. Meydan okuyan bir haykırışla Nanette'e yeniden saldırdı, bu sefer blemmyae'nin dev burnuna doğru bir karate vuruşu başlattı.

"Yapma!" Çok geç sustum.

Bahsettiğim gibi, blemmyae sağlam varlıklardır. Onları yaralamak zordur ve öldürmek daha da zordur. Calypso'nun ayağı hedefine bağlandı ve ayak bileği kötü bir patlamayla büküldü. Yere yığıldı, acı içinde guruldadı.

"Kal!" Leo yanına koştu. "Geri çekil, göğüs suratlı!"

Nanette, "Dil, canım," diye azarladı. "Artık korkarım seni ezmek zorunda kalacağım."

Bir rugan pompa kaldırdı ama Leo daha hızlıydı. Bir ateş küresi çağırdı ve onu bir beyzbol topu gibi fırlattı ve Nanette'e tam göğüs hizasındaki gözlerinin arasından vurdu. Alevler vücudunu kapladı, kaşlarını ve çiçekli elbisesini alevler içinde bıraktı.

www.pdfoku.net

Nanette çığlık atıp sendelerken Leo, "Apollo, bana yardım et!" diye bağırdı.

Orada durduğumu fark ettim, şoktan donmuş haldeydim - bu sahneyi Olimpos Dağı'ndaki tahtımın güvenliğinden ortaya çıkan sahneyi izleseydim iyi olurdu. Ne yazık ki, ben burada daha aşağı varlıklarla siperlerdeydim. Calypso'nun ayağa kalkmasına yardım ettim (en azından sağlam bir ayağı). Kollarını omuzlarımıza attık (kazayla kırık elini tuttuğumda Calypso'dan gelen bir sürü çığlıkla) ve topallayarak uzaklaşmaya başladık.

Çimenliğin on metre ötesinde Leo aniden durdu. “Festus'u unuttum!”

"Bırak onu," diye çıkıştım.

"Ne?"

"Onu ve Calypso'yu idare edemeyiz! Daha sonra geri geleceğiz. Blemmyae onu görmezden gelebilir.”

"Ama onu nasıl açacaklarını bulurlarsa," diye endişelendi Leo, "ona zarar verirlerse..."

“MARRRGGGGH!” Nanette arkamızda yanan elbisesinin parçalarını kopardı. Belden aşağısı, bir satirden farklı olmayan, tüylü sarı kürk vücudunu kapladı. Kaşları alev alev yanıyordu ama bunun dışında yüzü zarar görmemiş görünüyordu. Ağzındaki külleri tükürdü ve bize doğru baktı. "Bu hoş değildi! YAKALAYIN ŞUNLARI!"

İşadamları neredeyse üzerimizdeydiler ve yakalanmadan Festus'a geri dönebileceğimize dair tüm umutları ortadan kaldırdılar.

Mevcut tek kahramanca seçeneği seçtik: koştuk.

Melez Kampı'nda Meg McCaffrey ile yaptığım üç ayaklı ölüm yarışından beri kendimi bu kadar engellenmiş hissetmemiştim. Calypso, Leo ile benim aramda bir pogo sopası gibi tekmeleyerek

www.pdfoku.net

yardım etmeye çalıştı, ama ne zaman kırık ayağını veya elini itse, bize karşı ciyakladı ve sarktı.

"S-özür dilerim çocuklar," diye mırıldandı, yüzü terden boncuk boncuk. "Sanırım yakın dövüşçü olmak için yaratılmadım."

"Ben de değilim," diye itiraf ettim. "Belki Leo onları oyalayabilirken..."

Hey, bana bakma, diye homurdandı Leo. “Ben sadece ara sıra ateş topu atabilen bir tamirciyim. Savaşçımız bavul modunda orada mahsur kaldı.”

"Daha hızlı topla," diye önerdim.

Sokağa canlı ulaştık çünkü blemmyae çok yavaş hareket etti. Sanırım ben de sahte bir metal kafayı kafamın üzerinde dengeleseydim yapardım, ama kılık değiştirmeleri olmasa bile blemmyae'lar güçlü oldukları kadar hızlı değildi. Korkunç derinlik algıları, sanki zemin çok katmanlı bir hologrammış gibi abartılı bir dikkatle yürümelerine neden oldu. Keşke onları alt edebilseydik…

"Günaydın!" Bir polis memuru sağımızda belirdi, ateşli silahı çekilmişti. "Dur yoksa ateş edeceğim! Teşekkürler!"

Leo alet kemerinden tıpalı bir cam şişe çıkardı. Subayın ayaklarına fırlattı ve çevresinde yeşil alevler parladı. Memur silahını düşürdü. Yanan üniformasını yırtmaya başladı, tüylü göğüs kaşları olan bir göğüs yüzü ve tıraşa ihtiyacı olan bir göbek sakalı ortaya çıktı.

"Vay canına," dedi Leo. “Blemmyae olmasını umuyordum. O benim tek Yunan ateşi şişesiydi beyler. Ve kendimden geçmek istemediğim sürece ateş topları çağırmaya devam edemem, yani...”

Calypso, "Sığınak bulmamız gerek," dedi.

www.pdfoku.net

Mantıklı tavsiye, ancak kapak bir Indiana konsepti gibi görünmüyordu. Sokaklar geniş ve düz, manzara düz, kalabalık seyrek, görüş hatları sonsuzdu.

Güney Capitol'e döndük. Omzumun üzerinden baktım ve gülümseyen sahte kafalı yerlilerden oluşan kalabalığın bize saldırdığını gördüm. Bir inşaat işçisi bir Ford kamyonetinin çamurluğunu sökmek için durdu, sonra yeni krom sopasını omzuna asarak geçit törenine yeniden katıldı.

Bu arada sıradan ölümlüler -en azından şu anda bizi öldürmekle ilgilenmeyenler- işlerine devam ediyor, telefon görüşmeleri yapıyor, trafik ışıklarında bekliyorlar, yakındaki kafelerde kahvelerini yudumluyorlar, bizi tamamen görmezden geliyorlardı. Bir köşede, bir süt sandığının üzerinde oturan, üstü örtülü evsiz bir adam benden değişiklik istedi. Çeşitli silahlarla değişimin hızla arkamızdan geldiğini ona söyleme dürtüsüne direndim.

Kalbim çarptı. Bacaklarım titredi. Ölümlü bir bedene sahip olmaktan nefret ediyordum. Korku, soğuk, mide bulantısı ve inleme dürtüsü gibi pek çok rahatsız edici şey yaşadım Lütfen beni öldürme! Calypso bileğini kırmamış olsaydı daha hızlı hareket edebilirdik ama onu pek geride bırakamazdık. Calypso'yu özellikle sevdiğimden değil, kusura bakmayın ama Leo'yu ejderhasını terk etmeye çoktan ikna etmiştim. Şansımı zorlamak istemedim.

"Orası!" dedi büyücü. Bir otelin arkasındaki servis sokağına benzeyen bir yeri çenesiyle işaret etti.

Lester Papadopoulos olarak New York'taki ilk günümü hatırlayarak ürperdim. "Ya bir çıkmaz sokaksa? En son kendimi çıkmaz bir sokakta bulduğumda işler iyi gitmedi."

Deneyelim, dedi Leo. "Orada saklanabiliriz, ya da... Bilmiyorum."

Kulağa kabataslak bir B planı gibi geldiğini bilmiyordum ama önerecek daha iyi bir şeyim yoktu.

www.pdfoku.net

İyi haber: sokak bir çıkmaz sokak değildi. Bloğun uzak ucunda bir çıkış açıkça görebiliyordum. Kötü haber: Otelin arka tarafındaki yükleme bölmeleri kilitliydi ve bize saklanacak hiçbir yer bırakmadı ve sokağın karşı duvarı Çöp Kovalarıyla kaplıydı. Ah, Çöp Kovaları! Onlardan nasıl da nefret ettim!

Leo içini çekti. "Sanırım içeri atlayabiliriz..."

"Numara!" diye bağırdım. "Bir daha asla!"

Olabildiğince hızlı bir şekilde ara sokakta mücadele ettik. Öfkeli bir tanrının Dumpster'ları yok edebileceği çeşitli yollar hakkında sessizce bir sone besteleyerek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Kendimi o kadar kaptırdım ki Calypso nefesi kesilene kadar önümüzde ne olduğunu fark etmedim.

Leo durdu. "Ne-? Merhaba."

Hayalet zayıf bir kızıl ışıkla parlıyordu. Hayatının baharında bir Yunan savaşçısı gibi geleneksel bir chiton, sandaletler ve kınlı bir kılıç giydi… kafasının kesilmiş olması dışında. Ancak blemmyae'nin aksine, bu kişinin bir zamanlar insan olduğu açıktı. Kopmuş boynundan eterli kan damlıyor, parlak turuncu tuniğine sıçradı.

"Peynir rengi bir hayalet," dedi Leo.

Ruh bir elini kaldırarak bizi ileriye çağırdı.

Ölümlü olarak doğmadığım için ölülerden özel bir korkum yoktu. Acı çeken bir ruh gördün, hepsini gördün. Ama bu hayaletle ilgili bir şey beni rahatsız etti. Uzaktaki bir anıyı, binlerce yıl öncesinden gelen bir suçluluk duygusunu karıştırdı...

Arkamızda, blemmyae'nin sesleri yükseldi. "Günaydın!" diye seslendiğini duydum. ve “Özür dilerim!” ve “Güzel bir gün!” kendi Hintlilerine.

"Biz ne yaptık?" Kalipso sordu.

www.pdfoku.net

"Hayali takip et," dedim.

"Ne?" Leo çığlık attı.

"Peynir rengi hayaleti takip ediyoruz. Her zaman söylediğin gibi: Vaya con queso."

"Bu bir şakaydı, ese."

Turuncu ruh tekrar işaret etti, sonra sokağın sonuna doğru süzüldü.

Arkamızda bir erkek sesi bağırdı, "İşte buradasın! Ne güzel hava, değil mi?"

Dönüp bize doğru dönen bir kamyon çamurluğu gördüm.

"Aşağı!" Calypso ve Leo'yu alt ettim, büyücü kadından daha fazla acı çığlığa neden oldum. Kamyon çamurluğu başımızın üzerinden geçti ve bir çöp bidonuna çarparak şenlikli bir çöp konfeti patlaması yarattı.

Ayağa kalkmak için mücadele ettik. Calypso titriyordu, artık acıdan şikayet etmiyordu. Onun şoka gireceğinden oldukça emindim.

Leo alet kemerinden bir zımba tabancası çıkardı. "Siz devam edin. Onları elimden geldiğince uzak tutacağım."

"Ne yapacaksın?" talep ettim. "Onları sıralayıp harmanlamak mı?"

"Onlara bir şeyler fırlatacağım!" Leo kıkırdadı. "Daha iyi bir fikrin yoksa?"

"B-ikiniz de durun," diye kekeledi Calypso. "Biz kimseyi arkada bırakmayız. Şimdi yürü. Sol, sağ, sol, sağ."

Sokaktan geniş açık dairesel bir plazaya çıktık. Oh, Kızılderililer neden dar, dolambaçlı sokakları, bir sürü karanlık köşesi ve belki de

www.pdfokur.net

uygun şekilde yerleştirilmiş bombaya dayanıklı sığınakları olan düzgün bir şehir inşa edemiyorlardı?

Halka şeklindeki bir arabanın ortasında, hareketsiz çiçek tarhlarıyla çevrili bir çeşme duruyordu. Kuzeyde başka bir otelin ikiz kuleleri yükseliyordu. Güneyde, kırmızı tuğla ve granitten yapılmış daha eski, daha görkemli bir bina -belki de Viktorya döneminden kalma bir tren istasyonu- yükseliyordu. Yapının bir tarafında, gökyüzüne yaklaşık iki yüz metre yükselen bir saat kulesi. Ana girişin üzerinde, mermer bir kemerin altında, Olimpos Dağı'ndaki haftalık oyun gecemiz için kullandığımız dart tahtasının vitray versiyonu gibi, yeşil bakır bir çerçeve içinde devasa bir gül pencere parıldıyordu.

Bu düşünce beni nostaljiyle mide bulandırdı. Athena'nın Scrabble skorları hakkında böbürlenmesini dinlemek anlamına gelse bile, oyun gecesi için eve dönmek için her şeyimi verirdim.

Plazayı taradım. Hayalet rehberimiz ortadan kaybolmuş gibiydi.

Neden bizi buraya getirmişti? Oteli deneyelim mi? Tren istasyonu?

Blemmyae etrafımızı sardığında bu sorular tartışmalı hale geldi.

Kalabalık arkamızdaki sokaktan dışarı fırladı. Bir polis arabası, tren istasyonunun yanındaki döner kavşağa girdi. Otelin garaj yoluna bir buldozer çekti, operatör el sallayıp neşeyle "Merhaba! Seni buldozerle ezeceğim!”

Meydandan tüm çıkışlar hızla engellendi.

Boynumda dondurularak kurutulmuş bir ter çizgisi. Sinir bozucu bir sızlanma kulaklarımı doldurdu, bunun kendi alt sesli sızlanmam olduğunu fark ettim, lütfen beni öldürme, lütfen beni öldürme.

Burada ölmeyeceğim, kendime söz verdim. Onu Indiana'da ısıramayacak kadar önemliyim.

www.pdfoku.net

Ama titreyen bacaklarım ve takırdayan dişlerim aynı fikirde değil gibiydi.

"Kimin bir fikri var?" Yurttaşlarıma sordum. "Lütfen, parlak bir fikir."

Calypso'nun o anki en parlak fikri kusmamaya çalışmakmış gibi görünüyordu. Leo, blemmyae'yi korkutmuşa benzemeyen zımba tabancasını kaldırdı.

Kalabalığın ortasından eski dostumuz Nanette, göğüs yüzü sırıtarak çıktı. Patentli deri pompaları, sarı bacak kürküyle fena halde çarpıştı. "Allah kahretsin, canlarım, beni biraz kızdırdınız."

En yakındaki sokak tabelasını yakaladı ve tek başına yerden söktü. "Şimdi, lütfen kıpırdamadan dur, değil mi? Bununla kafanızı dağıtacağım."

son performansım

Yaşlı bir bayan mikrofonu düşürür

Ve herkesi öldürür

Leo beni bu utançtan kurtardığında Omega Savunma Planı'nı BAŞLATMAK ÜZERE -dizlerime çöküp merhamet dileyerek- .Buldozer, diye fısıldadı.

"Bu bir şifreli kelime mi?" Diye sordum.

"Numara. Gizlice buldozerin yanına gideceğim. Siz ikiniz metal kafaların dikkatini dağıtın."

Calypso'nun ağırlığını bana verdi.

"Sen deli misin?" diye tısladı.

Leo ona Güven bana gibi acil bir bakış attı! Dikkatlerini dağıt!

www.pdfoku.net

Sonra yana doğru dikkatli bir adım attı.

"Ah!" Nanette ışınlandı. "Önce ölmeye gönüllü müsün, kısa boylu yarı tanrı? Bana ateşle vurdun, bu çok mantıklı."

Leo'nun aklında ne varsa, Nanette ile boyu hakkında tartışmaya başlarsa planının başarısız olacağını düşündüm. (Leo kısa denilmesi konusunda biraz hassastı.) Neyse ki herkesin dikkatini üzerime odaklama konusunda doğal bir yeteneğim var.

"Ölüm için gönüllüyüm!" Bağırdım.

Bütün çete dönüp bana baktı. Seçtiğim kelimelere sessizce lanet ettim. Pasta pişirmek ya da idam sonrası temizlik görevi gibi daha kolay bir şey için gönüllü olmalıydım.

Sık sık önceden düşünmeden konuşurum. Genellikle işe yarar. Bazen Rönesans veya Beat hareketi gibi doğaçlama şaheserlere yol açar. Bunun o zamanlardan biri olmasını ummak zorundaydım.

"Ama önce," dedim, "yakarışımı duy, ey merhametli blemmyae!"

Leo'nun ateşe verdiği polis silahını indirdi. Göbek sakalında Yunan ateşinin birkaç yeşil közü hâlâ için için yanıyordu. "Ne demek, yalvarışımı duydun mu?"

"Pekala," dedim, "ölmekte olan bir adamın...ya da tanrının ya da yarı tanrının ya da...kendini ne olarak tanımlarsın, Calypso? Titan mı? Yarı Titan mı?"

Calypso, kulağa şüpheli bir şekilde aptal gibi gelen bir sesle boğazını temizledi. "Apollon'un söylemeye çalıştığı şey, ey merhametli blemmyae, görgü kurallarının bizi öldürmeden önce bize son birkaç söz söylemeni talep etmesi. Eminim kaba olmak istemezsin."

Blemmyae dehşete düşmüş görünüyordu. Hoş gülümsemelerini kaybettiler ve mekanik başlarını salladılar. Nanette, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak öne doğru yürüdü. "Hayır! Çok kibarız."

www.pdfoku.net

Polis, "Son derece kibar," diye onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi Nanette.

"Rica ederim," dedi polis.

"Dinle o zaman!" Ben ağladım. “Arkadaşlar, düşmanlar, blemmyae… koltuk altlarınızı açın ve acıklı hikayemi dinleyin!”

Leo, elleri alet kemerinin ceplerinde, bir adım daha geriye gitti. Elli yedi, elli sekiz adım daha atsa buldozere varacaktı. Harika.

"Ben Apollo'yum!" başladım. “Eskiden bir tanrı! Olimpos'tan düştüm, Zeus tarafından yere yığıldım, haksız yere devlerle savaş başlatmakla suçlandım!"

"Hasta olacağım," diye mırıldandı Calypso. "Bırak oturayım."

"Ritmi bozuyorsun."

"Kulak zarlarımı kırıyorsun. Oturmama izin ver!”

Calypso'yu çeşmenin istinat duvarına indirdim.

Nanette sokak tabelasını kaldırdı. "Öyle mi? Şimdi seni öldürebilir miyim?"

"Hayır hayır!" Dedim. "Ben sadece, ah, Calypso'nun oturmasına izin veriyorum... böylece o benim korom gibi davranabilir. İyi bir Yunan performansının her zaman bir koroya ihtiyacı vardır.”

Calypso'nun eli ezilmiş patlıcana benziyordu. Ayak bileği, spor ayakkabısının üst kısmında şişmişti. Nasıl bilinçli kalabildiğini, koro gibi davranabildiğini anlamadım ama titrek bir nefes aldı ve başını salladı. "Hazır."

"Lo!" Dedim. "Melez Kampına Lester Papadopoulos olarak geldim!"

www.pdfoku.net

“Acıklı bir ölümlü!” Kalipso koro halindeydi. “Gençlerin en değersizi!”

Ona dik dik baktım ama performansımı tekrar durdurmaya cesaret edemedim. "Arkadaşım Meg McCaffrey ile birçok zorluğun üstesinden geldim!"

“Efendisini kastediyor!” Kalipso eklendi. “On iki yaşında bir kız! İşte gençlerin en değersizi olan zavallı kölesi Lester!”

Polis sabırsızca homurdandı. "Bütün bunları biliyoruz. İmparator bize söyledi.”

Nanette, "Şşş," dedi. "Kibar ol."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Kadim bir Kahin olan Dodona Korusu'nu güvence altına aldık ve Nero'nun planlarını bozduk! Ama ne yazık ki Meg McCaffrey benden kaçtı. Kötü üvey babası onun aklını zehirlemişti!”

"Zehir!" Kalipso ağladı. "Gençlerin en değersizi Lester Papadopoulos'un nefesi gibi!"

Calypso'yu çiçek tarhına itme dürtüsüne direndim.

Bu arada Leo, yorumlayıcı bir dans rutini kisvesi altında buldozere doğru ilerliyor, dönüp duruyor, nefes nefese kalıyor ve sözlerimi pantomim yapıyordu. Boksör şortu içinde halüsinasyon gören bir balerine benziyordu ama blemmyae kibarca yolundan çekildi.

"Lo!" Bağırdım. "Dodona Kahininden bir kehanet aldık - çok korkunç bir lirik!"

"Korkunç!" Kalipso koro halindeydi. "Gençlerin en değersizi olan Lester'ın becerileri gibi."

www.pdfoku.net

"Sıfatlarınızı çeşitlendirin," diye homurdandım ve dinleyicilerim için devam ettim: "Yol boyunca birçok korkunç düşmanla savaşırken başka bir Kahin aramak için batıya gittik! Alçak getirdiğimiz Tepegözler!"

Leo buldozerin çalışma tahtasına atladı. Zımba tabancasını dramatik bir şekilde kaldırdı, sonra buldozer operatörünü göğüslerinden iki kez zımbaladı - tam gözlerinin olduğu yerde. Bu, blemmyae gibi zorlu bir tür için bile iyi hissettiremezdi. Operatör çığlık attı ve göğsünü tuttu. Leo onu sürücü koltuğundan attı.

Polis memuru "Hey!" diye bağırdı.

"Beklemek!" onlara yalvardım. "Arkadaşımız size sadece Tepegözleri nasıl yendiğimizin dramatik bir yorumunu veriyor. Bir hikaye anlatırken buna tamamen izin verilir!"

Kalabalık belirsizce kıpırdandı.

Nanette, "Bunlar çok uzun son sözler," diye şikayet etti. "Kafanı ne zaman ezeceğim?"

"Yakında," diye söz verdim. "Şimdi, dediğim gibi… batıya gittik!"

Calypso'yu (ve biraz da benimkinde) büyük bir sızlanmayla tekrar ayağa kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Benimle çalış" dedim. "Lo, çılgınlar! Bakın nasıl seyahat ettik!"

İkimiz sendeleyerek buldozere doğru gittik. Leo'nun elleri kontrollerin üzerinde uçtu. Motor canlandı.

"Bu bir hikaye değil!" polis memuru protesto etti. "Kaçıyorlar!"

"Hayır, hiç de değil!" Calypso'yu buldozerin üzerine itip peşinden tırmandım. "Görüyorsun, böyle haftalarca seyahat ettik…"

www.pdfoku.net

Leo geri çekilmeye başladı. bip. bip. bip. Buldozerin küreği yükselmeye başladı.

"Melez Kampı olduğunuzu hayal edin," diye bağırdım kalabalığa, "ve sizden uzaklaşıyoruz."

Hatamı anladım. Blemmyae'den hayal etmelerini istemiştim. Sadece bunu beceremediler.

"Durdur onları!" Polis memuru silahını kaldırdı. İlk kurşunu dozerin metal kepçesinden sekti.

"Dinleyin dostlarım!" yalvardım. "Kol altlarını aç!"

Ama nezaketlerini tüketmiştik. Başımızın üzerinden bir çöp tenekesi geçti. Bir iş adamı, çeşmenin köşesinden dekoratif bir taş vazoyu alıp bize doğru fırlattı ve otelin ön camını yok etti.

"Daha hızlı!" Leo'ya söyledim.

"Deniyorum dostum," diye mırıldandı. "Bu şey hız için yapılmadı."

Blemmyae kapandı.

"Bak!" diye bağırdı Kalipso.

Leo, dövme demirden bir tezgahı dozer bıçağımızdan saptırmak için tam zamanında yoldan çıktı. Ne yazık ki, bu bizi farklı bir saldırıya açtı. Nanette sokak tabelasını zıpkın gibi fırlattı. Metal direk, bir buhar ve yağ patlamasıyla buldozerin şasisini deldi ve kaçış yolculuğumuz titreyerek durdu.

"Harika," dedi Calypso. "Şimdi ne olacak?"

Bu, tanrısal gücümün geri gelmesi için mükemmel bir zaman olurdu. Düşmanlarımı bez bebekler gibi bir kenara atarak savaşa girebilirdim. Bunun yerine, kemiklerim sıvılaşıyor ve ayakkabılarımda birleşiyor

www.pdfoku.net

gibiydi. Ellerim o kadar titriyordu ki, denesem bile yayımı açabileceğimden şüpheliydim. Ah, şanlı hayatım bu şekilde sona ermeli - Amerika'nın Ortabatı bölgesindeki kibar, kafasız insanlar tarafından ezilsin!

Nanette buldozerimizin kaportasına atladı ve bana burun deliklerinin yukarısında korkunç bir görüntü verdi. Leo onu alevlerle patlatmaya çalıştı ama bu sefer Nanette hazırlıklıydı. Ağzını açtı ve küçük bir geğirme dışında hiçbir sıkıntı belirtisi göstermeden ateş topunu yuttu.

"Kendinizi çok kötü hissetmeyin, canlarım," dedi bize. "Mavi mağaraya asla erişemezdin. İmparator burayı çok iyi korumuş! Yine de ölmek zorunda olman çok yazık. Adlandırma kutlaması üç gün sonra ve sen ve kız, onun köle alayının ana cazibe merkezleri olmanız gerekiyordu!"

Sözlerini tam olarak işlemek için çok korkmuştum. Kız... Meg'i mi kastediyordu? Aksi takdirde, yalnızca şu anda varlığımın doğru bir özeti gibi görünen mavi - öl - köle duydum.

Umutsuz olduğunu biliyordum, ama yayı omzumdan çıkardım ve paketini açmaya başladım. Aniden Nanette'in gözlerinin arasında bir ok belirdi. Onu görmeye çalışırken şaşı kaldı, sonra geriye yuvarlandı ve toza dönüştü.

Battaniyeli silahıma baktım. Hızlı bir okçuydum, evet. Ama o atışı yapmadığımdan oldukça emindim.

Keskin bir ıslık dikkatimi çekti. Meydanın ortasında, çeşmenin tepesinde duran bir kadın, soluk kot pantolon ve gümüşi kışlık bir paltoyla çömeldi. Elinde beyaz huş ağacından bir yay parlıyordu. Sırtında oklarla kaplı bir ok kılıfı. Kardeşim Artemis'in sonunda bana yardım etmeye geldiğini düşünerek kalbim yerinden fırladı! Ama hayır… bu kadın en az altmış yaşındaydı, gri saçları arkadan topuz yapılmıştı. Artemis asla böyle bir biçimde görünmezdi.

Benimle hiç paylaşmadığı nedenlerden dolayı Artemis, diyelim ki yirmiden daha yaşlı görünmekten çekiniyordu. Ona güzelliğin

www.pdfokur.net

yaşlanmadığını defalarca söyledim. Tüm Olimpos moda dergileri size dört binin yeni bin olduğunu söyleyecektir, ama o sizi dinlemeyecektir.

Kır saçlı kadın, "Kaldırıma vurun!" diye bağırdı.

Meydanın her tarafında asfaltta rögar büyüklüğünde daireler belirdi. Her biri bir kameranın irisi gibi makasla açıldı ve kuleler yükseldi - her yöne dönen ve kırmızı hedefleme lazerlerini süpüren mekanik tatar yayları.

Blemmyae saklanmaya çalışmadı. Belki de anlamadılar. Belki de kır saçlı kadının lütfen demesini bekliyorlardı.

Ancak bundan sonra ne olacağını bilmek için okçuluk tanrısı olmama gerek yoktu. O gün arkadaşlarımla ikinci kez uğraştım. (Geriye dönüp baktığımda, biraz tatmin edici hissettiğimi itiraf etmeliyim.) Arbaletler keskin tıslamalar halinde ateş ederken buldozerden aşağı yuvarlandık.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde blemmyae'den geriye toz ve giysi yığınlarından başka bir şey kalmamıştı.

Kır saçlı kadın çeşmenin tepesinden atladı. Yaşı göz önüne alındığında, ayak bileklerini kırabileceğinden korktum ama zarif bir şekilde yere indi ve yayı yanında bize doğru yürüdü.

Yüzünde kırışıklıklar oluşmuştu. Çenesinin altındaki deri sarkmaya başlamıştı. Ellerinin arkasında karaciğer lekeleri vardı. Yine de, kimseye kanıtlayacak hiçbir şeyi kalmamış bir kadının muhteşem güveniyle kendini tuttu. Gözleri sudaki ay ışığı gibi parladı. Bu gözlerde bana çok tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Beni beşe kadar sayarak inceledi, sonra şaşkınlıkla başını salladı. "Yani doğru. Sen Apollo'sun."

Sesi genel değildi Oh, vay, Apollo! alıştığım bir tavır. Adımı sanki beni tanıyormuş gibi söyledi.

www.pdfoku.net

"H-tanıştık mı?"

"Beni hatırlamıyorsun," dedi. "Hayır, isteyeceğini sanmıyorum. Bana Emmie de. Ve gördüğün hayalet - bu Agamethus'tu. Seni kapımıza kadar götürdü."

Agamethus ismi kesinlikle tanıdık geliyordu ama her zamanki gibi çıkaramadım. İnsan beynim, devam etmeden önce birkaç yüzyıllık deneyimi silmemi isteyerek, o sinir bozucu hafıza dolu mesajını vermeye devam etti.

Emmie Leo'ya baktı. "Neden iç çamaşırınlasın?"

Leo içini çekti. "Uzun bir sabah oldu abuela, ama yardımın için teşekkürler. Bu tatar yayı taretleri bomba gibi. "

"Teşekkür ederim sanırım."

"Evet, belki Cal konusunda bize yardım edebilirsin?" Leo devam etti. "O pek iyi değil."

Emmie, teni çimento rengine dönen Calypso'nun yanına çömeldi. Büyücünün gözleri kapalı, nefesi düzensizdi.

"Kötü yaralandı." Emmie, Calypso'nun yüzünü incelerken kaşlarını çattı. "Adının Cal olduğunu mu söyledin?"

Kalipso, dedi Leo.

"Ah." Emmie'nin endişe hatları derinleşti. "Bu onu açıklıyor. Zoë'ye çok benziyor."

İçimde bir bıçak büküldü. "Zoë İtüzümü?"

Ateşli halde Calypso, çıkaramadığım bir şeyler mırıldandı... belki İtüzümü adını.

www.pdfoku.net

Zoë yüzyıllardır Artemis'in teğmeniydi, Avcılarının lideriydi. Birkaç yıl önce savaşta ölmüştü. Calypso ve Zoë'nin daha önce tanışıp tanışmadıklarını bilmiyordum ama ikisi de Titan Atlas'ın kızları olan üvey kız kardeşlerdi. Ne kadar benzediklerini hiç düşünmemiştim.

Emmie'ye baktım. "Zoë'yi tanıyorsan, kız kardeşimin Avcılarından biri olmalısın. Ama olamazsın. sen…"

Yaşlandım ve ölüyorum demeden önce kendimi durdurdum. Avcılar, savaşta öldürülmedikçe ne yaşlandı ne de öldü. Bu kadın açıkça ölümlüydü. Onun solan yaşam enerjisini hissedebiliyordum... o kadar iç karartıcı bir şekilde benimki gibi; hiç de ölümsüz bir varlığınki gibi değil. Nasıl söyleyebileceğimi açıklamak zor, ama benim için tamamen açıktı - mükemmel bir beşinci ile eksi bir beşinci arasındaki farkı duymak gibi.

Uzakta acil durum sirenleri ötüyordu. Bu konuşmayı küçük bir felaket bölgesinin ortasında yaptığımızı fark ettim. Ölümlüler veya daha fazla blemmyae yakında gelecekti.

Emmie parmaklarını şıklattı. Meydanın her tarafında arbalet kuleleri geri çekildi. Portallar sanki hiç var olmamışlar gibi kapandı.

Sokaktan inmemiz gerekiyor, dedi Emmie. "Gel, seni Waystation'a götüreceğim."

hiçbir bina olmamalı

Apollo'dan bir sır

Ya da üzerine tuğlalar bırakın

UZAKLARA GİTMEK ZORUNDA DEĞİLDİK.

Leo ve ben Calypso'yu aramızda taşıyarak plazanın güney ucundaki büyük, süslü binaya kadar Emmie'yi takip ettik. Tahmin ettiğim gibi, bir noktada bir demiryolu deposuydu. UNION STATION yazısı gül pencerenin altına granit oyulmuş.

www.pdfoku.net

Emmie ana girişi görmezden geldi. Sağa saptı ve bir duvarın önünde durdu. Parmağını tuğlaların arasında gezdirerek bir kapı aralığının izini sürdü. Harç çatlamış ve çözülmüştür. Yeni kesilmiş bir kapı içeri doğru açıldı ve metal basamakları yukarı çıkan bir baca gibi dar bir oluğu ortaya çıkardı.

"İyi numara," dedi Leo, "ama Calypso tam olarak duvara tırmanacak durumda değil."

Emmie kaşlarını çattı. "Haklısın." Kapıyla karşı karşıya geldi. "Yol istasyonu, bir rampa alabilir miyiz lütfen?"

Metal basamaklar kayboldu. Yumuşak bir gümbürtüyle, oluğun iç duvarı geriye doğru eğildi, tuğlalar kendilerini yukarı doğru hafif bir eğimle yeniden düzenlediler.

"Oha" dedi Leo. "Binayla konuştunuz mu?"

Emmie'nin ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Yol İstasyonu bir binadan daha fazlasıdır."

Aniden, o rampanın görünüşü hoşuma gitmedi. “Bu yaşayan bir yapı mı? Labirent gibi mi? Ve bizim içeri girmemizi mi bekliyorsun?"

Emmie'nin bakışı kesinlikle bir Avcı'nın bakışıydı. Sadece kız kardeşimin müritleri bana böyle kötü kokulu bir kokuşmuş göz vermeye cüret edebilirdi. "Yol İstasyonu Daedalus'un eseri değil, Lord Apollo. Tamamen güvenli… Misafirimiz olarak kaldığınız sürece.”

Sesi, karşılamamın deneme süresi olduğunu gösteriyordu. Arkamızda, acil durum sirenleri daha da yükseldi. Calypso düzensizce nefes aldı. Fazla seçeneğimiz olmadığına karar verdim. Emmie'yi binaya kadar takip ettik.

Duvarlar boyunca ışıklar belirdi; bronz apliklerde titreşen sıcak sarı mumlar. Rampadan yirmi fit kadar yukarıda, solumuzda bir kapı açıldı. İçeride, oğlum Asklepios'u kıskandıracak bir revir gözüme

www.pdfoku.net

çarptı: İlaç, cerrahi aletler ve iksir malzemeleriyle dolu tam dolu bir malzeme dolabı; dahili monitörleri, GCI arayüzü ve havada asılı bariatrik askıları olan bir hastane yatağı. Taşınabilir MRI makinesinin yanındaki duvara karşı kurutulmuş şifalı bitki rafları. Ve arka köşede, zehirli yılanlarla dolu camlı bir yaşam alanı.

"Aman, benim," dedim. "Tedavi merkeziniz son teknoloji."

"Evet," diye onayladı Emmie. "Ve Waystation bana arkadaşını hemen tedavi etmem gerektiğini söylüyor."

Leo kafasını revire uzattı. "Yani bu oda az önce burada mı ortaya çıktı?"

"Hayır," dedi Emmie. "İyi evet. Her zaman burada, ama… ihtiyacımız olduğunda bulmak daha kolay."

Leo düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sence Waystation çorap çekmecemi düzenleyebilir mi?"

Tavandan bir tuğla düştü ve Leo'nun ayaklarına çarptı.

Bu hayır, diye yorumladı Emmie. "Şimdi, eğer arkadaşını alabilirsem, lütfen."

"Uh..." Leo cam habitatı işaret etti. "İçinde yılanlar var. Sadece söylüyorum."

"Calypso'ya iyi bakacağım," diye söz verdi Emmie.

Calypso'yu bizden aldı, büyücüyü kollarında hiçbir zorluk çekmeden kaldırdı. "Siz ikiniz devam edin. Jo'yu rampanın tepesinde bulacaksın."

"Jo?" Diye sordum.

Onu özleyemezsin, diye yanıtladı Emmie. "Yol İstasyonunu benden daha iyi açıklayacak."

www.pdfoku.net

Büyücüyü revire taşıdı. Kapı arkasından kapandı.

Leo bana kaşlarını çattı. "Yılanlar?"

"Ah, evet," diyerek onu temin ettim. “Çubuktaki yılanın ilacı sembolize etmesinin bir nedeni var. Zehir en erken tedavilerden biriydi.”

"Ha." Leo ayaklarına baktı. “En azından bu tuğlayı tutabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Koridor gürledi.

"Orada bırakırdım," diye önerdim.

"Evet, sanırım onu orada bırakacağım."

Birkaç adım sonra sağımızda başka bir kapı açıldı.

İçeride, güneş ışığı pembe dantel perdelerden bir çocuk odasının parke zeminine süzülüyordu. Yumuşacık yorganlar, yastıklar ve doldurulmuş hayvanlarla sıcacık bir yatak yığılmıştı. Yumurta kabuğu rengindeki duvarlar pastel boya sanatı için bir tuval olarak kullanılmıştı - sopa figürlü insanlar, ağaçlar, evler, köpek, at ya da lama olabilecek şen hayvanlar. Soldaki duvarda, yatağın karşısında, mum boyadan bir güneş, mutlu pastel boya çiçekleriyle dolu bir tarlaya gülümsüyordu. Merkezde, üçü de el ele tutuşan iki büyük ebeveyn çöp adam arasında çöp adamdan bir kız duruyordu.

Duvar resmi bana Rachel Elizabeth Dare'in Melez Kampı'ndaki kehanet mağarasını hatırlattı. Benim Delphic Oracle'ım mağarasını hayallerinde gördüğü şeylerle boyamaktan zevk almıştı... kehanet gücü işe yaramadan önce, yani. (Tamamen benim hatam değil. Aşırı büyümüş sıçan yılanı Python'u suçlayabilirsiniz.)

Bu yatak odasındaki çizimlerin çoğu yedi ya da sekiz yaşındaki bir çocuk için tipik görünüyordu. Ancak arka duvarın en uzak köşesinde

www.pdfoku.net

genç sanatçı, pastel boya dünyasına kabus gibi bir veba salmaya karar vermişti. Kara kara bir fırtına yaklaşıyordu. Çatık çöp adamlar lamaları üçgen bıçaklarla tehdit etti. Koyu kıvrımlar, birincil renkli bir gökkuşağını lekeledi. Yeşil çimenlerin üzerine kara bir gölet ya da bir mağara girişi gibi kocaman, mürekkepli bir küre çizilmişti.

Leo geri çekildi. "Bilmiyorum dostum. İçeri girmemiz gerektiğini düşünme."

Waystation'ın neden bize bu odayı göstermeye karar verdiğini merak ettim. Burada kim yaşadı? Ya da daha doğrusu… burada kimler yaşamıştı? Neşeli pembe perdelere ve özenle yapılmış yatağın üzerindeki peluş hayvanlara rağmen, yatak odası terk edilmiş, bir müze sergisi gibi korunmuş hissediyordu.

"Hadi devam edelim," diye onayladım.

Sonunda rampanın tepesinde, katedrali andıran bir salona çıktık. Tepede kavisli, ortasında yeşil ve altın geometrik tasarımlar yaratan parlak vitray paneller bulunan ahşap oymalı fıçılı bir tavan. Odanın uzak ucunda, dışarıda gördüğüm gül pencere, boyalı beton zemine dart tahtası çizgili gölgeler bırakıyordu. Sağda ve solda, ferforje korkulukları olan yükseltilmiş yürüyüş yolları vardı ve duvarlarda zarif Viktorya dönemi sokak lambaları vardı. Korkulukların arkasında sıra sıra kapılar diğer odalara açılıyordu. Tavanın tabanındaki süslü pervaza kadar yarım düzine merdiven uzanıyordu, burada çıkıntılar çok büyük tavuklar için saman benzeri tüneklerle doluydu. Her yerde hafif bir hayvan kokusu vardı... gerçi bana kümesten çok köpek kulübesini hatırlatıyordu.

Ana odanın bir köşesinde, aynı anda birkaç ünlü aşçıya ev sahipliği yapacak kadar büyük bir şefin mutfağı parıldıyordu. Kanepeler ve rahat koltuk takımları oraya buraya kümelenmişti. Salonun ortasında, yirmi kişilik oturma yeri olan, kaba yontulmuş sekoyadan devasa bir yemek masası duruyordu.

Gül penceresinin altında, birkaç farklı atölyenin içeriği rastgele boşaltılmış gibiydi: masa testereleri, matkaplar, torna tezgahları,

www.pdfoku.net

fırınlar, demirhaneler, örsler, 3 boyutlu yazıcılar, dikiş makineleri, kazanlar ve yapamayacağım diğer birkaç endüstriyel alet. isim. (Beni yargılama. Ben Hephaestus değilim.)

Bir metal levha üzerinde çalışırken meşalesinden kıvılcımlar saçan bir kaynak istasyonunun üzerine eğilmiş, metal vizörlü, deri önlüklü ve eldivenli kaslı bir kadındı.

Bizi nasıl fark ettiğinden emin değilim. Belki de Yol İstasyonu dikkatini çekmek için sırtına bir tuğla fırlatmıştır. Durum ne olursa olsun, bize doğru baktı, meşalesini kapattı ve siperliğini kaldırdı.

“Ben büyüleneceğim!” Bir kahkaha patlattı. "Bu Apollon mu?"

Güvenlik tertibatını çıkardı ve hantallaştı. Emmie gibi, kadın da altmışlarındaydı ama Emmie eski bir jimnastikçinin fiziğine sahipken, bu kadın kavga için yaratılmıştı. Geniş omuzları ve koyu renk, iyi şekillendirilmiş kolları, soluk pembe bir polo gömleğinin sınırlarına doğru uzanıyordu. Kot tulumunun ceplerinden anahtarlar ve tornavidalar sarkıyordu. Kafa derisinin koyu tenine karşı dalgalı kesilmiş gri saçları buz gibi parlıyordu.

Elini uzattı. “Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz, Lord Apollo. Ben Jo'yum. Ya da Josie. Ya da Josephine. Hangisi olursa olsun."

Adının her versiyonunda elimi daha sıkı sıktı. Onu bir bilek güreşi yarışmasına davet etmezdim (gerçi etli parmaklarıyla benim kadar iyi gitar çalabileceğinden şüpheliyim, yani ha). Kare çeneli yüzü, neşeli, parıldayan gözleri dışında oldukça korkutucu olurdu. Sanki gülmemek için büyük bir çaba harcıyormuş gibi ağzı seğirdi.

"Evet," diye cıyakladım elimi çekerken. "Olmaz diyorum. Korkarım hatırlamıyorum. Leo'yu tanıştırabilir miyim?"

"Aslan!" Heyecanla elini sıktı. "Ben Jo'yum."

İsimleri o ile biten tüm bu insanlar -Jo, Leo, Calypso, Apollo- aniden markamın sulandırıldığını hissetmeme neden oldu. Ohio'da

www.pdfoku.net

olmadığımız ve ejderhamızın adı Festo olmadığı için tanrılara şükrettim.

"Sanırım sana Josephine diyeceğim," diye karar verdim. "Güzel bir isim."

Josephine omuz silkti. "Bana göre iyi. Arkadaşın Calypso nerede?”

Bekle, dedi Leo. "Calypso'yu nereden biliyorsun?"

Josephine sol şakağına hafifçe vurdu. "Yol istasyonu bana bir şeyler anlatıyor."

"Oooh." Leo'nun gözleri büyüdü. "Çok havalı."

O kadar emin değildim. Normalde birisi bir binanın onlarla konuştuğunu söylediğinde, onlardan olabildiğince çabuk uzaklaştım. Ne yazık ki, Josephine'e inandım. Ayrıca onun misafirperverliğine ihtiyacımız olacağı hissine kapıldım.

"Calypso revirde," diye teklif ettim. "Elini kırdı. Ve ayak.”

"Ah." Josephine'in gözlerindeki ışıltı söndü. "Evet, komşularla tanıştın."

"Blemmyae'yi kastediyorsun." Komşuların lokma anahtar ödünç almak, İzci Kız kurabiyesi siparişi vermek veya birini öldürmek için uğradıklarını hayal ettim. "Onlarla sık sık sorun yaşıyor musun?"

“Kullanmadım.” Josephine içini çekti. “Onlara karşı kibar olduğunuz sürece blemmyae kendi başlarına oldukça zararsızdır. Bir saldırı düzenlemek için yeterli hayal güçleri yok. Ama geçen yıldan beri..."

"Dur tahmin edeyim." dedim. "Indianapolis'in yeni bir imparatoru mu var?"

www.pdfoku.net

Josephine'in yüzünü bir öfke dalgası sardı ve bana onun kötü tarafına geçmenin nasıl bir şey olduğuna dair bir fikir verdi. (İpucu: Acı içeriyordu.)

Emmie ve arkadaşın bize katılana kadar imparator hakkında konuşmasak iyi olur, dedi. "Beni sakinleştirecek Emmie olmayınca... Kafam karıştı."

Başımı salladım. Josephine'i çalıştırmamak kulağa harika bir plan gibi geldi. "Ama burada güvendeyiz?"

Leo, tuğla yağmur damlalarını kontrol ediyormuş gibi avucunu uzattı. "Benim sorum da buydu. Demek istediğim... bir nevi öfkeli bir kalabalığı kapınıza getirdik."

Josephine endişemizi bir kenara attı. "Merak etme. İmparatorun güçleri aylardır bizi arıyor. Sizi içeri davet etmedikçe Yol İstasyonu'nu bulmak kolay değil."

"Ha." Leo ayağıyla yere vurdu. "Peki, burayı sen mi tasarladın? Çünkü oldukça harika."

Josephine kıkırdadı. "Keşke. Bunu benden çok daha yetenekli bir yarı tanrı mimarı yaptı. Waystation'ı 1880'lerde, kıtalararası demiryolunun ilk günlerinde inşa etti. Yarı tanrılar, satirler, Avcılar için bir sığınak anlamına geliyordu - neredeyse burada, ülkenin ortasında birine ihtiyacı olan herkes. Emmie ve ben şu anki bakıcılar olacak kadar şanslıyız."

"Buranın adını hiç duymadım bile," dedim huysuzca.

"Biz… ah, düşük bir profil tutun. Leydi Artemis'in emirleri. Temelini bilmek lazım."

Bir tanrı olarak, bilmesi gerekenin tam tanımıydım ama böyle bir şeyi kendine saklamak Artemis'in tipik bir özelliğiydi. Kıyamete hazırlıklıydı, erzak zulası, acil durum sığınakları ve küçük ulus devletler gibi şeyleri her zaman diğer tanrılardan saklardı. "Buranın

www.pdfoku.net

artık bir tren istasyonu olmadığını varsayıyorum. Ölümlüler bunun ne olduğunu sanıyor?”

Josephine sırıttı. "Yol istasyonu, şeffaf zemin lütfen."

Ayaklarımızın altında, lekeli çimento kayboldu. Sanki sıcak bir tavada duruyormuş gibi geri sıçradım ama zemin aslında gitmemişti. Sadece şeffaflığa dönmüştü. Etrafımızdaki kilimler, mobilyalar ve atölye ekipmanları, bir tür etkinlik için yirmi ya da otuz ziyafet masasının kurulduğu salonun gerçek zemin katının iki kat üzerinde asılı duruyor gibiydi.

Josephine, "Yaşam alanımız büyük salonun üstünü kaplıyor" dedi. "Altımızdaki o bölge bir zamanlar istasyonun ana salonuydu. Şimdi ölümlüler onu düğünler, partiler falan için kiralıyorlar. Eğer yukarı bakarlarsa-”

"Uyarlanabilir kamuflaj," diye tahminde bulundu Leo. “Tavan görüntüsünü görüyorlar ama seni görmüyorlar. Güzel!"

Josephine başını salladı, açıkçası memnundu. “Hafta sonları gürültülü olsa da buralar çoğu zaman sessizdir. Bir düğün cover grubundan daha 'Thinking Out Loud' duymak zorunda kalırsam, bir örs düşürmem gerekebilir.”

Hemen opak çimentoya dönüşen zemini işaret etti. "Şimdi kusura bakmayın, üzerinde çalıştığım bir projenin bir bölümünü bitirmem gerekiyor. Uygun kaynak yapılmadan metal plakaların soğumasını istemeyin. Daha sonra-"

"Sen Hephaestus'un çocuğusun, değil mi?" dedi Leo.

"Aslında Hekate."

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Mümkün değil! Ama sahip olduğun o tatlı atölye alanı...”

www.pdfokur.net

Josephine, "Büyülü inşaat benim uzmanlık alanım" dedi. "Babam, ölümlü babam bir tamirciydi."

"Güzel!" dedi Leo. “Annem bir tamirciydi! Hey, senin takım tezgahlarını kullanabilirsem, bu ejderhayı devlet binasına bıraktım ve...”

"Ahem," diye sözünü kestim. Festus'u ne kadar geri istesem de, neredeyse yok edilemez, açılması imkansız bir bavulun ani bir tehlikede olduğunu düşünmedim. Ayrıca Leo ve Josephine sohbet etmeye başlarlarsa, yakında tırtıklı flanş cıvatalarının harikalarına bağlanacaklarından ve can sıkıntısından öleceğimden korktum. “Josephine, bundan sonra söylemek üzereydin…?”

"Doğru," diye onayladı Josephine. "Bana birkaç dakika ver. O zaman sana bazı misafir odalarını gösterebilirim ve belki Leo'ya kıyafet getirebilirim. Bu günlerde maalesef çok boş kontenjanımız var.”

Bunun neden talihsiz olduğunu merak ettim. Sonra yanından geçtiğimiz küçük kızın boş odasını hatırladım. İçimden bir ses bunu sormamanın en iyisi olabileceğini söyledi.

"Yardımın için minnettarız," dedim Josephine. "Ama hala anlamıyorum. Artemis'in burayı bildiğini söylüyorsun. Sen ve Emmie Avcı mısınız -ya da öyle miydiniz?"

Josephine'in boyun kasları pembe polosunun yakasında gerildi. "Biz vardık."

kaşlarımı çattım. Kız kardeşimin takipçilerini her zaman bir tür kız mafyası olarak düşünmüştüm. İçeri girdikten sonra, güzel bir gümüş tabutta çıkmadığınız sürece asla ayrılmazdınız. "Fakat-"

"Uzun hikaye," diye sözünü kesti Josephine. "Muhtemelen Hemithea'nın anlatmasına izin vermeliyim."

"Hemithea mı?" Bu isim bana Waystation'ın tuğlalarından biri gibi geldi. Yüzüm, blemmyae tarzında göğsümün ortasına kayıyormuş gibi

www.pdfoku.net

hissettim. Birden Emmie'nin neden tanıdık geldiğini anladım. Böyle bir huzursuzluk hissetmeme şaşmamalı. "Emre. Hemithea'nın kısaltması. Hemithea mı?”

Josephine iki yana baktı. "Gerçekten bilmiyor muydun?" Bir parmağını omzunun üzerinden geçirdi. “Yani… Şimdi o kaynağa geri döneceğim. Mutfakta yiyecek ve içecek var. Kendini evinde gibi hisset."

Aceleyle atölyesine geri döndü.

"Dang," diye mırıldandı Leo. "O harika."

"Hımm."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Sen ve Hemithea eskiden bir eşya mıydınız? Adını duyduğunda, biri seni kasıklarına tekmelemiş gibi görünüyordun.”

"Leo Valdez, dört bin yıldır kimse beni kasıklarıma tekmelemeye cesaret edemedi. Biraz şaşırmış göründüğümü söylüyorsanız, bunun nedeni Hemithea'yı antik Yunanistan'da genç bir prensesken tanıyor olmamdır. Biz hiçbir zaman bir eşya olmadık. Ancak onu ölümsüz yapan benim.”

Leo'nun gözleri, Josephine'in yeniden kaynak yapmaya başladığı atölyeye kaydı. "Artemis'e söz verdikten sonra tüm Avcıların ölümsüz olduğunu sanıyordum."

"Yanlış anladın" dedim. "Hemithea'yı Avcı olmadan önce ölümsüz yaptım. Aslında onu bir tanrıya çevirdim.”

Sana bir hikaye anlatmak mı?

Ya da sadece bayılabilirim

Ve kanepede seğir

www.pdfokur.net

Bu, LEO'nun ayaklarıma oturmak ve ona hikayeyi anlatırken kendinden geçmiş halde dinlemek için İSTEĞİYDİ.

Bunun yerine, atölyeye doğru belli belirsiz el salladı. "Evet tamam. Demirhaneleri kontrol edeceğim."

Beni bir başıma bıraktı.

Bugün yarı tanrılar. Kısa dikkat süreleri için sosyal medyayı suçluyorum. Bir tanrının sözünü dinlemeye bile vakit ayıramıyorsan, bu sadece üzücü.

Ne yazık ki, hikaye hatırlanmakta ısrar etti. Üç bin yıl öncesinin sesleri, yüzleri ve duyguları zihnimi doldurdu, duyularımın kontrolünü öyle bir güçle ele geçirdi ki neredeyse buruşacaktım.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, batıya yaptığımız yolculuklar sırasında, bu uyanma görüntüleri endişe verici bir sıklıkla meydana geliyordu. Belki de bunlar, tanrısal anıları işlemeye çalışan benim hatalı insan nöronlarımın sonucuydu. Belki de Zeus beni en muhteşem başarısızlıklarımın canlı geçmişe dönüşleriyle cezalandırıyordu. Ya da belki bir ölümlü olarak geçirdiğim zaman beni çıldırtıyordu.

Durum ne olursa olsun, yere yığılmadan önce en yakın koltuğa zar zor ulaşabildim.

Leo ve Josephine'in kaynak istasyonunda dikilip, Josephine'in kaynakçı teçhizatıyla ve Leo'nun da boxer şortuyla Josephine'in üzerinde çalıştığı proje hakkında sohbet ettiklerinin belli belirsiz farkındaydım. Üzüntümü fark etmemiş gibiydiler.

Sonra anılar beni yuttu.

Kendimi antik Akdeniz'in üzerinde uçarken buldum. Ufka kadar uzanan pırıl pırıl mavi su. Sıcak, tuzlu bir rüzgar beni ayağa kaldırdı. Hemen aşağıda, Naxos'un beyaz kayalıkları, bir balina ağzının balenli sırtı gibi dalgalardan yükseliyordu.

www.pdfoku.net

Üç yüz metre kadar iç kesimdeki bir kasabadan, iki genç kız canlarını kurtarmak için kaçtılar ve arkalarında silahlı bir kalabalıkla uçurumun kenarına doğru yol aldılar. Kızların beyaz elbiseleri dalgalandı ve uzun siyah saçları rüzgarda dalgalandı. Çıplak ayaklarına rağmen kayalık arazi onları yavaşlatmadı. Bronzlaşmış ve kıvrak, açık havada yarışmaya alışkın oldukları belliydi ama bir çıkmaza doğru koşuyorlardı.

Kalabalığın başında, kırmızı cüppeli iri yarı bir adam çığlık attı ve kırık bir seramik kavanozun sapını salladı. Alnında altın bir taç parlıyordu. Gri sakalında şarap çizgileri kabuk tutmuştu.

Adı aklıma geldi: Naxos kralı Staphylus. Dionysos'un yarı tanrı oğlu Staphylus, babasının en kötü özelliklerinin hepsini miras almıştı ve parti arkadaşı soğukluğundan hiçbir şey yoktu. Şimdi sarhoş bir öfkeyle, kızlarının en iyi şarap amforasını kırdıkları hakkında bir şeyler bağırıyordu ve bu yüzden doğal olarak ölmeleri gerekiyordu.

"İkinizi de öldüreceğim!" diye bağırdı. "Seni parçalayacağım!"

Yani… kızlar Stradivarius kemanını veya altın kaplama armonikayı kırmış olsaydı, öfkesini anlayabilirdim. Ama bir kavanoz şarap?

Kızlar, yardım için tanrılara ağlayarak koşmaya devam ettiler.

Normalde, bu tür şeyler benim sorunum olmazdı. İnsanlar her zaman yardım için tanrılara ağlardı. Karşılığında neredeyse hiç ilginç bir şey teklif etmediler. Muhtemelen sahnenin üzerinde durup, Ah, canım, ne ayıp diye düşünürdüm. Ah. Bu acıtmış olmalı! ve sonra normal işime devam ettim.

Ancak bu özel gün, Naxos üzerinden tesadüfen uçmuyordum. Şans eseri aşık olduğum, kralın en büyük kızı olan ölüler güzeli Rhoeo'yu görmeye gidiyordum.

Aşağıdaki kızlardan hiçbiri Rhoeo değildi. Onları küçük kız kardeşleri Parthenos ve Hemithea olarak tanıdım. Yine de, büyük randevumuza giderken kardeşlerine yardım edemezsem Rhoeo'nun bunu takdir

www.pdfoku.net

edeceğinden şüpheliydim. Hey bebek. Az önce kız kardeşlerinin bir uçurumdan kovalandığını ve ölümlerine kadar düştüğünü gördüm. Film falan izlemek ister misin?

Ama kız kardeşlerine cinayete meyilli babalarının isteklerine karşı ve bir tanık kalabalığının önünde yardım edersem, bu ilahi müdahaleyi gerektirir. Doldurulması gereken formlar olacaktı ve Üç Kader her şeyi üç kopya halinde talep edecekti.

Ben düşünürken Parthenos ve Hemithea uçuruma doğru hücum ettiler. Gidecek hiçbir yerleri olmadığını anlamış olmalılar ama yavaşlamadılar bile.

"Bize yardım et, Apollon!" Hemithea ağladı. “Kaderimiz sana bağlı!”

Sonra iki kız kardeş el ele tutuşarak boşluğa atladılar.

Böyle bir inanç gösterisi - nefesimi kesti!

Hayatlarını bana emanet ettikten sonra onların SPLAT'a gitmesine pek de izin veremezdim. Şimdi Hermes? Elbette, ölmelerine izin vermiş olabilir. Bunu komik bulurdu. Hermes, sapık küçük bir dolandırıcıdır. Ama Apollon? Hayır. Böyle bir cesareti ve gösterişi onurlandırmak zorunda kaldım!

Parthenos ve Hemithea asla su yüzeyine çıkmadı. Ellerimi uzattım ve kızlara güçlü bir zapla vurdum - onlara kendi ilahi yaşam gücümün bir kısmını verdim. Ah, o kızları nasıl kıskanmalısın! Parıldayan ve altın bir parıltıyla kaybolan, ürkütücü bir sıcaklık ve yeni keşfedilen bir güçle dolup, Tinker Bell kalitesinde bir parıltı bulutunda yukarı doğru süzüldüler.

Birini tanrı yapmak küçük bir şey değildir. Genel kural şudur ki, güç damlar, yani herhangi bir tanrı teorik olarak kendisinden daha az güce sahip yeni bir tanrı yapabilir. Ancak bu, kişinin kendi tanrısallığının bir kısmını, seni sen yapan şeyin küçük bir miktarını feda etmesini gerektirir - bu yüzden tanrılar böyle bir lütufta bulunmazlar. Bunu yaptığımızda, Parthenos ve Hemithea'da yaptığım gibi genellikle

www.pdfoku.net

sadece en küçük tanrıları yaratırız: sadece birkaç çan ve ıslık içeren temel ölümsüzlük paketi. (Garantiyi uzatmış olmama rağmen, çünkü ben iyi bir adamım.)

Parthenos ve Hemithea minnetle parlayarak beni karşılamak için uçtu.

“Teşekkürler, Lord Apollo!” Parthenos söyledi. "Seni Artemis mi gönderdi?"

Gülüşüm soldu. "Artemis?"

“O olmalı!” dedi Hemithea. “Düştüğümüzde, 'Bize yardım et Artemis' diye dua ettim.”

"Demedim. "'Bize yardım et, Apollo!' diye bağırdın."

Kızlar birbirlerine baktılar.

"E...hayır lordum," dedi Hemithea.

Adımı söylediğinden emindim. Ancak geriye dönüp baktığımda, dinlemek yerine varsayıyor muydum diye merak ettim. Üçümüz birbirimize baktık. İki kızı ölümsüzleştirdiğiniz ve sonra sizi buna çağırmadıklarını öğrendiğiniz o an… Garip.

"Pekala, önemli değil!" dedi Hemithea neşeyle. “Size çok şey borçluyuz ve şimdi kalbimizin arzularını takip etmekte özgürüz!”

Apollo'ya sonsuza kadar hizmet et demesini ve ona her yemekten önce limon kokulu sıcak bir havlu getirmesini umuyordum!

Bunun yerine Parthenos, "Evet, Artemis Avcıları'na katılacağız! Teşekkürler Apollon!”

Yeni güçlerini buharlaşmak için kullandılar ve beni denizde çığlık atan ve yumruklarını sallayan kızgın bir Naxoan kalabalığıyla baş başa bıraktılar.

www.pdfoku.net

En kötü şey? Kızların kız kardeşi Rheo bir hafta sonra benden ayrıldı.

Yüzyıllar boyunca Artemis'in maiyetinde zaman zaman Hemithea ve Parthenos'u gördüm. Çoğunlukla birbirimizden kaçtık. Onları küçük tanrılar yapmak, hakkında şarkı yazmak istemediğim iyiliksever hatalardan biriydi.

Görüşüm değişti, Waystation'ın gül penceresinden sızan ışık kadar ince bir şekilde değişti.

Kendimi altın ve beyaz mermerden oluşan geniş bir dairede buldum. Cam duvarların ve etrafı saran terasın ötesinde, Manhattan'ın gökdelen kanyonlarını öğleden sonra gölgeleri doldurdu.

Daha önce buradaydım. Vizyonlarım beni nereye götürürse götürsün, her zaman bu kabus sahnesine geri dönüyor gibiydim.

Yaldızlı bir şezlonga yaslanan imparator Nero, mor bir takım elbise, mavi bir pastel gömlek ve sivri uçlu timsah derisi ayakkabılarla korkunç bir şekilde göz kamaştırıcı görünüyordu. İri göbeğinin üzerinde bir tabak çileği dengeledi ve serçe parmağındaki yüz karatlık pırlantayı göstermek için serçe parmağını kaldırarak onları birer birer ağzına attı.

"Meg..." Hüzünle başını salladı. "Sevgili Meg. Daha heyecanlı olmalısın! Bu senin kurtuluş şansın, canım. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?"

Sesi, yoğun bir kar yağışı gibi yumuşak ve nazikti - elektrik hatlarını kurup indiren, çatıları çökerten, bütün aileleri öldüren türden.

İmparatorun önünde duran Meg McCaffrey, solan bir bitkiye benziyordu. Siyah çağlayan saçı yüzünün etrafında kayıtsızca sallanıyordu. Yeşil tişörtlü elbisesinin içinde yığıldı, sarı tozluk dizlerini büktü, kırmızı bir yüksek topuklu mermer zemine kayıtsızca tekme attı. Yüzü alçalmıştı ama son karşılaşmamızdan beri kedi gözü gözlüğünün kırıldığını görebiliyordum. Scotch bant, her iki eklemde de yapay elmas uçlarını kapladı.

www.pdfoku.net

Nero'nun bakışlarının ağırlığı altında çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Yanına koşmak istiyordum. O çilek tabağını Nero'nun çenesiz, boyun-sakallı bir surat bahanesiyle parçalamak istedim. Ne yazık ki, bu sahnenin çoktan yaşanmış olduğunu bilerek sadece izleyebildim. Son birkaç hafta içinde vizyonlarımda birkaç kez ortaya çıktığını görmüştüm.

Meg konuşmadı ama Nero, sorusunu yanıtlamış gibi başını salladı.

Batıya git, dedi ona. "Bir sonraki Kahin'i bulamadan Apollo'yu yakalayın. Onu bana canlı getiremezsen, öldür onu."

Elmas ağırlıklı serçe parmağını büktü. Arkasındaki imparatorluk korumalarından biri öne çıktı. Bütün Germaniler gibi, adam da muazzamdı. Kaslı kolları deri zırhına karşı şişmişti. Kahverengi saçları vahşi ve uzamıştı. Pürüzlü yüzü, boynuna dolanan ve sağ yanağına kadar uzanan yılan dövmesi olmasa bile korkutucu olurdu.

Nero, "Bu Vortigern," dedi. "Seni... güvende tutacak."

İmparator, güvenli sözcüğünü sanki pek çok olası anlamı varmış gibi tattı, hiçbiri iyi değildi. "Ayrıca her ihtimale karşı İmparatorluk Hanedanı'nın başka bir üyesiyle seyahat edeceksiniz, ah, zorluklar ortaya çıkar."

Nero serçe parmağını tekrar kıvırdı. Merdivenlerin yakınındaki gölgelerden, gölgelerden görünmekten hoşlanan bir çocuğa çok benzeyen genç bir çocuk belirdi. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Bol siyah pantolon, siyah kaslı bir gömlek (kas eksikliğine rağmen) ve boynuna onu gerçek bir festival idolü yapacak kadar altın takı takmıştı. Kemerinde, ikisi sağda, biri solda olmak üzere üç kınlı hançer asılıydı. Gözlerindeki yırtıcı parıltı, bu bıçakların sadece gösteri için olmadığından şüphelenmeme neden oldu.

Genel olarak, çocuk bana biraz daha büyük, daha kötü ve çakallar tarafından büyütülmüş olsaydı, Hades'in oğlu Nico di Angelo'yu hatırlattı.

www.pdfokur.net

Ah, iyi Marcus, dedi Nero. "Meg'e gideceğin yeri göster, olur mu?"

Marcus hafifçe gülümsedi. Avucunu kaldırdı ve parmak uçlarının üzerinde parlayan bir görüntü belirdi: şimdi Indianapolis olarak tanıdığım bir şehrin kuşbakışı görünümü.

Nero ağzına bir çilek daha attı. Yavaşça çiğnedi, suyunun zayıf çenesinden aşağı akmasına izin verdi. Melez Kampı'na dönersem Chiron'u mahsullerini yaban mersini ile değiştirmeye ikna etmem gerektiğine karar verdim.

Meg, canım, dedi Nero, başarılı olmanı istiyorum. Lütfen başarısız olma. Eğer Canavar sana tekrar kırılırsa..." Çaresizce omuz silkti. Sesi samimiyet ve endişeyle ağrıyordu. "Seni nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum. Apollo'yu bul. Onu iradene tabi tut. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ve canım, dostumuz Yeni Herkül'ün mahkemesinde dikkatli ol. O benim kadar beyefendi değil. House of Nets'i yok etme saplantısına kapılmayın. Bu sadece bir yan gösteri. Çabucak başarılı ol ve bana geri dön." Nero kollarını açtı. "O zaman tekrar mutlu bir aile olabiliriz."

Oğlan Marcus, belki de küçümseyici bir yorum yapmak için ağzını açtı, ama konuştuğunda, görüşü paramparça eden Leo Valdez'in sesiydi. "Apollon!"

nefesim kesildi. Waystation'a geri döndüm, kanepeye yayıldım. Ev sahibimiz Josephine ve Emmie, Leo ve Calypso ile birlikte endişeyle kaşlarını çatarak karşımda dikiliyordu.

"Ben... Bir rüya gördüm." Zayıf bir şekilde Emmie'yi işaret ettim. "Ve sen oradaydın. Ve… geri kalanınız, pek değil, ama-"

"Bir rüya?" Leo başını salladı. Şimdi kirli bir tulum giymişti. "Dostum, gözlerin açıktı. Orada seğirerek falan yatıyordun. Daha önce bazı hayallerin olduğunu görmüştüm ama öyle değil."

www.pdfoku.net

Kollarımın titrediğini fark ettim. Sağ elimi sol elimle tuttum ama bu daha da kötüleştirdi. "Ben - bazı yeni ayrıntılar duydum ya da daha önce hatırlamadığım şeyler. Meg hakkında. Ve imparatorlar. Ve-"

Josephine, bir cocker spanielmişim gibi başımı okşadı. "Orada iyi olduğuna emin misin Sunny? O kadar da seksi görünmüyorsun."

Bana Sunny diyen herkesi kızarttığım bir zaman vardı. Güneş arabasının dizginlerini eski Titan tanrısı Helios'tan devraldıktan sonra, Ares yüzyıllardır bana Sunny demişti. Anladığı birkaç şakadan biriydi (birkaç temiz şakadan en az biri).

"İyiyim," diye çıkıştım. "N-ne oluyor? Calypso, zaten iyileştin mi?"

"Aslında saatlerdir dışarıdasın." Yakın zamanda kırılan ve şimdi yeni gibi görünen elini kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı. "Ama evet. Emmie, Apollo'ya rakip olabilecek bir şifacı."

"Bunu söylemek zorundaydın," diye homurdandım. Saatlerdir burada yattığımı ve kimsenin fark etmediğini mi söylüyorsun?

Leo omuz silkti. "Dükkanla konuşmakla meşguldük. Muhtemelen seni fark ettiğimiz anda fark etmeyecektik, uh, burada biri seninle konuşmak istiyorsa."

"Mmm," diye onayladı Calypso, gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Bu konuda çok ısrar etti."

Gül pencereyi işaret etti.

İlk başta turuncu lekeler gördüğümü sandım. Sonra bir hayaletin bana doğru yüzdüğünü fark ettim. Başsız hayalet dostumuz Agamethus geri dönmüştü.

Ah, Sihirli 8 Top

Kehanetlerde destansı başarısızlık

www.pdfokur.net

Leo'nun kulağı yanıyor

HAYALET bize doğru sürüklendi. Yüzü olmadığı için ruh halini anlamak zordu ama gergin görünüyordu. Beni işaret etti, sonra anlamadığım bir dizi el hareketi yaptı - yumruklarını sallayarak, parmaklarını bağlayarak, bir elini bir küre tutuyormuş gibi tutarak. Sehpanın karşı tarafında durdu.

"'Yemek, Peynir?" diye sordu.

Josephine homurdandı. "Peynir?"

Evet, o turuncu, dedi Leo. "Nedenmiş? Ayrıca neden kafasız?"

"Leo," diye azarladı Calypso. "Kaba olma."

"Hey, bu adil bir soru."

Emmie hayaletin el hareketlerini inceledi. "Onu hiç bu kadar işe yaradığını görmemiştim. Turuncu parlıyor çünkü…Aslında hiçbir fikrim yok. Neden kafasız olduğuna gelince..."

"Kardeşi kafasını kesti," diye temin ettim. Ayrıntıları hatırlayamasam da, ölümlü beynimin karanlık güvecinden hatıra su yüzüne çıktı. "Agamethus, Kara Kahin'in ruhu Trophonius'un kardeşiydi. O..." Başka bir şey daha vardı, beni suçlulukla dolduran bir şey ama hatırlayamıyordum.

Diğerleri bana baktı.

"Kardeşi ne yaptı?" Kalipso sordu.

"Bunu nasıl bildin?" Emmie istedi.

Cevabım yoktu. Bilginin nereden geldiğinden emin değildim. Ama hayalet sanki "Bu herif neler olduğunu biliyor, ya da daha rahatsız edici bir şekilde, Bu senin hatan," dercesine beni işaret etti. Sonra tekrar bir küre tutma hareketi yaptı.

www.pdfoku.net

Josephine, "Magic 8 Ball'u istiyor," yorumunu yaptı. "Hemen döneceğim."

Hemen atölyesine koştu.

"Sihirli 8 Top mu?" Leo, Emmie'ye sırıttı. Ödünç aldığı tulumun üzerindeki isim etiketinde GEORGIE yazıyor. "Şaka yapıyor, değil mi?"

Çok ciddi, dedi Emmie. "Eee... tabiri caizse. Biz de oturabiliriz."

Calypso ve Emmie koltukları aldı. Leo yanımdaki kanepeye atladı, öyle bir coşkuyla bir aşağı bir yukarı zıpladı ki Meg McCaffrey için can sıkıcı bir nostalji sızısı duydum. Josephine'i beklerken, bu hayalet Agamethus hakkında daha fazla ayrıntı için hafızamı taramaya çalıştım. Kardeşi Trophonius neden onun kafasını kesmiş olabilir ve ben neden bu kadar suçlu hissediyordum? Ama başarılı olamadım - sadece belli belirsiz bir huzursuzluk ve gözleri olmamasına rağmen Agamethus'un bana dik dik baktığı hissi.

Sonunda, Josie geri döndü. Bir elinde, bal özü kavun büyüklüğünde siyah plastik bir küreyi kavradı. Beyaz bir dairenin ortasına boyanmış bir tarafta 8 rakamı vardı.

“Bu şeyleri seviyorum!” dedi Leo. “Yıllardır görmemiştim.”

Bir çeşit bomba olup olmadığını merak ederek küreye kaşlarımı çattım. Bu Leo'nun heyecanını açıklar. "Bu ne işe yarıyor?"

"Dalgamı geçiyorsun?" Leo'ya sordu. "Bu bir Magic 8 Ball, dostum. Ona gelecekle ilgili sorular soruyorsun.”

"İmkansız" dedim. “Ben kehanet tanrısıyım. Her türlü kehaneti biliyorum ve Magic 8 Ball'u hiç duymadım. ”

Kalipso öne eğildi. "Ben de bu büyücülük biçimine aşina değilim. O nasıl çalışır?"

www.pdfokur.net

Josephine ışınlandı. "Eh, sadece bir oyuncak olması gerekiyordu. Sallarsınız, ters çevirirsiniz ve alttaki bu küçük plastik pencerede bir yanıt belirir. Bazı modifikasyonlar yaptım. Bazen Magic 8 Ball, Agamethus'un düşüncelerini alır ve bunları yazılı olarak iletir."

"Ara sıra?" diye sordu.

Josephine omuz silkti. "Zamanın yüzde otuzu gibi. Elimden gelenin en iyisi."

Hala neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Magic 8 Ball bana çok karanlık bir kehanet biçimi gibi geldi - bana layık bir Oracle'dan çok bir Hermes şans oyunu gibi.

"Agamethus sadece söylemek istediğini yazsaydı daha hızlı olmaz mıydı?" Diye sordum.

Emmie bana uyarıcı bir bakış attı. "Agamethus okuma yazma bilmiyor. Bu konuda biraz hassas."

Hayalet bana doğru döndü. Aurası kan portakalı rengine kararmıştı.

"Ah..." dedim. "Ya yaptığı o el hareketleri?"

Jo, "Anlayabileceğimiz bir işaret dili biçimi değil," dedi. "Agamethus bize katıldığından beri yedi yıldır deniyoruz. Magic 8 Ball, sahip olduğumuz en iyi iletişim şeklidir. İşte dostum."

Sihirli küreyi ona fırlattı. Agamethus ruhani olduğundan, topun onun içinden geçip yere düşmesini bekliyordum. Bunun yerine, Agamethus onu kolayca yakaladı.

"Peki!" dedi Josephine. "Peki, Agamethus, bize ne söylemek istiyorsun?"

Hayalet Magic 8 Ball'u şiddetle salladı ve sonra bana fırlattı. Kürenin, herhangi bir su şişesi paletinin size söyleyebileceği gibi, bir nesneyi

www.pdfoku.net

kontrol etmeyi çok daha zor hale getiren sıvıyla dolu olmasına hazırlıklı değildim. Göğsüme çarptı ve kucağıma düştü. Kanepeden sallanmadan önce zar zor yakaladım.

"El becerisinin efendisi," diye mırıldandı Calypso. "Çevir. Dinlemedin mi?”

"Ah, sessiz ol." Calypso'nun zamanın sadece yüzde 30'unda iletişim kurabilmesini diledim. Topu aşağıdan yukarıya döndürdüm.

Josephine'in tarif ettiği gibi, kürenin tabanına, içerideki sıvıya bir pencere sağlayan şeffaf bir plastik tabaka yerleştirildi. Büyük beyaz çok taraflı bir zar görüntüye girdi. (Bu şeyin Hermes'in sefil kumar oyunlarından koktuğunu biliyordum!) Pencerenin bir tarafını pencereye bastırdı ve büyük harflerle yazılmış bir cümle ortaya çıktı.

“"Apollo onu eve getirmeli"” diye yüksek sesle okudum.

yukarı baktım. Emmie ve Josephine'in yüzleri şokun ikiz maskesine dönüşmüştü. Calypso ve Leo ihtiyatlı bir bakış attılar.

Leo, "Ah, ne-?" demeye başladı.

Aynı anda, Emmie ve Josephine bir dizi soru salıverdi: "Yaşıyor mu? O güvende mi? O nerede? Söyle bana!"

Emmie ayağa fırladı. Josephine yumruklarını sıkmış, bakışları kaynak meşalesinin sivri alevi kadar keskin, bana doğru ilerlerken, o büyük kuru gürültülerle hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra yürümeye başladı.

"Bilmiyorum!" Topu Josephine'e sıcak baklava gibi fırlattım. "Beni öldürme!"

Magic 8 Ball'u yakaladı, sonra kendini kontrol ediyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Üzgünüm Apollon. Üzgünüm. Ben..." Agamethus'a döndü. "Buraya. Bize cevap ver. Bize söyle."

Topu ona attı.

www.pdfoku.net

Agamethus, var olmayan gözleriyle büyülü küreye bakıyor gibiydi. Omuzları işinden zevk almıyormuş gibi çöktü. Topu bir kez daha salladı ve bana geri attı.

"Neden ben?" protesto ettim.

"Oku onu!" Emmie kıkırdadı.

çevirdim. Sıvıdan yeni bir mesaj çıktı.

“'Yanıt puslu'” diye yüksek sesle okudum. "'Daha sonra tekrar deneyin.'"

Emmie umutsuzluk içinde feryat etti. Koltuğuna çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Josephine onun yanına koştu.

Leo hayalete kaşlarını çattı. "Yo, Cheese, bir daha salla dostum."

"İşe yaramaz," dedi Josephine. “Magic 8 Ball daha sonra tekrar dene dediğinde, tam olarak bu anlama geliyor. beklememiz gerekecek."

Emmie'nin koltuğunun koluna oturdu ve Emmie'nin başını ona yasladı. Sorun değil, diye mırıldandı Josie. "Onu bulacağız. Onu geri alacağız.”

Calypso, nasıl yardım edeceğinden emin değilmiş gibi tereddütle avucunu uzattı. "Ben çok üzgünüm. Kim—kim kayıp?”

Josephine titreyen dudaklarıyla Leo'yu işaret etti.

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Ah, ben hala buradayım-"

"Sen değil," dedi Josephine. “İsim etiketi. O tulumlar onundu.”

Leo, göğsündeki dikişli ismi okşadı. "George?"

www.pdfoku.net

Emmie başıyla onayladı, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Gürcistan. Evlatlık kızımız."

Oturduğum için mutluydum. Birdenbire o kadar çok şey mantıklı geldi ki beni başka bir vizyon gibi bunaldı: Avcı olmayan iki yaşlanan Avcı, çocuğun boş yatak odası, küçük bir kızın yaptığı pastel boya çizimleri. Josephine, Agamethus'un yaklaşık yedi yıl önce hayatlarına girdiğinden bahsetmişti.

"İkiniz Avcılardan ayrıldınız," dedim. "Birbirimiz için."

Josephine, binanın duvarları Magic 8 Ball'un tabanı kadar şeffafmış gibi uzaklara baktı. "Tam olarak planlamadık. Ne, 1986'da mı ayrıldık?

Seksen yedi, dedi Emmie. "O zamandan beri birlikte yaşlanıyoruz. Çok mutlu." Gözyaşlarını sildi, şu anda pek mutlu görünmüyordu.

Calypso kısa süre önce kırılan elini esnetti. "Leydi Artemis ya da onun müritlerine yönelik kuralları hakkında pek bir şey bilmiyorum..."

Sorun değil, diye araya girdi Leo.

Kalipso ona baktı. "Ama erkeklerle arkadaşlık etmekten vazgeçmiyorlar mı? Eğer ikiniz aşık olduysanız-"

"Hayır," dedim acıyla. "Bütün romantizm yasak. Kız kardeşim bu konuda oldukça mantıksız. Avcıların görevi, herhangi bir romantik dikkat dağınıklığı olmadan yaşamaktır."

Kız kardeşimi ve onun anti-romantik fikirlerini düşünmek beni sinirlendiriyordu. İki kardeş nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Ama Hemithea'dan da rahatsızdım. Avcı olmaktan vazgeçmekle kalmamıştı; böyle yaparak benim ona bahşettiğim kutsallıktan da vazgeçmişti.

www.pdfoku.net

Tıpkı bir insan gibi! Sana ölümsüzlük ve tanrısal güç veriyoruz, sonra sen onu sevgi ve Indianapolis şehir merkezinde bir çatı katı ile takas ediyorsun. Sinir!

Emmie gözlerimi karşılamadı.

Özlemle içini çekti. "İkimiz de Avcı olmaktan çok memnunuz. Onlar bizim ailemizdi. Ama..." Omuz silkti.

Josephine, "Birbirimizi daha çok sevdik," dedi.

Birbirlerinin cümlelerini çok bitirdiklerini, düşünceleri çok rahat bir uyum içinde olduklarını hissettim. Bu, tahriş seviyelerime yardımcı olmadı.

Artemis'ten iyi bir şekilde ayrılmış olmalısın, dedim. "Yaşamana izin verdi."

Josephine başını salladı. “Leydi'nin Avcıları sık sık burada Yol İstasyonu'nda dururlar… Artemis'in kendisini onlarca yıldır görmemiş olsak da. Sonra, yedi yıl önce Georgina ile kutsanmıştık. O… o Agamethus tarafından kapımıza getirildi.”

Turuncu hayalet eğildi.

"Onu nereden getirdi?" Merak ettim.

Emmie ellerini açtı. "Bu bilgiyi ondan asla alamadık. Magic 8 Ball'un asla cevaplayamadığı tek soru bu.”

Leo derin derin düşünmüş olmalı - sol kulağının üstünde bir ateş yumağı patladı. "Gecikmek. Agamethus çocuğunuzun babası değil, değil mi? Ayrıca… bana yedi yaşındaki bir kızın tulumunu giydiğimi ve bana uyduğunu mu söylüyorsun?”

Bu, Josephine'den kırık bir kahkaha aldı. "Sanırım öyleler. Ve hayır, Leo, Agamethus, Georgina'nın babası değil. Hayalet arkadaşımız eski zamanlardan beri ölü. Apollon'un dediği gibi, o, Kahin'in ruhu

www.pdfoku.net

Trophonius'un kardeşiydi. Agamethus burada bebek Georgie ile ortaya çıktı. Sonra bizi Oracle'a götürdü. Onun varlığından ilk öğrendiğimiz şey buydu."

"Demek yerini buldun," dedim.

"Elbette," diye mırıldandı Emmie. "Bize yaptığı tüm iyilikler için."

Kafamda çok fazla soru birikti. Her cevabı aynı anda takip edebilmek için kendimi bir düzine farklı tezahüre bölmek istedim, ama ne yazık ki ölümlüler kolayca bölünmezler. "Ama kız ve Kahin bir şekilde bağlantılı olmalı."

Emmie gözlerini kapadı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Ne kadar yakından bağlantılı olduklarının farkında değildik. Georgie bizden alınana kadar olmaz."

"İmparator," diye tahmin ettim.

Josephine başını salladı.

Triumvirate'in bu ikinci üyesiyle henüz tanışmamıştım bile ve ondan şimdiden nefret ettim. Meg McCaffrey'i Nero'ya kaptırmıştım. Başka bir genç kızın başka bir kötü imparator tarafından alınması fikri hoşuma gitmedi.

"Rüyamda," diye hatırladım, "Nero'nun bu imparatora Yeni Herkül dediğini duydum. Kim o? Georgina'ya ne yaptı?"

Emmie dengesizce ayağa kalktı. "Ben—ben ellerimle verimli bir şeyler yapmalıyım. Son iki haftadır aklı başında kalmamın tek yolu bu. Neden hepiniz öğle yemeğini hazırlamamıza yardım etmiyorsunuz? Sonra şehrimizi kontrol eden canavar hakkında konuşacağız."

o soğanları ben doğradım

www.pdfoku.net

Kendi eski tanrısal ellerimle

onları yesen iyi olur

ÜRETKEN OLMAK.

Ah.

Bu çok insani bir kavram. Sınırlı zamanınız olduğunu (LOL) ve bir şeyin gerçekleşmesi için çok çalışmanız gerektiğini (çift LOL) ima eder. Demek istediğim, belki de yıllarca Apollon'un görkemleri hakkında bir opera yazmaya çalışsaydın, üretken olmanın çekiciliğini anlayabilirdim. Fakat yemek hazırlamaktan nasıl bir tatmin ve dinginlik elde edebilirsiniz? Anlamadığım şey.

Melez Kampında bile kendi yemeğimi kendim yapmam istenmedi. Doğru, sosisli sandviçler şüpheliydi ve böcek suyunda ne tür böcekler olduğunu asla öğrenemedim, ama en azından güzel perilerden oluşan bir kadro bana hizmet etmişti.

Şimdi marulu yıkamak, domatesleri küp küp doğramak ve soğanları doğramak zorunda kaldım.

"Bu yemek nereden geliyor?" diye sordum gözlerimden yaşlar akarken.

Ben Demeter değilim, ama muhtemelen yıkamak zorunda kaldığım kir miktarından dolayı bu ürünün topraktan taze olduğunu söyleyebilirim.

Demeter düşüncesi bana Meg'i düşündürdü, bu da daha önce soğan dumanından etkilenmemiş olsam bile ağlamama neden olabilirdi.

Calypso önüme bir sepet çamurlu havuç attı. “Emmie'nin çatıda bir bahçesi var. Seralar. Yıl boyunca büyüyen. Otları görmelisin - fesleğen, kekik, biberiye. Bu harika.”

Emmy gülümsedi. "Teşekkür ederim canım. Bahçıvanlığınızı kesinlikle biliyorsunuz.”

www.pdfoku.net

iç geçirdim. Şimdi bu ikisi birbirine bağlanıyordu. Yakında, Emmie ve Calypso'nun lahana yetiştirme tekniklerini tartışması ile Leo ve Josephine'in karbüratörler hakkında şiirsel cilalamaları arasında sıkışıp kalacaktım. kazanamadım.

İblisten bahset: Leo kilerin yanındaki kapıdan fırladı, bir galiplerin defne tacı gibi bir peynir çarkını havaya kaldırdı.

“CHEDDAR'A BAKIN!” o ilan etti. “PEYNİR FATİHLERİNİ HEPSİ SELAMLAYIN!”

İyi huylu bir şekilde kıkırdayan Josephine, arkasından metal bir kovayla içeri girdi. "İnekler Leo'yu seviyor gibiydi."

Hey, abuelita, dedi Leo. "Bütün inekler Leo'yu sever." Bana gülümsedi. "Ve bu inekler kırmızı, dostum. Mesela… parlak kırmızı.”

Bu kesinlikle ağlamak istememe neden oldu. Kırmızı inekler favorimdi. Yüzyıllar boyunca, inek toplamanın modası geçmeden önce bir kutsal kırmızı sığır sürüm vardı.

Josephine yüzümdeki sefil ifadeyi görmüş olmalı.

"Sadece sütlerini kullanıyoruz," dedi aceleyle. "Onları doğramıyoruz."

“Umarım olmaz!” Ben ağladım. “Kırmızı sığırları öldürmek saygısızlık olur!”

Josephine bu fikirden pek de korkmuş görünmüyordu. "Evet, ama çoğunlukla Emmie beni yirmi yıl önce etten vazgeçirdiği için."

Senin için çok daha iyi, diye azarladı Emmie. "Artık ölümsüz değilsin ve kendine iyi bakmalısın."

Ama çizburger, diye mırıldandı Jo.

www.pdfoku.net

Leo peynir çarkını önüme attı. “Bana bundan bir parça kes, iyi adam. Doğrama!

ona kaşlarımı çattım. “Beni test etme Valdez. Tekrar bir tanrı olduğumda, senden bir takımyıldız yapacağım. Ben ona Küçük Patlayan Latin diyeceğim.”

"Beğendim!" Omzuma vurdu ve bıçağımın sallanmasına neden oldu.

Artık kimse tanrıların gazabından korkmadı mı?

Emmie somun ekmek pişirirken -ki bunun inanılmaz koktuğunu itiraf etmeliyim- havuç, salatalık, mantar, domates ve çatıda yetiştirilen her türlü bitki materyali içeren bir salata fırlattım. Calypso, limonata yapmak için taze limon ve şeker kamışı kullandı ve Beyoncé'nin aynı adlı albümünden parçalar mırıldandı. (Batıya yaptığımız yolculuklar sırasında, Calypso'yu son üç bin yıllık popüler müzik hakkında yakalamayı kendime görev edinmiştim.)

Leo peyniri kesti. (Bunu istediğiniz şekilde yorumlayabilirsiniz.) Çedar çarkı baştan sona parlak kırmızı çıktı ve oldukça lezzetli. Josephine, uzmanlık alanı olduğunu söylediği tatlı yaptı. Bugün bu, taze böğürtlenler ve tatlı kırmızı kremalı ev yapımı pandispanya anlamına geliyordu.

Hayalet Agamethus'a gelince, mutfağın bir köşesinde süzüldü, Magic 8 Ball'u sanki üç kişilik bir yarışmadan üçüncülük ödülüymüş gibi kederli bir şekilde tutuyordu.

Sonunda öğle yemeğine oturduk. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Kahvaltıdan bu yana epey zaman geçmişti ve Festus'un uçak içi yemek servisi arzulanan çok şey bırakmıştı.

Leo ve Calypso ev sahiplerimize batıya yaptığımız seyahatlerden bahsederken ben yemeğimi kürekle doldurdum. Parlak kırmızı tereyağlı taze ekmek ısırıklarının arasına, tabii ki üstün hikaye anlatma becerilerine sahip olduğum için, gerektiği kadar yorum ekledim.

www.pdfokur.net

Eski düşmanım Python'un, en güçlü Oracle'a erişimi keserek orijinal Delphi sitesini nasıl geri aldığını açıkladık. Üçlü Yönetim'in yarı tanrılar tarafından kullanılan tüm iletişim biçimlerini nasıl sabote ettiğini açıkladık - İris mesajları, büyülü parşömenler, vantrilok kuklaları, hatta e-postanın gizemli büyüsü. Python'un yardımıyla, üç kötü imparator şimdi eski zamanlardan kalma tüm Kahinleri kontrol etmeyi veya yok etmeyi ve böylece dünyanın geleceğini boğmayı hedefliyordu.

"Dodona Korusu'nu kurtardık," diye özetledim. "Ama o Kahin bizi buraya bir sonraki kehanetin kaynağını güvence altına almak için gönderdi: Trophonius Mağarası."

Calypso en yakın kanepeye yaslanmış olan okluğumu işaret etti. "Apollo, onlara konuşan okunu göster."

Emmie'nin gözleri bir okçunun keskin ilgisiyle parladı. "Konuşan ok mu?"

Ben titredim. Dodona'nın fısıldayan ağaçlarından aldığım ok şimdiye kadar bana pek iyi gelmemişti. Sesini sadece ben duyabiliyordum ve ne zaman tavsiyesini istesem, Elizabeth İngilizcesi saçma sapan şeyler fışkırtıyordu, bu da konuşma kalıplarıma bulaşıyor ve saatlerce kötü bir Shakespeare aktörü gibi konuşmama neden oluyordu. Bu Calypso'yu sonuna kadar eğlendirdi.

“Onlara konuşan oku göstermeyeceğim” dedim. "Ancak, lirik paylaşacağım."

"Numara!" dedi Calypso ve Leo bir ağızdan. Çatallarını bırakıp kulaklarını kapattılar.

okudum:

“Bir zamanlar Apollo adında bir tanrı vardı.

Kim mavi ve içi boş bir mağaraya daldı

www.pdfoku.net

Üç kişilik bir

bronz ateş yiyici

Ölümü ve deliliği yutmaya zorladı.”

Masanın etrafına rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Josephine sırıttı. "Daha önce hiçbir ses bu evde tek kelime etmeye cesaret edememişti Apollo."

"Ve kimsenin bir daha bunu yapmayacağını umalım," diye onayladım. "Ama bizi buraya getiren Dodona'nın kehaneti buydu."

Emmie'nin ifadesi gerildi ve bunun yüzyıllar önce ölümsüzleştirdiğim Hemithea ile aynı olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırdı. Gözlerindeki yoğunluğu tanıdım - kaderini tanrılara emanet ederek onu bir uçurumdan aşağı gönderen kararlılığın aynısı.

“Mavi ve içi boş bir mağara…” dedi. "Bu Trophonius'un Kahini, tamam. Şehrin yaklaşık seksen mil güneyinde, Bluespring Mağaraları'nda bulunuyor.”

Leo, ağzı toprak tonlarında yiyecek parçacıklarından bir çığ gibi çiğnenirken sırıttı. "Şimdiye kadarki en kolay görev. Festus'u geri alıyoruz, sonra bu yeri Google Haritalar'da arıyoruz ve oraya uçuyoruz."

"Şüpheli," dedi Josephine. "İmparator çevredeki kırsal bölgeyi sıkı bir şekilde korudu. Gökyüzünden vurulmadan bir ejderhayı Bluespring'in yakınında herhangi bir yere uçuramazsınız. Yapabilseniz bile mağara girişleri bir ejderhanın içine dalamayacağı kadar küçük.”

Leo somurttu. "Ama limon..."

www.pdfokur.net

"Aldatıcı olabilir," dedim. "Sonuçta bu bir lirik."

Kalipso öne oturdu. Eskiden kırılan eline bir peçete sarmıştı -belki hâlâ ağrıdığı için, belki de gergin olduğu için. Bana meşale vatkasını hatırlattı - çılgın imparator Nero ile son karşılaşmamdan sonra mutlu bir birliktelik değil.

"Son satır ne olacak?" diye sordu. "Apollo ölüme ve deliliğe zorlanacak."

Josephine boş tabağına baktı. Emmie elini hızlıca sıktı.

Emmie, "Trophonius'un Kahini tehlikelidir," dedi. "İmparator taşınmadan önce, ona ücretsiz erişimimiz olsa bile, yalnızca aşırı acil durumlarda ruha danışırdık." Bana döndü. "Hatırlamalısın. Sen kehanetin tanrısıydın."

Mükemmel limonataya rağmen boğazım kurumuştu. Eskiden ne olduğumun hatırlatılmasından hoşlanmıyordum. Ayrıca hafızamdaki, belirsiz bir korkudan başka hiçbir şeyle dolu olmayan devasa deliklerden de hoşlanmadım.

"Ben... Mağaranın tehlikeli olduğunu hatırlıyorum, evet," dedim. "Nedenini hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyorsun." Emmie'nin sesi tehlikeli bir boyut kazandı.

"Normalde şeylerin tanrısal tarafına odaklanırdım," dedim. "Kurbanların kalitesi. Dilekçe sahipleri ne tür bir tütsü yaktı. Övgü ilahileri ne kadar hoştu. Başvuranların ne tür davalardan geçtiğini hiç sormadım."

"Hiç sormadın."

Emmie'nin sözlerimi tekrar etmesinden hoşlanmadım. Calypso'dan bile daha kötü bir Yunan korosu yapacağına dair bir his vardı içimde.

www.pdfoku.net

"Kamp Melez'de biraz okuma yaptım," dedim savunmaya geçerek. “Trophonius hakkında pek bir şey yoktu. Chiron da yardım edemedi. Oracle'ı tamamen unutmuştu. Güya Trophonius'un kehanetleri karanlık ve korkutucuydu. Bazen insanları çıldırttılar. Belki de mağarası bir tür perili evdi? Sarkan iskeletler, dışarı fırlayan ve BOO diyen rahibelerle mi?

Emmie'nin ekşi ifadesi bana tahminimin yanlış olduğunu söyledi.

"İki özel kaynaktan içen dilekçeler hakkında da bir şeyler okudum," diye ısrar ettim. "Ölüm ve deliliği yutmanın buna sembolik bir gönderme olabileceğini düşündüm. Bilirsin, şiirsel ehliyet.”

"Hayır," diye mırıldandı Josephine. “Şiirsel izin değil. O mağara tam anlamıyla kızımızı çıldırttı.”

Soğuk bir hava akımı boynumu taradı, sanki Yol İstasyonu'nun kendisi çaresiz bir iç çekti. Çocuğun artık terk edilmiş yatak odasının duvarına boyanmış olarak gördüğüm kıyameti düşündüm.

"Ne oldu?" Bilmek istediğimden emin olmasam da sordum - özellikle de yakında karşılaşacağım şeyin bir işaretiyse.

Emmie bir parça ekmek kabuğu yırttı. Parçaların düşmesine izin verdi. "İmparator Indianapolis'e geldiğinde... bu Yeni Herkül..."

Calypso bir soru sormaya başladı ama Emmie elini kaldırdı. "Lütfen canım, onun adını söylememi isteme. Burada değil. Şimdi değil. Bildiğinize eminim, isimlerini söylediğiniz zaman birçok tanrı ve canavar sizi duyar. O çoğundan daha kötü."

Calypso'nun ağzının kenarından bir acıma duygusu yükseldi. "Lütfen git."

“Başta,” dedi Emmie, “neler olduğunu anlamadık. Arkadaşlarımız ve yoldaşlarımız kaybolmaya başladı.” Geniş oturma alanını işaret etti. “Herhangi bir zamanda burada bir düzine kadar yaşardık. Şimdi… geriye sadece biz kaldık.”

www.kutfoku.net

Josephine sandalyesinde arkasına yaslandı. Gül penceresinin ışığında saçları, tulum ceplerindeki İngiliz anahtarlarıyla aynı çelik grisi gibi parlıyordu. “İmparator bizi arıyordu. Waystation'ı biliyordu. Bizi yok etmek istedi. Ama dediğim gibi, sizi içeri davet etmedikçe burayı bulmak kolay değil. Bunun yerine, onun güçleri, bizimkiler dışarı çıkana kadar bekledi. Arkadaşlarımızı birer birer götürdüler.”

"Onları aldın mı?" Diye sordum. "Hayatta olduğu gibi mi?"

"Ah evet." Josephine'in sert tonu sanki ölüm tercih edilebilirmiş gibi geliyordu. “İmparator mahkumları sever. Misafirlerimizi, griffinlerimizi yakaladı.”

Leo'nun parmaklarından bir dut düştü. "Griffinler mi? Hazel ve Frank bana griffinlerden bahsetti. Alaska'da biraz savaştılar. Kanatlı kuduz sırtlanlar gibi olduklarını söyledi.”

Josephine gülümsedi. "Küçük olanlar, vahşi olanlar olabilir, evet. Ama en iyisini burada yetiştiriyoruz. En azından… biz yaptık. Son çiftleşme çiftimiz yaklaşık bir ay önce ortadan kayboldu. Heloise ve Abelard. Avlanmalarına izin verdik - sağlıklı kalmak için bunu yapmak zorundalar. Asla geri dönmediler. Georgina için bu son hakaretti.”

İçimde kötü bir his dırdır etmeye başladı. Beni öldürebilecek ürkütücü şeylerden bahsettiğimiz barizin ötesinde bir şey. Griffin üstümüzdeki nişlerde yuva yapar. Kız kardeşimin takipçileriyle ilgili uzak bir hatıra. Nero'nun vizyonumda yaptığı bir yorum: Yeni Herkül, Ağlar Evi'ni yok etmeye kafayı takmıştı, sanki bu Yol İstasyonu'nun başka bir adıymış gibi... Yemek masasının üzerine birinin gölgesi düşüyormuş gibi hissettim, belki de tanımam gereken biri. kaçmam gereken biri

Calypso elindeki peçeteyi açtı. "Kızın," diye sordu. "Ona ne oldu?"

Ne Josephine ne de Emmie cevap vermedi. Agamethus hafifçe eğildi, kanlı tuniği nacho tepesinin çeşitli tonlarında parlıyordu.

www.pdfokur.net

"Belli ki," dedim sessizliğe. "Kız Trophonius Mağarası'na gitti."

Emmie, gözleri ok gibi keskin, yanımdan geçip Agamethus'a baktı. "Georgina, Yol İstasyonu'nu kurtarmanın ve tutsakları bulmanın tek yolunun Kâhin'e danışmak olduğunu kafasına soktu. O her zaman yere çekildi. Çoğu insan gibi ondan korkmuyordu. Bir gece kayıp gitti. Agamethus ona yardım etti. Oraya nasıl geldiklerini tam olarak bilmiyoruz—"

Hayalet Magic 8 Ball'unu salladı. Alttaki cevaba kaşlarını çatan Emmie'ye fırlattı.

" 'Bu emredildi'" diye okudu. "Ne demek istediğini anlamıyorum, seni yaşlı, ölü aptal, ama o sadece bir çocuktu. Taht olmadan ona ne olacağını biliyordun!"

"Taht?" Kalipso sordu.

Sekiz top beynimin yüzeyinde başka bir anı belirdi.

"Aman tanrım," dedim. "Taht."

Daha fazlasını söyleyemeden tüm salon titredi. Yemek masasındaki tabaklar ve bardaklar şıngırdadı. Agamethus, portakal rengi bir parıltıyla ortadan kayboldu. Fıçı tavanın tepesindeki yeşil ve kahverengi vitray paneller, sanki bir bulut güneşi karartmış gibi karardı.

Josephine yükseldi. "Yol istasyonu, çatıda neler oluyor?"

Anladığım kadarıyla bina tepki vermedi. Duvardan tuğla atılmadı. Mors alfabesiyle hiçbir kapı açılıp kapanmadı.

Emmie Magic 8 Ball'u masaya koydu. "Geri kalanınız, burada kalın. Jo ve ben kontrol edeceğiz."

Kalipso kaşlarını çattı. "Fakat-"

www.pdfoku.net

Bu bir emirdir, dedi Emmie. "Daha fazla misafir kaybetmeyeceğim."

"Com olamaz..." Josephine kendini durdurdu. "O olamaz. Belki Heloise ve Abelard geri dönmüştür?"

"Belki." Emmie ikna olmuş görünmüyordu. "Ama sadece durumda…"

İki kadın hızla mutfaktaki metal malzeme dolabına gittiler. Emmie yayını ve sadağını aldı. Josephine, iki tutamacı arasında dairesel bir tambur şarjörü olan eski moda bir makineli tüfek çıkardı.

Leo neredeyse tatlısını yutacaktı. "Bu bir tommy silahı mı?"

Josephine silahı sevgiyle okşadı. "Bu Küçük Bertha. Kötü geçmiş hayatımın bir hatırlatıcısı. Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Hepiniz sıkı oturun."

Bu rahatlatıcı tavsiyeyle, ağır silahlı ev sahiplerimiz çatıyı kontrol etmek için yola çıktı.

muhabbet kuşları tartışıyor

Elysium'da sorun mu var?

Sadece bu tabakları fırçalayacağım

Sıkı oturma EMRİ bana yeterince açık göründü.

Ancak Leo ve Calypso, yapabileceğimiz en az şeyin öğle yemeklerini temizlemek olduğuna karar verdiler. (Önceki yorumuma bakın: üretkenliğin aptallığı.) Temizlendim. Kalipso durulanır. Leo kurudu, ki bu onun işine bile gelmiyordu, çünkü tek yapması gereken ellerini biraz ısıtmaktı.

"Yani," dedi Calypso, "Emmie'nin bahsettiği bu taht nedir?"

www.pdfoku.net

Köpüklü ekmek tavalarıma kaşlarımı çattım. “Hafıza Tahtı. Tanrıça Mnemosyne tarafından oyulmuş bir sandalye.”

Leo, dumanı tüten salata tabağının üzerinden bana baktı. “Hatıra Tahtını unuttun mu? Bu ölümcül bir günah ya da başka bir şey değil mi?”

"Tek ölümcül günah," dedim, "tekrar tanrı olur olmaz seni yakmamak olur."

Deneyebilirsin, dedi Leo. "Ama o zaman Valdezinator'daki o gizli terazileri nasıl öğreneceksin?"

Yanlışlıkla yüzüme püskürttüm. "Hangi gizli terazi?"

"İkiniz de durun," diye emretti Calypso. “Apollon, bu Hafıza Tahtı neden önemli?”

Yüzümdeki suyu sildim. Hafıza Tahtı hakkında konuşmak, aklımdan birkaç bilgi daha kaçırmıştı, ama hatırladıklarım hoşuma gitmemişti.

"Bir dilekçe sahibi Trophonius Mağarası'na girmeden önce," dedim, "iki sihirli kaynaktan içmesi gerekiyordu: Unutkanlık ve Hafıza."

Leo bir tabak daha aldı. Porselenden buhar kıvrıldı. "İki yay birbirini yok etmez mi?"

başımı salladım. “Deneyimin sizi öldürmediğini varsayarsak, zihninizi Oracle için hazırlar. Daha sonra mağaraya iner ve… anlatılmamış dehşetleri yaşarsınız.”

"Gibi?" Kalipso sordu.

"Sadece anlatılmamış olduklarını söyledim. Trophonius'un zihninizi, düzgün bir şekilde bir araya getirildiğinde kehanet haline gelen kabus dizeleriyle dolduracağını biliyorum. Mağaradan çıktığınızda - yaşadığınızı ve kalıcı olarak delirmediğinizi varsayarsak- rahipler sizi Hafıza Tahtına oturturlardı. Dizeler ağzınızdan dökülecekti. Bir rahip

www.pdfokur.net

onları yazardı ve işte! İşte kehanetin. Şansınız varsa, zihniniz normale dönecektir.”

Leo ıslık çaldı. "Bu berbat bir Oracle. Şarkı söyleyen ağaçları daha çok seviyorum.”

Bir titremeyi bastırdım. Leo, Dodona Korusu'nda benimle birlikte olmamıştı. Bu çatışan seslerin ne kadar korkunç olduğunu anlamadı. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Trophonius Mağarası'nı çok az kişinin hatırlamasının bir nedeni vardı. Her yıl “Şimdi Ziyaret Edilecek Sıcak Kâhinler” makalelerinde övgü dolu eleştiriler alan bir yer değildi.

Calypso benden bir ekmek tavası aldı ve onu yıkamaya başladı. Elleri o kadar güzel olsa da ne yaptığını biliyor gibiydi, sık sık kendi bulaşıklarını yıkadığını hayal bile edemiyordum. Hangi nemlendiriciyi kullandığını sormalıydım.

“Ya dilekçe sahibi tahtı kullanamazsa?” diye sordu.

Leo sırıttı. "Tahtı kullan."

Kalipso ona baktı.

"Üzgünüm." Leo ciddi görünmeye çalıştı, bu onun için her zaman kaybedilen bir savaştı.

“Dilekçe sahibi tahtı kullanamazsa,” dedim, “aklından mısra parçalarını çıkarmanın bir yolu olmazdı. Dilekçe sahibi mağaradaki o dehşetlerle sonsuza kadar sıkışıp kalacaktı.”

Kalipso tavayı yıkadı. "Georgina... o zavallı çocuk. Sizce ona ne oldu?"

Bunu düşünmek istemiyordum. Olasılıklar cildimi sürüngürdü. "Bir şekilde mağaraya girmiş olmalı. Oracle'dan kurtuldu. Buraya geri döndü, ama… iyi durumda değil.” Yatak odasının duvarındaki asık suratlı bıçaklı sopa figürlerini hatırladım. "Benim tahminim, imparator

www.pdfoku.net

daha sonra Hafıza Tahtının kontrolünü ele geçirdi. Bu olmadan, Georgina asla tam olarak iyileşemezdi. Belki de tekrar gitti ve onu aramaya gitti… ve yakalandı.”

Leo İspanyolca bir küfür mırıldandı. "Kamptaki küçük kardeşim Harley'i düşünüp duruyorum. Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa..." Başını salladı. "Bu imparator kim ve onu ne kadar sürede durdurabiliriz?"

Son tavaları da fırçaladım. En azından bu başarıyla tamamladığım destansı bir görevdi. Ellerimde köpüren baloncuklara baktım.

"İmparatorun kim olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var," diye itiraf ettim. Josephine adını söylemeye başladı. Ama Emmie haklı - en iyisi bunu yüksek sesle söylememek. Yeni Herkül..." Yutkundum. Midemde salata ve ekmek sanki çamur güreşi yarışması düzenliyor gibiydi. "İyi bir insan değildi."

Aslında, doğru imparatora sahip olsaydım, bu görev kişisel olarak garip olabilirdi. yanılmış olmayı umdum. Belki de Calypso ve Leo asıl dövüşü yaparken ben Yol İstasyonunda kalıp operasyonları yönetebilirim. Bulaşıkları yıkamak zorunda kaldığım için bu adil görünüyordu.

Leo yemek tabaklarını kaldırdı. Gözleri görünmez denklemleri okuyormuş gibi yan yana taradı.

"Josephine'in üzerinde çalıştığı bu proje," dedi. "Bir tür izleme cihazı yapıyor. Sormadım ama... Georgina'yı bulmaya çalışıyor olmalı."

"Tabii ki." Calypso'nun sesi keskinleşti. “Çocuğunuzu kaybetmeyi hayal edebiliyor musunuz?”

Leo'nun kulakları kızardı. "Evet. Ama düşündüm ki, Festus'a geri dönebilirsek, bazı sayıları çalıştırabilirim, belki Arşimet küresini yeniden programlayabilirim..."

www.pdfaku.net

Calypso, kelimenin tam anlamıyla havluya attı. Nemli bir flopla lavaboya düştü. "Leo, her şeyi bir programa indirgeyemezsin."

Göz kırptı. "Değilim. Ben sadece-"

"Bunu düzeltmeye çalışıyorsun," dedi Calypso. “Sanki her sorun bir makineymiş gibi. Jo ve Emmie ciddi acı içindedir. Emmie bana Yol İstasyonu'nu terk etmeyi düşündüklerini söyledi, eğer kızlarını kurtaracaksa kendilerini imparatora teslim ettiler. Gadget'lara, şakalara veya düzeltmelere ihtiyaçları yok. Dinlemeyi dene.”

Leo ellerini uzattı. Bir kere, onlarla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. "Bak bebeğim-"

"Bana bebek yapma," diye çıkıştı. "Yapma-"

“APOLLO?” Josephine'in sesi ana salondan gürledi. Sesi tam olarak paniklemiş görünmüyordu, ama kesinlikle gergindi - biraz mutfaktaki atmosfer gibi.

Mutlu çiftten uzaklaştım. Calypso'nun patlaması beni şaşırtmıştı, ama düşününce, batıya seyahat ederken onunla Leo arasında yarım düzine başka tartışmayı hatırladım. Onlar hakkında pek düşünmemiştim çünkü... Neyse, kavgalar benimle ilgili değildi. Ayrıca, tanrısal aşıkların kavgalarıyla karşılaştırıldığında, Leo ve Calypso'nun kavgaları hiçbir şeydi.

Omzumun üzerinden işaret ettim. "Sanırım ben, uh..."

mutfaktan çıktım.

Ana salonun ortasında, Emmie ve Josephine silahları yanlarında duruyorlardı. İfadelerini tam olarak okuyamadım - Zeus'un sakisi Ganymede'nin Zeus'a denemesi için yeni bir şarap verdiğinde nasıl göründüğünü merakla bekliyordum.

"Apollon." Emmie, griffin yuvalarının tavanın kenarını kapladığı yeri başımın üzerinden işaret etti. "Ziyaretçin var."

www.pdfoku.net

Emmie'nin kimi işaret ettiğini görmek için halının üzerine çıkıp arkamı dönmem gerekti. Geriye dönüp baktığımda, bunu yapmamalıydım. Ayağımı halının üzerine koyar koymaz, "Bir dakika, bu halı daha önce burada mıydı?" diye düşündüm.

Hangisini yakından takip eden düşünce: Bu halı neden sıkı dokunmuş bir ağa benziyor?

Takip eden: Bu bir ağdır.

Takip eden: YIKES!

Ağ beni kuşattı ve havaya fırlattı. Uçma gücünü yeniden kazandım. Bir mikro saniye için, Olympus'a geri çağrıldığımı hayal ettim - babamın sağında oturmak için ihtişamla yükseliyordum. (Neyse, Zeus'un sağında üç taht var zaten.)

Sonra yerçekimi tuttu. Yo-yo gibi zıpladım. Bir an, mutfak girişinden bana şaşkın şaşkın bakan Leo ve Calypso ile göz hizamdaydım. Bir sonraki an griffinlerin yuvalarındaydım, çok iyi tanıdığım bir tanrıçanın yüzüne bakıyordum.

Muhtemelen şunu düşünüyorsunuz: Artemis'ti. Bu ağ tuzağı sadece küçük bir kardeş şakasıydı. Elbette hiçbir sevgi dolu abla, kardeşinin bu kadar uzun süre acı çekmesine izin vermezdi. Sonunda kahramanımız Apollo'yu kurtarmaya geldi!

Hayır. Artemis değildi.

Genç kadın, bacaklarını şakacı bir şekilde sallayarak pervazın çıkıntısına oturdu. Onun özenle bağcıklı sandaletlerini, orman rengi kamuflajlı örgü katmanlarından yapılmış elbisesini tanıdım. Örgülü kumral saçları o kadar uzun bir atkuyruğu yapıyordu ki, boynuna bir atkı ya da ilmek gibi dolanıyordu. Şiddetli kara gözleri bana çalıların gölgelerinden avını izleyen bir panteri hatırlattı - çarpık bir mizah anlayışı olan bir panter.

www.pdfoku.net

Bir tanrıça, evet. Ama umduğum kişi değildi.

"Sen," diye hırladım. Ağda aşağı yukarı sallanırken tehditkar ses çıkarmak zordu.

"Merhaba Apollon." Ağların tanrıçası Britomartis utangaç bir şekilde gülümsedi. "Artık insan olduğunu duydum. Eğlenceli olacak."

Tabii ki bu bir tuzak

Onunla, her zaman bir

Trappy McTrapface

BRITOMARTIS çıkıntıdan ATLADI ve diz çökerek indi, etekleri bir ağ havuzuna yayıldı.

(O dramatik girişleri seviyor. O tam bir anime karakteri özentisi.)

Tanrıça yükseldi. Av bıçağını çıkardı. "Apollon, anatomine değer veriyorsan kıpırdama."

Sallanan bir ağda asılıyken tam olarak hareketsiz kalamayacağımı protesto edecek zamanım yoktu. Bıçağını kasıklarıma sapladı. Ağ kırıldı ve neyse ki anatomim bozulmadan beni yere döktü.

İnişim zarif değildi. Neyse ki Leo ve Calypso yardımıma koştu. Her biri bir koldan tuttu ve kalkmama yardım etti. Son zamanlardaki tartışmalarına rağmen, benim refahım gibi önemli konularda hala birleşebileceklerini görmek beni rahatlattı.

Leo alet kemerine uzandı, belki bir silah arıyordu. Bunun yerine bir kutu nane şekeri üretti. Bunun bize çok iyi geleceğinden şüpheliydim.

"Bu bayan kim?" o bana sordu.

"Britomartis," dedim. "Ağların Leydisi."

www.pdfoku.net

Leo şüpheli görünüyordu. “Buna basketbol ve internet de dahil mi?”

“Sadece avlanmak ve balık ağları,” dedim. "Kız kardeşimin kölelerinden biri."

"Minyon?" Britomartis burnunu kırıştırdı. "Ben köle değilim."

Josephine arkamızda öksürdü. "Ah, üzgünüm Apollon. Hanımefendi dikkatinizi bu şekilde çekmekte ısrar etti.”

Tanrıçanın yüzü aydınlandı. "Pekala, tuzağıma adım atacak mı diye görmem gerekiyordu. Ve yaptı. Her zaman oldugu gibi. Hemithea, Josephine… bize odayı verin lütfen.”

Ev sahiplerimiz, Britomartis'in bizimle işi bittikten sonra cesetleri hangisinin temizlemek zorunda kalacağını merak ederek birbirlerine baktılar. Sonra salonun arka tarafındaki bir kapıdan geri çekildiler.

Calypso ağ tanrıçasını boyutlandırdı. "Britomartis, ha? Seni hiç duymadım. Küçük olmalısın."

Britomartis hafifçe gülümsedi. "Ah, ama senin adını duydum, Calypso. Titan Savaşı'ndan sonra Ogygia'ya sürüldü. Kalbinizi kırmak ve sizi tekrar yalnız bırakmak için kıyılarınıza vuracak her şeyi bekliyorum. Bu çok eskimiş olmalı.” Leo'ya döndü. "Bu senin kurtarıcın, ha? Parlak zırhlı bir şövalye için biraz kısa ve pasaklı."

"Hey bayan." Leo nane şekerini salladı. "Senden çok daha güçlü tanrıçaları havaya uçurdum."

"Ve o benim kurtarıcım değil," diye ekledi Calypso.

"Evet!" Leo kaşlarını çattı. "Bekle, aslında biraz öyleydim."

"O bir şövalye de değil," diye düşündü Calypso. "Kısa ve pis olmasına rağmen."

www.pdfoku.net

Leo'nun yakasından bir duman yükseldi. "Her neyse" -Britomartis'le yüzleşti- "Jo ve Emmie'ye burası senin evinmiş gibi emir vermekten nereden kurtulursun?"

Britomartis onları nitrogliserin haline getiremeden nefesini tuttum. "Leo, korkarım burası onun evi."

Tanrıça bana o çok nefret ettiğim cilveli gülümsemeyi verdi - midemde sıcak nektar köpürüyormuş gibi hissetmeme neden olan. "Neden, Apollo, doğru bir çıkarım yaptın! Nasıl başardın?"

Ne zaman Britomartis ile karşılaşsam, kendimi ondan biraz daha uzun gösteriyordum. Ne yazık ki, şimdi boyumu istediğim gibi değiştiremedim. Yapabileceğim en iyi şey, ayaklarımın toplarını yukarı itmekti.

"Nero buraya Ağlar Evi adını verdi," dedim. "Yol İstasyonunun senin fikrin olduğunu anlamalıydım. Kız kardeşim ne zaman ayrıntılı bir mekanizma tasarlamak isteseydi - çarpık ve tehlikeli bir şey - her zaman sana döndü."

Tanrıça reverans yaparak eteğini döndürdü. "Beni şımartıyorsun. Şimdi gelin dostlarım! Oturup konuşalım!"

En yakın kanepe kümesini işaret etti.

Leo mobilyalara dikkatle yaklaştı. Tüm hatalarına rağmen aptal değildi. Leo bileğini yakaladığında Calypso bir koltuğa gömülmek üzereydi. "Gecikmek."

Alet kemerinden katlanır bir kıstas çıkardı. Uzattı ve koltuğun minderini dürttü. Bir ayı kapanı, bir döşeme köpekbalığı gibi dolguyu ve kumaşı yırtarak kapandı.

Calypso, Britomartis'e baktı. "Dalgamı geçiyorsun?"

"Hata!" dedi Britomartis neşeyle.

www.pdfoku.net

Leo kanepelerden birini işaret etti, ancak hiçbir şey göremedim. "Bu minderlerin arkasında da bir gezi teli var. Bu... Bu Zıplayan Betty'yi tetikler mi?"

Britomartis güldü. "İyisin! Evet kesinlikle. Bu, basınçla etkinleşen değiştirilmiş bir S-mayın."

"Leydim, eğer o patlarsa havada bir metre seker, patlar ve şarapnel ile hepimizi öldürür."

"Aynen öyle!" Britomartis sevinçle dedi. "Leo Valdez, iyi yapacaksın."

Leo ona ters ters baktı. Kemerinden birkaç tel kesici çıkardı, kanepeye yürüdü ve madeni devre dışı bıraktı.

Birkaç saniye sonra ilk kez nefes aldım. "Sanırım... şuraya oturacağım." Karşı kanepeyi işaret ettim. "Bu güvenli mi?"

Leo homurdandı. "Evet. İyi görünüyor."

Kimse parçalanmadan ya da ölmeden hepimiz rahat bir şekilde yerleştiğimizde, Britomartis eskiden ayı kapanı olan koltuğa uzandı ve gülümsedi. "Peki, bu güzel değil mi?"

"Hayır," diye koroya üçümüz birlikte çıktık.

Britomartis örgüsüyle oynuyor, muhtemelen unutmuş olabileceği açma tellerini arıyordu. "Bana Jo ve Emmie'yi neden gönderdiğimi sordun. Onları çok seviyorum ama sana vereceğim görevi takdir edeceklerini sanmıyorum."

"Görev?" Kalipso kaşlarını kaldırdı. "Senden daha yaşlı bir tanrı olduğumdan oldukça eminim, Zıplayan Betty. Bana bir görev vermeye ne hakkın var?"

Britomartis o flörtöz gülümsemesini sergiledi. "Sevimli değil misin? Tatlım, eski Yunanlılar mağaralarda yaşarken ben buralardaydım.

www.pdfokur.net

Girit tanrıçası olarak başladım. Panteonumun geri kalanı öldüğünde, Artemis benimle arkadaş oldu. Avcılarına katıldım ve binlerce yıl sonra hala ağlarımı örüyorum ve tuzaklarımı kuruyorum."

"Evet," diye homurdandım. "İşte buradasın."

Tanrıça kollarını açtı. İşlemeli kollarından kurşun ağırlıklar ve olta kancaları sarkıyordu. "Sevgili Apollo, gerçekten çok tatlı bir Lester Papadopoulos oluyorsun. Gel buraya."

"Beni kızdırma," diye yalvardım.

"Değilim! Artık zararsız bir ölümlü olduğuna göre, sonunda sana o öpücüğü vermeye karar verdim."

Yalan söylediğini biliyordum. Elbisesinin beni dolaştıracağını ve canımı yakacağını biliyordum. Pas kırmızısı gözlerindeki şeytani parıltıyı tanıdım.

Bin yıl boyunca beni pek çok kez yoldan çıkarmıştı.

Kız kardeşimin tüm takipçileriyle utanmadan flört ettim. Ancak Britomartis, herhangi bir Avcı kadar açık sözlü bir bakire olmasına rağmen flört eden tek kişiydi. Bana eziyet etmekten zevk aldı. Ve beni başkalarıyla ayarlamayı teklif ederek bana kaç kez şaka yapmıştı? Ah! Artemis hiçbir zaman mizah anlayışıyla tanınmamıştı ama yardımcısı Britomartis bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Dayanılmazdı. Güzel ama dayanılmaz.

cezbedildiğimi kabul ediyorum. Zayıf ölümlü eti! İlahi etten bile daha zayıf!

başımı salladım. "Beni kandırıyorsun. yapmayacağım."

Kırgın görünüyordu. "Seni ne zaman kandırdım?"

www.pdfokur.net

“Teb!” Ben ağladım. "Romantik bir piknik için ormanda benimle buluşacağına söz vermiştin. Bunun yerine dev bir yaban domuzu tarafından çiğnendim!”

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı."

"Peki ya Ingrid Bergman olayı?"

"Ah, gerçekten seninle tanışmak istedi. Birinin karavanının önüne Burma kaplanı çukuru kazdığını nereden bilebilirdim?”

"Ya Rock Hudson'la randevu?"

Britomartis omuz silkti. "Şey, aslında seni o mayın tarlasının ortasında beklediğini hiç söylemedim. Sadece varsaymana izin verdim. Yine de kabul etmelisin ki ikiniz sevimli bir çift olurdunuz.”

Fısıldadım ve kıvırcık ölümlü saçlarımı çektim. Britomartis beni çok iyi tanıyordu. Sevimli bir çiftte olduğum için aptaldım.

Leo, hararetli bir Yunan ateş atma oyununa rastlamış gibi, aramızda bir o yana bir bu yana baktı. (Bizans'ta büyüktü. Sormayın.)

"Rock Hudson," dedi. "Bir mayın tarlasında."

Britomartis ışınlandı. "Apollo çok sevimliydi, patlayana kadar papatyaları atlıyordu."

"Unuttuysan," diye mırıldandım, "artık ölümsüz değilim. O yüzden lütfen Burma kaplan çukurları olmasın."

“Hayal kurmazdım!” dedi tanrıça. "Hayır, bu görev seni öldürmek için tasarlanmadı. Seni öldürebilir, ama bunun için tasarlanmamıştır. Sadece griffinlerimi geri istiyorum.”

Kalipso kaşlarını çattı. "Griffinlerin mi?"

"Evet," dedi tanrıça. "Onlar kanatlı aslan-kartal melezleri..."

www.pdfoku.net

Calypso, "Griffin'in ne olduğunu biliyorum," dedi. “Jo ve Emmie'nin onları burada yetiştirdiğini biliyorum. Ama neden onlar senin?"

öksürdüm. “Calypso, griffinler tanrıçanın kutsal hayvanlarıdır. O onların annesi."

Britomartis gözlerini devirdi. "Sadece mecazi anlamda. Yumurtalarının üzerine oturup kuluçkaya yatmıyorum.” "Bir keresinde beni buna ikna ettin," diye hatırladım. "Asla alamadığım bir öpücük için."

O güldü. "Evet, onu unutmuştum! Her halükarda, yerel imparator bebeklerim Heloise ve Abelard'ı yakaladı. Aslında, şeytani oyunlarında kullanmak için Ortabatı'nın her yerinden efsanevi hayvanları yakalıyor. Serbest bırakılmalılar.”

Leo kucağındaki demonte mayın parçalarını inceledi. "Çocuk. Georgina. Bu yüzden Jo ve Emmie'yi burada istemiyorsun. Griffinlerin güvenliğini kızlarının güvenliğinin önüne koyuyorsun.”

Britomartis omuz silkti. “Jo ve Emmie'nin öncelikleri tehlikeye girdi. Bunu duyamayacaklardı, ama önce griffinler gelmeli. nedenlerim var. Bir tanrıça olarak ihtiyaçlarım öncelikli.”

Calypso tiksintiyle burnunu çekti. “Bebekleriniz kadar açgözlü ve bölgecisiniz.”

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi tanrıça. Artemis'e üçünüze yardım edeceğime söz verdim ama sabrımı sınamayın. Kuzey tepeli bir semender olarak harika görünürdünüz.”

Göğsümde bir umut ve hüzün karışımı kabardı. Sevgili kız kardeşim Artemis, beni hiç terk etmemişti. Zeus diğer Olimposluların bana yardım etmesini yasaklamış olabilir, ama en azından Artemis teğmen Britomartis'i göndermişti. Tabii ki, Britomartis'in “yardım” fikri, bizi kara mayınları ve ayı tuzaklarıyla test etmeyi içeriyordu, ancak bu noktada alabileceğimi alırdım.

www.pdfoku.net

"Ya bu griffinleri bulursak?" Diye sordum.

"O zaman sana imparatorun inine nasıl sızacağını anlatacağım," diye söz verdi Britomartis. "Tuzakların tanrıçası olarak, gizli girişler hakkında her şeyi bilirim!"

ona baktım. “Bu nasıl adil bir ticaret?”

"Çünkü seni sevimli Lester, Georgina'yı ve diğer mahkumları kurtarmak için saraya sızmalısın. Onlar olmadan, Yol İstasyonu mahkumdur ve Triumvirate'i durdurma şansınız da öyle. Ayrıca saray, Hafıza Tahtını bulacağınız yerdir. Eğer onu geri alamazsan, Trophonius Mağarası'na yaptığın yolculuk seni öldürür. Diğer Oracle'ları asla kurtaramayacaksın. Olimpos Dağı'na asla geri dönemeyeceksin."

Leo'ya döndüm. “Bu kahramanlık arayışı işinde yeniyim. Sonunda bir ödül olması gerekmiyor mu? Sadece daha ölümcül görevler değil mi?”

"Hayır," dedi Leo. “Bu oldukça standart.”

Ah adaletsizlik! On iki Olimposludan biri olan beni, hayvanları onun için almaya zorlayan küçük bir tanrıça! Tanrılığımı yeniden kazanırsam, bir daha asla zavallı bir ölümlüyi göreve göndermeyeceğime sessizce yemin ettim. Gerçekten önemli değilse. Ve eğer ölümlülerin bununla başa çıkabileceğinden emin değilsem. Ve zamanım olmadığı sürece… ya da gerçekten kendim yapmak istemedim. Bu ağ tanrıçasının bana karşı olduğundan çok daha nazik ve cömert olurdum.

"Bize ne yaptırırsın?" Britomartis'e sordum. “Bu griffinler imparatorun sarayında tutulmaz mı? Tek elden alışveriş yapamaz mıyız?”

Ah, hayır, dedi Britomartis. "Gerçekten önemli hayvanlar, ender ve değerli olanlar... imparator, onları bakımları için uygun kaynaklara sahip özel bir tesiste tutuyor. Indianapolis Hayvanat Bahçesi.”

www.pdfoku.net

Ben titredim. Hayvanat bahçelerini hüzünlü kafesli hayvanlarla, çığlık atan çocuklarla ve kötü yiyeceklerle dolu iç karartıcı yerler olarak görüyorum.

"Griffinler iyi korunacak," diye tahmin ettim.

"Kesinlikle!" Britomartis, ihtimal hakkında biraz fazla heyecanlı görünüyordu. "Bu yüzden lütfen yaralanmadan veya ölmeden önce griffinleri serbest bırakmaya çalışın. Ayrıca acele etmelisin..."

"İşte zaman sınırı geliyor." Leo bana bilerek baktı. "Her zaman bir zaman sınırı vardır."

Britomartis, "Üç gün içinde," diye devam etti, "imparator tüm hayvanları ve mahkumları tek bir büyük kutlamada kullanmayı planlıyor."

"Bir adlandırma töreni," diye hatırladım. "Bizi neredeyse öldüren blemmyae Nanette, bundan bahsetmişti."

"Aslında." Britomartis yüzünü buruşturdu. “Bu imparator… şeylere kendi adını vermeyi seviyor. Törende Indianapolis'i yeniden vaftiz etmeyi planlıyor."

Bu kendi başına bana bir trajedi gibi gelmedi. Indianapolis, sevilmesi oldukça zor bir isimdi. Ancak, eğer bu imparator düşündüğüm kişiyse, onun kutlama fikri binlerce insanı ve hayvanı katletmeyi içeriyordu. Çocuğunuzun doğum günü partisini organize etmek isteyeceğiniz türden biri değildi.

"Blemmyae başka bir şeyden bahsetti," dedim. “İmparator iki özel mahkumu kurban etmek istedi. Ben ve kız."

Calypso ellerini ayı tuzağının çeneleri gibi kenetledi. "Gürcistan."

"Aynen öyle!" Britomartis'in sesi yine biraz fazla neşeliydi. "Kız şimdilik yeterince güvende. Hapsedilmiş ve deli, evet, ama hayatta.

www.pdfoku.net

Sen griffinlerimi serbest bırakmaya odaklan. İlk ışıkta hayvanat bahçesine gidin. O zaman imparatorun muhafızları gece vardiyalarına son verecekler. Yorgun ve dikkatsiz olacaklar."

Leo'nun elindeki mayın parçalarına baktım. Patlama sonucu ölüm, Britomartis'in arayışından daha iyi bir kader gibi gelmeye başlamıştı.

"En azından yalnız olmayacağım," diye mırıldandım.

"Aslında," dedi tanrıça, "Leo Valdez burada kalmalı."

Leo irkildi. "Ne dedin?"

"Tuzaklarda yetenekli olduğunu kanıtladın!" tanrıça açıkladı. "Emmie ve Josephine'in yardımınıza ihtiyacı var. Waystation, şimdiye kadar imparator tarafından keşfedilmeyi reddetti, ancak bu daha uzun sürmeyecek. Hiçbir muhalefete tahammülü yoktur. Bu mabedi bulacaktır. Ve onu yok etmek istiyor. Sen, Leo Valdez, savunmayı güçlendirmeye yardım edebilirsin."

"Fakat-"

"Neşelendirmek!" Britomartis, Calypso ile karşı karşıya geldi. "Apollo ile gidebilirsin canım. Benim için bir arayış içinde olan iki eski ölümsüz! Evet, bu fikir çok hoşuma gitti."

Kalipso sarardı. "Ama hayır. Yapmıyorum-"

"Yapamaz," diye ekledim.

Büyücü açıkça başını salladı. "Biz anlaşamıyoruz, o yüzden..."

"Öyleyse anlaşıldı!" Tanrıça sandalyesinden kalktı. "Griffinlerimi aldığında seninle burada buluşuruz. Beni hayal kırıklığına uğratmayın ölümlüler!" Sevinçle ellerini çırptı. "Ah, bunu hep söylemek istemişimdir!"

www.pdfoku.net

Döndü ve bir balık yemi gibi bir anda kayboldu, arkasında halıya takılmış birkaç tiz kancadan başka bir şey bırakmadı.

Şimdi tuvaletleri ovmak

En azından büyük bir ödül var

Artık tofu

AYI TUZAKLARI ve basınçla harekete geçen patlayıcılardan sonra, öğleden sonranın daha da kötüleşebileceğini düşünmemiştim. Tabii ki oldu.

Emmie ve Josephine'e Britomartis'in başına gelenleri anlattığımızda ev sahiplerimiz umutsuzluğa kapıldı. Griffin arayışının Georgina'nın kurtarılmasına yol açabileceğinden veya küçük kızlarının imparatorun üç gün içinde planladığı muhteşem öldürme şenliğine kadar hayatta kalacağından emin değillerdi.

Emmie ve Jo, sadece Britomartis'e değil, aynı zamanda bize de o kadar kırgınlardı ki, bize daha fazla iş verdiler. Oh, elbette, tüm konukların yardım etmesi gerektiğini iddia ettiler. Waystation ortak bir yaşam alanıydı, otel değil, falan filan.

daha iyi biliyordum. Waystation'ın bilinen yirmi altı banyosundaki tuvaletleri ovmak cezadan başka bir şey değildi.

En azından griffinlerin çatı katlarındaki samanları değiştirmek zorunda değildim. Leo bununla işi bittiğinde, korkuluk tarafından soyulmanın kurbanı gibi görünüyordu. Calypso'ya gelince, bütün öğleden sonra Emmie ile maş fasulyesi ekti.

Size soruyorum, bu nasıl adil?

Akşam yemeği saatinde açlıktan ölüyordum. Tercihen benim için hazırlanmış bir taze yemek daha umuyordum ama Josephine kayıtsızca mutfağa doğru el salladı. "Sanırım buzdolabında biraz tofu enchiladas kalmış. Agamethus size odalarınızı gösterecek."

www.pdfoku.net

O ve Emmie bizi baş başa bıraktılar.

Parlayan turuncu hayalet önce Calypso'ya odasına kadar eşlik etti. Agamethus, Magic 8 Ball ve çok sayıda el hareketi aracılığıyla kızların ve erkeklerin her zaman tamamen farklı kanatlarda uyuduklarının bilinmesini sağladı.

Bunu saçma buldum ama ablam ve Avcılarıyla ilgili pek çok şey gibi bu da mantığın ötesindeydi.

Kalipso şikayet etmedi. Ayrılmadan önce tereddütle bize döndü ve sanki bu büyük bir tavizmiş gibi "Sabah görüşürüz" dedi. Sanki Leo ve benimle konuşurken hak ettiğimiz nezaketin ötesine geçiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir öğleden sonra bakliyat diktikten sonra birinin nasıl bu kadar kibirli davranabileceğini görmedim.

Birkaç dakika sonra, Leo ve ben buzdolabından arta kalanlarla donanmış olarak Agamethus'u misafir odamıza kadar takip ettik.

Doğru. Ev sahiplerimizin memnuniyetsizliğinin başka bir işareti olarak aldığım paylaşmak zorunda kaldık.

Aramızdan ayrılmadan önce Agamethus bana Magic 8 Ball'unu fırlattı.

kaşlarımı çattım. "Sana soru sormadım."

Sihirli küreyi vurgulayarak işaret etti.

Çevirdim ve APOLLO'NUN EVİNE GETİRİLMESİ GEREKİR'i okudum.

Hayaletin bir yüzü olmasını dilerdim ki onu yorumlayabileyim. "Bunu bana zaten söyledin."

www.pdfoku.net

Daha fazla açıklama umarak topu ona geri attım. Agamethus, sanki bir şeyi anlamamı bekliyormuş gibi, beklentiyle havada süzüldü. Sonra omuzları düştü, döndü ve yüzerek uzaklaştı.

Yeniden ısıtılmış tofu enchiladas için havamda değildim. Benimkini, yatağında bağdaş kurup yemeğini içine çeken Leo'ya verdim. Hala Georgina'nın hafif samanla kaplı tulumlarını giyiyordu. Yedi yaşındaki bir kızın iş kıyafetlerine sığabilmenin bir onur işareti olduğuna karar vermiş gibiydi.

Yatağıma geri yattım. Tavandaki kemerli tuğlalara baktım, kafama ne zaman çökeceğini merak ettim. "Camp Half-Blood'daki karyolamı özlüyorum."

Burası o kadar da kötü değil, dedi Leo. "Üvey evlerin arasındayken, Houston'daki Main Street Bridge'in altında bir ay kadar uyudum."

baktım. Saman ve battaniyelerden oluşan yuvasında oldukça rahat görünüyordu.

"Girmeden önce üzerini değiştirecek misin?" Diye sordum.

Omuz silkti. "Sabah duş alacağım. Gecenin bir yarısı kaşınırsam, alevler içinde kalacağım."

"Şaka yapacak havamda değilim. Britomartis'ten sonra değil."

"Kim şaka yapıyor? Merak etme. Jo'nun burayı yangın söndürme ekipmanlarıyla donattığından eminim."

Yanan ve söndürücü köpükle kaplı olarak uyanma düşüncesi bana çekici gelmiyordu, ancak kurs için eşit olurdu.

Leo çatalını tabağına vurdu. "Bu tofu enchiladas sabrosalardır. Tarifi Josephine'den almalıyım. Ev kızım Piper onlara bayılırdı."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" talep ettim. "Yarın kız arkadaşınla tehlikeli bir göreve çıkıyorum!"

www.pdfoku.net

Normalde ölümlü bir adama kız arkadaşıyla bir yere gittiğimi söylemek kalbini kırmaya yeterdi.

Leo tofusuna konsantre oldu. "İyi yapacaksınız çocuklar."

"Ama Calypso'nun gücü yok! Bana nasıl yardım edecek?"

"Bu güçlerle ilgili değil, ese. Sen izle. Calypso yarın da senin üzgün kıçını kurtaracak."

Bu fikir hoşuma gitmedi. Özellikle son zamanlardaki ruh hali göz önüne alındığında, üzgün kıçımın sokak dövüşlerinde ve doğaçlama komedide başarısız olan eski bir büyücüye bağımlı olmasını istemedim.

"Ya sabah hala kızgınsa?" Diye sordum. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Leo'nun çatalı son enchiladasının üzerinde asılı kaldı. "Yalnızca… Altı aydır seyahat ediyorduk, New York'a gitmeye çalışıyorduk. Sürekli tehlike. Aynı yerde asla bir geceden fazla kalmamak. Sonra Indianapolis'e bir buçuk ay daha varmak."

Bunu düşündüm. Daha önce deneyimlediğim kadar çok denemeden dört kat daha fazla acı çekmeyi hayal etmeye çalıştım. "Sanırım bu yeni bir ilişki üzerinde baskı yaratacaktır."

Leo somurtkan bir şekilde başını salladı. "Calypso adasında binlerce yıl yaşadı, dostum. O tamamen bahçıvanlık, duvar halıları dokuma, çevresini güzelleştirme ile ilgili. Evin yoksa bunların hiçbirini yapamazsın. Sonra onu ben—ben götürdüm."

"Onu kurtardın," dedim. "Tanrılar onu hapishanesinden kurtarmak için acele etmediler. O adada bin yıl daha kalmış olabilir."

Leo son lokmasını çiğnedi. Tofu kile dönüşmüş gibi yutkundu (bence bu dramatik bir değişiklik olmazdı).

www.pdfoku.net

"Bazen bundan mutlu oluyor," dedi. "Diğer zamanlarda, güçleri olmadan, ölümsüzlüğü olmadan... sanki..." Başını salladı. "İlişkimizi bir makineye benzetecektim. Bundan nefret ederdi."

"Makineleri umursamıyorum."

Tabağını komodinin üzerine koydu. "Bir motor sadece bu kadar stresle başa çıkmak için yapılmıştır, biliyor musunuz? Çok uzun süre çok hızlı çalıştırın, aşırı ısınmaya başlar."

Bu anladım. Güneş arabam bile tüm gün Maserati formunda sürdüğümde biraz sinir bozucu oldu. "Bakım için zamana ihtiyacın var. Tehlike ve sürekli hareket olmadan bir çift olarak kim olduğunuzu bulma şansınız olmadı."

Leo, gözleri her zamanki şeytani parıltıdan yoksun olsa da gülümsedi. "Evet. Tehlike ve sürekli hareket dışında - bu neredeyse benim hayatım. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Hatta tamir edilebilirse."

Ödünç aldığı tulumlarından birkaç parça saman aldı. "Bu kadar yeter. Vaktin varken uyusan iyi olur, Sunny. çarpacağım."

"Bana Sunny deme," diye şikayet ettim.

Ama çok geçti. Leo kapandığında, bunu bir dizel jeneratörün verimliliğiyle yapıyor. Yana doğru çömeldi ve hemen horlamaya başladı.

Ben o kadar şanslı değildim. Uzun bir süre yatakta yattım, kafamda altın etçil koyunları sayarak sonunda huzursuz bir uykuya daldım.

Dört başı kesilmiş adamlar

Bir kabus için çok fazla

Neden ben? hıçkırık hıçkırık hıçkırık

www.pdfoku.net

DOĞAL OLARAK, korkunç rüyalar gördüm.

Aysız bir gecede kendimi güçlü bir kalenin eteğinde buldum. Önümde, kaba yontulmuş duvarlar yüzlerce fit yükseliyor, feldispat parçacıkları yıldızlar gibi parlıyordu.

İlk başta, arkamdaki ormanda baykuşların ıslık çığlıklarından başka bir şey duymadım - bana her zaman antik Yunan'da geceyi hatırlatan bir ses. Ardından, kalenin dibinde taş taşa çarpar. Daha önce hiçbirinin olmadığı yerde küçük bir kapak ortaya çıktı. Genç bir adam arkasından ağır bir çuval sürükleyerek dışarı çıktı.

"Haydi!" Hâlâ tünelde olan birine tısladı.

Adam, çuvalının içindekiler şıngırdayarak ve şıngırdayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ya geri dönüşümü çıkarıyordu (muhtemel değil) ya da çok fazla hazine çalmıştı.

Bana doğru döndü ve bir tanıma sarsıntısı bende baykuş gibi çığlık atmak istememe neden oldu.

Trophonius'tu. Oğlum.

Binlerce yıl önce birinin babası olabileceğinden şüphelendiğinde bu duyguyu biliyorsun, ama gerçekten emin değil misin? O zaman o çocuğu yetişkin bir adam olarak görüyorsun ve gözlerinin içine baktığında, onun senin olduğunu hiç şüphesiz biliyor musun? Evet, eminim çoğunuz ilişki kurabilirsiniz.

Annesinin kim olduğunu hatırlayamadım…Kral Erginus'un karısı olabilir mi? Oldukça güzel bir kızdı. Trophonius'un parlak siyah saçları bana onunkini hatırlattı. Ama kaslı fiziği ve yakışıklı yüzü -o güçlü çenesi, o mükemmel burnu, o pembe dudakları-evet, Trophonius'un nakavt yakışıklılığını benden aldığı açıktı.

Gözleri, "Doğru," dercesine güvenle parladı. Az önce bir tünelden sürünerek çıktım ve hala muhteşem görünüyorum.

www.pdfoku.net

Ambardan başka bir genç adamın kafası çıktı. Omuzları daha geniş olmalıydı çünkü sıkmakta zorlanıyordu.

Trophonius nefesinin altından güldü. "Sana çok yeme demiştim kardeşim."

Mücadelesine rağmen, diğer adam başını kaldırıp sırıttı. Trophonius'a hiç benzemiyordu. Saçları sarı ve kıvırcıktı, yüzü dost canlısı bir eşeğinki kadar saf, aptal ve çirkindi.

Bunun Agamethus olduğunu anladım—Trophonius'un üvey kardeşi. O benim oğlum değildi. Zavallı çocuk, Kral Erginus ve karısının gerçek çocuğu olma talihsizliğini yaşadı.

Agamethus sol kolunu serbest bırakarak, "İşe yaradığına inanamıyorum," dedi.

Trophonius, "Elbette işe yaradı," dedi. “Biz ünlü mimarlarız. Delphi'deki tapınağı biz inşa ettik. Kral Hyrieus, hazinesini inşa etmemiz için neden bize güvenmiyor?”

“Gizli bir hırsız tüneli ile tamamlayın!”

Trophonius, "Eh, bunu asla bilmeyecek," dedi. "Paranoyak yaşlı budala, hizmetkarlarının tüm hazinesini çaldığını varsayacak. Şimdi acele et, Geniş Yük.”

Agamethus kendini kurtarmak için gülmekle meşguldü. Kolunu uzattı. "Bana yardım et."

Trophonius gözlerini devirdi. Hazine çuvalını yere fırlattı ve böylece tuzağı fırlattı.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Açıldığını gördüğümde hikayeyi hatırladım, ama yine de izlemesi zordu. Kral Hyrieus paranoyaktı, tamam. Günler önce, olası zayıflıklar için hazineyi araştırmıştı. Tüneli bulduktan sonra hizmetçilerine, inşaat ekibine

www.pgfoku.net

veya mimarlarına hiçbir şey söylemedi. Hazinesini yerinden oynatmadı. Sadece ölümcül bir tuzak kurdu ve onu kimin soymayı planladığını tam olarak öğrenmek için bekledi….

Trophonius, altın torbasını, ancak bir hırsız tünelden çıktıktan sonra aktif hale gelen gezi telinin üzerine yerleştirdi. Kral, ihanet edenleri suçüstü yakalamaya niyetliydi.

En yakın ağaçta, mekanik bir yay, karanlıkta kırmızı bir alev yayı keserek gökyüzüne doğru çığlık atan bir işaret fişeği ateşledi. Tünelin içinde bir destek kirişi kırılarak Agamethus'un göğsünü bir taş yağmuru altında ezdi.

Agamethus nefesi kesildi, serbest kolu sallandı. Kan tükürürken gözleri şişmişti. Trophonius dehşet içinde ağladı. Kardeşinin yanına koştu ve onu kurtarmaya çalıştı ama bu sadece Agamethus'un çığlık atmasına neden oldu.

"Bırak beni," dedi Agamethus.

"Yapmayacağım." Trophonius'un yüzünde gözyaşları belirdi. "Bu benim hatam. Bu benim fikrimdi! yardım alacağım. Ben—gardiyanlara söyleyeceğim—”

"Sadece seni de öldürürler," diye gakladı Agamethus. "Gitmek. Yapabiliyorken. Ve kardeşim, kral yüzümü biliyor.” Nefesi gurulduyordu, nefesi kesildi. "Vücudumu bulduğunda..."

“Öyle konuşma!”

"Benimle olduğunu anlayacak," diye devam etti Agamethus, gözleri artık ölümün kesinliğiyle berrak ve sakindi. "Senin izini sürecek. Babamıza savaş ilan edecek. Vücudumun teşhis edilemediğinden emin olun.”

Agamethus, kardeşinin kemerinde asılı olan bıçağa zayıf bir şekilde pençe attı.

www.pdfoku.net

Trophonius ağladı. Kardeşinin ne istediğini anlamıştı. Uzaklardan korumaların bağırdığını duydu. Yakında burada olacaklardı.

Sesini göğe yükseltti. "Onun yerine beni al! Kurtar onu baba, lütfen!”

Trophonius'un babası Apollo, duasını görmezden gelmeyi seçti.

Sana ün verdim, diye düşünüyordu Apollon. Delphi'deki tapınağımı tasarlamana izin verdim. Sonra itibarını ve yeteneklerini hırsız olmak için kullandın. Bunu kendine sen getirdin.

Trophonius umutsuzluk içinde bıçağını çekti. Kardeşinin alnını son bir kez öptü, sonra bıçağı Agamethus'un boynuna dayadı.

Rüyam değişti.

www.bgfoku.net

Waystation'ın ana salonunun alternatif bir görüntüsü gibi uzun bir yeraltı odasında durdum. Tepede, beyaz metro fayanslarıyla parıldayan kavisli bir tavan. Demiryolu çukurlarının bir tren deposunda olacağı odanın her iki yanında, açık su kanalları akıyordu. Duvarlarda sıra sıra televizyon monitörleri, kıvırcık kahverengi saçlı, mükemmel dişleri ve parlak mavi gözlü sakallı bir adamın video kliplerini gösteriyordu.

Videolar bana gece geç saatlerde bir talk show sunucusunun Times Meydanı reklamlarını hatırlattı. Adam kameraya saldırdı, güldü, ekranı öptü, dengesiz gibi davrandı. Her çekimde, her biri aslan derisinden kesilmiş farklı bir kıyafet -İtalyan takım elbisesi, yarış arabası sürücüsü üniforması, av kıyafetleri- giyiyordu.

Ekranda cafcaflı renklerle dönen bir başlık: YENİ HERKÜL!

Evet. Roma döneminde kendisine böyle hitap etmekten hoşlanırdı. O kahramanın şaşırtıcı derecede iyi fiziğine sahipti, ama gerçek Herkül değildi. Bilmeliyim. Herkül'le birçok kez uğraşmıştım. Bu imparator daha çok birinin Herkül fikrine benziyordu - havalı, aşırı kaslı bir karikatür.

Koridorun ortasında, korumalar ve görevlilerle çevrili, adamın kendisi beyaz granit bir tahtta uzanıyordu. Pek çok imparator sadece aslan derisi mayo giyen imparatorluk gibi görünemez, ancak Commodus başardı. Bacaklarından biri gelişigüzel bir şekilde tahtın kol dayanağına atılmıştı. Altın karın kasları öyle bir altılı paket oluşturmuştu ki, açılır üst sekmeleri görebildiğimi hayal ettim. Son derece sıkılmış bir ifadeyle, sadece iki parmağını kullanarak, en yakın danışmanının anatomisini tehdit etmeye çok yaklaşan bir altı ayak uzunluğundaki bir sırıkla döndürdü.

diye mırıldanmak istiyordum. Sadece bunca yüzyıl sonra Commodus'u çekici bulduğum için değil, sadece karmaşık bir geçmişimiz olduğu için değil, aynı zamanda bana eskiden nasıl biri olduğumu hatırlattığı için de değil. Ah, aynaya bakıp tekrar mükemmelliği görebilmek, kötü tenli, tombul, beceriksiz bir çocuk değil!

Kendimi odadaki diğer insanlara odaklanmaya zorladım. Nero'nun çatı katındaki vizyonda gördüğüm iki kişi imparatorun önünde diz çökmüşlerdi - şımarık çakal çocuk Marcus ve barbar Vortigern.

Marcus, imparatora bir şey açıklamaya çalışıyordu. Ellerini çaresizce salladı. "Biz denedik! Efendim, dinleyin!"

İmparator dinlemeye pek niyetli görünmüyordu. İlgisiz bakışları taht odasında çeşitli eğlencelere kaydı: bir raf işkence aleti, bir dizi atari oyunu, bir dizi ağırlık ve alçıyla sıvanmış bağımsız bir hedef tahtası... ah, canım, Lester Papadopoulos'un gömülü surlarla dolu yüzü. bıçak atmak.

Odanın arka tarafındaki gölgelerde garip hayvanlar kafeslerde huzursuzca hareket ediyorlardı. Grifon görmedim ama yüzyıllardır görmediğim başka efsanevi canavarlar da vardı. Büyük bir kanarya kafesinde yarım düzine kanatlı Arap yılanı kanat çırpıyordu. Altın bir kalemin içinde, büyük boynuzlu bir çift boğa benzeri yaratık, bir yem teknesini kokladı. Avrupa yales, belki? Tanrım, bunlar eski zamanlarda bile nadirdi.

www.pdfoku.net

Marcus, imparatorun solunda, koyu kırmızı takım elbiseli iri yarı bir adam "YETER!" diye bağırana kadar bahaneler uydurup durdu.

Danışman, imparatorun dönen batonunun etrafında geniş bir kavis çizdi. Yüzü o kadar kırmızı ve terliydi ki, bir tıp tanrısı olarak onu tehlikeli bir şekilde konjestif kalp yetmezliğine yakın olduğu konusunda uyarmak istedim. İki yalvaran üzerinde ilerledi.

"Bize," diye hırladı, "onu kaybettiğini söylüyorsun. Üçlü Yönetim'in iki güçlü, yetenekli hizmetkarı küçük bir kızı kaybetti. Bu nasıl olabilir?"

Marcus ellerini ovuşturdu. “Lord Cleander, bilmiyorum! Dayton'ın dışında bir markette durduk. Tuvalete gitti ve - ve ortadan kayboldu."

Marcus destek için arkadaşına baktı. Vortigern homurdandı.

Kırmızı giysili danışman Cleander kaşlarını çattı. "Bu tuvaletin yakınında herhangi bir bitki var mıydı?"

Markus gözlerini kırpıştırdı. "Bitki?"

"Evet, seni aptal. Büyüyen tür.”

"Ben... şey, kapının yanındaki kaldırımdaki bir çatlaktan büyüyen bir karahindiba yığını vardı, ama..."

"Ne?" diye bağırdı Cleander. “Demeter'in kızını bir bitkinin yanına mı aldın?”

Demeter'in kızı. Kalbim, Britomartis'in ağlarından birine fırlatılmış gibi hissettim. İlk başta bu adamların Georgina hakkında mı konuştuğunu merak etmiştim ama Meg McCaffrey'i kastetmişlerdi. Eskortlarına kaymayı vermişti.

Marcus bir balık gibi ağzı açık kaldı. "Efendim, o - sadece bir ottu!"

www.pdfoku.net

"Uzaklaşmak için ihtiyacı olan tek şey bu!" diye bağırdı Temizleyici. "Onun ne kadar güçlendiğini anlamalıydın. Şimdi nerede olduğunu sadece tanrılar biliyor!”

“Aslında,” dedi imparator, odaya bir anlık donma göndererek, “Ben bir tanrıyım. Ve hiçbir fikrim yok."

Sırıklarını döndürmeyi bıraktı. Bakışları bir çay arabasına kek ve kanepeler yerleştiren bir blemmyae hizmetçisine sabitlenene kadar taht odasını taradı. Kılık değiştirmemişti - göğüs yüzü tam görünüyordu, gerçi göbek-çenesinin altında beyaz dantel önlüklü siyah bir hizmetçi eteği giyiyordu.

İmparator nişan aldı. Sırıklarını gelişigüzel bir şekilde odanın diğer ucuna fırlattı, bıçak kendini hizmetçinin gözlerinin arasına gömdü. Sendeledi, "İyi atış, lordum" demeyi başardı, sonra toza dönüştü.

Danışmanlar ve korumalar kibarca alkışladılar.

Commodus övgülerini geri çevirdi. "Bu ikisinden sıkıldım." Marcus ve Vortigern'i işaret etti. "Başarısız oldular, değil mi?"

Temizleyici eğildi. "Evet lordum. Onlar sayesinde Demeter'in kızı serbest kalır. Indianapolis'e ulaşırsa başımıza bela açabilir."

İmparator gülümsedi. "Ah, ama Cleander, sen de başarısız oldun, değil mi?"

Kırmızılı adam yutkundu. "Efendim, ben - sizi temin ederim ki -"

"Nero'nun bu aptalları göndermesine izin vermek senin fikrindi. Apollo'yu yakalamada yardımcı olacaklarını düşündün. Şimdi kız bize ihanet etti. Ve Apollo benim şehrimde bir yerde ve sen onu henüz yakalamadın."

"Efendim, Yol İstasyonunun her şeye burnunu sokan kadınları..."

www.pdfoku.net

"Doğru!" dedi imparator. "Onları da henüz bulamadın. Ve adlandırma töreniyle ilgili tüm başarısızlıkların konusunda beni harekete geçirme."

"B-ama efendim! Senin kesmen için binlerce hayvanımız olacak! Yüzlerce tutsak—"

"SIKICI! Sana söyledim, yaratıcı bir şey istiyorum. Sen benim praetorian valim misin, değil misin, Cleander?"

"E-evet, efendim."

"Yani herhangi bir başarısızlıktan siz sorumlusunuz."

"Fakat-"

"Ve beni sıkıyorsun," diye ekledi Commodus, "ki bu ölümle cezalandırılır." Tahtın iki yanına baktı. "Komuta zincirinde sırada kim var? Konuş."

Genç bir adam öne çıktı. Bir Germanus koruması değil, kesinlikle bir dövüşçü. Eli kolayca bir kılıcın kabzasına dayandı. Yüzü yara izleriyle bezenmişti. Kıyafetleri rahattı - sadece kot pantolon, CORNHUSKERS yazan kırmızı-beyaz bir tişört ve kıvırcık siyah saçlarına bağlı kırmızı bir bandana - ama kendini deneyimli bir katilin kolay güveniyle tuttu.

"Sırada ben varım efendim."

Commodus başını eğdi. "O zaman yap."

Cleander, "Hayır!" diye bağırdı.

Cornhusker kör edici bir hızla hareket etti. Kılıcı parladı. Üç sıvı dilimde üç kişi öldü, kafaları vücutlarından ayrıldı. İşin iyi yanı, Cleander'ın artık konjestif kalp yetmezliği konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Ne Marcus ne de Vortigern.

www.pdfoku.net

İmparator sevinçle alkışladı. "Oh iyi! Bu çok eğlenceliydi, Lityerses!”

"Teşekkür ederim efendim." Cornhusker kılıcındaki kanı salladı.

"Kılıçta neredeyse benim kadar yeteneklisin!" dedi imparator. "Sana hiç bir gergedanın kafasını nasıl kestiğimi anlatmış mıydım?"

"Evet, lordum, çok etkileyici." Lityerses'in sesi yulaf ezmesi kadar yumuşaktı. "Bu cesetleri temizlemek için izniniz var mı?"

“Elbette,” dedi imparator. "Şimdi - sen Midas'ın oğlusun, değil mi?"

Kaşlarını çattığında Lityerses'in yüzünde birkaç yeni yara izi oluşmuş gibiydi. "Evet, efendim."

"Ama altın dokunuş şeyini yapamıyor musun?"

"Hayır efendim."

"Yazık. Yine de insanları iyi öldürüyorsun. Bu iyi. İlk siparişleriniz: Meg McCaffrey'i bulun. Ve Apollon. Onları bana getir, mümkünse canlı ve… hmm. Başka bir şey vardı."

"Adlandırma töreni mi efendim?"

"Evet!" İmparator gülümsedi. "Evet evet. Oyunlara renk katmak için harika fikirlerim var ama Apollo ve kız ortalıkta başıboş dolaştığına göre griffinler için planımızı ilerletmeliyiz. Hemen hayvanat bahçesine gidin. Hayvanları muhafaza için buraya getirin. Bütün bunları benim için halledersen seni öldürmem. Adil?"

Lityerses'in boyun kasları gerildi. "Elbette efendim."

Yeni praetorian vali, muhafızlara kafası kesilmiş cesetleri götürmelerini söyleyen emirler yağdırırken, biri adımı söyledi.

"Apollon. Uyanmak."

www.pdfoku.net

Gözlerim titreyerek açıldı. Kalipso üzerimde durdu. Oda karanlıktı. Yakınlarda, Leo hâlâ yatağında horluyordu.

"Neredeyse ilk ışık," dedi büyücü. "Gitmemiz gerek."

Rüyalarımdan kalanları gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım. Agamethus'un Magic 8 Ball'u zihnimin yüzeyine süzülüyor gibiydi. Apollo onu eve getirmeli.

Hayaletin Georgina'yı mı yoksa bulmayı çok istediğim başka bir kızı mı kastettiğini merak ettim.

Kalipso omzumu salladı. "Haydi! Bir güneş tanrısı için çok yavaş uyanıyorsun."

"N-ne? Nereye?"

"Hayvanat bahçesi" dedi. "Sabah işleri için burada beklemek istemiyorsan tabii."

Ben taters şarkı söylüyorum!

Biber, tatlı patates, mavi!

Niye ya? okuma sor

CALYPSO beni nasıl motive edeceğini biliyordu.

Tekrar tuvaletleri ovma düşüncesi rüyalarımdan daha korkunçtu.

Soğuk sabahın erken saatlerinde karanlık sokaklarda yürüdük, kibar katil blemmyae çetelerine göz kulak olduk ama kimse bizi rahatsız etmedi. Yol boyunca kabuslarımı Calypso'ya anlattım.

Yüksek sesle söylemek tanrı-imparatorun dikkatini çekebilir diye COMMODUS adını heceledim. Calypso onu hiç duymamıştı. Elbette, son birkaç bin yıldır adasında mahsur kalmıştı. Kıyılarına vurmamış birçok insanın adını tanıyacağından şüpheliydim. Herkül'ün kim

www.pdfoku.net

olduğunu zar zor biliyordu. Bunu ferahlatıcı buldum. Herkül tam bir ilgi domuzuydu.

“Bu imparatoru şahsen tanıyor musun?” diye sordu.

Kendimi kızarmadığıma ikna ettim. Rüzgar sadece yüzümü yakıyordu. "Küçükken tanışmıştık. Şaşırtıcı miktarda ortak noktamız vardı. Bir kez imparator oldu..." İç çektim. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Küçük yaşta çok fazla güç ve ün kazandı. Kafasını karıştırdı. Justin, Britney, Lindsay, Amanda, Amadeus gibi..."

"Bu insanlardan hiçbirini tanımıyorum."

"Pop kültürü derslerine daha fazla zaman ayırmamız gerekiyor."

"Hayır lütfen." Calypso, paltosunun fermuarıyla boğuştu.

Bugün zifiri karanlıkta seçmiş olması gereken çeşitli ödünç alınmış giysiler giyiyordu: muhtemelen Emmie'nin Artemis Avcıları günlerinden kalma hırpalanmış gümüş bir parka; mavi bir INDY 500 Tişört; siyah tozluk üzerine ayak bileği uzunluğunda kahverengi bir etek; ve parlak mor-yeşil egzersiz ayakkabıları. Meg McCaffrey onun moda anlayışını onaylardı.

"Kılıçlı Cornhusker ne olacak?" Kalipso sordu.

"Kral Midas'ın oğlu Lityerses. Onun hakkında ya da neden imparatora hizmet ettiğini pek bilmiyorum. Sadece o ortaya çıkmadan hayvanat bahçesine girip çıkmayı umabiliriz. Onunla savaşta karşılaşma fikrinden hoşlanmıyorum.”

Calypso parmaklarını büktü, belki de en son birine yumruk attığında ne olduğunu hatırladı. "En azından arkadaşın Meg eskortlarından kurtuldu," dedi. "Bu iyi haber."

"Belki." Meg'in Nero'ya isyan ettiğine inanmak istedim. Sonunda canavar üvey babası hakkındaki gerçeği gördüğünü ve şimdi de bana

www.pdfoku.net

yardım etmeye ve can sıkıcı emirler vermeyi bırakmaya hazır olarak yanıma koşacağını.

Ne yazık ki, sağlıksız bir ilişkiden kurtulmanın ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyordum. Nero'nun kancaları kızın ruhunun derinliklerine gömülmüştü. Meg'in hedefi olmayan kaçtığı, dehşete düştüğü, iki farklı imparatorun yardakçıları tarafından takip edildiği fikri... bu beni rahatlatmadı. En azından arkadaşı Peach 'nin güvenebileceği tahıl ruhuna sahip olmasını umuyordum, ama görümlerimde ondan hiçbir iz görmemiştim.

"Ya Trophonius?" diye sordu Calypso. “Birinin sizin çocuğunuz olduğunu sık sık unutuyor musunuz?”

"Anlayamazsın."

"İnsanları çıldırtan tehlikeli bir Oracle arıyoruz. Bu kahinin ruhu, dualarına cevap vermediğiniz için size karşı kin besleyen ve böylece onu kendi kardeşinin kafasını kesmeye zorlayan oğlunuz olabilir. Bu gerçekleri bilmek iyi olurdu.”

"Aklımda çok şey var! Bu çok küçük bir ölümlü zihin.”

"En azından beyninizin büyüklüğü konusunda hemfikiriz."

"Ah, içine bir tuğla yapıştır," diye mırıldandım. “Nasıl devam edeceğimize dair tavsiye almayı umuyordum. İşe yaramazsın."

“Benim tavsiyem, böyle bir glouto olmayı bırakmanız.”

Kelime, eski Yunanca'da çok daha kaba bir çağrışım olması dışında, kalça anlamına geliyordu. Solduran bir cevap düşünmeye çalıştım, ama eski Yunanca, senin olduğunu biliyorum, ama ben neyim? beni atlattı.

Calypso okluğumdaki tüyleri karıştırdı. "Eğer tavsiye istiyorsan, neden okuna sormuyorsun? Belki griffinleri nasıl kurtaracağını biliyordur."

www.pdfoku.net

"Hımm." Calypso'nun tavsiye arama tavsiyesini beğenmedim. Shakespeare dili konuşan bir okun şu anki arayışımıza ne katkısı olabileceğini görmedim. Sonra yine, öfkemden başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ok beni çok rahatsız ettiyse, onu her zaman bir canavarın ağzına ateşleyebilirim.

Dodona Okunu çıkardım. Anında, tiz sesi zihnimde konuştu, şaft her kelimeyle rezonansa girdi.

LO, dedi. MORTAL DOTH SONUNDA ANLAMI GÖSTERDİ.

"Ben de seni özledim" dedim.

"Konuşuyor mu?" Kalipso sordu.

"Maalesef evet. Ey Dodona'nın Oku, sana bir sorum var."

EN İYİ ATIŞLA BENİ VUR.

Ben vizyonlarımı anlattım. West Maryland Caddesi'nde dolaşırken bir okla konuşurken gülünç göründüğüme eminim. Indiana Kongre Merkezi'nin dışında tökezledim ve neredeyse gözüme saplandım ama Calypso gülmeye tenezzül bile etmedi. Birlikte seyahatlerimiz sırasında kendimi çok daha muhteşem şekillerde küçük düşürdüğümü görmüştü.

Konuşmak, bir mermiyi hızlandırmanın sadece bir yaydan fırlatmaktan daha yavaş bir yol olduğunu kanıtladı, ama sonunda başardım.

FİE. Ok elimde titredi. BANA SORU DEĞİL BİR HİKAYE VERDİSİNİZ.

Beni test edip etmediğini merak ettim - ikiye ayırmadan önce beni ne kadar zorlayabileceğini ölçtüm. Çok uzun zaman önce yapmış olabilirdim, ancak o zaman bana uyum içinde kötü tavsiyeler verecek iki konuşan ok parçasına sahip olacağımdan korktum.

www.pdfoku.net

"Çok iyi" dedim. "Griffinleri nasıl bulabiliriz? Meg McCaffrey nerede? Yerel imparatoru nasıl yenebilir, tutsaklarını serbest bırakabilir ve Trophonius'un Kahin'inin kontrolünü nasıl geri alabiliriz?"

ŞİMDİ ÇOK FAZLA SORU SORDUSUN, ok tonladı. BENİM AKILLI CEVAPLARI 'GOOGLE GİBİ YANIT VERMEMEKTEDİR.

Evet, ok kesinlikle onu yakalamam için beni cezbediyordu.

"O zaman basitçe başlayalım," dedim. "Griffinleri nasıl serbest bırakırız?"

Hayvanat Bahçesine GİDİN.

"Bunu zaten yapıyoruz."

GRIFFİNLERİN MUHAFAZALARINI BULUN.

"Evet fakat nerede? Ve bana hayvanat bahçesinde söyleme. Kızılderililer Indianapolis Hayvanat Bahçesi'nde tam olarak nerede tutuluyor?"

CHOO-CHOO'YU ARAYIN.

"Çuf çuf."

BURADA BİR EKO VAR MI?

"İyi! Bir çuf arıyoruz - bir tren. Griffinleri bulduktan sonra onları nasıl serbest bırakacağız?"

LO, TATER TOTS İLE HAYVANLARIN GÜVENİNİ KAZANACAĞIZ.

"Tater Tots?"

www.pdfoku.net

Açıklama bekledim, hatta başka bir iğrenç yorum. Ok sessiz kaldı. Bir tiksintiyle, onu okluğuma geri verdim.

"Biliyorsun," dedi Calypso, "bu konuşmanın yalnızca bir tarafını duymak çok kafa karıştırıcıydı."

"İki tarafı da duymak daha iyi değildi," diye temin ettim onu. "Trenle ilgili bir şey. Ve patatesten yapılmış çocuklar."

"Tater Tots yemektir. Leo..." Sesi onun adına takıldı. "Leo onlardan hoşlanıyor."

Kadınlarla olan engin deneyimim bana Calypso'nun dün Leo ile yaptığı tartışmadan dolayı pişmanlık duyduğunu ya da Tater Tots konusunda duygusallaştığını söyledi. Hangisini bulmaya meyilli değildim.

"Durum ne olursa olsun, bilmiyorum..." Dilimdeki Shakespeare İngilizcesini tükürdüm. "Ok tavsiyesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki hayvanat bahçesine gittiğimizde mantıklı olur."

Calypso, "Çünkü yeni yerlere geldiğimizde bu çok sık oluyor," dedi. "Birdenbire her şey anlam kazanıyor."

"Haklısın." iç geçirdim. "Ama konuşan okumdaki nokta gibi, bize bir faydası yok. Devam edelim mi?"

Hiç beyaz olmayan White River'ı geçmek için Washington Street Köprüsü'nü kullandık. Çimento istinat duvarları arasında geniş, durgun ve kahverengi bir şekilde akıyor, su, akne lekeleri gibi (artık çok aşina olduğum) çalılık adalarının etrafından akıyordu. Bana garip bir şekilde Roma'daki Tiber'i hatırlattı - başka bir ezici, uzun süredir ihmal edilmiş nehir.

Yine de Tiber kıyılarında dünyayı değiştiren bir tarih yazılmıştı. Commodus'un bu şehir için ne planladığını düşününce ürperdim. Ve eğer Beyaz Nehir, taht odasında gördüğüm kanalları besliyorsa,

www.pdfoku.net

sığınağı yakın olabilir. Bu da yeni valisi Lityerses'in şimdiden hayvanat bahçesinde olabileceği anlamına geliyordu. Daha hızlı yürümeye karar verdim.

Indianapolis Hayvanat Bahçesi, Batı Washington'un hemen dışındaki bir parkta saklanmıştı. Boş bir otoparkı geçtik, ana girişin turkuaz renkli çerçevesine doğru ilerledik. Ön taraftaki bir pankartta WILDLY CUTE! Bir an için hayvanat bahçesi görevlilerinin geleceğimi duyduğunu ve beni karşılamaya karar verdiğini düşündüm. Sonra afişin sadece koala ayıları için bir reklam olduğunu fark ettim. Sanki koalaların reklama ihtiyacı varmış gibi.

Calypso, kepenkli bilet gişelerine kaşlarını çattı. "Burada kimse. Burası sıkıca kilitlenmiş."

"Fikir buydu," diye hatırlattım ona. "Etrafta ne kadar az ölümlü olursa o kadar iyi."

"Ama içeri nasıl gireceğiz?"

"Keşke biri rüzgar ruhlarını kontrol edip bizi çitin üzerinden geçirebilseydi."

"Keşke bir tanrı bizi ışınlayabilseydi," diye karşı çıktı. "Ya da parmaklarını şıklatıp griffinleri bize getir."

kollarımı kavuşturdum. "Seni neden o adada üç bin yıl sürgün ettiğimizi hatırlamaya başlıyorum."

"Üç bin beş yüz altmış sekiz. Eğer yolunuz olsaydı daha uzun sürerdi."

Bu tartışmayı yeniden başlatmak istememiştim ama Calypso bunu çok kolaylaştırdı. "El değmemiş kumsalları, hava görevlileri ve cömertçe döşenmiş bir mağarası olan tropik bir adadaydınız."

"Ogygia'yı hapishane yapmayan neydi?"

www.pdfoku.net

Onu tanrısal bir güçle patlatmak cezbediciydi, ama…peki, hiç gücüm yoktu. "Demek adanı özlemiyorsun?"

Sanki yüzüne kum fırlatmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ben hayır. Konu o değil. Sürgünde tutuldum. kimsem yoktu..."

"Ah, lütfen. Gerçek sürgünün nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? Bu benim üçüncü ölümlü kalışım. Güçlerim elimden alındı. Ölümsüzlükten kurtulmuş. Ben ölebilirim, Kalipso."

"Ben de," diye çıkıştı.

"Evet, ama Leo ile gitmeyi sen seçtin. Aşk için ölümsüzlüğünden vazgeçtin! Hemithea kadar kötüsün!"

Uçmasına izin verene kadar o son atışın arkasında ne kadar öfke olduğunu fark etmemiştim. Sesim otoparkta yankılandı. Hayvanat bahçesinde bir yerde, kabaca uyanmış bir tropik kuş protesto için ciyakladı.

Calypso'nun ifadesi sertleşti. "Doğru."

"Ben sadece-"

"Onu kurtar." Çitin çevresine baktı. "Tırmanacak bir yer bulalım mı?"

Konumumu tamamen haklı çıkaracak cesur bir özür dilemeye çalıştım ama meseleyi bırakmaya karar verdim. Çığlığım tukanlardan daha fazla uyanmış olabilir. Acele etmemiz gerekiyordu.

Çitin biraz daha alçak olduğu bir gedik noktası bulduk. Calypso etekle bile daha çevik bir tırmanıcı olduğunu kanıtladı. Ayakkabımı dikenli tellere takıp kendimi baş aşağı asılı bulurken, sorunsuz bir şekilde tepeyi aştı. Kaplan habitatına düşmemem tamamen şanstı.

"Kapa çeneni," dedim Calypso beni kurtardığında.

"Ben bir şey söylemedim!"

www.pdfoku.net

Kaplan, muhafaza camının diğer tarafından bize, "Bana kahvaltı getirmediysen neden beni rahatsız ediyorsun?" der gibi baktı.

Kaplanları her zaman mantıklı yaratıklar olarak bulmuşumdur.

Calypso ve ben, ölümlülere veya imparatorluk muhafızlarına göz kulak olarak hayvanat bahçesinden geçtik. Lemur sergisini kapatan bir hayvanat bahçesi bekçisi dışında kimseyi görmedik.

Parkın ana kavşağı gibi görünen bir yerde durduk. Solumuzda bir atlıkarınca duruyordu. Sağımızda, orangutanlar ağlarla çevrili büyük bir yerleşkedeki ağaçlarda uzanıyordu. Plazanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş, hepsi kapalı birkaç hediyelik eşya dükkanı ve kafe vardı. İşaretler çeşitli ilgi çekici yerlere işaret etti: OCEAN, PLAINS, ORMAN, FANTEZİ UÇUŞLARI.

www.pdfokur.net

“"Fantezi uçuşları"” dedim. "Elbette, hayali uçuşlar altında griffinleri dosyalayacaklardı."

Calypso çevremizi taradı. Sinir bozucu gözleri vardı - koyu kahverengi ve yoğun bir şekilde odaklanmış, Artemis'in bir hedefe nişan aldığındaki bakışından farklı olarak. Sanırım Ogygia Calypso'da uzun yıllar ufka bakma, ilginç birinin ya da bir şeyin ortaya çıkmasını bekleme pratiği yapmıştı.

"Okunuz bir trenden bahsetti," dedi. "Tren yolculuğu için bir işaret var."

"Evet, ama okum Tater Tots hakkında da bir şeyler söyledi. Sanırım biraz çarpık oluyor."

Kalipso işaret etti. "Orası."

En yakın açık hava kafede, kepenkli bir servis penceresinin yanında duvara bir öğle yemeği menüsü asıldı. Seçimleri taradım.

“Dört çeşit Tater Tots?” Mutfak karmaşası tarafından boğulmuş hissettim. "Bir insan neden bu kadar çok şeye ihtiyaç duysun ki? Acı biber. Tatlı patates. Mavi? Bir Tot nasıl olabilir...?” Dondum.

Bir nanosaniye için beni neyin şaşırttığından emin olamadım. Sonra keskin kulaklarımın uzaktaki bir sesi, bir erkek sesini yakaladığını fark ettim.

"Nedir?" Kalipso sordu.

"Şşş." Daha dikkatli dinledim.

Yanılmış olabileceğimi umdum. Belki de çakıllı bir ötüşe sahip egzotik bir kuşun ya da hayvanat bahçesi görevlisinin lemur kakasını hortumlarken küfrettiğini duymuştum. Ama hayır. Azalmış ölümlü halimde bile, işitmem olağanüstüydü.

Ses tekrar konuştu, tanıdık ve çok daha yakından. "Üçünüz, bu taraftan. Siz ikiniz benimle."

Calypso'nun ceket koluna dokundum. "Lityerses, Cornhusker."

Büyücü, Zeus'un vücudunun düşünmek istemediğim bir parçasının adını vererek başka bir Minos laneti mırıldandı. "Gizlenmemiz gerekiyor."

Ne yazık ki Lityerses bizim geldiğimiz yoldan yaklaşıyordu. Sesinin tınısına bakılırsa, gelmesine sadece birkaç saniyemiz vardı. Kavşak herhangi bir sayıda kaçış yolu sunuyordu, ancak hepsi Lityerses'in görüş alanı içinde olacaktı.

Sadece bir yer siper verecek kadar yakındı.

"Şüpheye düştüğünüzde," dedi Calypso, "Tater Tots."

Elimi tuttu ve beni kafenin arkasına doğru çekti.

Fast food restoranı

www.pdfoku.net

Hayat amacım gerçekleşti

Yanında patates kızartması var mı?

TANRI OLDUĞUMDA, güzel bir kadının beni bir binanın arkasına çekmesinden memnun olurdum. Ama Calypso ile Lester olarak, öpülmektense öldürülme ihtimalim daha yüksekti.

Mutfağın girişindeki süt kasalarının yanına çömeldik. Bölge, yakındaki çocuk oyun parkından gelen yemeklik yağ, güvercin pisliği ve klor kokuyordu. Calypso kilitli kapıyı tıklattı, sonra bana baktı.

"Yardım!" diye tısladı.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Eh, şimdi tanrısal bir güç patlaması yaşamak için iyi bir zaman!"

Bunu ona ve Leo'ya asla söylememeliydim. Bir keresinde, Melez Kampı'nda Nero ile karşılaştığımda, insanüstü gücüm kısa bir süreliğine geri dönmüştü ve imparatorun Germani'sini yenmeme izin vermişti. Onlardan birini gökyüzüne fırlatmıştım, bildiğim kadarıyla hâlâ alçak dünya yörüngesindeydi. Ama o an çabuk geçmişti. Gücüm o zamandan beri geri gelmemişti.

Ne olursa olsun, Leo ve Calypso, sadece eski bir tanrı olduğum için, istediğim zaman tanrısal muhteşemlik patlamalarını çağırabileceğimi düşünüyor gibiydiler. Bunu haksız buldum.

Kapıyı denedim. Kolu çektim ve parmaklarımı neredeyse yuvalarından çıkardım.

"Ah," diye mırıldandım. "Ölümlüler kapı yapmakta ustalaştılar. Şimdi, Tunç Çağı'nda..."

Kalipso beni susturdu.

www.pdfoku.net

Düşmanlarımızın sesleri yaklaşıyordu. Lityers'leri duyamıyordum ama diğer iki adam kulağa eski Galya'yı andıran gırtlaktan gelen bir dilde konuşuyordu. Hayvan bakıcıları olduklarından şüpheliydim.

Calypso çılgınca saçından bir tel toka çıkardı. Aha, yani güzel saç örgüsü bukleleri sihirle yerinde durmadı! Beni işaret etti, sonra köşeyi işaret etti. Bana kaçmamı ve kendimi kurtarmamı söylediğini sandım. Bu mantıklı bir öneri olurdu. Sonra benden nöbet tutmamı istediğini anladım.

Bunun ne işe yarayacağını bilmiyordum ama süt kasalarının surlarına baktım ve Germani'nin gelip bizi öldürmesini bekledim. Onları kafenin önünde duyabiliyordum, sipariş penceresindeki kepenkleri tıkırdatıyorlar, sonra bir sürü homurtu ve homurdanarak kısaca konuşuyorlardı. İmparatorun korumalarını tanıdıkları için muhtemelen Kill gibi bir şey mi söylüyorlardı? Öldürmek. Bash kafalar? Bash kafalar.

Lityerses'in halkını neden iki gruba ayırdığını merak ettim. Elbette griffinlerin nerede tutulduğunu zaten biliyorlardı. O zaman neden parkı arıyorlardı? Tabii davetsiz misafirleri, özellikle de bizi aramadıkları sürece….

Calypso saç tokasını ikiye böldü. Metal parçaları kapı kilidine soktu ve kıvırmaya başladı, sanki derin bir konsantrasyondaymış gibi gözleri kapalıydı.

Komik, diye düşündüm. Bu sadece filmlerde ve Homeros destanlarında işe yarar!

Tıklamak. Kapı içeriye doğru açıldı. Calypso beni içeri salladı. Kilitten toplu iğne parçalarını çıkardı, ardından eşiği geçerek beni takip etti ve kapıyı arkamızdan yavaşça kapadı. Dışarıdan biri kolu sallamadan hemen önce sürgüyü çevirdi.

Galya'da boğuk bir ses mırıldandı, muhtemelen Şanssız gibi bir şeydi. Bash başka bir yere gider.

www.pdfoku.net

Ayak sesleri geriledi.

Sonunda nefes almayı hatırladım.

Calypso ile karşılaştım. "Kilidi nasıl seçtin?"

Elindeki kırık saç tokasına baktı. “Ben—ben dokumayı düşündüm.”

"Dokuma?"

"Hala örebiliyorum. Binlerce yılımı dokuma tezgahında çalışarak geçirdim. Bir kilitte pimleri manipüle etmenin belki - bilmiyorum - bir dokuma tezgahında iplik dokumaktan çok farklı olmayacağını düşündüm.”

İki şey bana çok farklı geldi, ama sonuçlarla tartışamazdım.

"Yani sihir değil miydi?" Hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım. Komutamızda birkaç rüzgar ruhu olması çok yardımcı olabilirdi.

"Hayır," dedi. "Büyümü geri aldığımda anlayacaksın, çünkü kendini Indianapolis'te savrulurken bulacaksın."

"Bu dört gözle beklenecek bir şey."

Snack barın karanlık içini taradım. Arka duvara dayalı temel şeyler vardı: bir lavabo, bir fritöz, bir ocak, iki mikrodalga. Tezgahın altında iki yatay dondurucu vardı.

Bir fast food mutfağının temellerini nasıl biliyordum, soruyorsunuz? Şarkıcı Pink'i McDonalds'ta çalışırken keşfettim. Queen Latifah'ı Burger King'de buldum. Bu tür yerlerde oldukça fazla zaman geçirdim. Yetenek bulabileceğiniz hiçbir sitede indirim yapamazsınız.

İlk dondurucuyu kontrol ettim. İçeride, soğuk sisle kaplanmış, özenle etiketlenmiş, pişirilmeye hazır yemek kutuları vardı, ama TATER TOTS yazan hiçbir şey yoktu.

www.pdfoku.net

İkinci dondurucu kilitliydi.

"Calypso," dedim, "bunu örebilir misin?"

“Şimdi kim işe yaramaz, ha?”

Yoluma devam etmek için cevap vermemeye karar verdim. Calypso sihir dışı becerilerini geliştirirken geri adım attım. Bu kilidi ilkinden daha hızlı açtı.

"Tebrikler." Dondurucu kapağını kaldırdım. "Ah."

Her biri siyah keçeli kalemle etiketlenmiş yüzlerce paket beyaz kasap kağıdına sarılmıştı.

Kalipso açıklamalara gözlerini kısarak baktı. “Etçil at karışımı mı? Devekuşu küpleriyle savaşmak mı? Ve… griffin taters.” Korku dolu bir bakışla bana döndü. "Kesinlikle hayvanları öğüterek yemek yapmıyorlar mı?"

Tanrılara kendi oğlundan yapılmış bir yahni servis eden kinci Kral Tantalos'la uzun zaman önce bir ziyafeti hatırladım. İnsanlarla her şey mümkündü. Ama bu durumda, kafenin menüye efsanevi vahşi yaşamı koyduğunu düşünmedim.

"Bu eşyalar kilit altında," dedim. "Hayvanat bahçesinin en nadide hayvanları için ikram olarak bir kenara bırakıldığını tahmin ediyorum. Bu etçil bir at için bir yiyecek karışımı, etçil bir at karışımı değil.”

Calypso sadece biraz daha az midesi bulanmış görünüyordu. “Dünyada bir savaş devekuşu nedir?”

Soru eski bir anıyı tetikledi. Yıkanmamış bir lemur kafesinin kokusu kadar güçlü bir görüntü karşısında şaşkına dönmüştüm.

Kendimi arkadaşım Commodus'un kampanya çadırında bir kanepede uzanırken buldum. Babası Marcus Aurelius ile bir askeri seferin ortasındaydı, ancak çadırla ilgili hiçbir şey Roma lejyonunun zorlu

www.pdfokur.net

yaşamını akla getirmiyordu. Tepede, hafif esintiyle dalgalanan beyaz ipek bir gölgelik. Bir köşede, bir müzisyen liriyle bize gizlice serenat yapıyordu. Ayaklarımızın altında doğu eyaletlerinden gelen en güzel kilimler seriliyor - her biri Roma'daki bir villa kadar pahalı. İki kanepemizin arasına, öğleden sonra rosto domuz eti, sülün, somon ve som altından bir bereketten dökülen meyvelerden oluşan bir atıştırmalıkla bir masa serildi.

Commodus'un ağzına üzüm atarak eğleniyordum. Tabii ki istemedikçe hiç kaçırmadım ama Commodus'un burnundan meyvelerin sıçramasını izlemek eğlenceliydi.

"Korkunçsun," diye alay etti benimle.

Ve sen mükemmelsin, diye düşündüm ama sadece gülümsedim.

On sekiz yaşındaydı. Ölümlü formda, aynı yaşta bir genç gibi görünüyordum, ama tanrısal geliştirmelerimle bile, prenslerden daha yakışıklı olamazdım. Kolay hayatına rağmen, İmparatorluk Hanedanı'nın mor renginde doğmuş olan Commodus, atletik mükemmelliğin tam bir modeliydi - kıvrak ve kaslı vücudu, Olimposlu yüzünün etrafındaki bukleler halinde altın saçları. Fiziksel gücü, efsanevi kahraman Herkül ile karşılaştırmalar yaparak zaten ünlüydü.

Bir üzüm daha attım. Onu eline aldı ve küçük küreyi inceledi. "Ah, Apollo..." Gerçek kimliğimi biliyordu, evet. O noktada neredeyse bir aydır arkadaştan çok arkadaştık. “Bu kampanyalardan çok sıkıldım. Babam neredeyse tüm saltanatı boyunca savaştaydı!”

"Senin için çok zor bir hayat." Etrafımızdaki zenginliği işaret ettim.

"Evet, ama bu çok saçma. Tuna ormanlarında dolaşmak, Roma için gerçekten tehdit oluşturmayan barbar kabileleri yok etmek. Başkentte hiç eğlenmeyeceksen imparator olmanın ne anlamı var?”

Bir parça domuz eti ısırdım. "Neden babanla konuşmuyorsun? İzin mi istiyorsunuz?”

www.pdfokur.net

Commodus homurdandı. "Ne yapacağını biliyorsun - bana görev ve ahlak üzerine bir ders daha ver. O çok erdemli, çok mükemmel, çok saygındır."

Bu kelimeleri hava çemberlerine yerleştirdi (çünkü hava tırnakları henüz icat edilmemişti). Duygularına kesinlikle sempati duyabilirdim. Marcus Aurelius, kendi babam Zeus dışında dünyanın en sert, en güçlü babasıydı. İkisi de ders vermeyi severdi. Her ikisi de çocuklarına ne kadar şanslı olduklarını, ne kadar ayrıcalıklı olduklarını, babalarının beklentilerinin ne kadar gerisinde kaldıklarını hatırlatmayı severdi. Ve elbette, her ikisinin de muhteşem, yetenekli, trajik bir şekilde takdir edilmeyen oğulları vardı.

Commodus üzümünü ezdi ve suyunun parmaklarından aşağı damlamasını izledi. "Babam, ben on beş yaşındayken beni küçük müşterek imparator yaptı, Apollo. Boğucu. Tüm görev, her zaman. Sonra beni o korkunç kız Bruttia Crispina ile evlendirdi. Çocuğunun adını kim Bruttia koyar?"

Uzak karısı pahasına gülmek istemedim... ama onun hakkında kötü konuştuğunda bir yanım memnun oldu. Tüm dikkatini kendimde istiyordum.

"Pekala, bir gün tek imparator sen olacaksın," dedim. "O zaman kuralları sen koyabilirsin."

"Barbarlarla barışacağım," dedi hemen. "Sonra eve gidip oyunlarla kutlayacağız. Her zaman en iyi oyunlar. Dünyanın en egzotik hayvanlarını toplayacağım. Onlarla bizzat Colosseum'da savaşacağım; kaplanlar, filler, devekuşları."

buna güldüm. "Devekuşları mı? Hiç devekuşu gördün mü?"

"Oh evet." Gözlerinde hüzünlü bir bakış belirdi. "Muhteşem yaratıklar. Onları dövüşmek için eğitirseniz, belki onlar için bir çeşit zırh tasarlarsanız, inanılmaz olurlardı."

www.pdfoku.net

"Sen yakışıklı bir aptalsın." Alnından seken bir üzüm daha attım.

Yüzünü kısa bir öfke dalgası kapladı. Tatlı Commodus'umun çirkin bir öfkesi olabileceğini biliyordum. Katliama biraz fazla düşkündü. Ama ne umurumdaydı? Ben bir tanrıydım. Onunla kimsenin cesaret edemediği şekillerde konuşabilirdim.

Çadır kapağı açıldı. Bir yüzbaşı içeri girdi ve sertçe selam verdi, ama yüzü ter içinde parıldadı. "Prensler..." Sesi titriyordu. "O senin baban. O… o…"

Ölü kelimesini hiç konuşmadı, ama sanki havadaki ısıyı emerek etrafımızdaki çadırın içinde yüzüyor gibiydi. Lir çalan büyük bir yedinci akorda durdu.

Commodus bana baktı, gözlerinde panik vardı.

"Git," dedim, elimden geldiğince sakin bir şekilde, şüphelerimi bastırmaya çalışarak. "Her zaman benim duamı alacaksın. İyi olacaksın."

Ama ne olacağını şimdiden tahmin etmiştim: Tanıdığım ve sevdiğim genç adam, olacağı imparator tarafından tüketilmek üzereydi.

Ayağa kalktı ve beni son bir kez öptü. Nefesi üzüm kokuyordu. Sonra çadırdan ayrıldı - Romalıların dediği gibi kurdun ağzına yürüdü.

"Apollon." Calypso kolumu dürttü.

"Gitme!" yalvardım. Sonra geçmiş hayatım yandı.

Büyücü bana kaşlarını çatmıştı. "Gitme ne demek? Başka bir vizyonunuz var mıydı?"

Snack barın karanlık mutfağını taradım. "İyiyim. Neler oluyor?"

Calypso dondurucuyu işaret etti. "Fiyatlara bak."

www.pdfokur.net

Üzüm ve domuz etinin acı tadını yuttum. Dondurucuda, her beyaz kasap kağıdı paketinin köşesine kurşun kalemle bir fiyat yazıldı. Açık ara en pahalısı: griffin taters, porsiyon başına 15.000 dolar.

"Modern para biriminde iyi değilim," diye itiraf ettim, "ama bu bir yemek için biraz pahalı değil mi?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi Calypso. "Üzerinde çizgi olan S sembolünün Amerikan doları anlamına geldiğini biliyorum, ama miktar...?" Omuz silkti.

Benim kadar bilgisiz biriyle maceraya atılmayı haksız buldum. Modern bir yarı tanrı bunu bize kolayca söyleyebilirdi ve aynı zamanda yararlı yirmi birinci yüzyıl becerilerine de sahip olurdu. Leo Valdez makineleri tamir edebilirdi. Percy Jackson araba kullanabilirdi. Meg'in şu anki durumumuz hakkında ne söyleyeceğini bilsem de Meg McCaffrey'e ve onun çöp poşeti atma becerisine razı olurdum: Siz aptalsınız.

Bir paket griffin taters çıkardım ve bir köşeyi açtım. İçeride, altın rengi metalik bir kaplamayla parıldayan küçük donmuş rendelenmiş patates küpleri.

"Tater Tots'a genellikle değerli metal püskürtülür mü?" Diye sordum.

Calypso bir tane aldı. "Sanmıyorum. Ama griffinler altın gibi. Babam bunu bana yıllar önce söylemişti."

Ben titredim. Titanların tanrılarla ilk savaşı sırasında üzerime bir griffin sürüsü salan babası General Atlas'ı hatırladım. Arabanızın kartal başlı aslanlar tarafından kuşatılması kolay kolay unutabileceğiniz bir şey değildir.

"Yani bu taterleri griffinleri beslemek için alıyoruz," diye tahmin ettim. "Şansımız varsa, bu onların güvenini kazanmamıza yardımcı olacak." Ok kılıfımdan Dodona Okunu çıkardım. "Aklındaki bu muydu, Okların En Sinir bozucusu?"

www.pdfoku.net

Ok titredi. GERÇEKTEN, SAVAŞ DEVEKUŞU KÜPÜNDEN DAHA YOĞUNSUN.

"Ne dedi?" Kalipso sordu.

"Evet dedi."

Calypso tezgahtan üzerinde hayvanat bahçesinin haritası olan bir kağıt menü aldı. PLAINS bölgesini çevreleyen turuncu bir halkayı işaret etti. "Buraya."

Döngü, hayal edebileceğim en az yaratıcı isim olan TRAIN RIDE olarak etiketlendi. Altta, bir harita anahtarında daha ayrıntılı bir açıklama vardı: TREN RIDE! Hayvanat Bahçesinin Arkasındaki Hayvanat Bahçesine Bir Bakış!

"Eh," dedim, "en azından hayvanat bahçesinin arkasında gizli bir hayvanat bahçesi olduğu gerçeğinin reklamını yapıyorlar. Bu onlardan güzeldi."

Calypso, "Bence choo-choo'ya binmenin zamanı geldi," diye onayladı.

Kafenin önünden bir Germanus'un çöp tenekesine takılmış gibi bir çarpma sesi geldi.

"Kes şunu!" havladı Lityerses. "Sen burada kal ve nöbet tut. Eğer ortaya çıkarlarsa onları yakalayın - öldürmeyin. Benimle gel. O griffinlere ihtiyacımız var."

Sessizce beşe kadar saydım, sonra Calypso'ya "Gittiler mi?" diye fısıldadım.

"Bu duvardan bakıp kontrol etmek için süper vizyonumu kullanmama izin ver" dedi. "Bekle."

"Sen korkunç bir insansın."

www.pdfoku.net

Haritayı işaret etti. "Lityerses kavşakta bir muhafız bıraktıysa, o bizi görmeden buradan çıkıp trene ulaşmak zor olacak."

"Eh," dedim, "Sanırım Yol İstasyonuna geri dönüp Britomartis'e denediğimizi söyleyebiliriz."

Calypso bana donmuş altın bir Tater Tot fırlattı. "Sen bir tanrıyken, bazı kahramanlar bir arayıştan eli boş dönse ve sana Ah, üzgünüm, Apollon deselerdi. Denedik, anlayışla karşılar mısınız?"

"Kesinlikle değil! Onları yakacaktım! Ben... Ah. Senin değinmek istediğin noktayı anlıyorum." ellerimi sıktım. "O zaman ne yapacağız? Yakılmak gibi hissetmiyorum. Acıyor."

"Belki bir yolu vardır." Calypso parmağını haritada MERKAT, REPTILE & SNAKE etiketli bir bölüme doğru takip etti ve kulağa şimdiye kadarki en kötü hukuk firması gibi geldi.

"Bir fikrim var," dedi. "Tots'unu getir ve beni takip et."

Evet, yeteneklerimiz var

Sahte altıgenler ve ateş eden ayaklar

Sana krepleri öğret

Tots'um olsun ya da olmasın Calypso'yu takip etmek İSTEMEDİM.

Ne yazık ki, diğer tek seçeneğim, imparatorun adamları beni bulana ya da kafe müdürü gelip beni kısa süreli aşçı olarak hizmete sokana kadar kafede saklanmaktı.

Calypso, tıpkı bir şehirli ninjası gibi saklandığı yerden saklandığı yere koşarak yolu gösterdi. Yalnız Germanus'u plazanın yaklaşık on metre ötesinde nöbette gördüm, ama atlıkarıncayı incelemekle meşguldü. Sanki etoburlarmış gibi sırıklı silahını boyalı atlara ihtiyatla doğrulttu.

www.pdfoku.net

Onun dikkatini çekmeden kavşağın uzak ucuna geldik ama yine de gergindim. Tüm bildiğimiz, Lityers'lerin parkı süpüren birden fazla grubu olabilir. Hediyelik eşya dükkanının yanındaki telefon direğinde bir güvenlik kamerası bize bakıyordu. Triumvirate, Nero'nun iddia ettiği kadar güçlü olsaydı, Indianapolis Hayvanat Bahçesi içindeki gözetimi kolayca kontrol edebilirlerdi. Belki de bu yüzden Lityerses bizi arıyordu. Burada olduğumuzu zaten biliyordu.

Kamerayı okla çekmeyi düşündüm ama muhtemelen çok geçti. Kameralar beni severdi. Hiç şüphe yok ki yüzüm güvenlik ofis monitörlerinin her yerindeydi.

Calypso'nun planı orangutanları atlatmak ve sürüngen görüntüsünü kesmek, tren deposuna ulaşana kadar parkın çevresini dolaşmaktı. Bunun yerine, maymun habitatının girişini geçerken, yaklaşan bir Germanus devriyesinin sesleri bizi ürküttü. Korunmak için orangutan merkezine daldık.

Pekala... Şaşırdım ve saklanmak için kolları sıvadım. Calypso, "Hayır, seni aptal!" diye tısladı. sonra beni içeri kadar takip etti. İki Germani geçip giderken, kafa vurma teknikleri hakkında gelişigüzel sohbet ederken birlikte bir istinat duvarının arkasına çömeldik.

Sağıma baktım ve bir havlamayı bastırdım. Cam duvarın diğer tarafında, büyük bir orangutan bana bakıyordu, kehribar rengi gözleri meraklıydı. Bazı el hareketleri yaptı - işaret dili mi? Agamethus biliyor olabilirdi. Büyük maymunun ifadesine bakılırsa, beni gördüğüne pek sevinmedi. Ne yazık ki, büyük maymunlar arasında sadece insanlar tanrılara saygı duyabilirler. Orangutanların artı yanı, hiçbir insanın rakip olamayacağı inanılmaz turuncu kürkleri vardır.

Calypso bacağımı dürttü. "Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Gösteri odasının derinliklerine koştuk. Maymun hareketlerimiz orangutanı eğlendirmiş olmalı. Derin bir havlama sesi çıkardı.

"Kapa çeneni!" Fısıldayarak ona karşılık verdim.

www.pdfoku.net

Uzak çıkışta, bir kamuflaj ağı perdesinin arkasına toplandık. Kaşlarımı çatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Yanımda, Calypso nefesinin altında mırıldandı - onun gergin bir alışkanlığı. Durmasını diledim. Ne zaman bildiğim bir melodiyi mırıldansa, armoniyi çok yüksek sesle söyleme dürtüsü duyardım, bu da konumumuzu ele verirdi.

Sonunda, "Sanırım sahil temiz." diye fısıldadım.

Dışarı çıktım ve doğruca başka bir Germanus'a çarptım. Dürüst olmak gerekirse, Commodus'un kaç barbarı vardı? Onları toplu olarak mı satın aldı?

Bir an için üçümüz de konuşamayacak veya hareket edemeyecek kadar şaşırdık. Sonra barbar, sanki destek için bağırmak üzereymiş gibi göğsünden gürleyen bir ses çıkardı.

"Bunları tut!" Griffin yemeği paketimi kollarına attım.

Refleks olarak onları aldı. Ne de olsa, Tots'undan vazgeçen bir adam birçok kültürde bir teslimiyet jestidir. Ben geri adım atıp, yayını omzumdan indirip ateş ederken ve sol ayağına bir ok sapladığımda kaşlarını çattı.

Tater Tots paketini düşürerek uludu. Onu alıp koştum, Calypso arkamdan yaklaştı.

"İyi yaptın," diye teklif etti.

"Muhtemelen uyarmış olması dışında—Veer gitti!"

Sürüngen alanından başka bir Germanus fırladı. Etrafında dolaştık ve SKYLINE yazan bir tabelaya doğru koştuk.

Uzakta bir hava tramvayı görünüyordu - ağaçların tepelerinin üzerinde kuleden kuleye teller gerilmiş, havada yaklaşık on metre asılı tek bir yeşil gondol. Arabayı gizli hayvanat bahçesi alanına ulaşmak için

www.pdfokur.net

kullanabilir miyiz ya da en azından bir yükseklik avantajı elde edebilir miyiz diye merak ettim ama gondol evinin girişi çitle çevrilmiş ve asma kilitle kapatılmıştı.

Calypso'dan saç tokası hokus pokusunu çalıştırmasını istemeden önce, Germani bizi köşeye sıkıştırdı. Sürüngen bölgesinden gelen, sırıklı silahını göğüslerimize doğrultarak ilerledi. Orangutan evinden olan, hırlayarak ve topallayarak geldi, benim okum hâlâ kanlı deri çizmesinden dışarı çıkıyordu.

Bir ok daha sapladım ama onlar bizi öldürmeden önce ikisini de indirmem mümkün değildi. Germani'nin kalbe altı yedi ok attığını ve hala savaşmaya devam ettiğini görmüştüm.

Calypso mırıldandı, "Apollo, sana lanet ettiğimde bayılıyormuş gibi yap."

"Ne?"

Bana döndü ve bağırdı, "Beni son kez hayal kırıklığına uğrattın, köle!"

Eski zamanlardan tanıdığım bir dizi el hareketi yaptı - kimsenin benim yönümde yapmaya cesaret edemediği büyüler ve lanetler. Onu tokatlamak için cezbedildim. Bunun yerine onun istediğini yaptım: Nefesim kesildi ve yere yığıldım.

Yarı kapalı gözlerimden Calypso'nun düşmanlarımıza saldırmasını izledim.

"Şimdi sıra sizde, aptallar!" Germani'ye karşı aynı kaba jestleri yapmaya başladı.

İlki durdu. Yüzü solgundu. Yerde yatarken bana baktı, sonra döndü ve kaçtı, arkadaşının yanından hızla geçti.

Yaralı ayağı olan Germanus tereddüt etti. Gözlerindeki nefrete bakılırsa sol botunu mahveden füze silahının intikamını almak istiyordu.

www.pdfoku.net

Calypso, yılmadan kollarını salladı ve büyü yapmaya başladı. Eski Fenike dilindeki sözleri aslında krep yapmak için bir reçete olmasına rağmen, ses tonu Tartarus'tan en kötü iblisleri yetiştiriyormuş gibi geliyordu.

Yaralı Germanus ciyakladı ve topallayarak uzaklaştı, arkasında lekeli kırmızı izler bıraktı.

Calypso bana elini uzattı ve beni kaldırdı. "Haydi gidelim. Bize sadece birkaç saniye kazandırdım."

"Nasıl oldun—büyün geri geldi mi?"

"Keşke," dedi. "Ben uydurdum. Sihrin yarısı işe yarayacakmış gibi davranıyor. Diğer yarısı batıl bir işaret seçiyor. Geri gelecekler. Takviye ile."

Etkilendiğimi itiraf edeceğim. Onun "hexing"i kesinlikle sinirimi bozmuştu.

Calypso'nun düşündüğünden daha iyi olması ihtimaline karşı, kötülüğü savuşturmak için hızlı bir hareket yaptım. Sonra çevredeki çit boyunca birlikte koştuk.

Bir sonraki kavşakta Calypso, "Bu taraftan trene" dedi.

"Eminsin?"

Başını salladı. "Haritaları ezberlemede iyiyimdir. Bir keresinde Ogygia'dan birini yapmıştım; o adanın her metrekaresini yeniden üretti. Akıl sağlığımı korumamın tek yolu buydu."

Bu kulağa aklını korumak için korkunç bir yol gibi geldi, ama onun yolu göstermesine izin verdim. Arkamızda daha fazla Germani bağırıyordu ama az önce ayrıldığımız Skyline kapılarına doğru gidiyor gibiydiler. Kendime tren istasyonunun açık olabileceğini ummaya izin verdim.

www.pdfoku.net

HA-HA-HA. O değildi.

Raylarda minyatür bir tren oturuyordu - bir dizi açık binek vagonu olan parlak yeşil bir buhar motoru. Onun yanında istasyon platformunda, sarmaşıkla kaplı bir gölgeliğin altında, Lityerses ayaklarını dikmiş, kınından çıkmamış kılıcı bir berduş bağı gibi omzunun üzerinde duruyordu. Cornhuskers gömleğinin üzerine hırpalanmış bir deri zırh sarılıydı. Koyu kıvırcık saçları kırmızı bandanasının üzerine dallar halinde sarkıyordu ve sanki büyük bir örümcek başının üzerine çömelmiş, sıçramaya hazırmış gibi gösteriyordu.

"Hoş geldin." Yüzündeki çapraz çizgiler dışında, valinin gülümsemesi arkadaşça görünebilirdi. Kulağına bir şeye dokundu - belki bir Bluetooth aygıtı. "Buradalar, istasyondalar," diye duyurdu. “Bana yaklaş, ama yavaş ve sakin. İyiyim. Bu ikisini canlı istiyorum."

Bize özür dilercesine omuz silkti. "Adamlarım iş öldürmeye gelince aşırı hevesli olabilir. Özellikle de onları aptal gibi gösterdikten sonra."

"Bizim için zevkti." Tuttuğum kendinden emin, gösterişli tonu yakaladığımdan şüpheliyim. Sesim çatladı. Yüzümde boncuk boncuk ter. Yayımı bir elektro gitar gibi yan tutuyordum ki bu pek uygun bir atış duruşu değildi ve diğer elimde yararlı olabilecek bir ok yerine bir paket donmuş Tater Tots tutuyordum.

Muhtemelen de öyleydi. Rüyamda, Lityers'lerin kılıcını ne kadar hızlı savurduğunu görmüştüm. Ona ateş etmeye kalksaydım, daha yayımı geri çekmeden başlarımız kaldırımda yuvarlanırdı.

"Telefon kullanabiliyorsun," diye fark ettim. "Ya da bir telsiz, ya da her neyse. Kötü adamların birbirleriyle konuşması ve bizim konuşmamamızdan nefret ediyorum.”

Lityerses'in gülüşü metal bir dosya gibiydi. "Evet. Triumvirate belirli avantajlara sahip olmayı sever.”

www.pdfoku.net

"Yarı tanrı iletişimini bloke ederek bunu nasıl yönettiklerini bize söyleyeceğinizi sanmıyorum?"

"Bunun bir önemi olacak kadar uzun yaşamayacaksın. Şimdi yayını bırak. Arkadaşına gelince..." Calypso'yu tarttı. "Ellerini yanında tut. Ani küfürler yok. O güzel kafanı kesmekten nefret ediyorum."

Kalipso tatlı tatlı gülümsedi. "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum. Kılıcını bırak, seni yok etmeyeceğim."

İyi bir aktördü. Onu Olimpos Dağı'nda sadece davetlilerin katıldığı yaz kampım, İlham Perileri ile Oyunculuk Yöntemi'ne -eğer buradan canlı çıkarsak- önermeyi aklıma not ettim.

Lityers kıkırdadı. "Bu iyi. Senden hoşlanıyorum. Ama yaklaşık altmış saniye içinde bir düzine Germani bu depoyu saracak. Benim kadar kibarca sormayacaklar." Bir adım attı ve kılıcını yana doğru savurdu.

Harika bir plan düşünmeye çalıştım. Ne yazık ki, aklıma gelen tek şey korkudan ağlamaktı. Sonra, Lityerses'in üzerinde sarmaşık gölgelik üzerinde hışırdadı.

Kılıç ustası fark etmemiş gibiydi. Orada orangutanlar mı oynuyor, yoksa belki de bazı Olympos tanrıları piknik yapmak için benim ölmemi izlemek için toplanmışlar mı diye merak ettim. Ya da belki... Bu düşünce çok fazlaydı ama zaman kazanmak adına yayını bıraktım.

"Apollon," diye tısladı Calypso. "Ne yapıyorsun?"

Lityers benim yerime cevap verdi. "Akıllı davranıyor. Şimdi, küçük partinizin üçüncü üyesi nerede?"

Göz kırptım. "O—sadece ikimiz."

Lityerses'in yüzündeki yara izleri dalgalı, ten rengi teninde kum tepelerinin sırtları gibi beyaz çizgiler vardı. "Şimdi gel. Şehre bir ejderha üzerinde uçtun. Üç yolcu. Leo Valdez'i tekrar görmeyi çok istiyorum. Bitmemiş bir işimiz var."

www.pdfoku.net

"Leo'yu tanıyor musun?" İçinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen, hafif bir rahatlama hissettim. Sonunda, bir kötü adam Leo'yu beni öldürmekten daha çok öldürmek istedi. Bu ilerlemeydi!

Kalipso pek mutlu görünmüyordu. Yumruklarını sıkarak kılıç ustasına doğru bir adım attı. "Leo'dan ne istiyorsun?"

Lityerses gözlerini kıstı. "Daha önce onunla birlikte olan kız değilsin. Adı Piper'dı. Leo'nun kız arkadaşı olamaz mısın?"

Calypso'nun yanaklarında ve boynunda kırmızı lekeler belirdi.

Lityers aydınlandı. "Oh, sen! Bu harika! Onu incitmek için seni kullanabilirim."

Kalipso hırladı. "Ona zarar vermeyeceksin."

Lityerses'in tepesinde, gölgelik çatı, sanki bin fare çatı kirişleri arasında koşuşturuyormuş gibi yeniden sarsıldı. Asmalar büyüyor gibiydi, yapraklar daha kalın ve koyulaşıyordu.

"Calypso," dedim, "geri çekil."

"Neden yapayım?" diye talep etti. "Bu Cornhusker az önce tehdit etti..."

“Kalipso!” Bileğinden tuttum ve tam Lityerses'in üzerine çökerken onu gölgeliğin gölgesinden çektim. Kılıç ustası yüzlerce kilo zona, kereste ve sarmaşık altında kayboldu.

Titreyen sarmaşıkların kütlesini inceledim. Ne orangutan, ne tanrı, ne de çöküşten sorumlu olabilecek kimse görmedim.

"Burada olmalı," diye mırıldandım.

"Kim?" Calypso kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Az önce ne oldu?"

www.pdfoku.net

umut etmek istedim. Umut etmekten korktum. Durum ne olursa olsun, kalamazdık. Lityerses enkazın altında bağırıyor ve mücadele ediyordu, bu da ölmediği anlamına geliyordu. Germani'si her an burada olabilirdi.

"Hadi buradan gidelim." Yeşil lokomotifi işaret ettim. "Sürüyorum."

Yeşil treni sürmek

Ben, Choo-choo gibiyim! Çuf çuf!

Beni yakalayamazsın!—Oh, kaka!

YAVAŞ HAREKET KAÇISI aklımdan geçen şey değildi.

İkimiz de bir kişi için zar zor geniş olan kondüktör sırasına atladık ve pedallara basıp rastgele kolları çevirirken boşluk için itişip kakıştık.

"Sana söyledim, ben süreceğim!" Bağırdım. “Güneşi sürebilirsem, bunu da kullanabilirim!”

“Bu güneş değil!” Calypso kaburgalarıma dirsek attı. "Bu bir model tren."

Kontak anahtarını buldum. Tren harekete geçti. (Calypso kontağı bulduğunu iddia edecek. Bu apaçık bir yalan.) Calypso'yu banktan itip yere attım. Tren saatte sadece yarım mil gittiği için ayağa kalktı, eteğini silkeledi ve bana bakarak yanıma yürüdü.

"Bu en yüksek hız mı?" diye talep etti. "Biraz daha kolu itin!"

Arkamızda, gölgeliğin enkazının altında bir yerden güçlü bir "BLARG!" geldi. Lityerses kaçmaya çalışırken Ivy titredi.

Platformun uzak ucunda yarım düzine Germani belirdi. (Commodus barbarlarını kesinlikle imparatorluk ailesi büyüklüğündeki paketle satın alıyordu.) Korumalar çığlık atan çatı enkaz yığınına baktılar,

www.pdfoku.net

sonra da bize baktılar. Kovalamak yerine, patronlarını serbest bırakmak için kirişleri ve sarmaşıkları temizlemeye başladılar. Kaydettiğimiz ilerleme göz önüne alındığında, muhtemelen peşimizden gelmek için bolca zamanları olacağını varsaydılar.

Calypso koşu tahtasına atladı. Kontrolleri işaret etti. "Mavi pedalı dene."

“Mavi pedal asla doğru olan değildir!”

Ayağıyla tekme attı. Önceki hızımızın üç katı hızla ileri atıldık, bu da düşmanlarımızın bizi yakalamak için orta hızda koşması gerektiği anlamına geliyordu.

Biz hızlanmaya devam ettikçe yol kıvrıldı, tekerleklerimiz dış raya karşı gıcırdıyordu. İstasyon bir sıra ağaçların arkasında kayboldu. Solumuzda arazi açıldı ve bir saman yığınını delip geçen Afrika fillerinin heybetli popoları ortaya çıktı. Biz geçerken onların hayvanat bahçesi bekçisi kaşlarını çattı. "Merhaba!" bağırdı. "Merhaba!"

el salladım. "Sabah!"

Sonra gitmiştik. Biz buhar alırken arabalar tehlikeli bir şekilde sallandı. Dişlerim çatırdadı. Mesanem şişti. İleride, neredeyse bir bambu perdenin arkasına gizlenmiş olan raydaki bir çatal, Latince bir işaretle işaretlenmişti: BONUM EFFERCIO.

"Orası!" Bağırdım. “İyi Şeyler! Sola dönmemiz gerekiyor!”

Calypso konsola gözlerini kısarak baktı. "Nasıl?"

"Bir anahtar olmalı," dedim. “Katılımı çalıştıran bir şey.”

Sonra onu gördüm - konsolumuzda değil, önümüzde rayların kenarında - eski moda bir manivela. Treni durdurmak için zaman yoktu, ileri koşup düğmeyi elle çevirmek için zaman yoktu.

www.pdfoku.net

"Kalipso, tut şunu!" Ona Tots'u fırlattım ve yayımı saldım. bir ok sapladım.

Bir zamanlar böyle bir atış benim için çocuk oyuncağı olurdu. Şimdi neredeyse imkansızdı: Hareket eden bir trenden ateş ederek, bir okun odaklanmış etkisinin anahtarı tetikleme şansının en yüksek olduğu bir noktayı hedefleyerek.

Melez Kampı'ndaki kızım Kayla'yı düşündüm. Ölümlü okçuluğun getirdiği hayal kırıklıklarıyla bana koçluk yaparken onun sakin sesini hayal ettim. Colossus of Nero'yu yerle bir eden bir atış yaptığım gün sahilde diğer kampçıların cesaretlendirmelerini hatırladım.

kovdum. Ok, manivelaya saplandı ve onu geriye doğru zorladı. Nokta bıçakları değişti. Spur hattına yalpaladık.

"Aşağı!" diye bağırdı Kalipso.

Bambuya çarptık ve tren için yeterince geniş bir tünele girdik. Maalesef çok hızlı gidiyorduk. Choo-choo yana eğilerek duvardan kıvılcımlar saçtı. Tünelin diğer tarafından dışarı çıktığımızda, tamamen dengesizdik.

Tren inledi ve eğildi - güneş arabasının fırlatılan bir uzay mekiğinden veya bir Çin gök ejderhasından kaçınmak için yönünü değiştirmek zorunda kaldığı o zamanlardan çok iyi bildiğim bir histi. (Bu şeyler can sıkıcı.)

"Dışarı!" Calypso'ya çarptım -evet, yine-- ve trenin sağ tarafından sıçradım, arabalar sola doğru döküldü, dev bir yumruk tarafından ezilen bronz kaplı bir ordu gibi bir sesle raylardan devrildi. (Eski günlerde birkaç orduyu bu şekilde ezmiş olabilirim.)

Dört ayak üzerinde olduğumu bildiğim bir sonraki şey, nedenini bilmesem de bir bufalo sürüsünü dinliyormuş gibi kulağımı yere bastırdı.

"Apollon." Calypso ceketimin kolunu çekiştirdi. "Kalkmak."

www.pdfoku.net

Zonklayan başım normalden birkaç kat daha büyüktü ama hiç kemiğim kırılmış gibi görünmüyordu. Calypso'nun saçları omuzlarına dökülmüştü. Gümüş parkasının tozu kum ve çakıl parçalarıyla kaplanmıştı. Aksi halde sağlam görünüyordu. Belki de eski ilahi anayasalarımız bizi zarar görmekten kurtarmıştı. Ya öyleydi ya da sadece şanslıydık.

Dairesel bir arenanın ortasına düştük. Tren, ölü bir tırtıl gibi çakılların üzerinde yana kıvrılmış yatıyordu, rayların bittiği yerden birkaç metre uzaktaydı. Çevresi hayvanlarla çevriliydi—taşla çerçevelenmiş pleksiglas duvarlar. Bunun üzerinde üç katlı stadyum koltukları yükseldi. Amfitiyatronun tepesine, orangutan habitatında gördüğüm gibi bir kamuflaj ağı gerildi - gerçi burada ağın kanatlı canavarların uçup gitmesini engellemek için olduğundan şüpheleniyordum.

Arena tabanının etrafında, boş kelepçeli zincirler yerdeki sivri uçlara bağlandı. Bunların yanında uğursuz görünümlü aletlerle dolu raflar duruyordu: sığır dürbünleri, ilmik direkleri, kamçılar, zıpkınlar.

Boğazımda soğuk bir yumru oluştu. Paket hala Calypso'nun kollarında mucizevi bir şekilde sağlam olmasaydı, bir griffin tater yuttuğumu düşünürdüm. Burası bir eğitim tesisi, dedim. "Daha önce böyle yerler görmüştüm. Bu hayvanlar oyunlara hazırlanıyor."

"Hazır mısın?" Calypso, silah raflarına kaşlarını çatarak baktı. "Tam olarak nasıl?"

"Öfkelendiler," dedim. "Batıldım. Açlıktan öldü. Hareket eden her şeyi öldürmek için eğitildi."

"Vahşet." Calypso en yakın kaleme döndü. "O zavallı devekuşlarına ne yaptılar?"

Pleksiglasın içinden dört kuş bize baktı, başları bir dizi nöbetle yana doğru sarsıldı. Başlangıçta tuhaf görünümlü hayvanlardı, ancak boyunlarında sıra sıra demir çivili tasmalar, Kaiser Wilhelm tarzında çivili savaş miğferleri ve bacaklarının etrafına Noel ışıkları gibi

www.pdfoku.net

sarılmış jiletli teller vardı. En yakındaki kuş bana doğru fırladı ve gagasının içine yerleştirilmiş tırtıklı çelik dişleri ortaya çıkardı.

"İmparatorun savaş devekuşları." Göğsümde bir çatı çöküyormuş gibi hissettim. Bu hayvanların durumu beni üzdü… ama Commodus'u düşünmek de öyle. Genç bir imparator olarak girdiği oyunlar başlangıçta tatsızdı ve çok daha kötü bir şeye dönüştüler. "Onları hedef talimi için kullanmaktan zevk alırdı. Tek bir okla dörtnala koşan bir kuşun kafasını uçurabilirdi. Bir zamanlar bu yeterince eğlenceli değildi..." Gelişmiş savaş kuşlarını işaret ettim.

Calypso'nun yüzü sarıya döndü. "Bütün bu hayvanlar öldürülecek mi?"

Cevap veremeyecek kadar moralim bozuktu. Commodus'un yönetimi sırasında Flavian Amfitiyatrosu'na geri dönüşler yaşadım - stadyum zemininin parlak kırmızı kumu, hepsi spor ve gösteri için kesilen binlerce egzotik hayvanın leşleriyle dolu.

Bir sonraki kasaya geçtik. Boynuzları ve toynakları bronz parıldayan büyük bir kırmızı boğa huzursuzca volta atıyordu.

"Bu bir Etiyopya Boğası," dedim. "Derileri tüm metal silahlara karşı dayanıklı - Nemea Aslanı gibi, ama ah... çok daha büyük ve kırmızı."

Calypso birkaç hücreyi daha geçti - bazı Arap kanatlı yılanları, etobur, ateş soluyan türden bir at. (Bir zamanlar güneş arabam için bunları kullanmayı düşündüm, ama çok fazla bakım gerektiriyorlardı.)

Büyücü bir sonraki pencerede dondu. "Apollon, buraya."

Camın arkasında iki griffin vardı.

Emmie ve Josephine haklıydı. Muhteşem örneklerdi.

Yüzyıllar boyunca, doğal yaşam alanlarının daralmasıyla vahşi griffinler, eski zamanlardan daha küçük ve daha sıska yaratıklar haline geldi. (Nesli tükenmekte olan üç gözlü kakma ya da dev gazlı porsuk

www.pdfoku.net

gibi.) Şimdiye kadar çok az griffin, bir insan binicinin ağırlığını taşıyabilecek kadar büyüktü.

Ancak önümüzde duran erkek ve dişi gerçekten aslan büyüklüğündeydi. Açık kahverengi kürkleri bakır zincir posta gibi parlıyordu. Kızıl kanatları, sırtlarında asil bir şekilde katlanmıştı. Aquiline kafaları altın ve beyaz tüylerle kaplıydı. Eski günlerde, bir Yunan kralı, böyle bir üreme çifti için üç yakutla dolu bir para öderdi.

Neyse ki, hayvanların istismar edildiğine dair bir işaret görmedim. Ancak ikisi de arka ayaklarından zincirlenmişti. Griffinler hapsedildiklerinde veya herhangi bir şekilde kısıtlandıklarında çok huysuz olurlar. Erkek olan Abelard bizi görür görmez, kanatlarını çırparak ciyakladı ve ciyakladı. Pençelerini kuma gömdü ve prangasını zorlayarak bize ulaşmaya çalıştı.

Dişi, tehdit altındaki bir köpeğin hırlaması gibi alçak bir gurultulu ses çıkararak gölgelere geri döndü. Bir o yana bir bu yana sallandı, karnı sanki...

"Oh hayır." Zayıf ölümlü kalbimin patlamasından korktum. "Britomartis'in bu ikisini bu kadar çok istemesine şaşmamalı."

Calypso hayvanlar tarafından büyülenmiş gibiydi. Biraz zorlukla tekrar bana odaklandı. "Ne demek istiyorsun?"

“Dişi yumurtalı. Bir an önce yuva yapması gerekiyor. Onu Yol İstasyonuna geri götüremezsek..."

Calypso'nun ifadesi devekuşu dişleri kadar keskin ve sertti. "Heloise buradan uçabilecek mi?"

"Ben - sanırım öyle. Ablam vahşi hayvanlar konusunda daha uzman ama evet."

"Hamile bir griffin bir binici taşıyabilir mi?"

www.pdfoku.net

"Denemekten başka seçeneğimiz yok." Arenanın üstündeki ağı işaret ettim. "Griffinlerin kilidini açıp ağı kaldırabileceğimizi varsayarsak, bu en hızlı çıkış yolu. Sorun şu ki, Heloise ve Abelard bizi arkadaş olarak görmeyecekler. Zincirlenmişler. Kafesteler. Bir bebek bekliyorlar. Yaklaşırsak bizi parçalarlar."

Kalipso kollarını kavuşturdu. "Müzik hakkında ne düşünüyorsun? Çoğu hayvan müzikten hoşlanır."

Melez Kampı'nda mürmekleri büyülemek için nasıl bir şarkı kullandığımı hatırladım. Ama tüm başarısızlıklarım hakkında tekrar şarkı söylemek içimden gelmiyordu, özellikle de arkadaşımın önünde.

Tren tüneline tekrar baktım. Hala Lityerses veya adamlarından bir iz yok ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi….

"Acele etmeliyiz." dedim.

İlk sorun en kolayıydı: Pleksiglas duvar. Çeşitli hayvanları serbest bırakmak için bölmeleri indirmek için bir yerde bir anahtar olması gerektiğini düşündüm. Calypso adlı bir merdivenin yardımıyla seyirci katmanlarına tırmandım ve arenanın tek yastıklı koltuğunun yanında tam da böyle bir kontrol paneli buldum - açıkçası imparatorun eğitimdeki katil canavarlarını kontrol etmek istediğinde kendisi için.

Her kol, maskeleme bandı ve işaretleyici ile uygun şekilde etiketlendi. Biri GRIFFINS dedi.

Calypso'ya "Hazır mısın?" diye seslendim.

Doğrudan griffin muhafazasının önünde durdu, fırlatılan bir yumurtayı yakalamaya hazırlanıyormuş gibi ellerini uzattı. "Böyle bir durumda hazır ne olabilir?"

anahtarı çevirdim. Ağır bir ka-yığınla, griffinlerin pleksiglas ekranı düştü ve eşiğin karşısındaki bir yuvada kayboldu.

www.pdfoku.net

Bir tür ninni mırıldanan Calypso'ya tekrar katıldım. İki griffin etkilenmedi. Heloise yüksek sesle hırladı, kendini muhafazanın arka duvarına bastırdı. Abelard zincirini iki kat daha fazla çekerek bize ulaşmaya ve yüzlerimizi ısırmaya çalıştı.

Calypso bana Tots paketini verdi. Çenesiyle kasayı işaret etti.

"Şaka yapıyor olmalısın" dedim. "Onları besleyecek kadar yaklaşırsam, beni yiyecekler."

Şarkısını durdurdu. "Sen menzilli silahların tanrısı değil misin? Tots'u atın!"

Gözlerimi ağlarla kapatılmış göklere kaldırdım - bu arada, Olympus'tan sürgünüm için kaba ve tamamen gereksiz bir metafor olarak değerlendirdim. "Calypso, bu hayvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Güvenlerini kazanmak için parmaklarınızı gaganın içine sokarak onları elle beslemelisiniz. Bu, yiyeceğin anne kuş olarak sizden geldiğini vurguluyor."

"Ha." Calypso alt dudağını ısırdı. "Sorunu görüyorum. Korkunç bir anne kuş olursun."

Abelard bana doğru hamle yaptı ve ciyakladı. Herkes eleştirmendi.

Calypso bir karara varmış gibi başını salladı. "İkimizi de alacak. Bir düet söyleyeceğiz. Düzgün bir sesin var."

"Bir..." Ağzım şoktan felç olmuştu. Müziğin tanrısı bana, sesimin düzgün olduğunu söylemek, Shaquille O'Neal'a iyi hücum oynadığını söylemek ya da Annie Oakley'e onun iyi bir atıcı olduğunu söylemek gibiydi.

Sonra tekrar, ben Apollo değildim. Ben Lester Papadopoulos'dum. Kampa döndüğümde, cılız fani yeteneklerimden umudumu keserek, yeniden tanrı olana kadar Styx Nehri üzerinde okçuluk ya da müzik kullanmayacağıma yemin etmiştim. Mürmeklere şarkı söyleyerek bu yemini derhal bozmuştum - iyi bir amaç için, kusura bakmayın. O

www.pdfoku.net

zamandan beri, Styx'in ruhunun beni ne zaman ve nasıl cezalandıracağını merak ederek dehşet içinde yaşadım. Belki de büyük bir intikam anı yerine, binlerce hakaretle yavaş bir ölüm olurdu. Bir müzik tanrısı, kendinden nefret eden bir toz yığınına dönüşmeden önce, düzgün bir sesi olduğunu ne sıklıkla duyabilirdi?

"İyi." iç geçirdim. "Hangi düeti söyleyelim? 'Akıntıdaki Adalar'?"

"Bilmiyorum."

"'Seni yakaladım bebek'?"

"Numara."

"Sevgili tanrılar, pop kültürü derslerinizde 1970'leri işlediğimize eminim."

"Peki ya Zeus'un söylediği şarkı?"

Göz kırptım. “Zeus…şarkı mı söylüyor?” Konsepti biraz korkunç buldum. Babam gürledi. Cezalandırdı. Azarladı. Bir şampiyon gibi sırıttı. Ama şarkı söylemedi.

Calypso'nun gözleri biraz hülyalı oldu. "Othrys Dağı'ndaki sarayda, Kronos'un sakisiyken, Zeus sarayı şarkılarla eğlendirirdi."

Rahatsızca kıpırdandım. “Ben… henüz doğmamıştım.”

Calypso'nun benden büyük olduğunu elbette biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Titanlar kozmosa hükmettiğinde, tanrılar isyan etmeden ve Zeus kral olmadan önce, Calypso şüphesiz kaygısız bir çocuktu, General Atlas'ın kullarından biri, sarayın etrafında koşan hava hizmetçilerini taciz ediyordu. Tanrılar. Calypso benim bakıcım olacak yaştaydı!

"Kesinlikle şarkıyı biliyorsun." Kalipso şarkı söylemeye başladı.

www.pdfoku.net

Elektrik kafatasımın dibinde karıncalandı. Şarkıyı biliyordum. Zeus ve Leto'nun bu melodiyi söylediğine dair erken bir anısı, Zeus, Artemis'i ve beni Delos'ta çocukken ziyaret ettiğinde ortaya çıktı. Zeus evli bir tanrı olduğu için sonsuza kadar ayrı kalacak olan babam ve annem bu düeti mutlu bir şekilde söylemişlerdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Harmoninin alt kısmını aldım.

İmparatorluklardan daha eski bir şarkıydı - ayrılan ve birlikte olmayı özleyen iki sevgili hakkında.

Calypso griffinlere doğru döndü. Onu takip ettim - liderlik etmekten korktuğum için değil, kusura bakmayın. Herkes tehlikeye girerken sopranonun önce gittiğini bilir. Onlar sizin piyadeniz, altolar ve tenorlar sizin süvarileriniz, baslar ise topçularınız. Bunu Ares'e milyonlarca kez açıklamaya çalıştım ama ses düzenlemesi hakkında hiçbir fikri yok.

Abelard zincirini çekmeyi bıraktı. Sinsi sinsi sinsi sinsi dolaştı ve tüneyen bir tavuk gibi derin gıcırtı sesleri çıkardı. Calypso'nun sesi kederli ve melankoli doluydu. Kafese kapatılmış, zincirlenmiş, açık gökyüzüne özlem duyan bu hayvanlarla empati kurduğunu fark ettim. Belki, diye düşündüm, belki de Calypso'nun Ogygia'daki sürgünü şu anki durumumdan daha kötüydü. En azından acımı paylaşacak arkadaşlarım vardı. Onu adasından daha önce serbest bırakmak için oy vermediğim için kendimi suçlu hissettim, ama şimdi özür dilersem neden beni affedecek? Erebos'un kapılarının altındaki tüm Styx suyu buydu. Geri dönüş yoktu.

Calypso elini Abelard'ın başına koydu. Kolunu kolayca koparabilirdi ama çömeldi ve bir kedi gibi okşamaya dönüştü. Calypso diz çöktü, başka bir saç tokası çıkardı ve grifonun kelepçesi üzerinde çalışmaya başladı.

O kurcalarken ben Abelard'ın gözlerini üzerimde tutmaya çalıştım. Abelard'ın acı çeken bir ruh olduğumu anlamasını umarak, üzüntümü ve sempatimi mısralara kanalize ederek elimden geldiğince düzgün bir şekilde şarkı söyledim.

www.pdfoku.net

Calypso kilidi açtı. Bir takırtıyla, demir kelepçe Abelard'ın arka bacağından düştü. Calypso, Heloise'e doğru ilerledi - çok daha aldatıcı bir teklif, bekleyen bir anneye yaklaşıyordu. Heloise şüpheyle hırladı ama saldırmadı.

Seslerimiz şimdi mükemmel bir perdede, en iyi armonilerin yaptığı gibi birbirine karışarak, iki ayrı sesin toplamından daha büyük bir şey yaratarak şarkı söylemeye devam ettik.

Calypso, Heloise'i serbest bıraktı. Şarkının son dizesini bitirdiğimizde geri çekildi ve benimle omuz omuza durdu: Tanrılar yaşadığı sürece, seni çok seveceğim.

Griffinler bize baktı. Şimdi sinirli olmaktan çok meraklanmış görünüyorlardı.

"Tots," diye tavsiyede bulundu Calypso.

Paketin yarısını avuçlarının içinde salladım.

Kollarımı kaybetme fikrinden hoşlanmadım. Yararlı eklentilerdi. Yine de Abelard'a bir avuç altın Tater Tots teklif ettim. Öne atıldı ve burnunu çekti. Gagasını açtığında içeri uzandım ve Tots'u sıcak diline bastırdım. Gerçek bir beyefendi gibi, atıştırmayı yutmadan önce elimi çekmemi bekledi.

Boyun tüylerini karıştırdı, sonra Heloise'e ciyaklamak için döndü, Evet, iyi yemek. Gel!

Calypso, Tots'unu Heloise'e besledi. Dişi griffin, bariz bir sevgi belirtisi olarak başını büyücüye çarptı.

Bir an için rahatlama hissettim. sevinç. Başarılı olmuştuk. Sonra arkamızdan biri alkışladı.

Eşikte, kanlar içinde ve hırpalanmış, ama yine de çok canlı, tek başına Lityerses duruyordu.

www.pdfoku.net

"Aferin," dedi kılıç ustası. "Ölmek için mükemmel bir yer buldun."

Bir Midas'ın Oğlu

Siz bayım, aptal bir kafasınız

Burada, bir devekuşu var

DÖRT BİN yıllık hayatımda pek çok şey aradım - güzel kadınlar, yakışıklı erkekler, en iyi kompozit yaylar, mükemmel sahil sarayı ve 1958 Gibson Flying V. Ama asla ölmek için mükemmel bir yer aramadım.

"Kalipso?" dedim zayıf bir şekilde.

"Evet?"

"Eğer burada ölürsek, ilk başta düşündüğüm kadar kötü olmadığını söylemek isterim."

"Teşekkürler ama ölmeyeceğiz. Bu beni daha sonra seni öldürmekten mahrum bırakır."

Lityers kıkırdadı. "Ah, siz ikiniz. Geleceğin varmış gibi şakalaşmak. Ölümün gerçek olduğunu kabul etmek eski ölümsüzler için zor olmalı. Ben, ben öldüm. Sana söyleyeyim, hiç eğlenceli değil."

Ona griffinlerle yaptığım gibi şarkı söylemek beni cezbediyordu. Belki onu benim de bir acı çeken arkadaşım olduğuma ikna edebilirim. Bir şey bana bunun işe yaramayacağını söyledi. Ve ne yazık ki, Tater Tots'tan tamamen çıkmıştım.

"Sen Kral Midas'ın oğlusun," dedim. "Ölüm Kapıları açıkken ölümlüler dünyasına geri mi döndün?"

Bu olay hakkında pek bir şey bilmiyordum ama devlerle son savaş sırasında çok büyük bir Yeraltı Dünyası hapisten kaçışı olmuştu. Hades, Gaea'nın onun için çalışabilsinler diye bütün ölü insanlarını

www.pdfoku.net

çaldığını durmadan dile getirmişti. Dürüst olmak gerekirse, Toprak Ana'yı suçlayamazdım. İyi ucuz işgücü bulmak çok zordur.

Kılıç ustası dudağını büktü. "Ölüm Kapılarından geldik, tamam. Sonra aptal babam, Leo Valdez ve tayfasıyla yaşadığı bir anlaşmazlık yüzünden hemen kendini tekrar öldürdü. Sadece altın bir heykele dönüştürüldüğüm ve üzerim bir kilimle örtüldüğüm için hayatta kaldım."

Calypso griffinlere doğru geriledi. "Bu... tam bir hikaye."

"Önemli değil," diye hırladı kılıç ustası. "Üçlü yönetim bana iş teklif etti. İnsanların Orakçısı Lityerses'in değerini anladılar!"

"Etkileyici başlık," diye başardım.

Kılıcını kaldırdı. "Ben kazandım, inan bana. Arkadaşlarım bana Lit der, düşmanlarım ise bana Ölüm der!"

"Sana Lit diyeceğim," diye karar verdim. "Gerçi bana pek parlak gelmiyorsun. Biliyor musun, babanla ben çok iyi arkadaştık. Bir keresinde ona kıç kulağı bile vermiştim." Bunu söyler söylemez, belki de arkadaşlığımın en iyi kanıtı olmadığını fark ettim.

Lit bana acımasız bir gülümseme gönderdi. "Evet, babamı yargıladığın o müzik yarışmasını duyarak büyüdüm. Rakibini kazanan ilan ettiği için ona eşek kulakları mı verdin? Heh. Babam bunun için senden o kadar nefret ediyordu ki, neredeyse senden hoşlanmaya başlayacaktım. Ama yapmıyorum." Antrenman vuruşuyla havayı delip geçti. "Seni öldürmek bir zevk olacak."

"Devam etmek!" diye bağırdım. "Onları canlı bir iş haline getiren her şey ne olacak?"

Lit omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim. Önce o çatı üzerime çöktü. Sonra korumalarım bir bambu sehpası tarafından yutuldu. Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum?"

www.pdfokur.net

Nabzım kulaklarımda timpani gibi gümbürdüyordu. "Numara."

"Doğru." Calypso'ya baktı. "Sanırım seni Valdez'in yüzünün önünde öldürecek kadar uzun süre hayatta tutacağım. Bu eğlenceli olacak. Ama buradaki eski tanrı..." Lit omuz silkti. "İmparatora tutuklamaya direndiğini söylemem gerekecek."

Bu oydu. Dört bin yıllık zaferden sonra Indianapolis'te bir grifon çitinde ölecektim. İtiraf ediyorum, ölümümü bu şekilde hayal etmemiştim. Bunu hiç hayal etmemiştim, ama gitmem gerekirse, çok daha fazla patlama ve parıldayan spot ışığı, bir sürü güzel ağlayan tanrı ve hayır diye ağlayan tanrıçalar istedim! Bunun yerine bizi alın! ve çok daha az hayvan kakası.

Elbette Zeus şefaat edecekti. Dünyadaki cezamın gerçek ölümü içermesine izin veremezdi! Ya da belki Artemis, Lit'i bir ölüm okuyla öldürürdü. Zeus'a bunun ucube bir uzun yay arızası olduğunu her zaman söyleyebilirdi. En azından, onları beslediğim ve onlara çok tatlı şarkılar söylediğim için griffinlerin yardımıma geleceğini umuyordum.

Bunların hiçbiri olmadı. Abelard, Lityerses'e tısladı ama griffin saldırmak konusunda isteksiz görünüyordu. Belki de Lityerses o uğursuz eğitim araçlarını kendisi ve eşi üzerinde kullanmıştı.

Kılıç ustası beni kör edici bir hızla koştu. Bıçağı yatay olarak savurdu—tam boynuma doğru. Son düşüncem, kozmosun beni ne kadar özleyeceğiydi. Kokladığım son şey pişmiş elma kokusuydu.

Sonra, yukarıda bir yerden, benimle saldırganın arasına küçük bir insansı form düştü. Bir çınlama ve bir kıvılcım patlamasıyla, Lityerses'in kılıcı, altın bir X'in -Meg McCaffrey'in çapraz bıçaklarının- kıvrımında soğudu.

diye mırıldanmış olabilirim. Hayatımda kimseyi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim ve buna Hyacinthus'un randevu gecemizde o muhteşem smokini giydiği zaman da dahil, yani ciddi olduğumu biliyorsun.

www.pdfoku.net

Meg bıçaklarıyla itti ve Lityerses'i geriye doğru tökezledi. Siyah çağlayan saçları, ince dallar ve çimenlerle süslenmişti. Her zamanki kırmızı bluzlarını, sarı tozluklarını ve Sally Jackson'ın tanıştığımız ilk gün ona ödünç verdiği yeşil elbiseyi giymişti. Bunu garip bir şekilde iç açıcı buldum.

Lityerses ona alayla baktı, ama o özellikle şaşırmış görünmüyordu. "Bu aptal tanrıyı tehdit etmenin seni saklandığın yerden kovacağını merak ettim. Ölüm fermanını imzaladın."

Meg bıçaklarını çözdü. Tipik şiirsel tarzıyla karşılık verdi. "Hayır."

Kalipso bana baktı. Soruyu ağzından kaçırdı, BU Meg mi?

Bu Meg, kabul ettim, çok kısa bir değiş tokuşta çok fazla açıklama içeriyordu.

Lityerses çıkışı engellemek için yana doğru adım attı. Muhtemelen gölgelikle olan olayından dolayı hafifçe topallıyordu. "O sarmaşıkla kaplı çatıyı üzerime düşürdün," dedi. "Bambuyu adamlarıma saldırttın."

"Evet," dedi Meg. "Sen aptalsın."

Lit sıkıntıyla tıslad. Meg'in insanlar üzerindeki etkisini anladım. Yine de kalbim mükemmel bir orta C mutluluk mırıldanıyordu. Genç koruyucum geri dönmüştü! (Evet, evet, teknik olarak benim ustamdı ama lafı uzatmayalım.) Yollarının yanlışlığını görmüştü. Nero'ya isyan etmişti. Şimdi yanımda kalacak ve tanrılığımı korumama yardım edecekti. Kozmik düzen restore edilmişti!

Sonra dönüp bana baktı. Sevinçle gülümsemek, bana sarılmak ya da özür dilemek yerine, "Defol buradan" dedi.

Emir beni iliklerime kadar sarstı. İtilmiş gibi geri çekildim. Aniden kaçma arzusuyla doldum. Ayrıldığımızda Meg bana onun hizmetinden serbest bırakıldığımı söylemişti. Artık efendi-hizmetkar ilişkimizin bu

www.pdfoku.net

kadar kolay bozulamayacağı açıktı. Zeus, ölene ya da yeniden tanrı olana kadar onun emirlerine uymamı istedi. Hangisini umursadığından emin değildim.

"Ama Meg," diye yalvardım. "Daha yeni geldin. Yapmalıyız-"

"Git," dedi. "Griffinleri al ve dışarı çık. Aptal kafalı tutacağım. ”

Lit güldü. "İyi bir kılıç dövüşçüsü olduğunu duydum, McCaffrey, ama hiçbir çocuk Azrail ile boy ölçüşemez."

Kılıcını Pete Townshend'in gitarını yel değirmenine çevirir gibi savurdu (Pete'e öğrettiğim bir hareket, ancak daha sonra gitarını hoparlörlere çarpma şeklini asla onaylamadım - ne büyük bir israf!).

Lit, “Demeter benim de annem” dedi. "Onun çocukları en iyi kılıç ustalarını yapar. Hasat etmenin gerekliliğini anlıyoruz. Bu sadece ekmenin diğer yüzü, değil mi küçük kız kardeş? Bakalım hayatları biçmek hakkında ne biliyorsun!”

Acele etti. Meg saldırısına karşılık verdi ve onu geri püskürttü. Birbirlerinin etrafında döndüler, üç kılıç ölümcül bir dansla havadan bir smoothie yapan blender bıçakları gibi dönüyordu.

Bu arada Meg'in emrettiği gibi griffinlere doğru yürümek zorunda kaldım. Yavaş yavaş yapmaya çalıştım. Sanki sadece Meg'i izleyerek ona güç veriyormuşum gibi, gözlerimi savaştan ayırmaya isteksizdim. Bir zamanlar, ben bir tanrıyken, bu mümkün olabilirdi, ama şimdi, izleyen bir Lester ne işe yarayabilir?

Calypso, Heloise'nin önünde durmuş, müstakbel anneyi vücuduyla koruyordu.

Calypso'nun yanına ulaştım. "Benden daha hafifsin" dedim. "Heloise'e biniyorsun. Bağırsaklarına dikkat et. Abelard'ı alacağım."

"Peki ya Meg?" Kalipso istedi. "Onu bırakamayız."

www.pdfokur.net

Daha dün, yaralandığında Calypso'yu blemmyae'ye bırakma fikriyle oynamıştım. Bunun ciddi bir düşünce olmadığını söylemek isterdim ama kısa da olsa öyleydi. Şimdi Calypso, neredeyse hiç tanımadığı Meg'i terk etmeyi reddetti. İyi bir insan olup olmadığımı sorgulamam için neredeyse yeterliydi. (Neredeyse kelimesini vurguluyorum.)

"Haklısın tabii." Arenaya göz gezdirdim. Karşı bölmede, dövüş devekuşları profesyonel bir ilgiyle kılıç dövüşünü takip ederek pleksiglaslarının arasından bakıyorlardı. "Bu partiyi hareket ettirmemiz gerekiyor."

Abelard'a seslenmek için döndüm. "Özür dilerim şimdiden. Grifonlara binmekte çok kötüyüm."

Griffin, "Yapman gerekeni yap, adamım" dercesine ciyakladı. Uçağa binmeme ve bacaklarımı kanatlarının arkasına sıkıştırmama izin verdi.

Calypso, Heloise'in omurgasını dikkatlice iki yana sallayarak örneğimi izledi.

Gitmek için sabırsızlanan griffinler kılıç dövüşünü geçerek arenaya sıçradı. Ben onun yanından geçerken Lityersler atıldı. Sağ kolumu koparabilirdi ama Meg bir kılıçla saldırısını engelledi ve diğeriyle Lit'in ayaklarını süpürerek onu tekrar geri zorladı.

www.pdfoku.net

"Bu griffinleri al, sadece daha fazla acı çekeceksin!" Lit uyardı. "İmparatorun tüm mahkumları, özellikle küçük kız, yavaş yavaş ölecek."

Ellerim öfkeyle titriyordu ama yayıma bir ok saplamayı başardım. "Meg," diye bağırdım, "hadi!"

"Sana gitmeni söylemiştim!" Şikayet etti. "Sen kötü bir kölesin."

En azından bu konuda anlaştık.

Lityersler, Meg'i tekrar kesip bıçaklayarak üzerine doğru ilerlediler. Kılıç konusunda uzman değildim ama Meg ne kadar iyi olursa olsun, ondan üstün olduğundan korktum. Lityersler daha fazla güce, hıza ve erişime sahipti. Meg'in iki katı boyundaydı. Sayısız yıldır pratik yapıyordu. Eğer Lityerses yakın zamanda üzerine düşen bir çatı yüzünden yaralanmamış olsaydı, bu dövüşün çoktan bitmiş olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Devam et Apollon!" Lit alay etti. "O oku bana doğru fırlat."

Ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştüm. Hiç şüphe yok ki, bir Athena çekecek ve oku ona çarpmadan önce gökyüzünden kesecekti. Çok adaletsiz! Ama ona ateş etmek hiçbir zaman planım olmamıştı.

Abelard'ın başına doğru eğildim ve "Uç!" dedim.

Griffin, eklenen ağırlığım hiçbir şeymiş gibi kendini havaya fırlattı. Arkadaşının kendisine katılması için çığlıklar atarak stadyum katmanlarının etrafında daireler çizdi.

Heloise daha fazla sorun yaşadı. Havalanmadan önce kanatlarını çırparak ve rahatsızlıkla homurdanarak arena zemininin yarısında hantal adımlarla ilerledi. Calypso, canı pahasına boynuna sarılmışken, Heloise Abelard'ın arkasında dar bir daire çizerek uçmaya başladı. Üstümüzde ağ varken gidecek hiçbir yerimiz yoktu ama daha acil sorunlarım vardı.

Meg tökezledi, Lit'in saldırısını zar zor savuşturmayı başardı. Bir sonraki yarası Meg'in kalçasını keserek bacaklarını yırttı. Sarı kumaş, kan akışından hızla turuncuya döndü.

Lit sırıttı. "İyisin küçük kardeş ama yoruluyorsun. Benimle yüzleşecek gücün yok."

"Abelard," diye mırıldandım, "kızı almalıyız. Dalmak!"

Griffin biraz fazla coşkuya uydu. Neredeyse atışımı kaçırıyordum. Okumun Lityerses'e değil, imparatorun koltuğunun yanındaki kontrol

www.pdfoku.net

kutusuna uçmasına izin verdim, daha önce not ettiğim bir manivelaya nişan aldım: OMNIA yazan - her şey.

WHANG! Ok amacına ulaştı. Bir dizi tatmin edici ka-yığınla, pleksiglas kalkanlar tüm muhafazalardan düştü.

Lityerses ne olduğunu anlayamayacak kadar meşguldü. Bir grifon tarafından pike bombardımanına maruz kalmak, kişinin dikkatini odaklama eğilimindedir. Lit geri çekildi ve Abelard'ın Meg McCaffrey'i pençeleriyle yakalamasına ve tekrar yukarı doğru süzülmesine izin verdi.

Lit dehşet içinde bize baktı. "İyi numara Apollon. Ama nereye gideceksin? sen..."

İşte o zaman zırhlı bir deve kuşu sürüsü tarafından ezildi. Kılıç ustası, tüylerin, jiletli tellerin ve sığır gibi pembe bacakların gelgit dalgasının altında gözden kayboldu.

Lityerses bir kaz gibi ciyaklayarak kendini korumak için kıvrılırken, kanatlı yılanlar, ateş püskürten atlar ve Etiyopya Boğası eğlenceye katılmak için dışarı çıktı.

"Meg!" kolumu uzattım. Abelard'ın pençelerini tehlikeli bir şekilde kavrarken, kılıçlarının yeniden altın yüzüklere dönüşmesini istedi. Elimi tuttu. Bir şekilde onu Abelard'a çekmeyi ve önüme oturtmayı başardım.

Uçan yılanlar, meydan okurcasına ciyaklayan ve güçlü kanatlarını çırparak ağa doğru tırmanan Heloise'ye doğru kanat çırptı. Abelard takip etti.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Elbette ağdan geçemezdik. Kaba kuvvete, gagalara ve pençelere dayanacak şekilde tasarlanacaktı. Bariyere çarptığımızı ve ters bir trambolindeymiş gibi arena zeminine geri döndüğümüzü hayal ettim. Ölmek için onursuz bir yol gibi görünüyordu.

www.pdfoku.net

Ağa çarpmamızdan bir an önce, Calypso kollarını kaldırdı. Öfkeyle uludu ve ağ yukarı fırladı, demirlerinden koptu ve şiddetli bir rüzgarda dev bir doku gibi gökyüzüne fırlatıldı.

Özgür ve zarar görmeden arenadan uçtuk. Şaşkınlıkla Calypso'ya baktım. O da benim kadar şaşırmış görünüyordu. Sonra çömeldi ve yan yana sıraladı. Heloise bunu telafi etti ve büyücüyü gemide tutmak için sesini değiştirdi. Sadece yarı baygın görünen Calypso, griffinin kürküne zayıfça sarıldı.

İki asil atımız gökyüzüne yükselirken, arenaya baktım. Canavarlar, herkes için özgür bir kısır döngü içindeydiler, ama ben Lityerses'ten hiçbir iz görmedim.

Meg yüzünü bana çevirdi, ağzı vahşi bir kaşlarını çattı. "Gitmen gerekiyordu!"

Sonra kollarını belime doladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarımda yeni kırık hatlarının oluştuğunu hissettim. Meg hıçkırdı, yüzü gömleğime gömüldü, tüm vücudu titriyordu.

Bana gelince, ağlamadım. Hayır, eminim gözlerim oldukça kuruydu. En ufak bir bebek gibi bağırmadım. İtiraf edeyim en fazla şu: Gözyaşları gömleğimi ıslatırken, kedi gözlükleri rahatsız bir şekilde göğsüme batarken, burnuma gelen pişmiş elma, kir ve ter kokusuyla, bir kez daha rahatsız olmaktan oldukça memnundum. , Meg McCaffrey tarafından.

Yol İstasyonuna

Meg McCaffrey ekmeğimi yiyor

tanrısal gözyaşı döküyorum

HELOISE VE ABELARD nereye gideceklerini biliyordu. Bir kiremit parçası kayarak açılıp griffinlerin büyük salona dönmesine izin verene kadar Yol İstasyonu çatısının etrafında döndüler.

www.pdfoku.net

Josephine ve Leo bize katılmak için merdivenleri tırmanırken onlar yuvalarında yan yana çıkıntıya indiler.

Josephine kollarını önce Heloise'nin, sonra Abelard'ın boynuna doladı. "Ah, sevgililerim! Hayattasın!"

Griffinler cıvıldadı ve selam vermek için ona doğru eğildi.

Josephine, Meg McCaffrey'e ışınlandı. "Hoş geldin! Ben Jo'yum."

Meg gözlerini kırpıştırdı, görünüşe göre böylesine coşkulu bir selamlamaya alışık değildi.

Calypso yarı tırmandı, yarı Heloise'nin sırtından yuvarlandı. Leo onu yakalamasaydı, çıkıntıdan yuvarlanacaktı.

"Vay canına, mamacita," dedi. "İyi misin?"

Uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "İyiyim. Yaygara yapma. Ve beni arama-"

Onu dik tutmak için mücadele eden Leo'ya karşı buruştu.

Bana baktı. "Ona ne yaptın?"

"Bir şey değil!" protesto ettim. "Calypso'nun biraz sihir başardığına inanıyorum."

Hayvanat bahçesinde neler olduğunu açıkladım: Lityers'lerle karşılaşmamız, kaçışımız ve arenadaki ağ nasıl aniden tazyikli kalamar gibi (Poseidon'un daha az başarılı prototip silahlarından biri) gökyüzüne fırladı.

Meg çaresizce ekledi, "Çılgıncaydı."

"Lityers," diye mırıldandı Leo. "O adamdan nefret ediyorum. Cal iyi olacak mı?"

www.pdfoku.net

Josephine, Calypso'nun nabzını kontrol etti, sonra elini alnına bastırdı. Leo'nun omzuna çöken büyücü, jiletli bir domuz gibi horladı.

"Bir devreyi patlattı," dedi Josephine.

"Bir devre mi patladı?" Leo çığlık attı. “Atılan devreleri sevmiyorum!”

Josephine, "Sadece bir ifade, dostum," dedi. “Sihirli bir şekilde kendini aşırı genişletti. Onu revirdeki Emmie'ye götürmeliyiz. Buraya."

Josephine, Calypso'yu kaldırdı. Merdiveni görmezden gelerek çıkıntıdan atladı ve yirmi metre aşağıdaki zemine kolayca indi.

Leo kaşlarını çattı. "Bunu yapabilirdim."

Meg'e döndü. Onu pek çok acı hikayemden tanıdığına şüphe yok. Sonuçta, stoplight renkli giysiler ve yapay elmas kedi gözü gözlüklü genç kızlar yaygın değildi.

"Sen Meg McCaffrey'sin," diye karar verdi.

"Evet."

"Güzel. ben Leo'yum. Ve, uh..." Beni işaret etti. "Anladığım kadarıyla bu adamı kontrol edebiliyor musun?"

Boğazımı temizledim. "Biz sadece işbirliği yapıyoruz! Kimse tarafından kontrol edilmiyorum. Değil mi Meg?"

"Kendini tokatla," diye emretti Meg.

kendimi tokatladım.

Leo sırıttı. "Ah, bu fazla iyi. Calypso'yu kontrol edeceğim ama sonra konuşmamız gerek." Beni derin bir önseziyle bırakarak merdiven korkuluklarından aşağı kaydı.

www.pdfoku.net

Griffinler yuvalarına yerleştiler ve memnun bir şekilde birbirlerine gıdıkladılar. Ben griffin bir ebe değildim, ama tanrılara şükür Heloise, uçuşundan sonra daha da kötü görünmüyordu.

Meg'le karşılaştım. Kendime tokat attığım yerde yanağım acıdı. Gururum, savaşan devekuşu sürüsü altında Lityers'ler gibi çiğnenmişti. Yine de genç arkadaşımı gördüğüm için son derece mutlu hissettim.

"Beni kurtardın." Sonra bir tanrıya asla kolay gelmeyen iki kelime ekledim: "Teşekkür ederim."

Meg dirseklerini kavradı. Orta parmaklarında altın yüzükleri annesi Demeter'in hilal sembolü ile parıldıyordu. Uçuştayken kesilen kalçasını elimden geldiğince sarmıştım ama hala ayakları titrek görünüyordu.

Tekrar ağlayacağını düşündüm, ama benimle göz göze geldiğinde, sanki bana Kaka Suratlı diyecekmiş ya da onunla prensese karşı ejderha oynamamı emredecekmiş gibi her zamanki inatçı ifadesini takındı. (Ben asla prenses olamadım.)

"Senin için yapmadım" dedi.

O anlamsız cümleyi işlemeye çalıştım. "O zaman neden-"

"O adam." Parmaklarını yüzünde gezdirerek Lityerses'in yara izlerini gösterdi. "O kötüydü."

"Pekala, bununla tartışamam."

"Ve beni New York'tan sürenler." Sinirli ifadesini yaptı. "Marcus. Vortigern. Indianapolis'te ne yapacaklarını söylediler." O, başını salladı. "Kötü şeyler."

Meg'in kaçmasına izin verdikleri için Marcus ve Vortigern'in kafasının kesildiğini bilip bilmediğini merak ettim. Ondan

www.pdfoku.net

bahsetmemeye karar verdim. Meg gerçekten merak ediyorsa, Facebook durum güncellemelerini kontrol edebilirdi.

Bizim yanımızda, griffinler hak ettikleri bir dinlenme için içeri girdiler. Kafalarını kanatlarının altına gömdüler ve mırıldandılar, elektrikli testere gibi ses çıkarmasalar çok sevimli olurdu.

"Meg..." diye bocaladım.

Kimi kimden koruduğundan emin olamasam da, bir pleksiglas duvar bizi ayırıyormuş gibi hissettim. Ona çok şey söylemek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Cesaretimi çağırdım. "Deneyeceğim."

Meg ihtiyatla beni inceledi. "Neyi deneyeyim?"

“Size…nasıl hissettiğimi söylemek için. Havayı temizlemek için. Yanlış bir şey söylersem beni durdur, ama sanırım hala birbirimize ihtiyacımız var.”

Cevap vermedi.

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum," diye devam ettim. "Beni Dodona Korusu'nda yalnız bırakman, üvey baban hakkında yalan söylemen..."

"Durmak."

Sadık hizmetçisi Karpos Peach 'nin gökten düşmesini ve kafa derimi koparmasını bekledim. Bu olmadı.

"Demek istediğim," tekrar denedim, "başından geçen her şey için üzgünüm. Hiçbiri senin hatan değildi. Kendini suçlamamalısın. O şeytan Nero duygularınızla oynadı, düşüncelerinizi çarpıttı..."

"Durmak."

"Belki de duygularımı bir şarkıya dökebilirim."

www.pdfoku.net

"Durmak."

“Ya da bir zamanlar başıma gelen benzer bir şey hakkında bir hikaye anlatabilirim.”

"Durmak."

“Ukulelemden kısa bir riff?”

"Durmak." Yine de bu sefer Meg'in ağzının köşesinde bir gülümsemenin en ufak bir ipucunu yakaladım.

"En azından birlikte çalışmayı kabul edebilir miyiz?" Diye sordum. "Bu şehirdeki imparator ikimizi de arıyor. Onu durdurmazsak çok daha kötü şeyler yapacak.”

Meg sol omzunu kulağına kaldırdı. "Peki."

Grifonun yuvasından hafif bir çatırtı sesi geldi. Kuru samandan yeşil filizler çıkıyordu, belki de Meg'in iyileşen ruh halinin bir işareti.

Kabusumda Cleander'ın sözlerini hatırladım: Onun ne kadar güçlendiğini fark etmeliydin. Meg bir şekilde beni hayvanat bahçesine kadar takip etmişti. Bir çatı çökene kadar sarmaşıkların büyümesine neden olmuştu. Bambu bitkilerinin bir takım Germani'yi yutmasını sağlamıştı. Dayton'daki eskortlarından bile bir demet karahindiba kullanarak ışınlanmıştı. Demeter'in çok az çocuğu böyle yeteneklere sahipti.

Yine de Meg ve benim buradan kol kola atlayıp sorunlarımızı unutabileceğimize dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Er ya da geç Nero ile tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı. Sadakatleri test edilecek, korkuları üzerine oynanacaktı. En iyi şarkı ya da ukulele riffiyle bile onu geçmişinden kurtaramadım.

Meg burnunu ovuşturdu. "Hiç yiyecek var mı?"

www.pdfoku.net

Rahatlayana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Meg yemek düşünüyorsa, normalleşme yolundaydık.

"Yemek var." sesimi alçalttım. "Dikkat edin, Sally Jackson'ın yedi katlı sosu kadar iyi değil ama Emmie'nin taze pişmiş ekmeği ve ev yapımı peyniri oldukça kabul edilebilir."

Arkamdan bir ses kuru bir sesle, "Kabul etmene çok sevindim," dedi.

Döndüm.

Merdivenin tepesinde, Emmie bana griffin pençeleriyle bakıyordu. "Leydi Britomartis aşağıda. Seninle konuşmak istiyor."

www.pdfoku.net

Tanrıça teşekkür etmedi. Beni övmedi, öpmedi, hatta bedava sihirli ağ bile vermedi.

Britomartis yemek masasının karşısındaki koltuklara el salladı ve "Otur" dedi.

File bir elbisenin üzerine tül siyah bir elbise giymişti, bu bana 1981 dolaylarındaki Stevie Nicks'i hatırlatan bir bakıştı. (“Stop Draggin' My Heart Around”da muhteşem bir düet yaptık. Yine de albümde sıfır kredi aldım. .) Sanki mekanın sahibi kendisiymiş gibi, deri çizmelerini yemek masasına dayadı ve kumral örgüsünü parmaklarının arasında döndürdü.

Önce kendi, sonra Meg'in koltuğunu kontrol ettim, yaylı patlayıcı var mı diye, ama Leo'nun uzman gözü olmadan emin olamıyordum. Tek umudum: Britomartis'in dikkati dağılmış görünüyordu, belki de her zamanki eğlencesi ve oyunları için fazla dikkati dağılmıştı. oturdum. Neyse ki, gloutom patlamadı.

Basit bir yemek hazırlanmıştı: daha fazla salata, ekmek ve peynir. Öğle yemeği vakti olduğunu fark etmemiştim ama yemeği görünce midem guruldadı. Ekmeğe uzandım. Emmie çıkardı ve Meg'e verdi.

Emmie tatlı tatlı gülümsedi. “Apollo, sadece kabul edilebilir bir şey yemeni istemem. Yine de bol salata var.”

Marul ve salatalık kasesine sefil bir şekilde baktım. Meg ekmeğin tamamını kaptı ve bir parça kopardı ve büyük bir iştahla çiğnedi. Şey... çiğneme diyorum. Meg ağzına o kadar çok şey tıktı ki dişlerinin birleşip birleşmediğini anlamak zordu.

Britomartis parmaklarını önünde bağladı. Bu basit jest bile ayrıntılı bir tuzağa benziyordu. “Emmie,” dedi, “büyücü nasıl?”

Emmie, "Rahatça dinlen leydim," dedi. "Leo ve Josephine onu arıyorlar - Ah, işte buradalar."

Josephine ve Leo yemek masasına doğru yürüdüler, Leo'nun kolları Rio de Janeiro İsa heykeli gibi açıldı. “Hepiniz rahatlayabilirsiniz!” o ilan etti. “Kalipso tamam!”

Ağ tanrıçası hayal kırıklığına uğramış gibi homurdandı.

Aklıma bir düşünce geldi. Britomartis'e kaşlarımı çattım. “Arena üzerindeki ağ. Ağlar sizin bölümünüz. Onu patlatmaya yardım ettin, değil mi? Calypso bu büyüyü tek başına yapmış olamaz."

Britomartis sırıttı. “Gücünü biraz hızlandırmış olabilirim. Eski yeteneklerinde ustalaşabilirse benim için daha faydalı olacak.”

Leo kollarını indirdi. "Ama onu öldürebilirdin!"

Tanrıça omuz silkti. “Muhtemelen hayır, ama söylemesi zor. Zor şeyler, sihir. Ne zaman ve nasıl çıkacağını asla bilemezsiniz.” Sanki büyü kontrolsüz bir bedensel işlevmiş gibi tiksinerek konuştu.

Leo'nun kulakları tütmeye başladı. Tanrıçaya doğru yürüdü.

Josephine onun kolunu tuttu. "Bırak dostum. Emmie ve benim aramda senin kızına bakabiliriz."

www.pdfokur.net

Leo, Britomartis'e parmağını salladı. “Şanslısın, bu hanımlar böyle patronlar. Jo burada, bana yeterli zaman ve eğitimle Calypso'nun sihrini sonuna kadar geri kazanmasına yardım edebileceğini söyledi."

Josephine kıpırdandı, anahtarları tulumlarının ceplerinde şıngırdadı. "Aslan-"

"Onun bir gangster olduğunu biliyor muydun?" Bana gülümsedi. “Jo, Al Capone'u tanıyordu! Bu gizli kimliği vardı ve...”

"Aslan!"

Ürktü. “Bu... benim konuşmam gereken yer değil. Oh, bak, yemek.”

Oturup peyniri kesmeye başladı.

Britomartis ellerini masaya bastırdı. "Ama büyücü hakkında bu kadar yeter. Apollo, griffinlerimi almak konusunda orta derecede iyi iş çıkardığını kabul etmeliyim."

"Orta derecede iyi mi?" Birkaç kötü yorumu geri aldım. Acaba yarı tanrılar böyle nankör tanrılarla karşılaştıklarında kendilerini dizginleme ihtiyacı hissettiler mi diye merak ettim. Hayır. Kesinlikle hayır. Ben özel ve farklıydım. Ve daha iyi tedaviyi hak ettim.

"Kabul etmene çok sevindim," diye mırıldandım.

Britomartis'in gülümsemesi ince ve acımasızdı. Ayaklarımın etrafını saran, ayak bileklerimdeki kan akışını daraltan ağları hayal ettim. "Söz verdiğim gibi, şimdi seni ödüllendireceğim. Sizi doğrudan imparatorun sarayına götürecek bilgiler vereceğim, burada ya bizi gururlandıracaksınız... ya da korkunç ama yaratıcı bir şekilde idam edileceksiniz."

Sevgili Commodus'um,

Komodine senin adın verildi

www.pdfoku.net

Dolu, Tuvalet Sezar

İNSANLAR NEDEN yemeklerimi mahvettiler?

Önce bana yemek verdiler. Sonra yakın gelecekte nasıl öleceğimi açıkladılar. Tekno-pop'taki sıcak trendler, çarpışan araba şiirlerinin çarpması ve intikam oklarımla yaramaz topluluklara zarar vermek gibi daha ilginç şeyler hakkında endişelenebileceğim Olimpos Dağı'na geri dönmeyi çok istiyordum. Ölümlü olmaktan öğrendiğim bir şey var: Başka birinin ölümünü düşünürken ölümü düşünmek çok daha eğlenceli.

Britomartis bize "ödülümüzü" vermeden önce, bütün gününü Leo'nun yardımıyla Yol İstasyonunu bir kuşatma için hazırlayarak geçiren Josephine ve Emmie'den bir brifing almakta ısrar etti.

"Bu adam iyi." Josephine, Leo'nun koluna sevgiyle yumruk attı. "Arşimet küreleri hakkında bildiği şeyler...gerçekten etkileyici."

"Küreler mi?" diye sordu Meg.

"Evet," dedi Leo. "Bunlar yuvarlak şeyler."

"Kapa çeneni." Meg karbonhidratları solumaya geri döndü.

Jo, "Tüm tatar yayı taretlerini sıfırladık," diye devam etti. "Mancınıkları hazırla. Tüm çıkışları kapattı ve Waystation'ı yirmi dört saatlik gözetim moduna geçirdi. Biri içeri girmeye çalışırsa, bileceğiz."

"Deneyecekler," diye söz verdi Britomartis. "Sadece zaman meselesi."

elimi kaldırdım. "Ve, ee, Festus?"

Sesimdeki özlemin çok belirgin olmamasını umdum. Diğerlerinin bronz ejderhamızla uçup kendi sorunlarını çözmek için Yol İstasyonu'ndan ayrılmaya hazır olduğumu düşünmelerini istemedim. (Tam olarak bunu yapmaya hazır olmama rağmen.)

www.pdfoku.net

Emmy başını salladı. "Dün gece geç saatlerde ve yine bu sabah devlet evinin arazisini araştırdım. Hiçbir şey değil. Blemmyae bronz valizini saraya götürmüş olmalı."

Leo dilini şaklattı. "Bahse girerim Lityerses vardır. O kabuk emici Cornhusker'ı elime aldığımda..."

"Bu bizi konuya getiriyor," dedim. "Leo nasıl yani, yani sarayı nasıl bulacağız?"

Britomartis ayaklarını masadan kaydırdı. Öne oturdu. "İmparatorun sarayının ana kapıları Askerler ve Denizciler Anıtı'nın altındadır."

Josephine homurdandı. "Bilmeliydim."

"Neden?" Diye sordum. "Bu nedir?"

Josephine gözlerini devirdi. "Bir plazanın ortasında, buranın birkaç blok kuzeyinde, süslü büyük bir sütun şeysi. Tam da imparatorun girişinde olmasını bekleyeceğiniz türden gösterişli, abartılı bir yapı."

Emmie, "Şehirdeki en büyük anıt" diye ekledi.

Acımı bastırmaya çalıştım. Askerler ve denizciler çok iyiydi ama şehrinizin en büyük anıtı Apollon değilse, üzgünüm, yanlış bir şey yapıyorsunuz. "Sanırım saray sıkı bir şekilde korunuyor?"

Britomartis güldü. "Benim standartlarıma göre bile anıt bir ölüm tuzağı. Makineli tüfek kuleleri. Lazerler. Canavarlar. Davetiye olmadan ön kapıyı denemenin korkunç sonuçları olur."

Meg bir parça ekmek yuttu, bir şekilde boğulmamayı başardı. "İmparator içeri girmemize izin verirdi."

"Eh, doğru," diye onayladı Britomartis. "Sizin ve Apollon'un ön kapısını çalıp teslim olmanızı çok isterdi. Ama ben sadece ana girişten bahsediyorum çünkü ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmalısınız.

www.pdfoku.net

Yakalanmadan ve işkence görmeden saraya girmek istiyorsanız bir ihtimal daha var.”

Leo bir gülümseme şeklinde bir peynir dilimi ısırdı. Ağzına kadar tuttu. "Leo, ölümüne işkence görmediğinde mutludur."

Meg homurdandı. Sağ burun deliğinden bir parça ekmek fırladı ama utanmış görünme nezaketini gösteremedi. Leo ve Meg'in birbirleri üzerinde sağlıklı etkileri olmayacaklarını söyleyebilirim.

"O zaman içeri girmek için," dedi tanrıça, "su yollarını kullanmalısın."

"Sıhhi tesisat sistemi," diye tahmin ettim. “İmparatorun taht odası vizyonumda, akan suyun açık siperlerini gördüm. Onlara nasıl erişeceğini biliyor musun?”

Britomartis bana göz kırptı. "Hala sudan korkmuyorsundur umarım?"

“Sudan hiç korkmadım!” Sesim düşündüğümden daha tiz çıkmıştı.

"Hmm," diye düşündü Britomartis. "Öyleyse neden Yunanlılar tehlikeli sulara girseler, güvenli bir iniş için sana hep dua ediyorlardı?"

“B-çünkü annem beni ve Artemis'i doğurmaya çalışırken bir teknede mahsur kaldı! Sağlam bir zeminde olmayı istemeyi takdir edebilirim!”

"Ya yüzemediğin söylentileri? Triton'un bilardo partisini hatırlıyorum..."

“Tamamen yüzebilirim! Sırf seninle derinlerde temas mayınlarıyla Marco Polo oynamak istemediğim için—”

"Hey, tanrısal insanlar," diye araya girdi Meg. "Su işleri mi?"

"Doğru!" Bir kez olsun Meg'in sabırsızlığı beni rahatlattı. "Britomartis, taht odasına nasıl gireceğiz?"

www.pdfoku.net

Britomartis, Meg'e gözlerini kıstı. "Tanrım, insanlar mı?" McCaffrey'in kurşun ağırlıklı bir çengel ağına sarılıp Mariana Çukuru'na nasıl düşeceğini düşünüyor gibiydi. "Eh, Bayan McCaffrey, imparatorun su sistemine girmek için şehrin Kanal Yolu'nu aramanız gerekecek."

"Bu da ne?" diye sordu Meg.

Emmie elini okşadı. "Sana gösterebilirim. Şehir merkezinden geçen eski bir kanal. Bölgeyi yenilediler, bir sürü yeni apartman ve restoran inşa ettiler.

Leo peynir gülümsemesini ağzına attı. “Neyi seviyorum.”

Britomartis gülümsedi. "Şanslısın Leo Valdez. Çünkü girişi bulmak, tuzakları etkisiz hale getirmek ve daha pek çok şey için becerilerinize ihtiyaç olacak.”

"Gecikmek. Girişi bul? Bize nerede olduğunu söylersin diye düşündüm."

"Sadece yaptım," dedi tanrıça. "Kanal boyunca bir yerde. Bir ızgara arayın. Gördüğünde anlayacaksın."

"HI-hı. Ve bubi tuzağı olacak.”

"Tabii ki! Ama kalenin ana girişi kadar değil. Ve Apollon su korkusunu yenmek zorunda kalacak."

"Korkum yok..."

"Kapa çeneni," dedi Meg, ses tellerimin soğuk çimento gibi katılaşmasına neden olarak. Leo'ya bir havuç gösterdi. "Eğer ızgarayı bulursak, bizi içeri sokabilir misin?"

Leo'nun ifadesi onu, küçük bir elfin yarı tanrısının küçük bir kızın tulumlarına bakabileceği kadar ciddi ve tehlikeli gösteriyordu (temiz bir çift, kusura bakmayın, bilerek bulup giymişti). “Ben Hephaestus'un

www.pdfokur.net

oğluyum, chica. Problem çözebilirim. Bu adam Lityerses daha önce beni ve arkadaşlarımı öldürmeye çalıştı. Şimdi de Calypso'yu tehdit mi ediyor? Evet, bizi o saraya sokacağım. Sonra Lit'i bulacağım ve..."

"Onu aydınlatın mı?" Teklif ettim, şaşırdım ama çenemi kapamam söylendikten hemen sonra tekrar konuşabildiğimi görmekten memnun oldum. "Yani kelimenin tam anlamıyla yanıyor mu?"

Leo kaşlarını çattı. "Bunu söylemeyecektim. Fazla bayat görünüyordu."

"Söylediğimde," diye temin ettim, "bu şiirdir."

"İyi." Britomartis yükseldi, elbisesinde oltalar ve ağırlıklar tıkırdadı. "Apollo şiirle konuşmaya başladığında, bu benim ayrılma işaretim."

"Keşke bunu daha önce bilseydim," dedim.

Bana havalı bir öpücük gönderdi. "Arkadaşın Calypso burada kalmalı. Josephine, büyüsünün kontrolünü yeniden kazanmasına yardım edebilir misin bir bak. Yaklaşan savaş için ona ihtiyacı olacak."

Josephine parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutturdu. "Birini Hekate yöntemleriyle eğitmeyeli uzun zaman oldu ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Emmie," diye devam etti tanrıça, "griffinlerime göz kulak ol. Heloise her an yumurtasını bırakabilir."

Emmie'nin saç derisi gümüşi saç çizgisi boyunca kıpkırmızı oldu. "Ya Georgina? Bize imparatorun sarayına girmenin bir yolunu verdin. Şimdi kızımızı serbest bırakmaktansa burada kalmamızı mı bekliyorsun?"

Britomartis, Burma kaplan çukuruna çok yakınsın canım, der gibi ihtiyatla elini kaldırdı. "Meg, Leo ve Apollo'ya güvenin. Görevleri bu: Tutsakları bulup serbest bırakmak, Mnemosyne Tahtını geri almak—"

www.pdfokur.net

"Ve Festus'u al," diye ekledi Leo.

Jo, "Ve özellikle Georgina," diye ekledi.

Biz de biraz yiyecek alabiliriz, dedi Leo. "Acı sosun azaldığını fark ettim."

Britomartis onu mahvetmemeyi tercih etti, ancak yüz ifadesinden ona yaklaştığını anlayabiliyordum. "Yarın ilk ışıkla girişi arayın."

"Neden daha erken değil?" diye sordu Meg.

Tanrıça gülümsedi. "Korkusuzsun. Buna saygı duyarım. Ama dinlenmeli ve imparatorun güçleriyle karşılaşmaya hazır olmalısınız. O bacak yarasına ihtiyacın var. Ayrıca düzgün bir uyku uyumayalı birçok gece olduğundan da şüpheleniyorum. Ayrıca, hayvanat bahçesindeki olay, imparatorun güvenliğini yüksek alarma geçirdi. Tozun yerleşmesine izin vermek en iyisidir. Eğer seni yakalarsa Meg McCaffrey..."

"Biliyorum." Sesi korkmuş görünmüyordu. Sesi, beşinci kez odasını temizlemesi hatırlatılan bir çocuğun sesiydi. Meg'in kaygısının tek belirtisi: elinde, son ekmek parçasının yeşil buğday dalları filizlenmeye başlamasıydı.

"Bu arada," dedi Britomartis, "Artemis Avcılarının yerini bulmaya çalışacağım. Kısa bir süre önce bir arayış için bölgedeydiler. Belki de hala gelip burayı savunmaya yardım edecek kadar yakındırlar."

Ağzımdan histerik bir kahkaha kaçtı. Yanımda yirmi ya da otuz yetenekli okçu olması fikri, mizah duygusu olmayan yeminli bakireler olsalar bile, kendimi çok daha güvende hissettiriyordu. "Bu iyi olurdu."

"Ama değilse," dedi tanrıça, "kendi başına savaşmaya hazır olmalısın."

"Bu tipik olurdu." iç geçirdim.

www.pdfoku.net

"Ve unutma, imparatorun adlandırma töreni yarından sonraki gün."

"Çok teşekkür ederim" dedim. "Hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

"Ah, bu kadar asık suratlı bakma Apollon!" Britomartis bana son bir çapkın, sinir bozucu derecede sevimli bir gülümseme gönderdi. “Canlı çıkarsan, birlikte bir film izleriz. Söz veriyorum."

Tüllü siyah elbisesi bir ağ kasırgası gibi etrafında dönüyordu. Sonra gitmişti.

Meg bana döndü. "Adlandırma töreni?"

"Evet." Hala yenilebilir olup olmadığını merak ederek tüylü yeşil ekmeğine baktım. “İmparator oldukça megaloman biri. Eski zamanlarda yaptığı gibi, bu başkentin adını kendi adına değiştirmeyi planlıyor. Muhtemelen eyaleti, sakinleri ve yılın aylarını da yeniden adlandıracak.”

Meg homurdandı. "Komodin Şehri mi?"

Leo ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Şimdi ne var?"

"Onun adı-"

Yapma Meg, diye uyardı Josephine.

"—Commodus," diye devam etti Meg, sonra kaşlarını çattı. "Neden adını söylememeliyim?"

"Böyle şeylere dikkat eder," diye açıkladım. "Konuştuğumuzu ona söylemenin bir anlamı yok..."

Meg derin bir nefes aldı ve bağırdı, "COMMODUS, COMMODUS, COMMODUS! KOMODE ŞEHRİ, COMMODIANA. KOMODE GÜNÜ, KOMODES AYI! KOMODE ADAM!”

www.pdfoku.net

Büyük salon, Yol İstasyonu'nun kendisi saldırıya geçmiş gibi sallandı. Emmie beyazladı. Tüneklerinde, griffinler gergin bir şekilde tıngırdattı.

Josephine homurdandı, "Bunu yapmamalıydın, tatlım."

Leo sadece omuz silkti. "Eh, Commode Man daha önce bu kanalı izlemiyorsa, sanırım şimdi izliyor."

Bu aptalca, dedi Meg. "Ona çok güçlüymüş gibi davranma. Üvey babam-" Sesi keskinleşti. "O - Commodus'un üçünün en zayıfı olduğunu söyledi. Onu alabiliriz."

Sözleri, Artemis'in körelmiş oklarından biri gibi mideme vurdu. (Ve sizi temin ederim, bunlar acıttı.)

Onu alabiliriz.

Eski dostumun adı, defalarca bağırdı.

Ayağa kalktım, öğürdüm, dilim kendini boğazımdan çıkarmaya çalışıyordu.

"Vay, Apollon." Leo yanıma koştu. "İyi misin?"

"Ben..." Başka bir kuru öğürme. Bir görüntü beni içine çekerken sendeleyerek en yakındaki banyoya doğru ilerledim... beni cinayet işlediğim güne geri getirdi.

Bana Narcissus de

Bugün senin eğitmenin olacağım

ben de seni öldürürüm

NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM. Ama, Apollon! Sen ilahisin! Cinayet işleyemezsiniz. Sebep olduğunuz herhangi bir ölüm, tanrıların iradesidir ve kesinlikle kınanmaz. Beni öldürürsen bu bir onur olur!

www.pdfoku.net

Düşünme şeklini beğendim, iyi okuyucu. Ateşli oklarımla bütün şehirleri harap ettiğim doğru. İnsanlığa sayısız bela verdim. Bir keresinde Artemis ve ben on iki kişilik bir aileyi, anneleri bizim annemiz hakkında kötü şeyler söylediği için katlettik. Sinir!

Bunların hiçbiri cinayeti düşünmedim.

Ama daha dün temizlediğim tuvalete kusmaya hazır halde tökezleyerek banyoya gittiğimde, korkunç anılar beni tüketti. Kendimi gerçekten korkunç bir eylemde bulunduğum soğuk bir kış gününde antik Roma'da buldum.

Saray salonlarında acı bir rüzgar esti. Mangallarda alevler söndü. Praetorian muhafızların yüzlerinde herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu, ama her kapıda yanlarından geçerken, titrerken zırhlarının takırtısını duyabiliyordum.

İmparatorun özel odalarına doğru yürürken kimse bana meydan okumadı. Neden yapsınlar? Ben Sezar'ın güvenilir kişisel antrenörü Narcissus'dum.

Bu gece ölümlü kılığımı kötü giydim. Midem bulandı. Boynumun arkasından ter damlıyordu. O günkü oyunların şoku hâlâ duyularımı alt üst ediyordu: arena zeminindeki leşlerin kokusu; kana susamış kalabalık, “COMMODUS! COMODUS!”; görkemli altın zırhlı ve mor cüppeli imparator, devekuşlarının kesik başlarını senatörlerin koltuklarına atıyor, kılıcının ucuyla yaşlı adamları işaret ediyor: Sıra sizde.

Praetorian vali Laetus beni daha bir saat önce kenara çekmişti: Öğle yemeğinde başarısız olduk. Bu bizim son şansımız. Onu alabiliriz, ama sadece senin yardımınla.

Commodus'un metresi Marcia, kolumu çekiştirirken ağlamıştı. Hepimizi öldürecek. Roma'yı yok edecek. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun!

www.pdfoku.net

Onlar haklıydı. İsimlerin listesini görmüştüm - Commodus'un yarın öldürmeyi planladığı gerçek ya da hayali düşmanlar. Listenin başında Marcia ve Laetus vardı, onları Apollo Sosianus tapınağındaki senatörler, soylular ve birkaç rahip izledi. Böyle bir şeyi göz ardı edemezdim. Commodus, devekuşlarını ve aslanlarını yaptığı gibi onları da dikkatsizce doğrardı.

İmparatorun odasının bronz kapılarını iterek açtım.

Commodus gölgelerin arasından "GELİN!" diye bağırdı.

Bronz bir sürahi kafamın yanından geçti ve duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki mozaik karoları çatlattı.

"Sana da merhaba" dedim. “O freskleri hiç beğenmedim.”

İmparator gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı. “Ah… sensin, Narcissus. İçeri gel o zaman. Acele etmek! Kapıları kilitleyin!”

İstediği gibi yaptım.

Commodus yerde diz çökerek destek almak için bir kanepenin kenarına yapıştı. İpek perdeleri, yaldızlı mobilyaları ve rengarenk fresklerle bezeli duvarlarıyla yatak odasının zenginliğinde, imparator, Suburra sokağından çekilmiş bir dilenci gibi yerinden fırlamış görünüyordu. Gözleri vahşiydi. Sakalları tükürükle parlıyordu. Sade beyaz tuniğine kusmuk ve kan sıçramıştı ki bu, metresi ve valisinin öğle yemeğinde şarabını zehirlediğini düşünürsek bu şaşırtıcı değildi.

Ama bunun ötesine bakabilirseniz, Commodus on sekiz yaşından beri Tuna Ormanı'ndaki kampanya çadırında uzandığından beri pek değişmemişti. Şimdi otuz bir yaşındaydı ama yıllar ona pek dokunmamıştı. Roma'nın moda tutkunlarını dehşete düşürecek şekilde, saçlarını uzatmıştı ve idolü Herkül'ü andıran tüylü bir sakalı vardı. Aksi takdirde, erkeksi Roma mükemmelliğinin resmiydi. Sık sık iddia ettiği gibi, neredeyse ölümsüz bir tanrı olduğu düşünülebilirdi.

www.pdfoku.net

"Beni öldürmeye çalıştılar," diye hırladı. "Onlar olduğunu biliyorum! Ölmeyeceğim. Hepsini göstereceğim!”

Onu böyle görmek kalbimi acıtıyordu. Daha dün çok umutluydum.

Bütün öğleden sonra dövüş teknikleri çalıştık. Güçlü ve kendinden emin, beni yere indirmişti ve sıradan bir ölümlü olsaydım boynumu kıracaktı. Beni bıraktıktan sonra, günün geri kalanını eski günlerdeki gibi gülerek ve konuşarak geçirmiştik. Gerçek kimliğimi bildiğinden değil ama yine de... Narcissus kılığındayken, imparatorun neşesini geri kazanabileceğimden, bir zamanlar tanıdığım şanlı genç adamın közlerini sonunda yeniden alevlendirebileceğimden emindim.

Yine de bu sabah, her zamankinden daha kana susamış ve manik uyanmıştı.

Sanki yaralı bir hayvanmış gibi ihtiyatla yaklaştım. "Zehirden ölmeyeceksin. Bunun için fazla güçlüsün."

"Aynen öyle!" Kendini kanepeye çekti, parmak boğumları çabadan bembeyazdı. "Yarın o hainlerin kafasını keser kesmez daha iyi hissedeceğim!"

"Belki de birkaç gün dinlenmek daha iyi olur," diye önerdim. “İyileşmek ve düşünmek için biraz zaman ayırın.”

"YANSITMAK?" Acıdan yüzünü buruşturdu. "Düşünmeme gerek yok, Narcissus. Onları öldüreceğim ve yeni danışmanlar tutacağım. Sen, belki? İşi istiyor musun?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Commodus sevgili oyunlarına odaklanırken, devletin yetkilerini valilere ve ahbaplara devretti… hepsinin ömrü çok kısaydı.

“Ben sadece kişisel bir antrenörüm” dedim.

"Kimin umrunda? Seni bir asilzade yapacağım! Commodiana'yı sen yöneteceksin!"

www.pdfoku.net

adına kıkırdadım. Sarayın dışında kimse imparatorun Roma'yı yeniden vaftiz etmesini kabul etmedi. Vatandaşlar kendilerine Komedyen demeyi reddetti. Lejyonlar artık Commodianae olarak bilindikleri için öfkeliydiler. Commodus'un çılgın açıklamaları, uzun süredir acı çeken danışmanları için bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Lütfen, Sezar," diye yalvardım ona. “İdamlardan ve oyunlardan bir dinlenme. İyileşme zamanı. Sonuçlarını düşünmenin zamanı geldi.”

Dişlerini gösterdi, dudakları kan içindeydi. "Sen de başlama! Babam gibi konuşuyorsun. Sonuçları düşünmekten bıktım!”

Ruhum çöktü. Önümüzdeki günlerde ne olacağını biliyordum. Commodus zehirlenmeden kurtulacaktı. Düşmanlarından amansız bir arındırma emri verecekti. Şehir mızrakların üzerinde kafalarla süslenecekti. Çarmıha germeler Via Appia'yı kaplayacaktı. Rahiplerim ölecekti. Senatonun yarısı yok olacaktı. Olimpos tanrılarının kalesi olan Roma'nın kendisi özüne kadar sarsılacaktı. Ve Commodus yine de suikaste uğrayacaktı… sadece birkaç hafta veya ay sonra, başka bir şekilde.

Başımı teslim olurcasına eğdim. "Elbette Sezar. Sana banyo yaptırabilir miyim?"

Commodus homurdanarak onayladı. "Bu pis kıyafetleri çıkarmalıyım."

Antrenman seanslarımızdan sonra onun için sık sık yaptığım gibi, büyük mermer banyosunu dumanı tüten gül kokulu suyla doldurdum. Kirli tuniğinden çıkmasına yardım ettim ve onu küvete yatırdım. Bir an rahatladı ve gözlerini kapattı.

Gençken yanımda uyurken nasıl göründüğünü hatırladım. Ormanda koşarken onun kolay kahkahasını ve burnundan üzümleri sektirdiğimde yüzünün sevimli bir şekilde buruşmasını hatırladım.

www.pdfoku.net

Sakalındaki tükürüğü ve kanı süngerle temizledim. Yavaşça yüzünü yıkadım. Sonra ellerimi boynuna doladım. "Üzgünüm."

Kafasını suyun altına ittim ve sıkmaya başladım.

Commodus güçlüydü. Zayıflamış durumunda bile, dövdü ve savaştı. Onu su altında tutmak için tanrısal gücümü yönlendirmek zorundaydım ve bunu yaparken ona gerçek doğamı ifşa etmiş olmalıydım.

Hareketsiz kaldı, mavi gözleri şaşkınlık ve ihanetle açıldı. Konuşamıyordu ama ağzından şu sözcükler çıktı: Sen. Kutsanmış. Ben mi.

Suçlama boğazımdan bir hıçkırık koparttı. Babasının öldüğü gün Commodus'a söz vermiştim: Her zaman kutsamalarımı göreceksin. Artık onun saltanatına son veriyordum. Sadece hayat kurtarmak ya da Roma'yı kurtarmak için değil, güzel Commodus'umun başka birinin elleri tarafından ölmesine dayanamadığım için ölümlülerin işlerine karışıyordum.

Son nefesi sakalının bıyıklarının arasından köpürdü. Banyo suyu soğuyana kadar ellerimi boğazına sararak ağlayarak ona doğru eğildim.

Britomartis yanılmıştı. Sudan korkmadım. Commodus'un ihanetle dolu yüzünün bana baktığını hayal etmeden herhangi bir havuzun yüzeyine bakamazdım.

Vizyon karardı. Midem kalktı. Kendimi farklı bir su havzasının üzerine eğilmiş buldum - Waystation'da bir tuvalet.

Titreyerek, öğürerek, midemdeki içeriği kaybettiğim gibi korkunç ölümlü bedenimden kolayca kurtulabilmeyi dileyerek orada ne kadar diz çöktüm bilmiyorum. Sonunda tuvalet suyunda turuncu bir yansıma olduğunu fark ettim. Agamethus, Magic 8 Ball'u tutarak arkamda duruyordu.

www.pdfokur.net

diye mırıldandım itiraz ederek. "Ben kusarken bana gizlice yaklaşmak zorunda mısın?"

Başsız hayalet sihirli küresini önerdi.

"Biraz tuvalet kağıdı daha yararlı olur," dedim.

Agamethus ruloya uzandı ama ruhani parmakları mendilin içinden geçti. Tuhaf bir şekilde, bir rulo tuvalet kağıdı değil de Magic 8 Ball tutabiliyordu. Belki de ev sahiplerimiz ekstra yumuşak, iki katlı hayalet dostu Charmin'i tercih etmemişti.

topu aldım. Pek inandırıcı olmadan, "Ne istiyorsun Agamethus?" diye sordum.

Cevap karanlık sıvının içinde süzüldü: KALAMAZIZ.

diye inledim. “Başka bir kıyamet uyarısı değil. Biz kimiz? Nerede kalınır?"

Topu bir kez daha salladım. GÖRÜNÜM ÇOK İYİ DEĞİL cevabını verdi.

Magic 8 Ball'u, hareket halindeki bir araçtan rüzgara karşı baskı yapmak gibi Agamethus'un ellerine geri koydum. “Şu anda tahmin oyunları oynayamam.”

Yüzü yoktu, ama duruşu bitkin görünüyordu. Kesik boynundan akan kan ağır ağır tuniğinden aşağı süzüldü. Trophonius'un kafasının vücudunda yer değiştirdiğini hayal ettim - oğlumun cennete haykıran acılı sesi, Onun yerine beni al! Kurtar onu baba, lütfen!

Bu Commodus'un yüzüyle karıştı, bana bakan, karotis nabzı ellerime çarparken yaralı ve ihanet etti. Sen. Kutsanmış. Ben mi.

Hıçkırarak ağladım ve evrende dönmeyen tek şey olan komodine sarıldım. İhanet etmediğim ve hayal kırıklığına uğratmadığım biri var mıydı? Yok etmediğim herhangi bir ilişki?

www.pdfoku.net

Özel tuvalet ayetimde sefil bir sonsuzluktan sonra arkamdan bir ses konuştu. "Merhaba."

Gözyaşlarımı kırpıştırdım. Agametus gitmişti. Onun yerine lavaboya yaslanmış Josephine vardı. Bana yeni bir rulo tuvalet kağıdı verdi.

zayıf bir şekilde burnumu çektim. "Erkekler tuvaletinde mi olman gerekiyor?"

O güldü. "Bu ilk olmayacak ama burada banyolarımız cinsiyetten bağımsız."

Yüzümü ve kıyafetlerimi sildim. Kendim tuvalet kağıdı yapmanın ötesinde pek bir şey başaramadım.

Josephine tuvalette oturmama yardım etti. Bana bunun sarılmaktan daha iyi olduğuna dair güvence verdi, ancak şu anda çok az fark gördüm.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

Onurumla ilgili herhangi bir endişe duymadan ona söyledim.

Josephine tulum cebinden bir bez çıkardı. Lavaboda ıslattı ve yüzümün kenarlarını temizlemeye, kaçırdığım yerleri almaya başladı. Bana yedi yaşındaki Georgie'si ya da mekanik tatar yayı taretlerinden biriymişim gibi davrandı - değerli ama yüksek bakım gerektiren bir şey. "Seni yargılamayacağım Sunny. Zamanında birkaç kötü şey yaptım."

Kare çeneli yüzünü, koyu teninde gri saçlarının metalik parlaklığını inceledim. Ejderha Festus'u düşündüğüm gibi çok nazik ve cana yakın görünüyordu, ancak bazen geri adım atmak ve hatırlamak zorunda kaldım, Ah, doğru, bu ateş püskürten dev bir ölüm makinesi.

"Leo gangsterlerden bahsetmişti," diye hatırladım. "Al Capone?"

www.pdfoku.net

Josephine gülümsedi. "Evet, Al. Ve Elmas Joe. Ve Papa Johnny. Hepsini biliyordum. Ben Al'ındım - buna ne derdiniz? - Afrika kökenli Amerikalı içki kaçakçılarıyla bağlantı."

Asık suratlı halime rağmen, bir büyülenme kıvılcımı hissetmekten kendimi alamadım. Caz Çağı favorilerimden biriydi çünkü… caz. "1920'lerde bir kadın için bu etkileyici."

"Mesele şu ki," dedi Jo, "kadın olduğumu asla bilmiyorlardı."

Aniden Josephine'in siyah deri ayakkabılı, ince çizgili takım elbiseli, elmas işlemeli kravat iğneli ve siyah fötr şapkalı, hafif makineli tüfeği Little Bertha'nın omzuna dayadığı bir görüntüsü vardı. "Anlıyorum."

"Bana Büyük Jo dediler." Duvara baktı. Belki de sadece benim ruh halimdi ama onu, bir sürahiyi karoları çatlatacak kadar sert fırlatan Commodus olarak hayal ettim. "Bu yaşam tarzı… sarhoş ediciydi, tehlikeliydi. Beni karanlık bir yere götürdü, neredeyse yok etti. Sonra Artemis beni buldu ve bana bir çıkış yolu önerdi."

Hemithea ve kız kardeşi Parthenos'un kadınların hayatlarının bir kavanoz şaraptan daha harcanabilir olduğu bir zamanda kendilerini bir uçurumdan aşağı attıklarını hatırladım. "Kız kardeşim birçok genç kadını korkunç durumlardan kurtardı."

"Evet onun var." Jo özlemle gülümsedi. "Ve sonra Emmie yine hayatımı kurtardı."

"İkiniz hala ölümsüz olabilirsiniz," diye homurdandım. "Gençliğe, güce, sonsuz yaşama sahip olabilirsin..."

Yapabiliriz, diye onayladı Josephine. "Ama o zaman birlikte yaşlanmanın son birkaç on yılını geçiremezdik. Burada iyi bir hayatımız oldu. Pek çok yarı tanrıyı ve diğer dışlanmışları kurtardık - onları Waystation'da büyüttük, okula gitmelerine ve aşağı yukarı normal bir çocukluk geçirmelerine izin verdik, sonra onları hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları becerilere sahip yetişkinler olarak dünyaya gönderdik."

www.pdfokur.net

başımı salladım. "Anlamıyorum. Bununla ölümsüzlük arasında bir kıyaslama yok."

Josephine omuz silkti. "Anlamadıysan sorun değil. Ama bilmeni isterim ki, Emmie ilahi armağanından öylece vazgeçmedi. Avcılarla birlikte altmış küsur yıldan sonra bir şey keşfettik. Önemli olan ne kadar yaşadığın değil. Bunun için yaşıyorsun."

kaşlarımı çattım. Bu çok tanrısız bir düşünce tarzıydı - sanki ölümsüzlüğe veya anlama sahip olabilirsin ama her ikisine birden sahip olamazsın.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Diye sordum. "Beni bu iğrenç şey gibi kalmam gerektiğine ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Acınası ölümlü bedenimi işaret ettim.

"Sana ne yapacağını söylemiyorum. Ama dışarıdaki o insanların—Leo, Calypso, Meg—size ihtiyaçları var. Sana güveniyorlar. Emmie ve ben de kızımızı geri alacağız. Tanrı olmak zorunda değilsin. Sadece arkadaşların için elinden gelenin en iyisini yap."

"Uh."

Jo kıkırdadı. "Bir zamanlar, bu tür konuşmalar benim de kusmama neden olurdu. Arkadaşlığın bir tuzak olduğunu sanıyordum. Hayat her kadının kendisiydi. Ama Avcılara katıldığımda Leydi Britomartis bana bir şey söyledi. İlk kez nasıl tanrıça oldu biliyor musun?"

Bir an düşündüm. Girit kralından kaçmak için koşan genç bir kızdı. Saklanmak için limanda bir balık ağına atladı, değil mi? Boğulmak yerine dönüştürüldü."

"Doğru." Jo parmaklarını bir kedi beşiği gibi kenetledi. "Ağlar tuzak olabilir. Ancak güvenlik ağları da olabilirler. Sadece ne zaman atlayacağını bilmek zorundasın."

www.pdfoku.net

ona baktım. Her şeyin anlam kazanacağı ve moralimin yükseleceği bir vahiy anını bekledim.

"Üzgünüm," dedim sonunda. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun yok." Bana yardım teklif etti. "Seni buradan çıkaralım."

"Evet," diye onayladım. “Yarın gezimizden önce uzun ve güzel bir uyku istiyorum.”

Jo cana yakın ölüm makinesi gülümsemesiyle sırıttı. "Oh hayır. Henüz uyku yok. Öğleden sonra işlerin var dostum."

Pedal çevirme tarzı

Bacak ütüleri moda oldu

Çığlık atan tanrıyı işaret et

EN AZINDAN tuvaletleri temizlemek zorunda değildim.

Öğleden sonrayı griffin tünekte geçirdim, Heloise yumurtlarken sakinleşmesi için ona müzik çaldım. İnsan ses tellerimi önemli ölçüde zorlayan Adele ve Joni Mitchell'den hoşlanıyordu, ama Elvis Presley'i taklit etmem için hiçbir faydası yoktu. Griffin müzik zevkleri bir gizemdir.

Bir keresinde, Calypso ve Leo'yu büyük salonda Emmie ile birlikte yürürken gördüm, üçü derin bir sohbete dalmıştı. Birkaç kez Agamethus'un ellerini ovuşturarak koridorda süzüldüğünü gördüm. Magic 8 Ball mesajını düşünmemeye çalıştım: Yumurtlayan bir ruh hali müziği sağlamaya çalışırken ne neşeli ne de yardımcı olan WE CANNOT REMAIN.

İkinci setime yaklaşık bir saat kala Jo atölyede takip cihazının üretimine devam etti, bu da bir kaynak torçunun sesiyle uyumlu

www.pdfoku.net

ezgiler bulmamı gerektirdi. Neyse ki Heloise, Patti Smith'ten hoşlanıyordu.

Öğleden sonra görmediğim tek kişi Meg'di. Onun çatıda olduğunu ve bahçeyi normal hızının beş katı oranında büyüttüğünü varsaydım. Bazen çatının ne zaman çökeceğini ve beni şalgamlara gömeceğini merak ederek yukarı baktım.

Akşam yemeği vakti geldiğinde, dövüş ukulelemi çalmaktan parmaklarım su toplamıştı. Boğazım Ölüm Vadisi gibiydi. Bununla birlikte, Heloise yeni bıraktığı yumurtasının üstüne memnun bir şekilde tıkırdamaktaydı.

Şaşırtıcı derecede daha iyi hissettim. Müzik ve şifa, sonuçta çok farklı değildi. Jo'nun beni Heloise'nin iyiliği kadar benim de iyiliği için mi tünekte gönderdiğini merak ettim. O Waystation kadınları kurnazdı.

O gece ölü gibi uyudum - asıl ölü, huzursuz, başsız, parlak turuncu çeşidi değil. İlk ışıkta, Emmie'nin Canal Walk'a yönlendirmesiyle donanmış Meg, Leo ve ben Indianapolis sokaklarında gezinmeye hazırdık.

Gitmeden önce Josephine beni kenara çekti. "Keşke seninle gelseydim, Sunny. Bu sabah arkadaşın Calypso'yu eğitmek için elimden geleni yapacağım, bakalım büyüsünü yeniden kontrol edebilecek mi. Sen yokken bunu giyersen kendimi daha iyi hissedeceğim."

Bana bir demir kelepçe uzattı.

Yüzünü inceledim ama şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Bu bir griffin kelepçesi," dedim.

"Numara! Bir grifona asla kelepçe takmam."

"Yine de bana bir tane veriyorsun. Mahkumlar bunları ev hapsinde giymiyor mu?"

www.pdfoku.net

"Bunun için değil. Bu, üzerinde çalıştığım izleme cihazı."

Kelepçenin kenarına küçük bir girinti bastırdı. Bir klik sesiyle, sinekkuşu frekansında vızıldayan metalik kanatlar her iki taraftan da açıldı. Kelepçe neredeyse ellerimden fırladı.

"Ah, hayır," diye itiraz ettim. "Benden uçan kıyafet giymemi isteme. Hermes bir keresinde beni onun ayakkabılarını giymem için kandırmıştı. Atina'da bir hamakta kestirdim ve Arjantin'de uyandım. Bir daha asla."

Jo kanatları kapattı. "Uçmak zorunda değilsin. Fikir iki bilek bileziği yapmaktı ama zamanım yoktu. Onları," -durakladı, duygularını kontrol etmeye çalışarak- "Georgina'yı bulup eve getirmeleri için gönderecektim. Bunu yapamayacağım için, başın derde girerse, onu bulursan…" Jo, kelepçedeki ikinci bir girintiyi işaret etti. "Bu, hedef arama işaretini etkinleştirir. Bana nerede olduğunu söyleyecek ve takviye göndereceğimize inansan iyi olur."

Josephine'in bunu nasıl başaracağını bilmiyordum. Çok fazla süvarileri yoktu. Ayrıca genel prensip olarak bir takip cihazı takmak da istemedim. Apollo olmanın doğasına aykırıydı. Ben her zaman dünyadaki en bariz, en parlak ışık kaynağı olmalıyım. Beni aramak zorundaysan, bir şeyler yanlıştı.

Sonra yine Josephine bana o bakışı atıyordu annem Leto, Anneler Günü için ona yeni bir şarkı yazmayı unutmuş olmamdan korktuğunda hep çekiniyordu. (Bu bir tür gelenek. Ve evet, ben harika bir oğlum, teşekkürler.)

"Çok iyi." Kelepçeyi bileğime bağladım. Sıkıca oturuyordu ama en azından bu şekilde kot pantolonumun altına saklayabilirdim.

"Teşekkürler." Jo alnını benimkine dayadı. "Ölme." Sonra döndü ve kasıtlı olarak atölyesine yürüdü, şüphesiz benim için daha fazla kısıtlama aracı yaratmaya hevesliydi.

www.pdfokur.net

Yarım saat sonra önemli bir şey keşfettim: pedallı bot kullanırken asla demir kelepçe takmamalısınız.

Ulaşım şeklimiz Leo'nun fikriydi. Kanalın kıyısına vardığımızda, sezon için kapatılmış bir tekne kiralama rıhtımını keşfetti. Deniz mavisi plastik bir pedallı botu serbest bırakmaya karar verdi ve ona Korkunç Korsan Valdez dememiz konusunda ısrar etti. (Meg bunu sevdi. Ben reddettim.)

Pedal çevirirken, "Gizli giriş ızgarasını bulmanın en iyi yolu bu," diye bizi temin etti. “Su seviyesinde, onu kaçıramayız. Ayrıca, şık bir şekilde seyahat ediyoruz!”

Tarzda seyahat etmek konusunda çok farklı fikirlerimiz vardı.

Leo ve ben önde oturduk, pedalları çalıştırdık. Demir kelepçenin altında, bileğim bir Doberman iğneleyici tarafından yavaşça çiğneniyormuş gibi hissettim. Baldırlarım yandı. Ölümlülerin bu deneyim için neden para ödediğini anlamadım. Tekne hipokampi tarafından çekildiyse, belki de fiziksel emek? Ah.

Bu sırada Meg arka koltukta ters yöne baktı. Kanalizasyona gizli girişi bulmak için "altımızı izlediğini" iddia etti, ama çok rahatlamış gibi görünüyordu.

"Peki sen ve imparatorun arasında ne var?" Leo bana, sanki bu çaba onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi neşeyle pedal çevirerek sordu.

Kaşımı sildim. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Hadi adamım. Yemekte, Meg komodinler hakkında bağırmaya başladığında mı? Doğruca banyoya koştun ve kustun."

"Ben kusmadım. Daha çok havaya uçmak gibiydi.”

"O zamandan beri çok sessizsin."

www.pdfoku.net

Bir fikri vardı. Sessiz olmak, Apollo'ya benzemeyen başka bir özellikti. Genelde söyleyecek çok ilginç şeylerim ve söyleyecek çok güzel şarkılarım olurdu. Arkadaşlarıma imparatordan bahsetmem gerektiğini anladım. Neye pedal çevirdiğimizi bilmeyi hak ettiler. Ama kelimeleri oluşturmak zordu.

"Commodus onun ölümünden beni sorumlu tutuyor," dedim.

"Neden?" diye sordu Meg.

"Muhtemelen onu öldürdüğüm için."

"Ah." Leo bilgece başını salladı. "Bunu yapardı."

Onlara hikayeyi anlatmayı başardım. Kolay değildi. Önümüze bakarken Commodus'un buzlu yeşil derinliklerden yükselmeye ve beni ihanetle suçlamaya hazır, kanalın yüzeyinin hemen altında yüzdüğünü hayal ettim. Sen. Kutsanmış. Ben mi.

Öyküyle işim bittiğinde Leo ve Meg sessiz kaldılar. İkisi de Katil diye bağırmadı! İkisi de gözümün içine bakmadı.

Zor, dostum, dedi Leo sonunda. "Ama İmparator Tuvalet'in gitmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Meg bir kedinin hapşırmasına benzer bir ses çıkardı. "Bu Commodus. Bu arada yakışıklı."

arkama baktım. "Onunla tanıştın mı?"

Meg omuz silkti. Dünden beri bir noktada, bir yıldızın göz kırpması gibi gözlüğünün çerçevelerinden bir elmas taklidi düşmüştü. Bu kadar küçük bir ayrıntıyı fark etmem beni rahatsız etti.

"Bir kez," dedi. "New York'ta. Üvey babamı ziyaret etti."

"Nero," diye ısrar ettim. "Ona Nero deyin."

www.pdfoku.net

"Evet." Yanaklarında kırmızı lekeler belirdi. “Commodus yakışıklıydı.”

gözlerimi devirdim. "Ayrıca kendini beğenmiş, şişkin, bencil..."

"Yani o senin rakibin gibi mi?" diye sordu.

"Kapa çeneni."

Bir süre kanaldaki tek ses pedallı botumuzun gıcırtısıydı. On metre yüksekliğindeki setlerde ve apartmanlara ve restoranlara dönüşme sürecinde olan tuğla depoların kenarlarında yankılandı. Binaların karanlık pencereleri bize bakıyor, hem klostrofobik hem de açıkta hissetmeme neden oluyordu.

Anlamadığım bir şey var, dedi Leo. “Neden Commodus? Demek istediğim, eğer bu Üçlü Yönetim en büyük ve en kötü üç imparatorsa, Roma süper kötü rüya takımı… Nero mantıklı. Ama Komodin Adam? Neden Murderous Maximus ya da Hun Attila gibi daha kötü, daha ünlü bir adam olmasın?”

“Attila Hun bir Roma imparatoru değildi” dedim. “Murderous Maximus'a gelince… bu aslında iyi bir isim ama gerçek bir imparator değil. Commodus'un neden Triumvirate'in bir parçası olduğuna gelince..."

Zayıf olduğunu düşünüyorlar, dedi Meg.

Sanki yüzeyin altında kendi yüz çeşitlerini görmüş gibi bakışlarını bizim uyanışımızda tuttu.

"Bunu nasıl biliyor musun?" Diye sordum.

"Adım — Nero söyledi. O ve üçüncüsü, batıdaki imparator, Commodus'u aralarında istediler.”

"Üçüncü imparator," dedim. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

www.pdfoku.net

Meg kaşlarını çattı. "Onu sadece bir kez gördüm. Nero onun adını hiç kullanmadı. Ona sadece akrabam dedi. Bence Nero bile ondan korkuyor."

"Harika," diye mırıldandım. Nero'yu korkutan hiçbir imparator, tanışmak istediğim biri değildi.

"Demek Nero ve batıdaki adam," dedi Leo, "Commodus'un aralarında bir tampon olmasını istiyorlar. Ortadaki maymun."

Meg burnunu ovuşturdu. "Evet. Nero bana söyledi…. Commodus'un Peaches gibi olduğunu söyledi. Kısır bir evcil hayvan. Ama kontrol edilebilir."

Sesi karpos arkadaşının adına titriyordu.

Meg'in kendime tokat atmamı ya da kanala atlamamı emredeceğinden korktum ama " Peach nerede?" diye sordum.

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Yaratık-"

"Nero," diye nazikçe düzelttim.

"Nero onu aldı. Ben davranana kadar bir evcil hayvanı hak etmediğimi söyledi.

Öfke daha hızlı pedal çevirmemi sağladı, neredeyse ayak bileğimdeki sürtünme ağrısını memnuniyetle karşılamamı sağladı. Nero'nun tahıl ruhunu nasıl hapsetmeyi başardığını bilmiyordum ama bunu neden yaptığını anladım. Nero, Meg'in tamamen ona bağımlı olmasını istiyordu. Kendi eşyalarına, kendi arkadaşlarına sahip olmasına izin verilmedi. Hayatındaki her şey Nero'nun zehriyle lekelenmek zorundaydı.

Beni ele geçirseydi, şüphesiz beni de aynı şekilde kullanırdı. Lester Papadopoulos için planladığı korkunç işkenceler ne olursa olsun, Meg'e yaptığı işkence kadar kötü olmayacaktı. Acımdan ve ölümümden onu sorumlu hissettirecekti.

www.pdfoku.net

"Paches'i geri alacağız," diye söz verdim ona.

"Evet, chica," diye onayladı Leo. “Korkunç Korsan Valdez asla bir mürettebat üyesini terk etmez. Endişelenme-”

"Çocuklar." Meg'in sesi keskinleşti. "Bu da ne?"

Sancak tarafını işaret etti. Yeşil su üzerinde bir dizi şerit dalgalandı - sanki yüzeye yatay olarak atılmış bir ok gibi.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye sordu.

Meg başını salladı. “A—bir yüzgeç, belki? Kanallarda balık var mı?”

Cevabı bilmiyordum ama o dalgaların boyutu hoşuma gitmedi. Boğazım taze buğday filizleri veriyormuş gibi hissettim.

Leo yayı işaret etti. "Orası."

Tam önümüzde, yüzeyin yaklaşık yarım inç altında, yeşil pullar dalgalandı, sonra suya battı.

Bu bir balık değil, dedim, bu kadar anlayışlı olduğum için kendimden nefret ederek. "Bence bu aynı yaratığın başka bir parçası."

"Orada olduğu gibi mi?" Meg yeniden sancağa işaret etti. İki rahatsızlık en az kırk metre arayla olmuştu. "Bu, tekneden daha büyük bir şey anlamına gelir."

Leo suyu taradı. "Apollon, o şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece bir önsezi" dedim. "Umarım yanılıyorumdur. Daha hızlı pedal çevirin. O ızgarayı bulmalıyız.”

bana bir lejyon al

www.pdfoku.net

Ve yaklaşık altı ton kaya

yılan öldürmen lazım

YILANLARI SEVMİYORUM.

Python ile olan ünlü savaşımdan beri pullu sürüngen yaratıklara karşı bir fobim var. (Özellikle üvey annem Hera'yı da eklerseniz. BOOM!) Hermes'in caduceus'u George ve Martha'daki yılanlara zar zor tahammül ettim. Yeterince arkadaş canlısıydılar, ama sürekli olarak fareleri yemenin sevinci hakkında onlar için bir şarkı yazmam için beni rahatsız ediyorlardı - paylaşmadığım bir sevinç.

Kendi kendime Merkez Kanal'daki yaratığın suda yaşayan bir yılan olmadığını söyledim. Su çok çok soğuktu. Kanal yemek için yeterince lezzetli balık sunmadı.

Öte yandan, Commodus'u tanıyordum. Egzotik canavarları toplamayı severdi. Seveceği belirli bir nehir yılanı düşünebiliyordum - lezzetli pedallı botlar yiyerek kendini kolayca sürdürebilecek bir yılan…

Kötü Apollon! dedim kendime. Görevinize odaklanın!

Tehdidin hayali olup olmadığını düşünmeme yetecek kadar, yaklaşık on beş fit daha yürüdük. Belki de canavar, terk edilmiş bir evcil hayvan timsahından başka bir şey değildi. Midwest'te bunlar var mıydı? Çok kibar olanlar, belki?

Leo beni dürttü. "Oraya bak."

Uzaktaki set duvarında, su hattının yukarısına bakan eski bir kanalizasyon şebekesinin tuğla kemerli geçidi vardı, girişi altın çubuklarla kapatılmıştı.

"Üzerlerinde altın ızgara olan kaç lağım gördün?" diye sordu. "İmparatorun sarayına giden yol olduğuna bahse girerim."

kaşlarımı çattım. "Bu çok fazla kolaydı."

www.pdfoku.net

"Merhaba." Meg beni ensemden dürttü. "Percy'nin bize ne dediğini hatırlıyor musun? Asla Biz yaptık ya da bu kolaydı gibi şeyler söyleme. Bizi uğurlayacaksın!"

"Bütün varlığım bir uğursuzluk."

"Daha hızlı pedal çevir."

Bu doğrudan Meg'in emri olduğu için başka seçeneğim yoktu. Bacaklarım şimdiden sıcak kömür çuvallarına dönüştüğünü hissettim, ama hızımı arttırdım. Leo, deniz mavisi plastik korsan gemimizi kanalizasyon girişine doğru yönlendirdi.

Percy Jackson'ın Birinci Yasasını tetiklediğimizde on metre uzaktaydık. Uğursuzluğumuz, yılan gibi parıldayan bir et yayı şeklinde sudan yükseldi.

Çığlık atmış olabilirim. Leo tamamen yararsız bir uyarıda bulundu: "Dikkat et!"

Tekne yan yattı. Etrafımızda daha fazla yılan eti kavisi açıldı - tırtıklı sırt yüzgeçleriyle çevrili yeşil ve kahverengi dalgalı tepeler. Meg'in ikiz bıçakları bir anda ortaya çıktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama pedallı bot alabora oldu ve bizi soğuk, yeşil bir baloncuk patlamasına ve savrulan uzuvlara sürükledi.

Tek tesellim: kanal derin değildi. Ayaklarım dibi buldu ve nefes nefese ve titreyerek ayakta durabildim, omuzlarıma kadar su vardı. Yakınlarda, üç ayak çapında bir yılan eti bobini pedallı botumuzu çevreledi ve sıktı. Gövde patladı, deniz mavisi plastik havai fişekleri andıran bir sesle paramparça oldu. Bir kırık yüzümü soktu, sol gözümü kıl payı kaçırdı.

Leo yüzeye çıktı, çenesi zar zor su seviyesindeydi. Yoluna çıkan yılan etinden oluşan bir tepeye tırmanarak lağım ızgarasına doğru yürüdü. Meg, onun kahraman yüreğini kutsa, canavarın kıvrımlarını savurdu ama bıçakları kaygan derisinden kayarak çıktı.

www.pdfoku.net

Sonra yaratığın başı kanaldan kalktı ve tofu enchilada gecesi için zamanında evde olacağımıza dair tüm umudumu kaybettim.

Canavarın üçgen alnı, kompakt bir araba için park yeri sağlayacak kadar genişti. Gözleri Agamethus'un hayaleti kadar turuncu parlıyordu. Geniş kırmızı ağzını açtığında, yılanlardan nefret etmemin başka bir nedenini hatırladım. Nefesleri Hephaestus'un iş gömleklerinden daha kötü kokuyor.

Yaratık Meg'e doğru fırladı. Boynuna kadar suda olmasına rağmen, bir şekilde yan adım attı ve sol eli kılıcını doğrudan yılanın gözüne sapladı.

Canavar başını geriye atıp tısladı. Kanal yılan etiyle kaynatıldı. Ayaklarım yerden kesildi ve bir kez daha suya daldım.

Yüzeye çıktığımda, Meg McCaffrey yanımda durdu, nefes nefese kalırken göğsü inip kalkıyordu, gözlükleri çarpıktı ve kanal suyuyla film çekiyordu. Yılanın başı, yaralı gözündeki körlüğü silkip atmak istercesine bir o yana bir bu yana sallandı. Çenesi en yakın apartman binasına çarparak pencereleri parçaladı ve tuğla duvarı çatlaklarla kapladı. Tavan çizgisi boyunca bir afiş KİRALAMA YAKINDA! Bunun binanın boş olduğu anlamına geldiğini umuyordum.

Leo ızgaraya ulaştı. Parmaklarını altın çubuklarda gezdirdi, belki düğmeler, anahtarlar ya da tuzaklar aradı. Meg ve ben şimdi ondan otuz metre uzaktaydık ve bu, yılan gibi geniş arazide çok uzak gibi görünüyordu.

"Acele etmek!" ona seslendim.

"Eee, teşekkürler!" diye bağırdı. "Bunu düşünmedim."

Yılan kıvrımlarını çekerken kanal çalkalandı. Başı bizden iki kat yukarıdaydı. Sağ gözü kararmıştı, ama parıldayan sol irisi ve iğrenç ağzı bana ölümlülerin Cadılar Bayramı için yaptıkları balkabağı

www.pdfnu.net

şeylerini hatırlattı - jack-o'-fener? Aptal bir gelenek. Februalia'da her zaman keçi postu içinde koşmayı tercih etmişimdir. Çok daha onurlu.

Meg yaratığın karnına sapladı. Altın bıçağı sadece ona karşı kıvılcım çıkardı.

"Bu da ne?" diye talep etti.

"Kartaca Yılanı," dedim. “Roma birlikleriyle karşılaşmış en korkunç canavarlardan biri. Afrika'da, Marcus Atilius Regulus'un komutasındaki bütün bir lejyonu neredeyse boğdu..."

"Umurumda değil." Meg ve yılan, sanki dev bir canavarla on iki yaşındaki bir kız birbirine denk rakiplermiş gibi ihtiyatla birbirlerine baktılar. "Nasıl öldürürüm?"

Aklım yarıştı. Panik durumlarında iyi değildim, bu da son zamanlarda içinde bulunduğum durumların çoğu anlamına geliyordu. "Ben - sanırım lejyon sonunda onu binlerce taşla ezdi."

"Lejyonum yok," dedi Meg. "Ya da binlerce kaya."

Yılan tıslayarak kanala zehir püskürttü. Yayını açtım ama yine o sinir bozucu bakım sorunuyla karşılaştım. Islak bir yay ve oklar sorunluydu, özellikle de yılanın diğer gözü kadar küçük bir hedefi vurmayı planlıyorsam. Sonra, omuz hizasında sudayken ok atmanın fiziği vardı.

"Aslan?" Aradım.

"Hemen hemen!" Bir İngiliz anahtarını ızgaraya vurdu. "Dikkatini dağıtma!"

yutkundum. "Meg, belki diğer gözünü ya da ağzını bıçaklayabilirsen."

“Neyi yaparken, saklanmak mı?”

www.pdfoku.net

Bu genç kızın beynimin içine girmesinden gerçekten nefret ediyordum. "Tabii ki değil! Ben sadece, um-"

Yılan vurdu. Meg ve ben zıt yönlere daldık. Yaratığın kafası aramızda bir tsunamiye neden oldu ve beni suda takla attı. Kanalın birkaç galonunu yuttum ve sıçrayarak yukarı çıktım, sonra Meg'in yılanın kuyruğuna takıldığını görünce dehşet içinde ağzım tıkandı. Yılan onu sudan çıkardı ve kalan gözüyle aynı seviyeye getirdi. Meg çılgınca savurdu ama canavar onu saldırı mesafesinden uzak tuttu. Ona, "Bu trafik ışığı rengindeki şey de ne?" diye düşünür gibi baktı.

Sonra sıkmaya başladı.

Leo, "Anladım!" diye bağırdı.

Klan. Izgaranın altın çubukları içe doğru sallandı.

Leo gururla sırıtarak döndü, sonra Meg'in içinde bulunduğu çıkmazı gördü.

"Hı-uh!" Elini suyun üzerine kaldırdı ve ateş yakmaya çalıştı. Tek becerebildiği bir buhar nefesiydi. Yılanın yanından zararsız bir şekilde seken bir İngiliz anahtarı fırlattı.

diye bağırdı Meg. Yılanın kuyruğu beline dolandı ve yüzünü domates kırmızısına çevirdi. Kılıcını canavarın derisine yararsızca savurdu.

Felç kaldım, yardım edemedim, düşünemedim.

Böyle bir yılanın gücünü biliyordum. Python'un kıvrımlarına sarıldığımı, ilahi kaburgalarımın çatırdadığını, tanrısal iksamın kafama sıkıştırıldığını ve kulaklarımı fışkırtmakla tehdit ettiğini hatırladım.

"Meg!" Bağırdım. "Devam etmek!"

Bana baktı, gözleri şişmiş, dili şişmiş, sanki bir seçeneğim varmış gibi?

www.pdfoku.net

Yılan beni görmezden geldi, şüphesiz Meg'in pedallı bot gibi patlamasını izlemekle fazlasıyla ilgileniyordu. Yılanın başının arkasında bir apartmanın hasarlı tuğla duvarı yükseliyordu. Kanalizasyon girişi bunun hemen sağındaydı.

Bir zamanlar bu şeyle onu taş yağmuruna tutarak savaşan Roma lejyonunun hikayesini hatırladım. Keşke o tuğla duvar Yol İstasyonunun bir parçası olsaydı ve ben ona komuta edebilseydim….

Bu fikir beni canavarın bir bobini gibi ele geçirdi.

"Aslan!" Bağırdım. "Tünele gir!"

"Fakat-"

"Yap!"

Göğsümde bir şeyler şişmeye başladı. Bunun benim kahvaltım değil de güç olduğunu umuyordum.

Ciğerlerimi doldurdum ve genellikle İtalyan operalarına ayırdığım bariton sesle böğürdüm: “BEGONE, SNAKE! BEN APOLLO'YUM!"

Frekans mükemmeldi.

Deponun duvarı titredi ve çatladı. Üç katlı bir tuğla perde sıyrıldı ve yılanın sırtına çökerek kafasını suyun altına itti. Kıvrımlı kuyruğu gevşedi. Meg kanala düştü.

Tuğla yağmurunu görmezden gelerek (oldukça cesurca, diye düşündüm) ilerledim ve Meg'i yüzeye çektim.

"Çocuklar, acele edin!" diye bağırdı Leo. “Izgara tekrar kapanıyor!”

Leo ızgarayı lastik demiriyle açmak için elinden geleni yaparken Meg'i lağıma doğru sürükledim (çünkü arkadaşlar bunun içindir).

www.pdfoku.net

Sıska ölümlü bedenler için şükürler olsun! Parmaklıklar arkamızda kilitlenirken biz de içeri geçtik.

Dışarıda, yılan tuğla vaftizinden yukarı çıktı. Tısladı ve yarı kör kafasını ızgaraya vurdu, ama biz sohbet etmek için oyalanmadık. İmparatorun su işlerinin karanlığına doğru ilerledik.

ben şiirsel balmumu

Kanalizasyon güzelliği hakkında

Gerçek kısa şiir. Tamamlandı

Dondurucu lağım suyunun içinde OMUZ DERİNLE YOLCULAR, Indianapolis Hayvanat Bahçesi için nostaljik hissettim. Ah, cani Germani'den saklanmanın, minyatür trenleri çarpmanın ve öfkeli griffinlere serenat yapmanın basit zevkleri için!

Yavaş yavaş, ızgaraya vuran yılanın sesi arkamızda kayboldu. O kadar uzun yürüdük ki, amacımıza ulaşamadan hipotermiden öleceğimizden korktum. Sonra tünelin kenarına yerleştirilmiş yükseltilmiş bir oyuk gördüm - belki eski bir servis platformu. Bir mola vermek için soğuk yeşil çamurdan çıktık. Leo kendini yakmaya çalışırken Meg ve ben birbirimize sarıldık.

Üçüncü denemesinde derisi sıçradı ve tısladı ve sonunda alevler içinde kaldı.

"Toplanın çocuklar." Yüzünü kaplayan turuncu ateşle sırıtışı şeytani görünüyordu. “Seni ısıtmak için alev alev yanan bir Aslan gibisi yoktur!”

Ona aptal demeye çalıştım ama çenem o kadar titriyordu ki, ağzımdan çıkan tek şey, "Id-id-id-id-id-" oldu.

Kısa süre sonra küçük oyuğumuz yeniden ısıtılmış Meg ve Apollo'nun kokusuyla doldu - pişmiş elmalar, küf, vücut kokusu ve sadece bir parça harikalık. (Hangi kokunun katkım olduğunu tahmin etmene izin

www.pdfokur.net

vereceğim.) Parmaklarım maviden pembeye döndü. Bacaklarımı, demir kelepçenin sürtünmesinden rahatsız olacak kadar iyi hissedebiliyordum. Hatta Josephine'in tommy silahı gibi kekelemeden konuşabiliyordum.

Leo yeterince kuru olduğumuza karar verdiğinde, kişisel şenlik ateşini kapattı. "Hey, Apollo, oradaki güzel işti."

"Hangi bölüm?" Dedim. "Boğulma mı? Çığlık mı?"

"Hayır, adamım - o tuğla duvarı nasıl yıktın. Bunu daha sık yapmalısın."

Ceketimden deniz mavisi plastik bir parça kopardım. "Sinir bozucu bir yarı tanrının bir keresinde bana söylediği gibi, Gee, bunu neden düşünemedim? Daha önce açıklamıştım—bu güç patlamalarını kontrol edemiyorum. Her nasılsa, o anda tanrısal sesimi buldum. Tuğla harcı belirli bir frekansta rezonansa girer. En iyi yüz yirmi beş desibelde bir bariton tarafından manipüle edilir..."

Beni kurtardın, diye araya girdi Meg. "Ölecektim. Belki de bu yüzden sesini geri aldın."

Kabul etmekte isteksizdim ama haklı olabilirdi. En son Melez Kampı'nın ormanlarında tanrısal bir güç patlaması yaşadığımda çocuklarım Kayla ve Austin diri diri yanma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Başkaları için endişe, güçlerim için mantıklı bir tetikleyiciydi. Ne de olsa bencil olmayan, sevecen ve her yönüyle iyi bir adamdım. Yine de, kendi iyiliğimin bana Tanrısal güç vermek için yeterli olmamasını rahatsız edici buldum. Benim hayatım da önemliydi!

Eh, dedim, ezilerek ölmediğine sevindim Meg. Kırık bir şey var mı?"

Göğüs kafesine dokundu. "Hayır. İyiyim."

Sert hareketi, solgun ten rengi ve gözlerinin etrafındaki gerginlik bana aksini söylüyordu. Kabul ettiğinden daha fazla acı çekiyordu. Ancak

www.pdfoku.net

Waystation revirine dönene kadar onun için pek bir şey yapamadım. Uygun tıbbi malzemelerim olsa bile, neredeyse ezilerek ölecek olan bir kızın kaburgalarını sarmak yarardan çok zarar verebilirdi.

Leo koyu yeşil suya baktı. Her zamankinden daha dalgın görünüyordu ya da belki de artık yanmadığı gerçeğiydi.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Diye sordum.

Dönüp baktı - ani bir dönüş yok, şakacı bir sırıtış yok. “Sadece… Leo ve Calypso'nun Garajı: Oto Tamir ve Mekanik Canavarlar.”

"Ne?"

"Cal'le eskiden şaka yaptığımız bir şey."

Pek komik bir şaka gibi gelmedi. Sonra tekrar, ölümlü mizah her zaman tanrısal standartlarıma uygun değildi. Calypso ve Leo'nun dün büyük salonda yürürken Emmie ile yaptıkları derin sohbeti hatırladım.

"Emmie'nin sana söyledikleriyle bir ilgisi var mı?" cesaret ettim.

Omuz silkti. “Gelecek için şeyler. Endişelenecek birşey yok."

Eski bir kehanet tanrısı olarak geleceği her zaman harika bir endişe kaynağı olarak görmüşümdür. Ama konuyu basmamaya karar verdim. Şu anda, önemli olan gelecekteki tek hedef beni Olimpos Dağı'na geri götürmekti, böylece dünya bir kez daha ilahi görkemimin tadını çıkarabilecekti. Daha büyük iyiliği düşünmek zorundaydım.

"Pekala," dedim, "artık sıcak ve kuru olduğumuza göre, sanırım tekrar suya girme zamanı geldi."

Eğlenceli, dedi Meg. Önce o atladı.

Leo, yanan bir elini ışık için suyun üzerinde tutarak yolu gösterdi. Sık sık alet kemerinin ceplerinden küçük nesneler süzülüyor ve yanımdan

www.pdfoku.net

geçiyordu - Velcro şeritler, strafor fıstıklar, çok renkli bükümlü kravatlar.

Meg arkamızı korudu, ikiz kılıçları karanlıkta parlıyordu. Dövüş becerilerini takdir ettim ama keşke biraz daha yardımımız olsaydı. Lağım tanrıçası Cloacina'nın yarı tanrı bir çocuğu hoş karşılanırdı... ki bu, hayatımda ilk kez bu iç karartıcı düşünceye sahiptim.

Uzun zaman önce, Mississippi, Biloxi'deki bir kanalizasyon arıtma tesisine yaptığım plansız yolculuğumun geri dönüşlerinden kaçınmaya çalışarak, ortalarda yürüdüm. (O gün, Lead Belly ile doğaçlama bir jam session ile bitmesi dışında tam bir felaket olurdu.)

Akıntı güçlendi, bize doğru itti. İleride, elektrik ışıklarının parıltısını, seslerin sesini algıladım. Leo elinin ateşini söndürdü. Bize döndü ve parmağını dudaklarına götürdü.

Yirmi fit daha sonra ikinci bir altın külçe setine ulaştık. Bunun ötesinde, kanalizasyon çok daha geniş bir alana açıldı ve suyun bir kısmı bizim tünelimize yönlenerek çapraz akımla aktı. Çıkışın gücü ayakta durmayı zorlaştırıyordu.

Leo altın ızgarayı işaret etti. "Bu bir clepsydra kilidiyle çalışıyor," dedi sadece duyulacak kadar yüksek sesle. "Sanırım sessizce açabilirim ama her ihtimale karşı beni kolla... Bilmiyorum...dev yılanlar."

"Sana güveniyoruz Valdez." Clepsydra kilidinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Hephaestus'la uğraşırken iyimserlik ve kibar ilgi göstermenin en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Aksi halde tamirci gücendi ve oynamam için parlak oyuncaklar yapmayı bıraktı.

Birkaç dakika içinde Leo ızgarayı açtı. Alarm çalmadı. Yüzümüzde temas mayınları patlamadı.

Hayalimde gördüğüm taht odasına çıktık.

www.pdfoku.net

Neyse ki, odanın kenarlarını kaplayan açık su kanallarından birinde boyun boyunaydık, bu yüzden birinin bizi kolayca görebileceğinden şüpheliydim. Arkamızdaki duvar boyunca dev televizyon ekranlarında Commodus'un videoları tekrar tekrar dönüyordu.

Kanalın karşı tarafına doğru yürüdük.

Hızlı bir akıntıya kapılarak yürümeyi denediyseniz, bunun ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Ayrıca denediyseniz nedenini sorabilir miyim? Kesinlikle çok yorucuydu. Her adımda akıntının ayaklarımı yerden kesip beni Indianapolis'in bağırsaklarına sürükleyeceğinden korktum. Yine de bir şekilde uzak tarafa ulaştık.

Kanalın kenarından baktım ve yaptığım için hemen pişman oldum.

Commodus oradaydı. Tanrılara şükür, tahtının biraz arkasından geçmiştik, bu yüzden ne o ne de Alman muhafızları beni görmedi. En az sevdiğim Cornhusker, Lityerses, yüzü bana dönük olarak imparatorun önünde diz çöktü ama başı eğikti. Beni fark etmesinden önce, kenarın altına eğildim. Arkadaşlarıma işaret ettim: Sessiz ol. Evet. Öleceğiz. Ya da bu yönde bir şey. Mesajı almış gibiydiler. Sefilce titreyerek duvara yaslandım ve hemen üstümüzde devam eden konuşmayı dinledim.

"—planın bir parçası efendim," diyordu Lityerses. "Yol istasyonunun şimdi nerede olduğunu biliyoruz."

Commodus homurdandı. "Evet evet. Eski Birlik İstasyonu. Ama Cleander daha önce orayı birkaç kez aradı ve hiçbir şey bulamadı."

"Yol istasyonu orada," diye ısrar etti Lityerses. "Griffinlere yerleştirdiğim izleme cihazları mükemmel çalıştı. Burası bir tür büyüyle korunuyor olmalı ama bir grup blemmyae buldozerine karşı koyamaz."

Kalbim su seviyesinin üzerine çıktı ve bu da onu kulaklarımın arasında bir yere koydu. Arkadaşlarıma bakmaya cesaret edemedim.

www.pdfoku.net

Bir kez daha başarısız olmuştum. Güvenli bölgemizin konumuna farkında olmadan ihanet etmiştim.

Commodus içini çekti. "İyi. Evet. Ama Apollo'nun yakalanıp bana zincirle getirilmesini istiyorum! Adlandırma töreni yarın. Kostümlü provamız şu anda falan. Waystation'ı ne zaman yok ettirebilirsin?"

Litiyerler tereddüt etti. "Savunmayı incelememiz gerekiyor. Ve güçlerimizi toplayın. İki gün?"

"İKİ GÜN? Senden Alpleri geçmeni istemiyorum! Şimdi olmasını istiyorum!"

"Yarın, en geç efendim," dedi Lityerses. "Kesinlikle yarına kadar."

"Hmh. Seni merak etmeye başlıyorum Midas'ın oğlu. Eğer teslim etmezsen—"

Odada elektronik bir alarm çaldı. Bir an için keşfedildiğimizi düşündüm. Mesanemi kanalda boşaltmış olabilirim veya boşaltmamış olabilirim. (Leo'ya söyleme. O akıntı yönündeydi.)

Ardından, odanın diğer tarafından Latince bir ses, "Ön kapılara saldırı!" diye bağırdı.

Lityers hırladı. "Ben hallederim efendim. Asla korkma. Muhafızlar, benimle!"

Ağır ayak sesleri uzaklaştı.

Bana aynı sessiz soruyu soran Meg ve Leo'ya baktım: Hades nedir?

Ön kapılara bir saldırı emri vermemiştim. Bileğimdeki demir kelepçeyi bile etkinleştirmemiştim. Kimin bu yeraltı sarayına cepheden saldıracak kadar aptal olacağını bilmiyordum ama Britomartis Artemis Avcılarını aramaya söz vermişti. Bunun Commodus'un güvenlik güçlerini varlığımızdan uzaklaştırmaya çalışıyorlarsa düzenleyebilecekleri bir oyalama taktiği olduğunu

www.pdfoku.net

düşündüm. Bu kadar şanslı olabilir miyiz? Muhtemelen değil. Daha büyük olasılıkla, bir dergi aboneliği satıcısı imparatorun kapı zilini çalmış ve çok düşmanca bir karşılama almak üzereydi.

Kanalın kenarından bir kez daha bakma riskini aldım. Commodus artık tek bir muhafızla yalnızdı.

Belki onu alabiliriz - ikiye üç?

Hipotermiden bayılmak üzere olmamız dışında, Meg'in muhtemelen bazı kaburgaları kırılmıştı ve benim güçlerim en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi. Rakip takımda, eğitimli bir barbar katili ve insanüstü güç konusunda haklı bir üne sahip yarı ilahi bir imparator vardı. Yerimde kalmaya karar verdim.

Commodus korumasına baktı. "Alarik."

"Kral?"

"Sanırım senin zamanın yaklaşıyor. Valime karşı sabırsızlanıyorum. Lityerses bu işi ne zamandan beri yapıyor?"

"Bir gün kadar lordum."

"Sonsuza dek gibi görünüyor!" Commodus yumruğunu kol dayanağına vurdu. "Bu saldırıyla ilgilenir ilgilenmez, onu öldürmeni istiyorum."

"Evet efendim."

"En geç yarın sabah Waystation'ı silmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette lordum."

"İyi! Adlandırma törenini hemen ardından kolezyumda yapacağız."

"Stadyum, lordum."

www.pdfoku.net

"Aynı farklılık! Ve Kehanet Mağarası? Güvenli mi?”

Omurgam o kadar güçlü bir elektrik sarsıntısı yaptı ki Commodus'un kanalda elektrikli yılan balığı olup olmadığını merak ettim.

Alaric, "Emirlerinize uydum, efendim," dedi. "Canavarlar yerinde. Giriş iyi korunuyor. Hiçbiri erişim sağlayamaz.”

"Sevimli!" Commodus ayağa fırladı. "Şimdi kostümlü prova için yarış kıyafetlerimizi deneyelim, olur mu? Bu şehri kendi imajımda yeniden yaratmak için sabırsızlanıyorum!”

Ayak sesleri kesilene kadar bekledim. Odaya baktım ve kimseyi göremedim.

"Şimdi," dedim.

Kendimizi kanaldan dışarı sürükledik ve altın tahtın önünde damlayarak ve titreyerek durduk. Commodus'un en sevdiği vücut yağı olan kakule ve tarçın karışımının kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Meg ısınmak için volta attı, kılıçları ellerinde parlıyordu. "Yarın sabah? Jo ve Emmie'yi uyarmalıyız."

"Evet," diye onayladı Leo. "Ama plana sadık kalıyoruz. Önce tutsakları buluyoruz. Ve Her Şeyin O Tahtı..."

"Hafıza" dedim.

"Evet, bu. Sonra buradan çıkıp Jo ve Emmie'yi uyarıyoruz."

"Yardım etmeyebilir," diye korktum. “Commodus'un bir şehri nasıl yeniden yarattığını gördüm. Her yerde kaos ve gösteri, yangın ve toplu katliam ve Commodus'un bir sürü resmi olacak. Buna bir de blemmyae buldozer ordusunu ekleyin—”

www.pdfoku.net

"Apollon." Leo ateşli bir mola işareti yaptı. “Bunun üzerinde Valdez yöntemini kullanacağız.”

Meg kaşlarını çattı. "Valdez yöntemi nedir?"

Fazla düşünme, dedi Leo. "Sadece seni depresyona sokacak. Aslında, hiç düşünmemeye çalışın.”

Meg bunu düşündü, sonra düşündüğünü anladı, sonra mahcup göründü. "Kay."

Leo sırıttı. "Görmek? Kolay! Şimdi gidip bir şeyler patlatalım."

Çok şaşırtın! Böyle bir isim!

Beş s ile Sssssarah

Hala iki hecesizssss

İLK BAŞLARDA Valdez yöntemi iyi çalıştı.

Patlayacak hiçbir şey bulamadık, ama aynı zamanda hiçbir şeyi fazla düşünmek zorunda da değildik. Bunun nedeni, chia tohumlarını içeren McCaffrey yöntemini de benimsememizdi.

Taht odasından hangi koridoru alacağı konusunda bir seçim yapmak zorunda kalan Meg, kırmızı yüksek tepesinden ıslak bir tohum paketi çıkardı. (Neden ayakkabılarında tohum sakladığını sormadım.) Çiyanın avuç içinde filizlenmesine neden oldu ve yeşil saplardan oluşan minik orman sol koridoru işaret etti.

"Bu taraftan," dedi Meg.

Harika bir süper güç, dedi Leo. "Buradan çıktığımızda sana bir maske ve pelerin takacağım. Sana Chia Kız diyeceğiz."

Şaka yaptığını umuyordum. Ancak Meg memnun görünüyordu.

www.pdfokur.net

Chia filizleri bizi bir koridordan diğerine götürdü. Indianapolis kanalizasyon sistemindeki bir yeraltı sığınağı için saray oldukça zengindi. Yerler kaba arduvazla yontulmuş, gri taş duvarlar birbirini izleyen duvar halılarıyla süslenmiş ve televizyon monitörlerinde - tahmin etmişsinizdir- Commodus'un videoları gösteriliyordu. Maun kapıların çoğu oymalı bronz levhalarla etiketlenmişti: COMMODUS SAUNA, COMMODUS GUEST ODASI 1–6, COMMODUS ÇALIŞAN KAFETERYA ve evet, COMMODUS COMMODES.

Gardiyan, çalışan, misafir görmedik. Karşılaştığımız tek kişi, elinde bir sepet kirli çamaşırla COMMODUS IMPERIAL GUARD Kışlasından çıkan bir hizmetçiydi.

Bizi görünce gözleri korkuyla açıldı. (Muhtemelen Germani'nin sepetinden çektiği her şeyden daha kirli ve nemli göründüğümüz için.) O çığlık atmasına fırsat vermeden önünde diz çöktüm ve Josie and the Pussycats'tan “You Don't See Me” şarkısını söyledim. Hizmetçinin gözleri buğulandı ve odaklanmadı. Nostaljik bir şekilde burnunu çekti, kışlaya geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

Leo başını salladı. "Güzel, Apollon."

"Zor değildi. Bu melodi, kısa süreli hafıza kaybı yaratmak için harika.”

Meg burnunu çekti. "Onun kafasına vurmak daha nazik olurdu."

"Ah, hadi ama," diye itiraz ettim. "Şarkı söylememi seviyorsun."

Kulakları kızardı. Melez Kampı'ndaki dev karıncaların inine kalbimi ve ruhumu döktüğümde genç McCaffrey'in nasıl ağladığını hatırladım. Performansımla oldukça gurur duymuştum ama sanırım Meg onu yeniden yaşamak istemiyordu.

Karnıma yumruk attı. "Haydi."

"Ah."

www.pdfoku.net

Chia tohumları bizi imparatorun yerleşkesinin derinliklerine götürdü. Sessizlik üzerime ağırlık vermeye başladı. Omuz bıçaklarımda hayali böcekler geziniyordu. Kesinlikle Commodus'un adamları şimdiye kadar ön kapı saldırısıyla ilgilenmişlerdi. Normal görevlerine döneceklerdi, belki de diğer davetsiz misafirler için güvenlik monitörlerini kontrol edeceklerdi.

Sonunda bir köşeyi döndük ve metal bir kasa kapısının dışında nöbet tutan bir blemmyae gördük. Gardiyan siyah pantolon ve parlak siyah ayakkabılar giymişti ama göğüs yüzünü saklamaya çalışmadı. Omuzlarının/kafa derisinin üzerindeki saçlar askeri bir düz tablada kesilmişti. Güvenlik kulaklığının teli koltuk altından pantolonunun cebine kadar uzanıyordu. Silahlı görünmüyordu ama bu beni rahatlatmadı. Etli yumrukları bir pedallı botu ya da bir Lester Papadopoulos'u ezebilecek kapasitede görünüyordu.

Leo nefesinin altından homurdandı, "Yine bu adamlar değil." Sonra zorla gülümsedi ve muhafıza doğru yürüdü. "Merhaba! Güzel bir gün! Nasılsınız?"

Gardiyan şaşkınlıkla döndü. Uygun prosedürün üstlerini izinsiz girişe karşı uyarmak olacağını düşündüm, ama ona bir soru soruldu. Bunu görmezden gelmek kabalık olurdu.

"İyiyim." Muhafız, dostça bir gülümseme ile göz korkutucu bir bakış arasında karar veremiyordu. Ağzı kasıldı, bu da onu karın kası egzersizi yapıyormuş gibi gösteriyordu. "Burada olman gerektiğini sanmıyorum."

"Yok canım?" Leo ilerlemeye devam etti. "Teşekkürler!"

"Rica ederim. Şimdi lütfen ellerinizi kaldırın."

"Bunun gibi?" Leo ellerini tutuşturdu ve blemmyae'nin göğüs yüzünü ateşe verdi.

www.pdfoku.net

Muhafız tökezledi, alevler içinde boğuldu, kocaman kirpiklerini yanan palmiye yaprakları gibi dövdü. Kulaklığına takılı mikrofonun düğmesini aradı. "On ikiden sonra," diye gakladı. "Sahibim-"

Meg'in ikiz altın kılıçları orta bölümünü keserek onu kısmen erimiş bir kulaklığı olan sarı bir toz yığınına dönüştürdü.

Minik hoparlörden bir ses yükseldi. "On iki posta lütfen tekrar edin."

cihazı elime aldım. Bir blemmyae'nin koltukaltında olan bir şeyi giymek istemiyordum ama hoparlörü kulağımın yanında tuttum ve mikrofona konuştum. "Yanlış alarm. Her şey tıknaz. Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi hoparlördeki ses. "Günlük şifre lütfen."

"Neden, kesinlikle! Onun-"

Mikrofonu yere fırlatıp topuğumun altında ezdim.

Meg bana baktı. "Aptal mı?"

"Bir blemmyae'nin söyleyeceği bir şeye benziyordu."

"Bu doğru bir ifade bile değil. Çok güzel."

“Tanrım diyen bir kız dilimi düzeltiyor.”

Çocuklar, dedi Leo. "Ben bu kapıyla ilgilenirken sen de göz kulak ol. Burada önemli bir şey olmalı."

Kasa kilidi üzerinde çalışmaya giderken ben nöbet tuttum. Meg, talimatları takip etmekte pek iyi olmadığı için geldiğimiz yoldan geri döndü. Çömeldi ve kılıçlarını çağırırken düşürdüğü chia filizlerini toplamaya başladı.

"Meg," dedim.

"Evet?"

www.pdfoku.net

"Ne yapıyorsun?"

"Şia."

"Bunu görebiliyorum, ama..." Neredeyse diyecektim, Onlar sadece filiz.

Sonra bir keresinde Demeter'e benzer bir şey söylediğimi hatırladım. Tanrıça bana öyle lanet etmişti ki giydiğim her giysi bir anda filizlenip çiçek açmıştı. Hiçbir şey, pamuklu iç çamaşırınızın sapları, mahmuzları ve tohumları olan gerçek pamuk kozalarına dönüşmesi kadar rahatsız edici değildir... Pekala, sanırım fikri anladınız.

Meg filizlerinin sonunu topladı. Kılıçlarından biriyle kayrak zemini çatlattı. Chia'yı dikkatlice yarığa yerleştirdi, sonra hala ıslak eteğini sıkarak onları suladı.

Küçük yeşil parçanın kalınlaşıp gelişip arduvazda yeni çatlaklar yaratmasını hayranlıkla izledim. Chia'nın bu kadar sağlam olabileceğini kim bilebilirdi?

"Artık elimde kalmazlar." Meg ayağa kalktı, ifadesi meydan okuyordu. "Yaşayan her şey büyümek için bir şansı hak eder."

Ölümlü Lester yanım bu duyguyu takdire şayan buldu. Apollo yanım o kadar emin değildi. Yüzyıllar boyunca, layık görülmeyen, hatta gelişmeye yetenekli görünmeyen birçok canlıyla tanıştım. Kendimi öldürdüğüm o varlıklardan birkaçı….

Yine de Meg'in kendisi hakkında bir şeyler söylediğinden şüpheleniyordum. Korkunç bir çocukluk geçirmişti - babasının ölümü, ardından onu hem nazik üvey babası hem de korkunç Canavar olarak görmeye aklını karıştıran Nero'nun tacizi. Buna rağmen Meg hayatta kalmıştı. Şaşırtıcı derecede güçlü kökleri olan küçük yeşil şeylerle empati kurabileceğini hayal ettim.

www.pdfoku.net

"Evet!" dedi Leo. Kasa kilidi tıklandı. Kapı içeriye doğru açıldı. Leo döndü ve gülümsedi. "Kim en iyi?"

"Ben mi?" diye sordum ama moralim çabuk bozuldu. "Beni kastetmedin, değil mi?"

Leo beni görmezden geldi ve odaya girdi.

Takip ettim. Hemen, yoğun, tatsız bir déjà vu anı beni etkiledi. İçeride, imparatorun hayvanat bahçesindeki eğitim tesisi gibi cam bölmelerle çevrili dairesel bir oda vardı. Ama burada, hayvanlar yerine kafesler insanları tutuyordu.

O kadar korkmuştum ki güçlükle nefes alabiliyordum.

Solumdaki en yakın hücrede, bir köşede büzülmüş, acı içinde bir deri bir kemik kalmış iki delikanlı bana dik dik baktı. Giysileri paçavraydı. Klavikula ve kaburgalarının kavernöz girintilerini gölgeler doldurdu.

Yan hücrede gri kamuflajlı bir kız jaguar gibi volta atıyordu. Omuz hizasındaki saçları bembeyazdı, ancak on beşten fazla görünmüyordu. Enerjisi ve öfkesi göz önüne alındığında, yakın zamanda tutsak olduğunu tahmin ettim. Yayı yoktu, ama onu Artemis Avcısı olarak belirledim. Beni görünce cama doğru yürüdü. Yumruklarıyla vurdu ve öfkeyle bağırdı, ama sesi kelimeleri çıkaramayacak kadar boğuktu.

Her biri dolu olan altı hücre daha saydım. Odanın ortasında demir kancalı ve zincirli metal bir direk vardı - kölelerin satıştan önce denetlenmesi için bağlanabileceği türden bir yer.

"Madre de los dioses," diye mırıldandı Leo.

Dodona Oku'nun ok kılıfımda titrediğini sanıyordum. Sonra öfkeyle titreyen sadece ben olduğumu fark ettim.

Kölelikten her zaman nefret etmişimdir. Kısmen bunun nedeni, Zeus'tan önce iki kez beni ölümlü yapması ve insan kralların kölesi

www.pdfoku.net

olarak çalışmaya zorlamasıydı. Bu deneyim hakkında sunabileceğim en şiirsel tanım? Kötüydü.

Ondan önce bile, Delphi'deki tapınağım kölelerin özgürlüklerini kazanmaları için özel bir yol yaratmıştı. Rahiplerimin yardımıyla binlerce kişi, ben, tanrı Apollon'un yeni efendileri haline geldiğim ve sonra onları özgür bıraktığım güven satışı adı verilen bir ritüel aracılığıyla kurtuluşlarını satın aldı.

Çok sonraları, Romalılara karşı en büyük kinlerimden biri kutsal ada Delos'u bölgenin en büyük köle pazarına çevirmeleriydi. Sinire inanabiliyor musun? Bu durumu düzeltmek için Mithradates önderliğindeki kızgın bir ordu gönderdim ve bu süreçte yirmi bin Romalıyı katlettim. Ama demek istediğim, hadi. Gelmelerini sağladılar.

Söylemek yeterli: Commodus'un hapishanesi bana Eski Güzel Günlerde nefret ettiğim her şeyi hatırlattı.

Meg, bir deri bir kemik kalmış iki çocuğun bulunduğu hücreye yürüdü. Kılıcının ucuyla bardağa bir daire çizdi ve onu tekmeledi. Yerinden çıkan kısım, dev, şeffaf bir madeni para gibi yerde sallandı.

Çocuklar başarılı olmadan ayakta durmaya çalıştı. Meg onlara yardım etmek için hücreye atladı.

"Evet," diye mırıldandı Leo onaylayarak. Alet kemerinden bir çekiç çıkardı ve esir Avcı'nın hücresine yürüdü. Geri çekil işareti yaptı ve sonra cama vurdu. Çekiç sekti ve geri tepmede Leo'nun burnunu kıl payı kaçırdı.

Avcı gözlerini devirdi.

"Tamam, Bay Cam Levha." Leo çekici bir kenara fırlattı. "Böyle mi olacaksın? Açık!”

www.pdfokul.net

Elleri bembeyaz parlıyordu. Parmaklarını, bükülmeye ve kabarmaya başlayan cama bastırdı. Saniyeler içinde yüz seviyesindeki yırtık pırtık bir deliği eritti.

Gümüş saçlı kız, "İyi. Kenara çekil."

"Bekle, sana daha büyük bir çıkış yapacağım," diye söz verdi Leo.

"Gerek yok." Gümüş saçlı kız geri çekildi, kendini delikten fırlattı ve zarif bir şekilde yanımıza takla atarak, ayakta dururken Leo'nun bir kenara attığı çekici kaptı.

"Daha fazla silah," diye talep etti kız. "Daha fazla silaha ihtiyacım var."

Evet, diye düşündüm, kesinlikle bir Artemis Avcısı.

Leo, kızın değerlendirmesi için bir dizi alet çıkardı. "Um, bir tornavida, bir demir testerem var ve... Sanırım bu bir peynir kesici."

Kız burnunu kırıştırdı. "Nesin sen, bir tamirci mi?"

"Bu senin için Lord Tinkerer."

Kız araçları kaydırdı. "Hepsini alacağım." Bana kaşlarını çattı. "Yayınız ne olacak?"

"Yayıma sahip olamazsın" dedim. "Ben Apollon'um."

İfadesi şoktan anlayışa, zorunlu sakinliğe dönüştü. Lester Papadopoulos'un durumunun Avcılar arasında bilindiğini tahmin ediyordum.

"Doğru," dedi kız. "Avcıların geri kalanı yolda olmalı. Indianapolis'e en yakın olan bendim. İleri düzey scout oynamaya karar verdim. Açıkçası bu benim için pek iyi olmadı."

www.pdfoku.net

"Aslında," dedim, "birkaç dakika önce ön kapıda bir saldırı oldu. Yoldaşlarınızın geldiğinden şüpheleniyorum."

Gözleri karardı. "O halde gitmemiz gerekiyor. Hızlıca."

Meg, bir deri bir kemik kalmış çocuklara hücrelerinden çıkmalarına yardım etti. Yakından, daha da acıklı ve kırılgan görünüyorlardı, bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Mahkumlara asla bu şekilde davranılmamalı," diye hırladım.

"Ah, onlara yemek verilmedi," dedi gümüş saçlı kız, sesine hayranlık sızarak. "Açlık grevindeler. Cesur… birkaç erkek için. Bu arada ben Hunter Kowalski."

kaşlarımı çattım. "Hunter adında bir Avcı mı?"

"Evet, bunu milyonlarca kez duydum. Diğerlerini serbest bırakalım."

Cam kapıları indirmek için uygun bir anahtar kutusu bulamadım ama Meg ve Leo'nun yardımıyla esirleri yavaş yavaş kurtarmaya başladık. Çoğu insan ya da yarı tanrı gibi görünüyordu (hangisi olduğunu söylemek zordu) ama biri bir dracaenaydı. Belden yukarısı yeterince insani görünüyordu ama bacaklarının olması gereken yerde ikiz yılan kuyrukları dalgalıydı.

"O arkadaş canlısı," diye temin etti Hunter bizi. "Dün gece gardiyanlar bizi ayırana kadar bir hücreyi paylaştık. Adı Sssssarah, beş s ile."

Bu benim için yeterince iyiydi. Onu dışarı çıkardık.

Bir sonraki hücrede profesyonel bir güreşçiye benzeyen yalnız bir genç adam vardı. Boynunda uyumlu boncuklar olan kırmızı-beyaz bir peştamal giymişti, ama az giyinmiş gibi görünmüyordu. Nasıl tanrılar kusursuz varlıklar oldukları için genellikle çıplak olarak tasvir ediliyorsa, bu mahkûmun da vücudunu saklaması için hiçbir neden yoktu. Koyu, parlak teni, traşlı başı, kaslı kolları ve göğsü ile Hephaestus'un zanaatıyla hayata geçirilen tik bir savaşçıya

www.pdfokur.net

benziyordu. (Hephaestus'a böyle bir projeyi daha sonra sormayı aklıma not ettim.) Tik kahvesi gözleri de delici ve öfkeliydi - sadece tehlikeli şeylerin olabileceği kadar güzeldi. Sağ omzunda tanımadığım bir sembol vardı, bir çeşit çift bıçaklı balta.

Leo bardağı eritmek için ellerini kaldırdı ama dracaena Sssssarah tısladı.

"O değil," diye uyardı. “Çok tehlikelissss.”

Leo kaşlarını çattı. "Leydim, tehlikeli arkadaşlara ihtiyacımız var."

"Evet, ama o para için savaştı. İmparator tarafından işe alındı. Commodusss'u kızdıracak bir şey yaptığı için şimdi burada ssss."

Uzun, Karanlık ve Yakışıklı'yı okudum. (Bunun bir klişe olduğunu biliyorum, ama gerçekten üçü de öyleydi.) Kimseyi, özellikle peştemalini çok iyi takan birini geride bırakmak niyetinde değildim.

"Seni serbest bırakacağız," diye bağırdım camdan, ne kadarını duyabileceğinden emin olamayarak. "Lütfen bizi öldürme. Sizi buraya koyan Commodus'un düşmanıyız."

TD&H'nin ifadesi değişmedi: Kısmen öfke, kısmen küçümseme, kısmen kayıtsızlık - Zeus'un her sabah kahve ile doldurulmuş nektarından önce baktığı gibi.

"Leo" dedim. "Yap."

Valdez bardağı eritti. TD&H, sanki dünyadaki tüm zamanı varmış gibi yavaş ve zarif bir şekilde dışarı çıktı.

"Merhaba" dedim. "Ben ölümsüz tanrı Apollon'um. Kim olabilirsin?"

Sesi gök gürültüsü gibi yuvarlandı. "Ben Jimmy'yim."

"Asil bir isim," diye karar verdim, "krallara layık."

www.pdfoku.net

Apollon, diye seslendi Meg. "Buraya gel."

Son hücreye bakıyordu. Tabii ki son hücre olurdu.

Köşede kamburlaşmış, tanıdık bir bronz bavulun üzerinde oturan, lavanta yünlü kazak ve yeşil kot pantolon giymiş genç bir kızdı. Kucağında, duvara parmakla boyamak için kullandığı bir tabak hapishane şapı vardı. Kahverengi saç tutamları, onları bahçe makasıyla kendisi kesmiş gibi görünüyordu. Yaşına göre iriydi - Leo'nun boyunda- ama bebeksi yüzü bana yedi yaşından büyük olamayacağını söylüyordu.

"Georgina," dedim.

Leo kaşlarını çattı. “Neden Festus'ta oturuyor? Onu neden onun yanına koysunlar ki?”

Bir cevabım yoktu ama Meg'e cam duvarı kesmesini işaret ettim.

"Önce ben gideyim" dedim.

adım attım. "George?"

Kızın gözleri kırık prizmalar gibiydi, sabitlenmemiş düşünceler ve uyanan kabuslarla dönüyordu. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Yüzyıllar boyunca, birçok ölümlü zihnin kehanetin ağırlığı altında kırıldığını görmüştüm.

"Apollon." Sanki beyninde bir sızıntı varmış gibi bir kahkaha patlattı. "Sen ve karanlık. Biraz ölüm, biraz ölüm, biraz ölüm.”

Bilim eğlenceli olabilir

O zehirli kimyasalları fışkırt

Herhangi bir yerde, gerçekten

www.pdfoku.net

GEORGINA BİLEKLERİMİ TUTUŞU, koluma tatsız bir soğukluk gönderdi. "Biraz ölüm."

Beni korkutan şeyler listesinde, sürüngenler ve konuşan silahlarla birlikte ölüm hakkında kıkırdayan yedi yaşındaki kızlar en üstteydi.

Bizi batıya getiren kehanet liriklerini hatırladım - ölüme ve deliliği yutmaya zorlanacağıma dair uyarı. Açıkça, Georgina Trophonius Mağarası'nda bu tür dehşetlerle karşılaşmıştı. Onun örneğini izlemek hoşuma gitmedi. Bir kere, hapishane süpriziyle resim yapma konusunda sıfır becerim vardı.

"Evet," dedim hoşnut bir şekilde. "Seni eve götürdüğümüzde ölüm hakkında daha fazla konuşabiliriz. Emmie ve Josephine seni almam için beni gönderdiler."

"Ev." Georgina bu kelimeyi sanki yabancı bir dilden zor bir terimmiş gibi söyledi.

Leo sabırsızlandı. Hücreye tırmandı ve koştu. "Merhaba, Georgie. ben Leo'yum. Güzel bir bavul. Görebilir miyim?"

Georgina başını eğdi. "Benim kıyafetlerim."

"Ah, uh...evet." Leo ödünç aldığı tulumlarının üzerindeki isim etiketini fırçaladı. "Kanalizasyon lekeleri ve yanık kokusu için özür dilerim. Onları temizleteceğim."

Yakıcı sıcak, dedi Georgie. "Sen. Hepsini."

"Doğru..." Leo kararsızca gülümsedi. “Bayanlar sık sık bana çok ateşli olduğumu söylerler. Ama endişelenme. Seni ateşe falan vermem."

Georgie'ye elimi uzattım. "İşte evlat. Seni eve götüreceğiz."

Ona yardım etmeme izin vermekten memnundu. Ayağa kalkar kalkmaz Leo bronz bavula koştu ve onu karıştırmaya başladı.

www.pdfoku.net

Ah, dostum, çok üzgünüm, diye mırıldandı. "Seni asla bırakmamalıydım. İyi bir ayarlama için seni Waystation'a geri götüreceğim. O zaman istediğiniz tüm Tabasco sosuna ve motor yağına sahip olabilirsiniz."

Bavul yanıt vermedi. Leo tekerleklerini çalıştırmayı başardı ve onu hücreden dışarı çekebilmek için idare etti.

Georgina, Meg'i görene kadar uysal kaldı. Sonra aniden bana layık bir güç patlaması yaşadı.

"Numara!" Kendini elimden kurtardı ve hücresine geri daldı. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama o ulumaya ve Meg'e dehşet içinde bakmaya devam etti. "NERO! NERO!"

Meg, ünlü betona dönüş ifadesini yaptı, tüm duyguları kapattı, gözlerinden gelen tüm ışığı söndürdü.

Hunter Kowalski, Georgie'ye yardım etmek için koştu. "Merhaba. Hey hey hey." Kızın dağınık saçlarını okşadı. "Tamam. Biz arkadaşız."

"Nero!" Georgie tekrar çığlık attı.

Hunter, Meg'e kaşlarını çattı. "Ne hakkında konuşuyor?"

Meg onun yüksek üstlerine baktı. "Gidebilirim."

"Hepimiz gidiyoruz," diye ısrar ettim. "Georgie, bu Meg. Nero'dan kaçtı, bu doğru. Ama o bizim tarafımızda."

Eklememeye karar verdim, Bir keresinde beni üvey babasına ihanet etti ve neredeyse beni öldürüyordu. İşleri karmaşıklaştırmak istemedim.

Hunter'ın şefkatli kucaklamasıyla Georgie sakinleşti. Geniş gözleri ve titreyen vücudu bana avuç içlerinde tutulan korkmuş bir kuşu hatırlattı. "Sen ve ölüm ve ateş." Aniden kıkırdadı. "Sandalye! Sandalye, sandalye."

www.pdfoku.net

"Ah, taters," diye mırıldandım. "O haklı. Hala sandalyeye ihtiyacımız var."

Tall, Dark & Jimmy solumda belirdi, bir fırtına cephesinden farklı olmayan karamsar bir varlık. "Bu ne sandalyesi?"

"Bir taht," dedim. "Büyülü. Georgie'yi iyileştirmek için ona ihtiyacımız var."

Mahkumların boş bakışlarından pek bir anlam ifade etmediğimi tahmin ettim. Ayrıca, tüm gruptan, özellikle yarı aç çocuklardan veya dracaena'dan (ayakları olmadığı için trompet yapamayan) bir mobilya parçası aramak için sarayda trompet yapmasını isteyemeyeceğimi fark ettim. Georgie'nin Meg'le bir yere gitmesi de pek olası değildi - büyük bir çığlık atmadan.

"Ayrılmamız gerekecek," diye karar verdim. "Leo, kanalizasyon tüneline giden yolu biliyorsun. Yeni arkadaşlarımızı da yanına al. Umarım gardiyanlar hala dikkati dağılır. Meg ve ben sandalyeyi bulacağız."

Leo sevgili ejderha çantasına baktı, sonra Meg ve bana, sonra da mahkumlara. "Sadece sen ve Meg mi?"

Git, dedi Meg, Georgie'nin gözlerinden sakınarak. "İyi olacağız."

"Ya gardiyanların dikkati dağılmazsa?" diye sordu. "Ya o yılan denen şeyle tekrar savaşmak zorunda kalırsak?"

Jimmy, "Yılan şeysi mi?" diye gürledi.

Sssssarah, "Seçtiğiniz kelimeleri gönderdimssss," dedi.

Leo içini çekti. "Seni kastetmiyorum. Bu bir...şey, göreceksin. Belki onunla konuşabilir ve geçmemize izin vermesi için onu ikna edebilirsiniz." Jimmy'yi büyüttü. "Ya da değilse, canavar muhtemelen senin kemer yapman için doğru boyuttadır."

www.pdfokur.net

Sssssarah onaylamayarak tısladı.

Avcı Kowalski kollarını Georgie'nin etrafına sardı. "Herkesin güvenliğini sağlayacağız," diye söz verdi. "Apollon, Meg, teşekkür ederim. Eğer imparatoru görürsen, onu benim için Tartarus'a gönder."

"Zevk" dedim.

Koridorda alarmlar çalmaya başladı.

Leo, yeni arkadaşlarımızı geldiğimiz yoldan geri götürdü. Jimmy ve Sssssarah açlık grevi yapan çocukları desteklerken, Hunter Georgina'nın elini tuttu.

Grup köşeyi dönünce, Meg küçük chia bölgesine doğru yürüdü. Konsantrasyon içinde gözlerini kapadı. Ch-ch-ch-chia diyebileceğinizden daha hızlı olan filizler, hızlı hareket eden bir yeşil buz tabakası gibi koridora yayılarak aşırı hızlandı. Koridor, aşılmaz bir bitki perdesi ile tıkanıncaya kadar, filizler tavandan zemine, duvardan duvara birbirine dokundu.

“Etkileyici,” dedim, aynı zamanda düşünüyordum da, Eh, o yoldan çıkmayacağız.

Meg başını salladı. “Arkadaşlarımızı kovalayan herkesi yavaşlatacak. Haydi. Sandalye şurada."

"Nereden biliyorsunuz?"

Cevap vermek yerine hızla uzaklaştı. Tüm havalı güçlere sahip olan o olduğu için onu takip etmeye karar verdim.

Alarmlar çalmaya devam etti, ses kulak zarlarımı sıcak şişler gibi sapladı. Kırmızı ışıklar koridorları süpürdü ve Meg'in bıçaklarını kan rengine çevirdi.

www.pdfoku.net

COMMODUS ÇALINMIŞ SANAT GALERİSİ, COMMODUS IMPERIAL CAFÉ ve COMMODUSCARE REvirinin içine kafamızı soktuk. Kimseyi görmedik ve büyülü tahtlar bulamadık.

Sonunda Meg çelik bir kapının önünde durdu. En azından bunun bir kapı olduğunu varsaydım. Tutma yeri, kilidi veya görünür menteşeleri yoktu - duvara yerleştirilmiş özelliksiz bir metal dikdörtgendi.

"Burada," dedi.

"Nasıl söyleyebilirsin?"

Bana nyah-nyah-nyah bakışını attı - annenin seni uyardığı türden bir ifade: O suratı yaparsan, yapışır. (Bu tehdidi her zaman ciddiye almışımdır, çünkü ilahi anneler bunu gerçekleştirmeye tamamen muktedirdir.)

"Ağaçlar gibi, aptal."

Göz kırptım. "Bizi Dodona Korusu'na nasıl götürdüğünü mü demek istiyorsun?"

"Evet."

"Mnemosyne Tahtını hissedebiliyorsun...çünkü büyülü ahşaptan yapılmış?"

"Bilmiyorum. Sanırım."

Bu, Demeter'in güçlü kızı için bile bir gerginlik gibi görünüyordu. Mnemosyne Tahtının nasıl yaratıldığını bilmiyordum. Kesinlikle kutsal bir ormandan özel bir ağaçtan oyulmuş olabilir. Tanrılar böyle şeyleri severdi. Eğer öyleyse, Meg sandalyeyi hissedebilirdi. Olympus'a döndüğümde bana sihirli bir yemek masası bulabilir mi diye merak ettim. Şükran Günü'nde Dokuz İlham Perisi'ni barındırmak için gerçekten katlanır yapraklı bir taneye ihtiyacım vardı.

www.pdfoku.net

Meg, hapishanedeki cam duvarlarda yaptığı gibi kapıyı kesmeye çalıştı. Kılıçları metali çizmedi bile. Bıçaklarını kapı çerçevesine sokmaya çalıştı. Şanssız.

Geri çekildi ve bana kaşlarını çattı. "Aç onu."

"Ben mi?" Benimle uğraştığından emindim çünkü sahip olduğu tek köle tanrı bendim. "Ben Hermes değilim! Ben Valdez bile değilim!"

"Denemek."

Sanki bu basit bir istekmiş gibi! Tüm bariz yöntemleri denedim. kapıyı ittim. tekmeledim. Parmak uçlarımı kenarlarının altına sokmaya ve açmaya çalıştım. Kollarımı açtım ve standart sihirli kelimeleri bağırdım: MELLON! ŞAZAM! SUSAM SOKAĞI! Bunların hiçbiri işe yaramadı. Sonunda delikte yanılmaz asımı denedim. Frozen film müziğinden "Love Is an Open Door"u söyledim. Bu bile başarısız oldu.

"İmkansız!" Ben ağladım. "Bu kapının müzik zevki yok!"

"Daha tanrısal ol," diye önerdi Meg.

Daha tanrısal olabilseydim, çığlık atmak istedim, burada olmazdım!

Eskiden tanrısı olduğum şeylerin listesini gözden geçirdim: okçuluk, şiir, flört, güneş ışığı, müzik, tıp, kehanet, flört. Bunların hiçbiri gerçek bir paslanmaz çelik kapıyı açmaz.

Beklemek…

Baktığımız son odayı düşündüm - Commoduscare Reviri. "Tıbbi malzemeler."

Meg film gibi kedi gözü lenslerinin arkasından bana baktı. "Kapıyı mı iyileştireceksin?"

"Tam olarak değil. Benimle gel."

www.pdfoku.net

Revirde, malzeme dolaplarını karıştırarak küçük bir karton kutuyu potansiyel olarak yararlı öğelerle doldurdum: tıbbi bant, oral şırınga, neşter, amonyak, damıtılmış su, kabartma tozu. Sonra, nihayet… “Aha!” Zaferle, H2SO4 etiketli bir şişe tuttum. “Kızılcık yağı!”

Meg kenara çekildi. "Bu nedir?"

"Göreceksin." Bazı güvenlik ekipmanları aldım: eldivenler, maskeler, gözlükler - bir tanrı olarak rahatsız etmeyeceğim türden şeyler. "Hadi gidelim Chia Kızı!"

"Leo söylediğinde kulağa daha hoş geliyordu," diye şikayet etti ama beni takip etti.

Çelik kapıya döndüğümde, giyindim. İki şırınga hazırladım: biri vitriollü, biri sulu. "Meg, geri çekil."

"Ben...Tamam." Ben kapının etrafına vitriol yağı fışkırtırken burnunu kokuya karşı sıkıştırdı. Dikişlerden kıvrılmış buharlı dallar. "O şey nedir?"

"Orta çağda," dedim, "iyileştirici özellikleri için vitriol yağı kullanırdık. Hiç şüphe yok ki Commodus'un revirinde bu yüzden biraz vardı. Bugün buna sülfürik asit diyoruz.”

Meg irkildi. "Bu tehlikeli değil mi?"

"Çok."

“Ve onunla iyileştin mi?”

"Orta Çağ'dı. O zamanlar deliydik.”

Suyla dolu olan ikinci şırıngayı kaldırdım. "Meg, yapmak üzere olduğum şey - bunu asla, asla kendi başına deneme." Altın kılıçlarla düzenli olarak canavarlarla savaşan bir kıza bu tavsiyeyi verirken

www.pdfoku.net

biraz aptal hissettim, ama Bilim Adamı Bill Nye'ye her zaman güvenli laboratuvar uygulamalarını teşvik edeceğime söz vermiştim.

"Ne olacak?" diye sordu.

Geri çekildim ve kapı dikişlerine su fışkırttım. Asit hemen tıslamaya ve Kartaca Yılanı'ndan daha agresif bir şekilde tükürmeye başladı. Süreci hızlandırmak için bir ısı ve korozyon şarkısı söyledim. Frank Ocean'ı seçtim, çünkü onun duygusal gücü en sert maddeleri bile yakabilir.

Kapı gıcırdadı ve gıcırdadı. Sonunda çerçevenin etrafında dumanı tüten bir sis çelengi bırakarak içeriye doğru düştü.

Vay, dedi Meg, muhtemelen bana yaptığı en büyük iltifattı.

Ayaklarının yanındaki karton tedarik kutusunu işaret ettim. "Bana o kabartma tozunu verir misin?"

Asidi nötralize etmek için kapının etrafına bolca toz serptim. Kendi zekama gülümsemeden edemedim. Athena'nın izlediğini umuyordum çünkü BİLGELİK, BEBEĞİM! Ve bunu Old Grey Eyes'dan çok daha fazla stille yaptım.

Meg'in önünde eğilerek selam verdim. "Senin peşinden, Chia Kız."

"Aslında iyi bir şey yaptın," dedi.

"Sadece benim anma adım atmak zorundaydın."

İçeride, sadece bir eşyayı tutan yirmi metre karelik bir depolama alanı bulduk. Mnemosyne Tahtı taht adını pek hak etmiyordu. Düz sırtlı, kumlu beyaz huş ağacından yapılmış, koltuğun arkasındaki oyulmuş dağ silueti dışında süslemeden yoksun bir sandalyeydi. Ah, Mnemosyne! Bana sürekli yanan yakutlarla kaplı düzgün bir altın taht ver! Ne yazık ki, her tanrı onu nasıl gösteriş yapacağını bilmiyor.

www.pdfoku.net

Yine de sandalyenin sadeliği beni tedirgin etti. Birçok korkunç ve güçlü öğenin görünüşte oldukça ezici olduğunu gördüm. Zeus'un şimşekleri mi? Babam onları fırlatana kadar tehditkar görünmüyorlar. Poseidon'un trident'i mi? Lütfen. Deniz yosununu asla temizlemez ve o şeyin üzerindeki yosunları temizlemez. Ve Truvalı Helen'in Menelaus ile evlenmek için giydiği gelinlik? Tanrım, çok sıkıcıydı. Ona, "Kızım, şaka yapıyor olmalısın. O yaka sana hiç yakışmıyor!" Sonra Helen onu giydi ve vay be.

"Dağ tasarımı nedir?" Meg beni hayallerimden uyandırdı. "Olimpos mu?"

"Aslında hayır. Sanırım bu, tanrıça Mnemosyne'nin Dokuz İlham Perisi'ni doğurduğu Pierus Dağı olurdu."

Meg yüzünü buruşturdu. "Dokuzunun hepsi aynı anda mı? Kulağa acı verici geliyor."

Bunu hiç düşünmemiştim. Mnemosyne hafıza tanrıçası olduğundan ve ebedi varlığının her detayı beynine kazındığından, tahtına kazınmış doğum ve doğum deneyiminin bir hatırlatıcısını istemesi garip görünüyordu.

"Durum ne olursa olsun," dedim, "çok fazla oyalandık. Sandalyeyi buradan çıkaralım."

Omuz askıları yapmak için tıbbi bant rulomu kullandım ve sandalyeyi derme çatma bir sırt çantasına çevirdim. Leo'nun ekibimizdeki tek kullanışlı kişi olduğunu kim söyledi?

"Meg," dedim, "ben bunu yaparken, şu şırıngaları amonyakla doldurun."

"Neden?"

"Sadece acil durumlar için. Eğlendir beni."

www.pdfoku.net

Tıbbi bant harika bir şey. Kısa süre sonra Meg ve benim de amonyak şırıngalarından oluşan palaskalarımız ve sırtımda bir sandalyem vardı. Taht hafif bir mobilya parçasıydı, şanslıydı, çünkü ukulelem, yayı ve sadağımla ortalığı deviriyordu. Zırhıma sadece eğlence olsun diye birkaç neşter ekledim. Şimdi tek ihtiyacım olan bir bas davul ve birkaç hokkabazlık iğnesiydi ve tek kişilik bir gezi şovu olabilirdim.

Koridorda tereddüt ettim. Koridor bir yönde, sola açı yapmadan önce yüz metre kadar uzuyordu. Alarmlar çalmayı bırakmıştı, ama o köşeden okyanus sörfü gibi yankılanan bir kükreme ya da tezahürat yapan bir kalabalık geldi. Duvarlarda rengarenk ışıklar parlıyordu. O yöne bakmak bile beni sinirlendiriyordu.

Diğer tek seçeneğimiz bizi Meg McCaffrey Chia Anıt Duvarı'na geri götürecekti.

"En hızlı çıkış" dedim. "Adımlarımızın izini sürmek zorunda kalabiliriz."

Meg büyülenmiş gibi duruyordu, kulağı uzaktaki kükremeye doğru eğilmişti. "Orada... aşağıda bir şey var. Kontrol etmemiz gerekiyor."

"Lütfen, hayır," diye yalvardım. "Mahkumları kurtardık. Festus'u bulduk. Güzel bir mobilya parçası aldık. Bu, herhangi bir kahraman için tam bir günlük iş!"

Meg doğruldu. "Önemli bir şey," diye ısrar etti.

Kılıçlarını çekti ve uzaktaki garip ışıklara doğru yürüdü.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Sonra sihirli sandalyemi omzuna atıp onun peşinden koştum - köşeyi döndüm ve doğrudan spot ışıklarıyla aydınlatılmış geniş bir arenaya girdim.

Büyük kuşlar kötüdür

www.pdfoku.net

Beni jilet bacaklarla suçluyorlar

ölüyorum ve acıyor

Stadyum konserlerine YABANCI DEĞİLİM.

Antik çağda Efes'teki amfi tiyatroda bir düzine tükenmiş gösteri oynadım. Çılgına dönmüş genç kadınlar bana kürtçelerini fırlattı. Gençler bayıldı ve bayıldı. 1965'te, Paul mikrofonumu açmayı kabul etmese de, Shea Stadyumu'nda Beatles ile şarkı söyledim. Kayıtlarda, “Everybody's Tryin' to Be My Baby”deki sesimi bile duyamıyorsunuz.

Ancak önceki deneyimlerimin hiçbiri beni imparatorluk arenasına hazırlamadı.

www.pdfoku.net

Koridordan çıktığımızda spot ışıkları beni kör etti. Kalabalık tezahürat yaptı.

Gözlerim alışınca, profesyonel bir futbol stadyumunun elli yard çizgisinde durduğumuzu gördüm. Alan tuhaf bir şekilde düzenlenmişti. Çevresinde üç şeritli bir yarış pisti vardı. Suni çimi iğneleyen bir düzine demir direk, çeşitli hayvanların zincirlerini tutturdu. Bir noktada, tehlikeli atlıkarıncalar gibi yürüyen altı savaş deve kuşu. Diğerinde, üç erkek aslan hırladı ve spot ışıklarına göz kırptı. Üçüncüsünde, üzgün görünümlü bir fil sallandı, kuşkusuz çivili zincir zırh ve büyük boy bir Colts futbol kaskı giydiği için mutsuzdu.

İsteksizce gözlerimi tribünlere kaldırdım. Mavi koltuklar denizinde, dolu olan tek bölüm soldaki bitiş bölgesiydi, ancak kalabalık kesinlikle coşkuluydu. Germani mızraklarını kalkanlarına vurdu. Commodus'un İmparatorluk Hanedanı'nın yarı tanrıları, ilahi kişiliğim hakkında alay edip (tekrar etmeyeceğim) hakaretler yağdırdılar. Cynocephali -kurt başlı adamların kabilesi- uludu ve Indianapolis Colts hatıralık formalarını yırttı. Sıra sıra blemmyae, akranlarının kaba davranışlarına şaşkın şaşkın bakarak kibarca alkışladı. Ve elbette, tribünlerin tamamı vahşi centaurlarla doluydu. Dürüst olmak gerekirse, onlar bir şekilde bunu öğrenmeden hiçbir yerde bir spor karşılaşması veya kan banyosu yapamazsınız. Vuvuzelalarını

üflediler, havalı kornalar çaldılar ve çift fincanlı içki şapkalarından kök birası fışkırtarak birbirlerini ezdiler.

Kalabalığın ortasında, mavi-çelik Colts dekoruyla korkunç bir şekilde çatışan, mor ve altın sancaklarla bezenmiş imparatorun kutusu parıldıyordu. Tahtın iki yanında, keskin nişancı tüfeklerine sahip Alman ve ölümlü paralı askerlerin acımasız bir karışımı vardı. Paralı askerlerin Sis'te ne gördüklerini tahmin edemedim ama büyülü ortamlarda çalışmak için özel olarak eğitilmiş olmalılar. Duygusuz ve tetikte duruyorlardı, parmakları tetiklerinin üzerindeydi. Commodus'un tek kelimeyle bizi öldüreceklerinden ve onları durdurmaktan aciz olacağımızdan şüphem yoktu.

Commodus'un kendisi tahtından yükseldi. Bir imparatordan bekleneceği gibi beyaz-mor bir cübbe ve altın bir defne tacı giymişti, ama togasının kıvrımlarının altında altın-kahverengi bir yarış kıyafeti gözüme ilişti. Commodus, tüylü sakalıyla bir Romalıdan çok bir Galyalı şefe benziyordu, gerçi hiçbir Galyalı bu kadar mükemmel parıldayan beyaz dişlere sahip olmayacaktı.

"Sonunda!" Komutan sesi, sahanın üzerinde asılı olan dev hoparlörler tarafından güçlendirilen stadyumda gürledi. "Hoş geldin Apollon!"

Seyirciler alkışladı ve yuhaladı. Üst sıraları kaplayan TV ekranlarında dijital havai fişekler parladı ve HOŞ GELDİNİZ, APOLLO! Yukarıda, oluklu çelik çatının kirişleri boyunca, konfeti torbaları patladı ve şampiyonluk pankartlarının etrafında dönen mor ve altın bir kar fırtınası bıraktı.

Ah, ironi! Bu tam olarak beklediğim türden bir karşılamaydı. Şimdi sadece koridora gizlice girip gözden kaybolmak istiyordum. Ama tabii ki, içinden geçtiğimiz kapı ortadan kaybolmuş, yerini kül duvarlı bir duvar almıştı.

Olabildiğince göze çarpmadan çömeldim ve demir kelepçemdeki girintiye bastım. Kelepçeden kanat çıkmadı, bu yüzden acil durum sinyali için doğru düğmeyi bulduğumu tahmin ettim. Şansla, Jo ve Emmie'yi durumumuz ve konumumuz konusunda uyaracaktı, ancak

www.pdfoku.net

bize yardım etmek için ne yapabileceklerinden hala emin değildim. En azından daha sonra cesetlerimizi nereden alacaklarını bilirlerdi.

Meg, gürültü ve dikkatin saldırısına karşı zihinsel kepenklerini indirerek kendi içine çekilmiş gibiydi. Kısa, korkunç bir an için, bana bir kez daha ihanet edip etmediğini merak ettim - beni Triumvirate'in pençelerine yönlendirdi.

Hayır. Buna inanmayı reddettim. Ve yine de...neden bu yöne gelmekte ısrar etmişti?

Commodus kalabalığın kükremesinin dinmesini bekledi. Savaş devekuşları iplerine gerildi. Aslanlar kükredi. Fil, gülünç Colts miğferini çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Meg," dedim paniğimi kontrol etmeye çalışarak. “Neden sen…Neden biz…?”

Yüzündeki ifade, Melez Kampı'ndaki gizemli sesleriyle Dodona Korusu'na çekilen yarı tanrılar kadar gizemliydi.

"Bir şey," diye mırıldandı. "Burada bir şey var."

Bu korkunç bir yetersizlikti. Birçok şey buradaydı. Çoğu bizi öldürmek istedi.

Video ekranlarında SAVUNMA gibi dijital saçmalıkların yanı sıra daha fazla havai fişek patladı! ve BİRAZ GÜRÜLTÜ YAPIN! ve enerji içecekleri reklamları. Gözlerim kanıyor gibiydi.

Commodus bana sırıttı. "Bir şeyleri aceleye getirmek zorundaydım, eski dostum! Bu sadece kostümlü prova ama sen burada olduğun için birkaç sürpriz hazırlamaya çalıştım. Waystation'ı yere indirdikten sonra yarın tüm gösteriyi tam bir seyirciyle yeniden sahneleyeceğiz. Bugün hayatta kalmaya çalışın, ancak istediğiniz kadar acı çekebilirsiniz. Ve Meg..." Onun tsk-tsk-tsk'si stadyumda yankılandı. "Üvey baban seni çok hayal kırıklığına uğrattı. Ne kadar olduğunu öğrenmek üzeresin.”

www.pdfoku.net

Meg kılıçlarından birini imparatorun kutusuna doğrulttu. Aptalsın gibi, ürkütücü bir karşılık vermesini bekledim ama kılıç onun tüm mesajı gibi görünüyordu. Bu, Commodus'un Colosseum'da senatörlerin koltuklarına kesik devekuşu kafalarını fırlatıp işaret ettiği rahatsız edici bir anısını geri getirdi: Sıra sizde. Ama Meg bunu bilmiyor olamazdı... değil mi?

Commodus'un gülümsemesi dalgalandı. Bir sayfa not aldı. "Yani, her neyse, şovun akışı! İlk olarak, Indianapolis vatandaşları silah zoruyla içeri girer ve otururlar. Birkaç kelime söyleyeceğim, geldikleri için onlara teşekkür edeceğim ve şehirlerinin şimdi nasıl Commodianapolis olduğunu açıklayacağım."

Kalabalık uludu ve ezildi. Yalnız bir havalı korna öttü.

"Evet evet." Commodus onların coşkusunu bir kenara attı. "Sonra tüm binaları parçalamak için şampanya şişeleriyle şehre bir blemmyae ordusu gönderiyorum. Bütün sokaklarda pankartlarım dalgalanıyor. Yol İstasyonu'ndan aldığımız tüm cesetler, oradaki kirişlerden iplere sarkıyor" - sivri tavanı işaret etti - "ve sonra eğlence başlıyor!"

Notlarını havaya fırlattı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam Apollo! Anlıyorsun, değil mi, bunların hepsi önceden belirlenmişti? Trophonius'un ruhu çok özeldi."

Boğazımdan vuvuzela sesi çıkıyordu. "Karanlık Kâhin'e danıştın mı?"

Sözlerimin o kadar ileri gideceğinden emin değildim ama imparator güldü. "Elbette, sevgili kalp! Şahsen ben değilim. Bu tür şeyleri yapacak kölelerim var. Ama Trophonius oldukça açıktı: Bir kez Yol İstasyonunu yok edip oyunlarda hayatını feda ettiğimde, ancak o zaman bu şehri yeniden vaftiz edebilir ve Ortabatı'yı sonsuza dek tanrı-imparator olarak yönetebilirim!"

Commodus'a sabitlenmiş ikiz spot ışıkları. Togasını çıkardı ve ön ve kolları çeşitli kurumsal sponsorların çıkartmalarıyla süslenmiş tek parça Nemean Aslanı postu yarış takımını ortaya çıkardı.

www.pdfoku.net

Kalabalık ah ve ahh, imparator bir daire çizip kıyafetini gösterirken.

"Beğendin mi?" O sordu. “Yeni memleketim hakkında çok araştırma yaptım! İki imparator arkadaşım burayı sıkıcı olarak nitelendiriyor. Ama onlara yanıldıklarını kanıtlayacağım! Şimdiye kadarki en iyi Indy-Colt-500-Double-A Gladyatör Şampiyonasını sahneleyeceğim!”

Şahsen, Commodus'un markalaşmasının işe yaraması gerektiğini düşündüm ama kalabalık çılgına döndü.

Her şey bir anda olmuş gibiydi. Hoparlörlerden taşra müziği duyuluyordu: muhtemelen Jason Aldean, bozulma ve yankılanma nedeniyle keskin kulaklarım bile emin olamadı. Yolun karşı tarafında bir duvar açıldı. Üç Formula 1 yarış arabası - bir çocuk oyuncağı seti gibi kırmızı, sarı ve mavi - asfalta gürledi.

Tarlanın çevresinde, hayvanların tasmalarından çıkan zincirler. Tribünlerde vahşi centaurlar meyve fırlatıp vuvuzelalarını üflediler. İmparatorun kutusunun arkasında bir yerden ateşlenen toplar, bir düzine gladyatörü kale direklerinin üzerinden sahaya doğru fırlattı. Bazıları zarif rulolarla indi ve savaşmaya hazır geldi. Diğerleri suni çime ağır zırhlı tükürük çubukları gibi vurdu ve bir daha hareket etmedi.

Yarış arabaları pistin etrafında dönüp hızlanarak Meg ve beni ezilmemek için sahaya çıkmaya zorladı. Gladyatörler ve hayvanlar, Nashville ritmine herkes için ücretsiz, pençeleri olmayan bir yıkım maçı başlattı. Ve sonra, mantıklı bir sebep olmaksızın, Jumbotron monitörünün altında kocaman bir çuval açıldı ve elli yard çizgisine yüzlerce basketbol topu döküldü.

Commodus'un standartlarına göre bile, gösteri kaba ve her şeyden çok fazlaydı, ama kötü bir eleştiri yazacak kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliydim. Adrenalin sistemimde 220 voltluk bir akım gibi koşturuyordu. Meg bağırdı ve en yakındaki devekuşuna saldırdı. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, Mnemosyne Tahtı ve otuz kilo diğer teçhizat sırtımda zıplayarak onun peşinden koştum.

www.pdfoku.net

Altı devekuşunun tamamı üzerimize yüklendi. Bu kulağa Kartaca Yılanı veya bronz bir dev moi kadar korkutucu gelmeyebilir, ancak devekuşları saatte kırk mil hızla koşabilir. Metal dişleri çatırdayarak, çivili mığferleri iki yana sallanarak, dikenli telli bacakları çimenlerin üzerinde ölümcül Noel ağaçlarından oluşan çirkin pembe bir orman gibi ayaklar altında çiğnenerek hücuma kalktılar.

Yayına bir ok sapladım ama Commodus'un becerisine denk gelebilsem bile, onlar bizi öldürmeden önce altı kuşun da başlarını uçurabileceğimden şüpheliydim. Meg'in heybetli bıçaklarıyla bu kadar çok kişiyi yenebileceğinden bile emin değildim.

Sessizce hemen oracıkta yeni bir ölüm haiku besteledim: Büyük kuşlar kötüdür / Beni ustura bacaklarla suçluyorlar / Ölüyorum ve acıyor.

www.pdfokul.net

Savunmamda, düzenlemek için fazla zamanım olmadı.

Bizi kurtaran tek şey mi? Basketbol topları makineden çıktı. Üstümüzde başka bir torba açılmış olmalı, ya da belki küçük bir top yığını fileye sıkışmıştı. Etrafımıza yirmi ya da otuz yağan yağmur deve kuşlarını kaçmaya ve yön değiştirmeye zorladı. Daha az şanslı bir kuş, bir topa bastı ve bir kafa attı ve sivri gagasını çimlere dikti. Kardeşlerinden ikisi onun üzerine tökezlediler ve tehlikeli bir tüy, bacak ve jilet yığını oluşturdular.

"Haydi!" Meg bana bağırdı. Kuşlarla savaşmak yerine, birinin boynunu tuttu ve bir şekilde ölmeden sırtına sallandı. Kılıçlarını canavarlara ve gladyatörlere doğru savurarak uzaklaştı.

Biraz etkileyici ama onu nasıl takip edecektim? Ayrıca, onun arkasına saklanma planımı boşa çıkarmıştı. Ne kadar düşüncesiz bir kız.

Okumu en yakın tehdide fırlattım: Bana saldıran ve sopasını sallayan bir Tepegöz. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu ait olduğu yere Tartarus'a geri gönderdim.

Ateş püskürten bir attan kaçtım, bir gladyatörün midesine basket topu tekmeledim, sonra lezzetli görünümlü bir devekuşu üzerine atılan bir aslanı atlattım. (Bu arada, tüm bunlar sırtıma bir sandalye bağlayarak.)

Meg ölümcül kuşunu imparatorun kutusuna doğrulttu ve yoluna çıkan her şeyi kesip attı. Planını anladım: Commodus'u öldür. Elimden geldiğince arkasından sendeledim ama gümbürdeyen country müziğinden, kalabalığın alaylarından ve pistte hız kazanan Formula 1 motorlarının uğultusundan başım zonkluyordu.

Bir sürü kurt başlı savaşçı bana doğru atıldı - çok fazla sayıda, yayınım için çok yakın mesafede. Bandolier'imi tıbbi şırıngaları söktüm ve acı bakla suratlarına amonyak fışkırttım. Çığlık attılar, gözlerini tırmaladılar ve toza dönüşmeye başladılar. Herhangi bir Olimpos Dağı koruyucusunun size söyleyebileceği gibi, amonyak canavarlar ve diğer lekeler için mükemmel bir temizlik maddesidir.

Sahadaki tek sakin adaya doğru yol aldım: fil.

Kimseye saldırmakla ilgilenmiyor gibiydi. Büyüklüğü ve heybetli zincirli zırh savunması göz önüne alındığında, diğer savaşçıların hiçbiri ona yaklaşmaya hevesli görünmüyordu. Ya da belki de Colts kaskını görünce ev sahibi takımla uğraşmak istemediler.

Onda o kadar hüzünlü, o kadar umutsuz bir şey vardı ki, ona yakın bir ruh olarak çekildiğimi hissettim.

Savaş ukulelemi çıkardım ve fil dostu bir şarkıyı tıngırdattım: Primus'un “Southbound Pachyderm”i. Enstrümantal giriş unutulmaz ve hüzünlüydü; solo ukulele için mükemmeldi.

"Büyük fil," diye şarkı söyledim yaklaşırken. "Size binebilir miyim?"

Islak kahverengi gözleri bana baktı. Her neyse, Apollon der gibi homurdandı. Bana bu aptal miğferi giydirdiler. Artık umurumda bile değil.

www.pdfokur.net

Üç başlı bir gladyatör şarkımı kabaca böldü. Savaş ukulelemle suratına vurdum. Sonra filin ön ayağını kullanarak sırtına tırmandım. Fırtına tanrısı Indra beni vindaloo aramak için bir gece yolculuğuna çıkardığından beri bu tekniği uygulamamıştım, ama sanırım bir file binmek asla unutamayacağınız becerilerden biridir.

Meg'i yirmi yard çizgisinde gördüm, devekuşunu imparatora doğru sürerken arkasında inleyen gladyatörler ve canavar külü yığınları bıraktı.

Commodus sevinçle alkışladı. "Aferin Meg! Seninle dövüşmeyi çok isterdim ama BU DÜŞÜNCEYİ BEKLE!”

Müzik aniden kapandı. Gladyatörler savaşın ortasında durdu. Yarış arabaları rölantide yavaşladı. Meg'in devekuşu bile durdu ve sanki neden birdenbire bu kadar sessizleştiğini merak ediyormuş gibi etrafına bakındı.

Hoparlörlerin üzerinden dramatik bir davul sesi geldi.

"Meg McCaffrey!" Commodus en iyi yarışma programı spikeri sesiyle gürledi. "Size özel bir sürprizimiz var - New York'tan, tanıdığınız biri! Alevlere boğulmadan önce onu kurtarabilir misin?”

Spot ışık huzmeleri havada, bitiş bölgesinin yukarısındaki bir noktada, kale direklerinin tepesiyle aynı hizada kesişti. O eski vindaloo sonrası his, bağırsaklarımı yakarak bana geri döndü. Şimdi Meg'in daha önce ne hissettiğini anlıyordum - onu stadyuma çeken o belirsiz şey. Uzun bir zincirle kirişlere asılmış, bir ip kozasında hırıldayarak ve kıvrılarak, imparatorun özel sürpriziydi: Meg'in güvenilir yardımcısı, karpos Peach.

şapkamı atıyorum

mükemmel fil

En iyi arkadaş olalım, tamam mı?

www.pdfoku.net

OK İŞLEME YAPTIM ve zincire ateş ettim.

Çoğu durumda, ilk içgüdüm ateş etmekti. Genellikle bu işe yaradı. (Hermes'in banyoma kapıyı çalmadan girdiği zamanı saymazsan. Ve evet, tuvaletteyken yayını her zaman elimin altında tutarım. Neden yapmayayım?)

Bu sefer atışım kötü planlanmıştı. Peach o kadar çok çırpındı ve sallandı ki, okum zincirini geçti ve tribünlere rastgele bir blemmyae düşürdü.

"Durmak!" Meg bana bağırdı. “Paches'e çarpabilirsin!”

İmparator güldü. "Evet, yanarak ölmek üzereyken bu çok yazık olur!"

Commodus kutusundan yarış pistine atladı. Meg kılıcını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı, ancak tribünlerdeki paralı askerler tüfeklerini doğrulttu. Elli metre uzakta olsam da - keskin nişancılar nişan almaya layıktı... Yani, bana. Göğsümde bir sürü kırmızı hedef noktası yüzüyordu.

"Şimdi, şimdi Meg," diye azarladı imparator beni işaret ederek. "Benim oyunum, benim kurallarım. Tabii kostümlü provada iki arkadaşını kaybetmek istemiyorsan.”

Meg bir kılıcı, sonra diğerini kaldırdı ve onları seçenekler gibi tarttı. Yüz ifadesini net olarak göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama acısını hissedebiliyordum. Kaç kez böyle bir ikilemde kaldım? Truva atlarını mı yoksa Yunanlıları mı yok edeceğim? Ablamın Avcılarıyla flört edip tokatlanma riskini mi alıyorum yoksa Britomartis'le flört edip havaya uçma riskini mi alıyorum? Bunlar bizi tanımlayan seçim türleridir.

Meg tereddüt ederken, togazlı bir pit ekibi başka bir Formula 1 aracını piste çıkardı - kaputunda altın 1 numaralı parlak mor bir makine. Çatıdan çıkan, yaklaşık yirmi fit uzunluğunda, üstünde bir bez parçası olan tel bir mızraktı.

www.pdfoku.net

İlk düşüncem: Commodus'un neden bu kadar büyük bir antene ihtiyacı vardı? Sonra tekrar sarkan karposa baktım. Spot ışıklarında Peaches yağlanmış gibi parlıyordu. Genellikle çıplak olan ayakları, bir kibrit kutusunun çarpıcı yüzeyi gibi, kaba zımpara kağıdıyla kaplıydı.

Bağırsaklarım büküldü. Yarış arabasının anteni anten değildi. Peaches'in ayaklarını tutuşturmak için tam doğru yükseklikte ayarlanmış dev bir maçtı.

"Arabaya bindiğimde," dedi Commodus, "paralı askerlerim müdahale etmeyecek. Meg, beni istediğin şekilde durdurmayı deneyebilirsin! Planım, bir devreyi tamamlamak, arkadaşını ateşe vermek, sonra geri dönüp arabamla sana ve Apollon'a çarpmak. Sanırım buna zafer turu diyorlar!”

Kalabalık onaylayarak kükredi. Commodus arabasına atladı. Pit ekibi dağıldı ve mor yarışçı bir duman bulutu içinde sıyrıldı.

Kanım soğuk sıkım zeytinyağına dönüşerek kalbime ağır ağır pompaladı. O yarış arabasının pistte dolaşması ne kadar sürer? En fazla saniye. Commodus'un ön camının ok geçirmez olduğundan şüpheleniyordum. Bana bu kadar kolay bir çözüm bırakmazdı. Düzgün bir ukulele riffi için zamanım bile olmadı.

Bu sırada Meg, devekuşuna sallanan karposun altında rehberlik etti. Kuşun sırtında durdu (kolay bir iş değildi) ve olabildiğince yükseğe uzandı, ama Peach onun çok üzerindeydi.

“Bir meyveye dönüş!” Meg ona bağırdı. "Yok olmak!"

" Peaches!" Peach ağladı, bu muhtemelen şu anlama geliyordu: Yapabilseydim yapmaz mıydım? İplerin bir şekilde onun şekil değiştirmesini sihirli bir şekilde kısıtladığını ve onu şu anki formuyla sınırladığını tahmin ettim, tıpkı Zeus'un benim müthiş tanrısallığımı Lester Papadopoulos'un sefil bedenine bağlamış olması gibi. İlk defa bezli iblis bebekle bir akrabalık hissettim.

www.pdfokur.net

Commodus artık yolun yarısındaydı. Daha hızlı gidebilirdi ama yoldan çıkıp kameralara el sallamakta ısrar etti. Diğer yarış arabaları onun geçmesine izin vermek için kenara çektiler, bu da yarış kavramını anlayıp anlamadıklarını merak etmemi sağladı.

Meg devekuşunun sırtından atladı. Kale direğinin kirişini yakaladı ve tırmanmaya başladı, ama karposa yardım edecek zamanı olmayacağını biliyordum.

Mor araba uzak uç bölgeyi yuvarladı. Commodus hemen hızlanırsa, her şey biterdi. Keşke yolunu büyük ve ağır bir şeyle kapatabilseydim.

Ah, bekle, diye düşündü dahi beynim, bir filin üzerinde oturuyorum.

Dev Colts miğferinin tabanına LIVIA adı kazınmıştı. Bunun filin olduğunu varsaydım.

öne eğildim. "Livia, dostum, bir imparatoru ezmek ister misin?"

Trompet yaptı - ilk gerçek coşku gösterisi. Fillerin zeki olduğunu biliyordum ama yardım etme isteği beni şaşırttı. Commodus'un ona çok kötü davrandığını hissettim. Şimdi onu öldürmek istiyordu. Bu en azından ortak noktamızdı.

Livia diğer hayvanları omuzlayarak piste doğru hücuma geçti ve gladyatörleri yolumuzdan çekmek için gövdesini süpürdü.

“İyi fil!” Ben ağladım. “Mükemmel fil!”

Hafıza Tahtı sırtımda tehlikeli bir şekilde sekti. Bütün oklarımı (konuşan aptal hariç) muharebe devekuşlarını, ateş püskürten atları, Kiklopları ve cynocephali'yi vurmak için harcadım. Sonra dövüş ukulelemi kaptım ve CHARGE için borazan çaldım!

Livia orta şeritte hızla ilerleyerek mor yarış arabasına yöneldi. Commodus bize doğru döndü, sırıtan yüzü stadyumun etrafındaki tüm video monitörlerine yansıdı. Kafa kafaya çarpışma ihtimalinden memnun görünüyordu.

www.pdfoku.net

Ben, pek değil. Commodus'u öldürmek zordu. Filim ve ben değildik ve Livia'nın zincir postasının ona ne kadar koruma sağlayacağından emin değildim. Commodus'u yoldan çıkarmaya zorlayabileceğimizi umuyordum ama bir tavuk oyununda asla geri adım atamayacağını bilmeliydim. Miğfersiz, saçları çılgınca etrafında dalgalanıyor ve altın defnelerini yanıyormuş gibi gösteriyordu.

Kask olmadan…

Bandolier'imden bir neşter çıkardım. Öne eğilerek, Livia'nın futbol kaskındaki çene kayışını gördüm. Kolayca koptu. Ucuz plastik ürünler için tanrılara şükürler olsun!

"Livia" dedim. "At onu!"

Mükemmel fil anladı.

Hâlâ tam hızda koşarken, gövdesini yüz koruyucusunun etrafına kıvırdı ve şapkasını deviren bir beyefendi gibi miğferi fırlattı...

Commodus döndü. Dev beyaz kask ön camından sekti ama asıl hasar verilmişti. Mor Olan, sahaya inanılmaz derecede dik bir açıyla atladı, yana doğru eğildi ve üç kez döndü, bir deve kuşu sürüsü ve birkaç şanssız gladyatörün üzerinde bovling yaptı.

"OHHHHHHH!" Kalabalık ayağa kalktı. Müzik durdu. Kalan gladyatörler, devrilmiş imparatorluk yarış arabasına bakarak alanın kenarına doğru geri çekildiler.

Kasadan duman çıktı. Tekerlekler dönerek diş talaşlarını savurdu.

Kalabalığın sessizliğinin umut verici bir duraklama olduğuna inanmak istedim. Belki de benim gibi onların da en büyük dileği Commodus'un enkazdan çıkmaması, kırk iki yarda çizgisinde suni çimde emperyal bir lekeye indirgenmesiydi.

www.pdfoku.net

Ne yazık ki, enkazdan dumanı tüten bir figür süründü. Commodus'un sakalı yandı. Yüzü ve elleri kurumdan siyahtı. Ayağa kalktı, gülümsemesi solmadı ve az önce biraz kestirmiş gibi gerindi.

"Güzel, Apollon!" Yıkılmış yarış arabasının şasisini tuttu ve başının üzerine kaldırdı. "Ama beni öldürmek için bundan fazlası gerekecek!"

Arabayı kenara fırlattı ve talihsiz bir Cyclops'u dümdüz etti.

Seyirci tezahürat yaptı ve ayaklandı.

İmparator, “ALANI TEMİZLE!” diye seslendi.

Hemen düzinelerce hayvan bakıcısı, sağlık görevlisi ve top toplayıcı çimlere koştu. Hayatta kalan gladyatörler, sanki hiçbir dövüşün Commodus'un az önce yaptığıyla rekabet edemeyeceğini anlıyormuş gibi suratlarını astılar.

İmparator uşaklarına etrafı gezdirirken, uç bölgeye doğru baktım. Meg bir şekilde kale direğinin tepesine kadar tırmanmıştı. Peaches'e doğru sıçradı ve bacaklarını yakaladı, karposun büyük bir çığlık ve küfür etmesine neden oldu. Bir an için zincirden birlikte sallandılar. Sonra Meg arkadaşının vücuduna tırmandı, kılıcını çağırdı ve zinciri kesti. Yirmi fit düştüler ve bir yığın halinde piste indiler. Neyse ki Peaches, Meg için bir yastık görevi gördü. Şeftali meyvesinin yumuşak, yumuşacık doğası göz önüne alındığında, Meg'in iyi olacağını düşündüm.

"İyi!" Commodus bana doğru yürüdü. Sağ ayak bileğinde hafifçe topalladı, ama bu ona ciddi bir acı verdiyse, hiçbir işaret vermedi. "İyi bir provaydı! Yarın, daha fazla ölüm - elbette sizinki de dahil. Savaş aşamasını ayarlayacağız. Belki birkaç yarış arabası ve basketbol topu daha ekleyebilirsin? Ve Livia, seni yaramaz yaşlı fil!" Parmağını kalın derili bineğime doğru salladı. “Aradığım enerji türü buydu! Önceki maçlarımızda bu kadar hevesli davransaydın Claudius'u öldürmek zorunda kalmazdım."

www.pdfoku.net

Livia ayağını yere bastı ve mırıldandı. Onu sakinleştirmeye çalışarak başının yan tarafını okşadım ama yoğun ıstırabını hissedebiliyordum.

"Claudius senin arkadaşındı," diye tahmin ettim. "Commodus onu öldürdü."

İmparator omuz silkti. “Onu uyardım: oyunlarımı oyna yoksa. Ama filler çok inatçı! İri ve güçlüler ve istediklerini elde etmeye alışkınlar - daha çok tanrılar gibi. Yine de" -bana göz kırptı- "küçük bir cezanın başarabilmesi inanılmaz."

Livia ayaklarını yere vurdu. Hücum etmek istediğini biliyordum ama Commodus'un bir yarış arabasını fırlattığını gördükten sonra Livia'ya zarar vermekte pek zorlanmayacağından şüphelendim.

Onu yakalayacağız, diye mırıldandım ona. "Sadece bekle."

"Evet, yarına kadar!" Commodus kabul etti. "En kötüsünü yapmak için bir şansın daha olacak. Ama şimdilik - ah, gardiyanlarım size hücrenize kadar eşlik edecekler!"

Bir Germani filosu, Lityerses'in liderliğinde sahaya fırladı.

Cornhusker'ın yüzünün karşısında, şüpheli bir şekilde devekuşu ayak izine benzeyen çirkin ve yeni bir çürük vardı. Bu beni memnun etti. Ayrıca kollarındaki birkaç yeni kesikten kanaması vardı ve pantolon paçaları şeritler halinde kesilmişti. Yırtıklar küçük av ok uçlarından çıkan sıyrıklara benziyordu, sanki Avcılar hedefleriyle oynuyor, onun pantolonunu yok etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu beni daha da memnun etti. Lityerses'in koleksiyonuna yeni bir ok yarası ekleyebilseydim -tercihen göğüs kemiğinin tam ortasında bir ok- ama okluğum Dodona'nın Oku dışında boştu. Kötü Shakespeare diyaloğu eklemeden bir gün için yeterince drama yaşadım.

Lityers beceriksizce eğildi. "Lordum."

Commodus ve ben bir ağızdan konuştuk. "Evet?"

www.pdfoku.net

Zincir zırhlı filimin üzerinde otururken çok daha asil göründüğümü sanıyordum ama Lityerses sadece bana alayla baktı.

"Lordum Commodus," diye açıkladı, "işgalciler ana kapılardan geri püskürtüldüler."

"Zamanı geldi," diye mırıldandı imparator.

"Onlar Artemis Avcılarıydı, efendim."

"Anlıyorum." Commodus özellikle endişeli görünmüyordu. "Hepsini öldürdün mü?"

"Biz..." Lit yutkundu. "Hayır, lordum. Bize birden fazla pozisyondan nişan aldılar ve geri çekildiler ve bizi bir dizi tuzağa sürüklediler. Sadece on adam kaybettik ama..."

"On kaybettin." Commodus iş lekeli tırnaklarını inceledi. "Peki bu Avcılardan kaç tanesini öldürdün?"

Kenardan uzaklaştı. Boyun damarları atıyordu. "Ben - emin değilim. Ceset bulamadık."

"Yani herhangi bir öldürmeyi onaylayamazsınız." Commodus bana baktı. "Ne tavsiye edersin, Apollo? Düşünmek için zaman ayırmalı mıyım? Sonuçlarını düşünmeli miyim? Belki de kaymakam Lityerses'e endişelenmemesini söylemeli miyim? O iyi olacak? HER ZAMAN BÜYÜKLERİME SAHİP OLACAK MI?"

Bu son satırı haykırdı, sesi stadyumda yankılandı. Tribünlerdeki vahşi centaurlar bile sustu.

"Hayır," diye karar verdi Commodus, sesi bir kez daha sakindi. "Alarik, neredesin?"

Almanlardan biri öne çıktı. "Efendim?"

www.pdfoku.net

Apollo ve Meg McCaffrey'i gözaltına alın. Gece için güzel hücreler aldıklarını görün. Mnemosyne Tahtını depoya geri koyun. Fili ve karposu öldür. Başka? Oh evet." Commodus yarış takımının çizmesinden bir av bıçağı çıkardı. "Boğazını keserken Lityerses'in kollarını benim için tut. Yeni bir valinin zamanı geldi."

Alaric bu emirleri yerine getiremeden stadyumun çatısı patladı.

Bana bir çatı yok et

Bana vinçli fahişeler getir

Biz buradan çok uzaktayız

EVET, PATLADIĞINI DİYORUM. Daha doğrusu, bronz bir ejderha onlara çarptığında çatılar yapma eğiliminde olduğundan, çatı içe doğru buruştu. Kirişler bükülmüş. Perçinler fırladı. Oluklu metal levhalar gıcırdadı ve çarpışan uçak gemilerine benzer bir sesle katlandı.

Festus boşluktan düştü, inişini yavaşlatmak için kanatlarını açtı. Bavul formundaki zamanından daha kötü görünmüyordu, ancak tribünlerde seyircilere üfleme şekline bakılırsa, biraz huysuz olduğunu tahmin ettim.

Vahşi centaurlar, ölümlü paralı askerleri ve Germanileri çiğneyerek damgalandı. Blemmyae kibarca alkışladı, belki de ejderhanın gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek, bir alev dalgası onları toza çevirene kadar. Festus kendi ateşli zafer turunu pistte uçtu, çatıdan bir düzine gümüşi ip çözülüp Artemis Avcılarını bir örümcek yığını gibi arenaya indirirken yarış arabalarını ateşe verdi.

(Athena'nın düşündüğünün aksine, örümcekleri her zaman büyüleyici yaratıklar bulmuşumdur. Bana sorarsanız, o sadece onların güzel yüzlerini kıskanıyor. BOOM!)

www.pdfokur.net

Kızkardeşleri kendilerini sahaya indirirken, daha fazla Avcı, yayları çekilmiş çatı hattında kaldı ve bastıran ateşi bıraktı. Rappeller çimlere çarpar vurmaz yaylar, kılıçlar ve bıçaklar çekip savaşa atıldılar.

Alaric, imparatorun Germani'lerinin çoğuyla birlikte onları karşılamak için görevlendirildi.

Kale direğinde Meg McCaffrey, Peaches'i iplerinden kurtarmak için çılgınca çalıştı. Yanına iki Avcı düştü. Bir sürü işaretle, aceleyle bir konuşma yaptılar, şuna benzer bir şey vardı: Merhaba, biz senin arkadaşınız. Öleceksin. Bizimle gel.

Açıkça tedirgin olan Meg, tarlada benim yönüme baktı.

"GİT!" diye bağırdım.

Meg, Avcıların onu ve Peach 'yi yakalamasına izin verdi. Sonra Avcılar kemerlerinin kenarlarına bir çeşit mekanizmayı tokatladılar ve yerçekimi yasaları sadece tavsiyeymiş gibi iplerini geri çektiler.

Motorlu vinçler, diye düşündüm, çok güzel bir aksesuar. Bunu yaşarsam, Artemis Avcılarına VİNÇLİ VİNÇLER yazan tişörtler yapmalarını önereceğim. Eminim bu fikri seveceklerdir.

En yakın Avcı grubu bana doğru hücum etti ve savaşta Germanilerle karşılaştı. Avcılardan biri dalgalı siyah saçları ve göz kamaştırıcı mavi gözleri ile tanıdık görünüyordu. Artemis'in takipçilerinin her zamanki gri kamuflajı yerine kot pantolon ve çengelli iğnelerle bir arada tutulan ve Ramones ve Dead Kennedys için yamaları olan siyah bir deri ceket giymişti. Alnında gümüş bir taç parlıyordu. Bir kolunda, Medusa'nın ürkütücü çehresiyle basılmış bir kalkan salladı - orijinali değil, çünkü bu beni taşa çevirirdi, ama Germani'yi bile korkutup geri çekecek kadar iyi bir kopya.

Kızın adı aklıma geldi: Thalia Grace. Avcıların lideri Artemis'in teğmeni şahsen beni kurtarmaya gelmişti.

"Apollo'yu kurtarın!" diye bağırdı.

www.pdfoku.net

Moralim yükseldi.

Evet teşekkür ederim! bağırmak istedim. SONUNDA birisinin öncelikleri doğru çıktı!

Bir an için dünya tekrar eski düzenine dönmüş gibi hissettim.

Commodus bıkkınlıkla içini çekti. “Bunu oyunlarım için planlamadım.” Etrafına bakındı, görünüşe göre sadece iki muhafızı olduğunu ve komuta edecek Lityers'lerin kaldığını fark etti. Geri kalanlar zaten savaştaydı. “Literler, çık oradan!” diye bağırdı. "Ben üstümü değiştirirken onları yavaşlat. Yarış kıyafeti içinde dövüşemem. Bu gülünç!"

Lit'in gözü seğirdi. “Efendim… beni görevden almak üzereydiniz. Beni öldürerek mi?"

"Ah, doğru. O zaman git kendini feda et! O aptal babandan daha faydalı olduğunu kanıtla! Dürüst olmak gerekirse, Midas altın dokunuşa sahipti ve yine de hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Daha iyi değilsin!”

Lityerses'in devekuşu yarasının etrafındaki deri, sanki kuş hâlâ yüzünde duruyormuş gibi kızardı. "Efendim, saygılarımla-"

Commodus'un eli bir çıngıraklı yılan gibi fırlayarak kılıç ustasının boğazını kavradı.

"Saygı duymak?" imparator tısladı. "Bana saygıdan mı bahsediyorsun?"

Oklar, imparatorun kalan muhafızlarına doğru yelken açtı. Her iki Germani de yeni gümüş tüylü burun piercingleriyle düştü.

Üçüncü bir füze Commodus'a doğru fırladı. İmparator, Lityerses'i yoluna çekti ve ok ucu Lit'in uyluğunun önünden fırladı.

www.pdfoku.net

Kılıç ustası çığlık attı.

Commodus onu tiksintiyle yere bıraktı. "Seni kendim öldürmek zorunda mıyım? Yok canım?" Bıçağını kaldırdı.

İçimdeki bir şey, şüphesiz bir karakter kusuru, yaralı Cornhusker'a acımama neden oldu.

"Livia" dedim.

Fil anladı. Commodus'un kafasına hortumla vurdu ve onu çimlere dümdüz vurdu. Lityerses kılıcının kabzasını aradı. Onu bulunca, ucu imparatorun açıkta kalan boynuna sapladı.

Commodus elini yaranın üzerine bastırarak uludu. Kan miktarına bakılırsa, kesiğin ne yazık ki şah damarını kaçırdığını anladım.

Commodus'un gözleri parladı. "Ah, Lityerses, seni hain. Bunun için seni yavaşça öldüreceğim!”

Ama olması gerektiği gibi değildi.

En yakın Germani, imparatorlarının yerde kan kaybettiğini görünce yardımına koştu. Barbarlar Commodus'un etrafında saflarını kapatarak bir kalkan duvarı oluştururken, kıllı sırıklı silahları bize doğrultulurken Livia Lityers'leri yakaladı ve bizi geri çekti. Germani karşı saldırıya hazır görünüyordu, ama onlar yapamadan, iki grubumuzun arasına bir alev hattı yağdı. Ejderha Festus, Livia'nın yanına indi. Germani aceleyle geri çekilirken Commodus "İndir beni! O insanları öldürmem gerek!”

Festus'un tepesinde, Leo beni bir savaş pilotu gibi selamladı. "N'aber, Lesteropoulos? Jo acil durum sinyalini aldı. Bizi hemen geri gönderdi.”

Thalia Grace, Avcılarından ikisiyle birlikte koştu. "Tahliye etmemiz gerekiyor. Birkaç dakika içinde istilaya uğrayacağız." Festus'un ateşli zafer turundan kurtulanların saflar oluşturmaya başladığı son bölgeyi

www.pdfoku.net

işaret etti: İmparatorluk Hanedanından yüzlerce çeşitli centaur, cynocephali ve yarı tanrı.

Kenara baktım. En alt sıradaki koltuklara giden yol, muhtemelen bir fil için yeterince geniş olan bir rampaydı. "Livia'yı geride bırakmayacağım. Lityers'i al. Ve Hafıza Tahtını al." Hafifliği için tekrar şükrederek sandalyeyi kaldırdım ve Leo'ya fırlattım. "O tahtın Georgie'ye geri dönmesi gerekiyor. Livia'yı ölümlü çıkışlardan birinden çıkaracağım."

Fil, Lityerses'i çimlere attı. Cornhusker inledi ve ellerini bacağındaki oklara bastırdı.

Leo kaşlarını çattı. "Ah, Apollon-"

"Bu asil fili işkenceye maruz bırakmayacağım!" Israr etmiyorum.

"Hayır, anladım." Leo, Lit'i işaret etti. "Ama neden bu aptalı alalım ki? Omaha'da beni öldürmeye çalıştı. Hayvanat bahçesinde Calypso'yu tehdit etti. Festus'un onu ezmesine izin veremez miyim?"

"Numara!" Neden bu kadar güçlü hissettiğimden emin değildim. Commodus'un bu kılıç ustasına ihanet etmesi beni Nero'nun Meg'i manipüle etmesi kadar ya da… evet, Zeus'un beni üçüncü kez ölümlü dünyada terk etmesi kadar kızdırdı. "İyileşmeye ihtiyacı var. Kendisi gibi davranır, değil mi, Lit?"

Lityerses acıyla yüzünü buruşturdu, yırtık pırtık kot pantolonundan kanlar sırılsıklam oldu ama hafifçe başını salladı.

Leo içini çekti. "Her neyse adamım. Festus, bu kanayan salağı da yanımıza alıyoruz, tamam mı? Ama yolda kibirlenirse, onu bir gökdelenin kenarına atmaktan çekinmeyin."

Festus onaylarcasına gıcırdadı.

"Apollo ile gideceğim." Thalia Grace, bir zamanlar güzel Avcı hakkında kurduğum bir hayali gerçekleştiren filin üzerine arkamdan

www.pdfokur.net

tırmandı, gerçi bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yoldaşlarından birine başını salladı. "Iphigenia, Avcıların geri kalanını buradan çıkar. Gitmek!"

Leo sırıttı ve Hafıza Tahtını sırtına astı. "Evde görüşürüz. Ve biraz salsa almayı unutma!”

Festus metalik kanatlarını çırptı. Ejderha, Lityerses'i yakaladı ve kendini gökyüzüne doğru fırlattı. Avcılar vinçlerini çalıştırdı. Öfkeli seyircilerin ilk dalgası sahaya geldiğinde, mızrakları ve vuvuzelaları takırtılarla yere geri fırlatarak yükseldiler.

Avcılar gidince kalabalık dikkatlerini bize çevirdi.

"Livia" dedim. "Ne kadar hızlı koşabilirsin?"

www.pdfoku.net

Cevap: Silahlı bir kalabalıktan kaçacak kadar hızlı, özellikle de sırtında Thalia Grace, çok yaklaşan herkese oklar atıyor ve korku kalkanını sallıyor.

Livia, stadyumun koridorlarını ve rampalarını biliyor gibiydi. Büyük kalabalıklar için tasarlanmışlardı, bu da onları filler için eşit derecede uygun hale getiriyordu. Hediyelik eşya büfelerinin etrafında birkaç tur attık, bir servis tünelinden geçtik ve sonunda Güney Missouri Caddesi'ndeki bir yükleme iskelesine çıktık.

Güneş ışığının ne kadar harika hissettirdiğini unutmuştum! Geç kış gününde temiz hava! Evet, güneş arabasını sürmek kadar canlandırıcı değildi ama Commode Palace'ın yılanlarla dolu lağımlarından çok daha iyi bir görüntüydü.

Livia, Missouri Caddesi'nde hantal adımlarla ilerliyordu. Gördüğü ilk çıkmaz sokağa girdi, ardından ayağını yere bastı ve sallandı. Mesajını anladığımdan oldukça emindim: Bu aptal zincir postayı çıkar.

Yayını omuzlayan Thalia için tercüme ettim. "Onu suçlamıyorum. Zavallı fil. Kadın savaşçılar hafif seyahat etmeli.”

Livia teşekkür eder gibi sandığını kaldırdı.

Sonraki on dakikayı filin zırhını sökerek geçirdik.

İşimiz bittiğinde, Livia, Thalia'ya ve bana hortumuyla grup sarılışı verdi.

Adrenalin patlamam azalıyordu ve beni sönük bir iç tüp gibi hissettiriyordu. Sırtımı tuğla duvara dayayarak yere çöktüm ve nemli kıyafetlerimin içinde titredim.

Thalia kemerinden bir kantin çıkardı. Uygun olduğu gibi önce bana ikram etmek yerine, tuttuğu eline biraz sıvı döktü ve Livia'nın içmesine izin verdi. Fil, büyük bir hayvan için fazla bir şey olmayan beş avuç dolusu su döktü, ama gözlerini kırpıştırdı ve memnun bir şekilde homurdandı. Thalia bir yudum aldı ve kantini bana verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. İçtim ve görüşüm hemen temizlendi. Altı saat uyumuş ve güzel bir sıcak yemek yemiş gibi hissettim.

Hırpalanmış kantine hayretle baktım. "Bu ne? nektar değil…"

"Hayır," diye onayladı Thalia. "Ay suyu."

Bin yıldır Artemis Avcıları ile uğraşıyordum ama ay suyunu hiç duymamıştım. Josephine'in 1920'lerde kaçakçılıkla ilgili hikayesini hatırladım. "Ay ışığını mı kastediyorsun? İçkide olduğu gibi mi?"

Thalia güldü. "Numara. Alkollü değil, ama sihir. Leydi Artemis sana bundan hiç bahsetmedi, değil mi? Avcılar için bir enerji içeceği gibi. Erkekler nadiren tat alırlar."

Avucuma biraz döktüm. Madde normal suya benziyordu, belki daha fazla gümüş olsa da, sanki az miktarda sıvı cıva ile karıştırılmış gibi.

www.pdfoku.net

Bir yudum daha almayı düşündüm, sonra beynimi sıvılaşma noktasına kadar titretebileceğine karar verdim. Kantini geri geçtim. "Sen... Kız kardeşimle konuştun mu?"

Thalia'nın ifadesi ciddileşti. "Bir rüyada, birkaç hafta önce. Leydi Artemis, Zeus'un sizi görmesini yasakladığını söyledi. Sana yardım etmemiz için bize emir bile vermemesi gerekiyor."

Ben de bundan şüphelenmiştim ama korkularımın onaylanması ay suyu olmasaydı beni umutsuzluğa kaptırırdı. Enerji patlaması, gevşek kumun üzerinde kayan tekerlekler gibi, daha derin duyguların üzerinde mırıldanmamı sağladı.

"Bana yardım etmene gerek yok," dedim. "Ve yine de buradasın. Neden?"

Thalia bana Britomartis'i gururlandıracak nazlı bir gülümseme gönderdi. “Biz sadece bölgedeydik. Kimse bize yardım etmemizi emretmedi. Aylardır belirli bir canavarı arıyoruz ve..." Tereddüt etti. "Pekala, bu başka bir hikaye. Mesele şu ki, geçiyorduk. Tehlikedeki herhangi bir yarı tanrıya yardım ettiğimiz gibi sana da yardım ettik.”

Britomartis'in Avcıları bulup onları buraya gelmeye teşvik ettiğinden bahsetmedi. Onun küçük, hiç olmamış gibi davranalım oyununu oynamaya karar verdim.

"Başka bir neden tahmin edebilir miyim?" Diye sordum. "Sanırım benden hoşlandığın için bana yardım etmeye karar verdin."

Thalia'nın ağzının kenarı seğirdi. "Sana bunu ne söyletiyor?"

"Ah, gel artık. İlk tanıştığımızda, seksi olduğumu söylemiştin. Bu yorumu duymadım sanmayın.”

Yüzünün kızardığını görmek beni mutlu etti.

www.pdfoku.net

"O zamanlar daha gençtim," dedi. “Ben farklı bir insandım. Birkaç yılımı çam ağacı olarak geçirmiştim. Vizyonum ve akıl yürütmem, özsuyu hasarından bozuldu. ”

"Ah," diye şikayet ettim. "Bu acımasız."

Thalia koluma yumruk attı. “Ara sıra bir doz alçakgönüllülüğe ihtiyacınız var. Artemis bunu her zaman söyler.”

"Kız kardeşim sinsi, aldatıcı-"

"İzle," diye uyardı Thalia. "Ben onun teğmeniyim."

Kollarımı huysuz bir şekilde çaprazladım, Meg. "Artemis bana ay suyundan hiç bahsetmedi. Bana Waystation'dan hiç bahsetmedi. Daha kaç tane sır sakladığını merak ediyorum.”

"Belki birkaç." Thalia'nın ses tonu dikkatli bir şekilde kayıtsızdı. “Ama bu hafta Avcı olmayanların çoğundan daha fazlasını gördünüz. Kendini şanslı hissetmelisin."

Lester Papadopoulos olarak düştüğüm ilk New York sokaklarını düşünerek ara sokağa baktım. O zamandan beri çok şey değişti, ama ben bir tanrı olmaya daha yakın değildim. Aslında, bir tanrı olmanın hatırası her zamankinden daha uzak görünüyordu. "Evet," diye homurdandım. "Çok şanslı."

"Haydi." Thalia bana yardım etti. "Commodus bir misilleme başlatmadan önce çok beklemeyecek. Fil arkadaşımızı Waystation'a geri götürelim."

Kokulu duman geğirme

Hangi gen havuzundan geldiniz?

Beklemek. Ne? (Çığlık ekleyin)

www.pdfoku.net

OLDUĞU GİBİ, Waystation'a bir fil sokmak hayal ettiğim kadar zor değildi.

Livia'yı bir merdiven boşluğuna sıkıştırmaya çalışmak ya da onu çatıdaki kapaktan griffin yuvalarına düşürmek için bir helikopter kiralamak gibi hayaller görmüştüm. Ama binanın yanına varır varmaz, tuğlalar gümbürdeyip yeniden düzenlenerek geniş bir kemer ve aşağı doğru hafif bir rampa oluşturdu.

Livia tereddüt etmeden içeri girdi. Koridorun dibinde, yüksek tavanlı, bol saman yığını, güneş ışığını almak için latalı pencereler, odanın ortasından geçen bir dere ve Hephaestus'a dönen büyük ekran televizyonu olan mükemmel bir fil ahırı bulduk. Afrika Veld'in Gerçek Fillerini gösteren TV'nin Fil Kanalı. (Hephaestus-TV'nin böyle bir kanalı olduğunu bilmiyordum. Abone olmadığım premium pakete dahil edilmiş olmalı.) Hepsinden iyisi, görünürde bir gladyatör veya bir fil zırhı yoktu.

Livia onaylarcasına homurdandı.

"Beğenmene sevindim dostum." Thalia'nın ardından attan indim. "Şimdi biz ev sahiplerimizi bulmaya giderken keyfinize bakın."

Livia dereye girdi ve yan tarafına yuvarlanarak kendine bir gövde duşu yaptı. O kadar memnun görünüyordu ki, ona katılmaya karar verdim, ama ilgilenmem gereken daha az hoş meselelerim vardı.

"Haydi," dedi Thalia. "Yolu biliyorum."

Nasıl olduğunu görmedim. Yol İstasyonu o kadar çok değişti ve değişti ki, kimsenin kendi yolunu öğrenmesi mümkün olmamalıydı. Ama sözüne sadık kalarak, Thalia beni daha önce hiç görmediğim bir spor salonundan birkaç kat merdiven çıkarak bir kalabalığın toplandığı ana salona götürdü.

Josephine ve Emmie, Georgina'nın titreyerek, ağlayarak ve kıkırdayarak yattığı kanepenin yanına diz çöktüler. Emmie küçük kıza biraz su içirmeye çalıştı. Jo, Georgie'nin yüzünü bir bezle sildi.

www.pdfoku.net

Yanlarında Mnemosyne'in Tahtı duruyordu, ama onu kullanmaya çalışıp çalışmadıklarını henüz anlayamadım. Kesinlikle, Georgie daha iyi görünmüyordu.

Josephine'in iş istasyonunda, Leo bir kaynak torcu kullanarak Festus'un göğüs boşluğunun içindeydi. Ejderha olabildiğince sıkı bir şekilde kıvrılmıştı ama yine de odanın üçte birini kaplıyordu. Göğüs kafesinin yan tarafı bir Mack kamyonunun kaportası gibi açıktı. Leo'nun bacakları dışarı çıktı, etrafındaki zemini kıvılcımlar saçıyor. Festus bu invaziv ameliyattan endişeli görünmüyordu. Boğazının derinliklerinde alçak, takırtılı bir mırıltı yaptı.

Calypso, dünkü hayvanat bahçesi gezisinden tamamen kurtulmuş görünüyordu. Kurtarılan mahkumlara yiyecek, içecek ve tıbbi malzeme getirerek odanın etrafında koştu. Serbest bıraktığımız insanlardan bazıları kendilerini evlerinde buldular, kilere yardım ettiler, dolapları o kadar tanıdık bir şekilde karıştırdılar ki, yakalanmadan önce uzun süredir Waystation'da kaldıklarından şüphelendim.

Bir deri bir kemik kalmış iki çocuk yemek masasına oturdular, taze ekmek parçalarını çiğnerken adımlarını hızlandırmaya çalıştılar. Gümüş saçlı kız Avcı Kowalski, diğer Artemis Avcıları ile birlikte mırıldanıp Lityerses'e şüpheli bakışlar atarken sıkı bir çember oluşturmuştu. Cornhusker köşede bir koltukta oturuyordu, yüzü duvara dönüktü, yaralı bacağı artık düzgün bir şekilde sargılıydı.

Sssssarah dracaena mutfağı keşfetmişti. Tezgahta durdu, bir sepet taze kümes yumurtası, her birini birbiri ardına yuttu.

Tall, Dark & Jimmy griffin tünekinde, Heloise ve Abelard ile arkadaş oluyordu. Griffinler onun gagalarının altını kaşımasına izin verdi - özellikle yuvalarında bir yumurtayı korudukları için büyük bir güven işareti (ve şüphesiz Sssssarah'ın onu görebileceğinden endişeleniyorlardı). Ne yazık ki, Jimmy kıyafetlerini giymişti. Şimdi karamel-kahverengi bir takım elbise ve yakası açık bir gömlek giymişti. Koca vücuduna uyacak bu kadar güzel bir kıyafeti nereden

www.pdfoku.net

bulduğunu bilmiyordum. Belki de Waystation, fillerin yaşam alanlarını sağladığı kadar kolayca giysi de sağlıyordu.

Serbest kalan mahkûmların geri kalanı, ekmek ve peynir kemirerek, vitray tavana hayranlıkla bakarak ve ara sıra yüksek seslere irkilerek, ortalıkta dolaşıyorlardı ki bu, Post-Commodus Stres Bozukluğu çekenler için tamamen normaldi. Başsız Agamethus yeni gelenler arasında yüzdü ve onlara Sihirli 8 Topunu sundu, sanırım onun saçmalama fikriydi.

Meg McCaffrey, farklı bir yeşil elbise ve kot pantolon giymişti, bu da her zamanki stop lambası renk düzenini tamamen bozmuştu. Bana doğru yürüdü, koluma yumruk attı, sonra sanki bir otobüs bekliyormuşuz gibi yanımda durdu.

"Neden bana vurdun?" Diye sordum.

"Merhaba demek."

"Ah...Meg, bu Thalia Grace."

Meg'in ona da merhaba diyeceğini merak ettim ama Meg uzanıp Thalia'nın elini sıktı. "Selam."

Thalia gülümsedi. "Bir zevk, Meg. İyi bir kılıç ustası olduğunu duydum."

Meg kirli gözlüklerinin arasından gözlerini kıstı. "Bunu nereden duydun?"

"Leydi Artemis sizi izliyordu. Gelecek vaat eden tüm genç kadın savaşçılara göz kulak oluyor."

Ah, hayır, dedim. "Sevgili kız kardeşime geri çekilmesini söyleyebilirsin. Meg benim yarı tanrı yoldaşım."

"Usta," diye düzeltti Meg.

www.pdfoku.net

"Aynı farklılık."

Thalia güldü. "Pekala, siz ikiniz izin verirseniz, onlar Lityers'leri öldürmeden önce gidip Avcılarıma bir baksam iyi olur." Teğmen uzaklaştı.

"Bundan bahsetmişken..." Meg Midas'ın yaralı oğlunu işaret etti. "Onu neden buraya getirdin?"

Cornhusker hareket etmemişti. Kalabalıktan uzağa, sanki kasıtlı olarak arkadan bir bıçak davet ediyormuş gibi duvara baktı. Odanın diğer ucundan bile umutsuzluk ve yenilgi dalgaları ondan yayılıyor gibiydi.

"Kendin söyledin," dedim Meg'e. "Yaşayan her şey büyümek için bir şansı hak eder."

"Hmh. Chia tohumları kötü imparatorlar için çalışmaz. Arkadaşlarını öldürmeye çalışmıyorlar."

Peaches'ın ortalıkta görünmediğini fark ettim. "Karponuz iyi mi?"

"O iyi. Bir süreliğine uzaklaştı…" Havaya belli belirsiz el salladı, Peach ruhlarının düşmanlarını yemedikleri veya Peach çığlıkları atmadıkları zaman gittikleri büyülü diyarı işaret etti! "Lit'e gerçekten güveniyor musun?"

Meg'in sesi sertti ama alt dudağı titriyordu. Sanki bir yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi çenesini kaldırdı - imparator ona ihanet ettiğinde Lityerses'in baktığı gibi, aynı tanrıça Demeter'in yüzyıllar önce Zeus'un tahtının önünde dururken, acı ve inançsızlıkla dolu sesiyle baktığı gibi: Hades'in kızım Persephone'yi kaçırmasına izin verecek misin?

Meg, Lityerses'e güvenip güvenemeyeceğimizi soruyordu. Ama asıl sorusu çok daha büyüktü: Birine güvenebilir miydi? Dünyada onu gerçekten geri alabilecek biri -aile, arkadaş ya da Lester- var mıydı?

www.pdfoku.net

"Sevgili Meg," dedim. “Lityerses hakkında emin olamam. Ama bence denemeliyiz. Sadece denemeyi bıraktığımızda başarısız oluruz.”

İşaret parmağında bir nasır inceledi. "Biri bizi öldürmeye çalıştıktan sonra bile mi?"

Omuz silktim. "Beni öldürmeye çalışan herkesten vazgeçseydim, Olimpiyat Konseyi'nde müttefikim kalmazdı."

Somurttu. "Aileler aptaldır."

"Bu konuda" dedim, "tamamen anlaşabiliriz."

Josephine bana baktı ve beni gördü. "O burada!"

Yanıma geldi, bileğimden tuttu ve beni koltuğa doğru çekti. “Bekliyoruz! Ne seni bu kadar uzun tuttu? Sandalyeyi kullanmalıyız!”

Bir tepkiyi ısırdım.

Tüm bu mahkumları serbest bıraktığın için teşekkürler, Apollon'u duymak güzel olabilirdi! Kızımızı geri getirdiğin için teşekkürler! En azından ana salonu birkaç APOLLO EN BÜYÜK pankartla süsleyebilirdi ya da bileğimdeki rahatsız edici demir kelepçeyi çıkarmayı teklif edebilirdi.

"Beni beklemek zorunda değildin," diye şikayet ettim.

Evet, yaptık, dedi Josephine. "Georgie'yi ne zaman tahta geçirmeye çalışsak, ortalıkta savruluyor ve senin adını haykırıyordu."

Georgie'nin başı bana doğru eğildi. "Apollon! Ölüm, ölüm, ölüm."

ürktüm. “Gerçekten bu bağlantıyı kurmayı bırakmasını dilerdim.”

Emmie ve Josephine onu nazikçe kaldırdı ve Mnemosyne Tahtına oturttu. Bu sefer Georgie direnmedi.

www.pdfoku.net

Meraklı Avcılar ve serbest bırakılmış mahkumlar etrafta toplandılar, ancak Meg'in odanın arka tarafında, Georgina'dan çok uzakta kaldığını fark ettim.

“Tezgahın üzerindeki not defteri!” Emmie mutfağı işaret etti. "Biri tutsun lütfen!"

Calypso onur yaptı. Küçük sarı bir defter ve bir kalemle aceleyle geri döndü.

Georgina sallandı. Birden bütün kasları erimiş gibiydi. Ailesi onu tutmasaydı, sandalyeden düşecekti.

Sonra dimdik oturdu. Nefesi kesildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, gözbebekleri çeyrek kadar genişti. Ağzından siyah dumanlar çıkıyordu. Kaynar çatı katranı ve çürük yumurta gibi kokuşmuş koku, havayı aç bir şekilde koklayan dracaena, Sssssarah dışında herkesi geri itti.

Georgina başını eğdi. Saçlarının dalgalı kahverengi tutamlarından duman, sanki bir otomatmış gibi ya da arızalı sahte bir noggin ile bir blemmyae gibi kıvrıldı.

"Baba!" Sesi kalbimi deldi - o kadar keskin ve acı verici ki, neşterden oluşan palaskamın içe döndüğünü sandım. Aynı ses, binlerce yıl önce Trophonius'un ıstırap içinde dua edip Agamethus'u çöken hırsızlar tünelinden kurtarmam için yalvarırken duyduğum aynı çığlıktı.

Georgina'nın ağzı zalim bir gülümsemeyle büküldü. "Yani sonunda duamı duydun mu?"

Sesi hâlâ Trophonius'un sesiydi. Odadaki herkes bana baktı. Gözleri olmayan Agamethus bile beni solduran bir bakışla düzeltiyor gibiydi.

Emmie, Georgina'nın omzuna dokunmaya çalıştı. Küçük kızın teni erimiş gibi irkildi. "Apollon, bu nedir?" diye talep etti. "Bu kehanet değil. Bu daha önce hiç olmamıştı..."

www.pdfoku.net

"Bu küçük kız kardeşimi işlerini yapması için mi gönderdin?" Georgina kendi göğsüne vurdu, gözleri geniş ve karanlıktı, hâlâ bana odaklanmıştı. "İmparatordan daha iyi değilsin."

Göğsümde zincir zırhlı bir fil duruyormuş gibi hissettim. Bu küçük kız kardeş? Kelimenin tam anlamıyla bunu demek istediyse, o zaman…

"Trofonius." zar zor konuşabiliyordum. "Ben - ben Georgina'yı göndermedim. O benim değil-"

Trophonius, "Yarın sabah," dedi. "Mağara sadece ilk ışıkta erişilebilir olacak. Senin kehanetin ya da imparatorun kehaneti ortaya çıkacak. Her iki durumda da, küçük cennetinizde saklanmak olmayacak. Şahsen gel. Kızı getir, efendin. İkiniz de kutsal mağarama gireceksiniz."

Georgina'nın ağzından korkunç bir kahkaha kaçtı. "Belki ikiniz de kurtulursunuz. Yoksa kardeşim ve benimle aynı kaderi mi yaşayacaksın? Merak ediyorum, Peder, kime dua edeceksiniz?"

Georgina son bir karanlık geğirmesiyle yana devrildi. Josephine, yere çarpmadan önce onu kaldırdı.

Emmie yardıma koştu. Birlikte Georgie'yi tekrar nazikçe kanepeye yatırdılar, onu battaniye ve yastıklarla yatırdılar.

Kalipso bana döndü. Boş not defteri elinden sarkıyordu. "Yanılıyorsam düzelt," dedi, "ama bu bir kehanet değildi. Bu sana bir mesajdı."

Kalabalığın toplu bakışları yüzümü kaşındırdı. Eskiden bütün bir Rum köyü göğe bakıp adımı seslenip yağmur için yalvardığında hissettiğim duygunun aynısıydı ve yağmurun aslında Zeus'un işi olduğunu açıklamaya utanıyordum. Onlara sunabileceğim en iyi şey akılda kalıcı yeni bir şarkıydı.

www.pdfoku.net

"Haklısın," dedim, büyücüyle aynı fikirde olmak canımı acıtsa da. "Trophonius kıza bir kehanet vermedi. Ona bir —kayıtlı bir selam verdi."

Emmie yumruklarını sıkarak bana doğru bir adım attı. "İyileşecek mi? Hatıra Tahtına bir kehanet düştüğünde, dua eden kişi genellikle birkaç gün içinde normale döner. Will Georgie..." Sesi kırıldı. "Bize geri dönecek mi?"

evet demek istedim Eski günlerde, Trophonius'a dua edenler için iyileşme oranı yüzde 75 civarındaydı. Ve o zaman, dilekçe sahipleri rahipler tarafından düzgün bir şekilde hazırlandı, ayinlerin hepsi doğru yapıldı ve kehanet dehşet mağarasını ziyaret ettikten hemen sonra tahtta yorumlandı. Georgina mağarayı çok az hazırlıkla ya da hiç hazırlık yapmadan kendi başına aramıştı. Haftalardır bu çılgınlık ve karanlıkla kısılıp kalmıştı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Umarım-"

"Umut edebilir miyiz?" Emmie istedi.

Josephine onun elini tuttu. "Georgie iyileşecek. İnançlı ol. Bu umuttan daha iyidir."

Ama gözleri benim üzerimde biraz fazla kaldı - suçlayarak, sorgulayarak. Hafif makineli tüfeğini getirmemesi için dua ettim.

"Ah," dedi Leo. Yüzü, yükseltilmiş kaynak vizörünün gölgesinde kayboldu, sırıtışı Cheshire Kedisi gibi bir görünüp bir kaybolup gitti. "Uh… küçük kız kardeşle ilgili şey mi? Georgie, Trophonius'un kız kardeşiyse, bunun anlamı...?" Bana işaret etti.

Daha önce hiç bir blemmyae olmayı dilememiştim. Şimdi yüzümü gömleğimin içine saklamak istiyordum. Kafamı kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatmak istedim. "Bilmiyorum!"

www.pdfokul.net

Calypso, "Bu çok şeyi açıklar," dedi. "Georgina neden Kâhin'e bu kadar bağlı hissetti, neden bu deneyimden sağ çıkmayı başardı. Eğer sen… Yani… Lester değil de Apollo onun ebeveyniyse—”

"Anne babası var." Josephine kolunu Emmie'nin beline doladı. "Tam burada duruyoruz."

Calypso özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Tabii ki. Ben sadece-”

Yedi yıl, diye araya girdi Emmie, kızının alnını okşayarak. “Onu yedi yıl büyüttük. Nereden geldiği veya biyolojik ebeveynlerinin kim olduğu asla önemli değildi. Agamethus onu getirdiğinde... haberlere baktık. Polis raporlarını kontrol ettik. Tüm bağlantılarımıza İris mesajları gönderdik. Hiç kimse onun gibi kayıp bir kızı ihbar etmemişti. Biyolojik ailesi onu ya istemedi ya da yetiştiremedi…” Bana baktı. "Ya da belki onun varlığından bile haberdar değillerdi."

hatırlamaya çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, yaptım. Ama tanrı Apollon sekiz yıl önce Ortabatılı biriyle kısa bir romantizm yaşamışsa, bunu hiç hatırlamıyordum. Yedi yaşındayken benim de dikkatimi çeken Wolfgang Amadeus Mozart'ı hatırladım. Herkes dedi ki, Ah, şüphesiz o Apollon'un oğludur! Diğer tanrılar onay için bana baktılar ve şunu söylemeyi o kadar çok istedim ki, Evet, bu çocuğun dehası tamamen bendim! Ama Wolfgang'ın annesiyle tanıştığımı hatırlamıyordum. Ya da bu konuda, babası. "Georgina'nın mükemmel ebeveynleri var," dedim. "Apollo'nun çocuğu mu... Üzgünüm, kesin bir şey söyleyemem."

"Söyleyemezsin," diye tekrarladı Josephine düz bir sesle.

"B-ama iyileşeceğini düşünüyorum. Zihni güçlü. Bize bu mesajı iletmek için hayatını ve akıl sağlığını riske attı. Şimdi yapabileceğimiz en iyi şey, Oracle'ın talimatlarını takip etmek.”

Josephine ve Emmie birbirlerine baktılar, O bir alçak, ama şu anda çok fazla işimiz var. Onu sonra öldürürüz.

www.pdfokur.net

Meg McCaffrey kollarını kavuşturdu. O bile konuyu değiştirmenin hikmetini sezmiş gibiydi. "Yani ilk ışıkla mı gideceğiz?"

Josephine, Meg'in birdenbire nereden çıktığını merak ediyormuş gibi zorlukla ona odaklandı. (Bu düşünceyi sık sık yaşadım.) “Evet, tatlım. Kehanet Mağarası'na ancak o zaman girebilirsin."

içten içe iç geçirdim. İlk ışıkta önce hayvanat bahçesi olmuştu. Sonra ilk ışıkta Kanal Yürüyüşü. Şimdi mağaralar. Tehlikeli görevlerin öğleden sonra üç gibi daha makul bir zamanda başlamasını gerçekten isterdim.

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Georgina uykusunda hırıltılı nefes aldı. Tünekte, griffinler tüylerini kabarttı. Jimmy dalgın dalgın parmaklarını çıtlattı.

Sonunda Thalia Grace öne çıktı. "Mesajın geri kalanı ne olacak: 'Senin kehanetin ya da imparatorun kehaneti ortaya çıkacak. Küçük cennetinde saklanmak yok mu?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim.

Leo kollarını kaldırdı. “Hepiniz kehanet tanrısını selamlayın!”

"Ah, sus," diye mırıldandım. “Henüz yeterli bilgiye sahip değilim. Mağaralardan sağ çıkarsak..."

Lityerses köşedeki sandalyesinden, "Bu satırları yorumlayabilirim," dedi.

Midas'ın oğlu yüzünü kalabalığa çevirdi, yanakları yara ve berelerle bezenmiş, gözleri boş ve ıssızdı. "Griffinlerinize taktığım izleme cihazları sayesinde Commodus nerede olduğunuzu biliyor. Yarın sabah ilk iş burada olacak. Ve burayı haritadan silecek.”

havuç soyma tanrısı

www.pdfoku.net

Tofu tavada kızartma iyidir, ama

Daha fazla ìgboyà'ya ihtiyacı var

LITYERSES, arkadaş edinmek için bir YETENEĞE SAHİPTİR.

Kalabalığın yarısı onu öldürmek için ileri atıldı. Diğer yarısı kendilerinin de onu öldürmek istediklerini ve ilk yarının önlerinden çekilmesi gerektiğini haykırdı.

"Seni hain!" Hunter Kowalski, Lityerses'i sandalyesinden çekti ve duvara itti. Ödünç aldığı tornavidayı onun boğazına bastırdı.

"Sssssss yan!" diye bağırdı Ssssarah. "Onu tamamen yutacağım!"

"Onu binanın kenarına fırlatmalıydım," diye hırladı Leo.

"DUR!" Josephine kalabalığın içinden yürüyerek geçti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, millet kenara çekildi. Hunter Kowalski'yi avından çekti, sonra Lityerses'e aksı bozuk bir savaş arabasıymış gibi baktı. "Griffinlerimize izleyici mi koydun?"

Lit boynunu ovuşturdu. "Evet. Ve plan işe yaradı."

"Commodus'un yerimizi bildiğinden emin misin?"

Normalde kızgın bir kalabalığın dikkatini çekmekten kaçınırdım ama kendimi konuşmaya mecbur hissettim.

"Doğru söylüyor" dedim. "Lityers'lerin taht odasında Commodus'la konuştuğunu duyduk. Leo'nun sana bundan bahsetmesi gerekiyordu."

"Ben mi?" Leo itiraz etti. "Hey, işler kaotikti! Seni düşündüm..." Kaynak vizörü kapandı ve cümlesinin geri kalanını anlaşılmaz hale getirdi.

www.pdfoku.net

Lityerses kollarını açtı, o kadar yaralıydı ki demir testeresi bıçakları için test kütükleri gibi görünüyordu. "İstersen beni öldür. Fark etmeyecek. Commodus burayı ve içindeki herkesi yerle bir edecek."

Thalia Grace av bıçağını çekti. Kılıç ustasının içini boşaltmak yerine bıçağı en yakın sehpaya sapladı. "Artemis Avcıları buna izin vermez. Çok fazla imkansız savaşta savaştık. Çok fazla ablamızı kaybettik ama asla geri adım atmadık. Geçen yaz, Eski San Juan Savaşı'nda..." Tereddüt etti.

Thalia'yı gözyaşlarının eşiğinde hayal etmek zordu ama punk rock görünümünü korumak için mücadele ediyor gibiydi. Delos'ta birlikte sürgündeyken Artemis'in bana söylediği bir şeyi hatırladım... onun Avcıları ve Amazonlar, Porto Riko'da dev Orion ile nasıl savaşmıştı. Bir Amazon üssü yok edilmişti. Birçoğu ölmüştü - Savaşta ölmeseler bile bin yıl boyunca yaşamaya devam edebilecek olan Avcılar. Lester Papadopoulos olarak, bu fikri yeni dehşet verici buldum.

"Yol İstasyonunu da kaybetmeyeceğiz," diye devam etti Thalia. "Josephine ve Emmie'nin yanında olacağız. Bugün Commodus'un podex'ini başlattık. Yarın yine yaparız."

Avcılar alkışladı. Ben de alkışlamış olabilirim. Cesur kahramanların savaşmak istemediğim savaşlarda gönüllü olarak savaşmasını her zaman seviyorum.

Lityerses başını salladı. "Bugün gördüklerin Commodus'un tam gücünün sadece bir kısmıydı. Onun… engin kaynakları var."

Josephine homurdandı. "Arkadaşlarımız en azından bugün ona kanlı bir burun verdi. Belki yarın saldırmaz. Toparlanmak için zamana ihtiyacı olacak."

Lit kırık bir kahkaha attı. "Commodus'u benim kadar tanımıyorsun. Sadece onu kızdırdın. Beklemeyecek. Hiç beklemiyor. Yarın ilk iş, sert vuracak. Hepimizi öldürecek."

www.pdfoku.net

Aynı fikirde olmak istedim. İmparatorun ayaklarını sürüyerek, sonra kostümlü provada çok eğlendiğimiz için bizi yalnız bırakmaya karar vereceğini, sonra muhtemelen özür olarak bize bir kutu çikolata göndereceğini düşünmek istedim.

Ama Commodus'u tanıyordum. Cesetlerle dolu Flavian Amfitiyatrosu zeminini hatırladım. İnfaz listelerini hatırladım. Bana hırladığını hatırladım, dudakları kana bulanmıştı: Babam gibi konuşuyorsun. Sonuçları düşünmekten bıktım!

"Lityerses haklı," dedim. "Commodus, Karanlık Kahin'den bir kehanet aldı. Yarın öğleden sonra isim törenini yapmadan önce burayı yok etmesi ve beni öldürmesi gerekiyor. Bu da sabah saldıracağı anlamına geliyor. İstediğini bekleme taraftarı değil."

Sssssarah, "Ssssss uzaklaşabiliriz," diye önerdi. "Hareket. Saklamak. Başka bir gün savaşmak için yaşa."

Kalabalığın arkasında, hayalet Agamethus empatik bir şekilde dracaena'yı işaret etti, açıkça onun fikrine katıldı. Ölen arkadaşların bile ölmekten endişe ederken, savaştaki şansını merak etmelisin.

Josephine başını salladı. "Hiçbir yere kaymıyorum. Burası bizim evimiz."

Kalipso başını salladı. "Ve Emmie ve Jo yerlerinde kalıyorlarsa, biz de öyleyiz. Hayatımızı kurtardılar. Onlar için ölümüne savaşacağız. Değil mi Leo?"

Leo vizörünü kaldırdı. "Kesinlikle. Her ne kadar ölme olayını çoktan yapmış olsam da, başka birinin ölümüne savaşmayı tercih ederim. Örneğin, Komodin Adamı—"

"Leo," diye uyardı Calypso.

"Evet, girdik. Bizi asla geçemeyecekler."

www.pdfoku.net

Jimmy, bir Avcı hattından öne doğru kaydı. Büyüklüğüne rağmen, Agamethus kadar zarif, neredeyse yüzermiş gibi hareket ediyordu.

"Sana bir borcum var." Başını Avcılara, Meg ve bana, Josephine ve Emmie'ye doğru eğdi. "Beni delinin hapishanesinden kurtardın. Ama bizim ve onlar hakkında çok fazla konuşma duyuyorum. İnsanlar bu şekilde konuştuğunda her zaman temkinliyim, sanki insanlar çok kolay dost ve düşman olarak ayrılabilirmiş gibi. Buradaki çoğumuz birbirimizi tanımıyoruz bile."

İri adam kalabalığın arasında elini gezdirdi: Avcılar, eski Avcılar, eski bir tanrı, eski bir Titan, yarı tanrılar, bir yılan kadın, birkaç griffin, kafası kesilmiş bir hayalet. Ve alt katta, Livia adında bir filimiz vardı. Daha rengarenk bir savunmacı koleksiyonunu nadiren görmüştüm.

"Ayrıca bu." Jimmy, Lityerses'i işaret etti. Jimmy'nin sesi gür bir gürleme olarak kaldı, ama yüzeyin altında gevşemeye hazır gök gürlemelerini duyabileceğimi sandım. "Artık bir arkadaş mı? Kölecimle yan yana savaşacak mıyım?"

Avcı Kowalski tornavidasını salladı. "Muhtemel değil."

"Beklemek!" diye bağırdım. "Literes yararlı olabilir."

Yine, neden konuştuğumdan emin değildim. Kendimi her zaman güvende ve popüler tutmak olan asıl amacıma ters geliyordu. "Lityerses Commodus'un planlarını biliyor. Ne tür güçlerin bize saldıracağını biliyor. Ve Lityerses'in hayatı tehlikede, tıpkı bizimki gibi."

Commodus'un Lit'in ölümünü nasıl emrettiğini ve Lityerses'in eski efendisini nasıl boynundan bıçakladığını anlattım.

"Bu saçmalık benim ona güvenmemi sağlamaz," diye tısladı Sssssarah.

Kalabalık onaylayarak homurdandı. Birkaç Avcı silahlarına uzandı.

www.pdfoku.net

"Tutun!" Emmie yemek masasına tırmandı.

Uzun saçları örgülerinden çözülmüş, gümüş telleri yüzünün kenarlarını süpürüyordu. Elleri ekmek hamurundan lekeliydi. Kamuflajlı dövüş kıyafetlerinin üzerine, üzerinde hamburger resmi ve ELLERİNİ ÇÖZÜMLERİMDEN UZAK TUTAR sloganı olan bir önlük giymişti.

Yine de gözlerindeki sert parıltı bana, kız kardeşiyle tanrılara güvenerek uçurumdan atlayan o genç Naxos prensesini hatırlattı - sarhoş, öfkeli babasının korkusuyla yaşamaktansa ölmeyi tercih eden prenses. Yaşlanmanın, grileşmenin ve kalınlaşmanın birini daha güzel yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Yine de Emmie için durum böyle görünüyordu. Masanın üzerinde dururken odanın sakin, sabit ağırlık merkeziydi.

"Beni tanımayanlarınız için," diye başladı, "adım Hemithea. Jo ve ben Waystation'ı yönetiyoruz. Başı belada olan insanları, hatta eski düşmanları bile asla geri çevirmeyiz." Lityerses'e başını salladı. "Burada dışlanmış insanları çekiyoruz - yetimler ve kaçaklar, istismara uğramış, kötü muamele görmüş veya yanlış yönlendirilmiş insanlar, başka hiçbir yerde kendilerini evinde hissetmeyen insanlar."

Vitrayların güneş ışığını yeşil ve altın geometriye böldüğü fıçılı tavanı işaret etti. "Ağların Leydisi Britomartis buranın inşasına yardım etti."

Josephine'in bana söylediklerini hatırlayarak, "Arkadaşların için bir güvenlik ağı," diye fısıldadım. "Ama düşmanlarınız için bir tuzak."

Şimdi ilgi odağıydım. Bir kez daha beğenmedim. (Gerçekten kendim için endişelenmeye başlamıştım.) Yanaklarıma ani kan hücumu yüzünden yüzüm yandı. "Üzgünüm," dedim Emmie'ye.

Bir sonraki okunu nereye hedefleyeceğini merak ediyormuş gibi beni inceledi. Görünüşe göre, bu haberi en az beş dakikadır almış olmasına rağmen, muhtemelen Georgina'nın ilahi babası olduğum için beni pek affetmemişti. Onu affedebileceğimi sanıyordum. Bazen böyle bir ifşanın işlenmesi bir saat veya daha fazla sürebilir.

www.pdfoku.net

Sonunda sertçe başını salladı. "Apollon haklı. Yarın saldırıya uğrayabiliriz, ama düşmanlarımız Yol İstasyonu'nun kendininkini koruduğunu öğrenecekler. Commodus bu ağı canlı bırakmayacak. Josephine ve ben burayı ve çatımız altındaki herkesi savunmak için savaşacağız. Bir günlüğüne ya da sonsuza kadar ailemizin bir parçası olmak istiyorsanız, bekliyoruz. Hepiniz." Doğrudan Lit'e baktı.

Cornhusker'ın yüzü soldu, yaraları neredeyse yok oldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sadece boğuk bir ses çıkarmayı başardı. Duvara yaslandı ve sessizce hıçkırarak titremeye başladı.

Josephine onun yanına çömeldi. Kalabalığa, "Bu adamla hala bir sorunu olan var mı?" diye sorar gibi baktı.

Yanımda, Jimmy homurdandı. "Bu kadınlardan hoşlanıyorum" dedi. “İgboyàları var.”

ìgboyà'nın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hangi dil olduğunu tahmin bile edemedim. Ama Jimmy'nin söyleme şeklini beğendim. En kısa zamanda biraz ìgboyà satın almam gerektiğine karar verdim.

"İyi o zaman." Emmie ellerini önlüğüne sildi. "Eğer ayrılmak isteyen varsa, bunu söylemenin şimdi tam zamanı. Sana gitmen için kahverengi bir öğle yemeği hazırlayacağım."

Kimse cevap vermedi.

"Doğru," dedi Emmie. "Bu durumda, herkes öğleden sonra bir angarya alır!"

Bana havuç soydurdu.

Dürüst olmak gerekirse, yakın bir istilayla karşı karşıyaydık ve ben - eski müzik tanrısı - mutfakta salata hazırlıyordum. Ukulelemle ortalıkta dolaşıp, şarkılarımla ve parıldayan karizmamla herkesin moralini yükseltmeliydim, kök sebzelerin derisini soymamalıydım!

www.pgroku.net

İyi tarafından bakıldığında, Artemis Avcıları inek ağıllarını temizlemek zorundaydı, bu yüzden belki de evrende biraz adalet vardı.

Akşam yemeği hazır olduğunda, kalabalık yemek için ana salona dağıldı. Josephine, Lityerses ile köşesinde oturuyor, onunla yavaş ve sakin bir şekilde konuşuyordu, kötü bir sahibinden kurtarılmış bir pitbull'a davranıldığı gibi. Avcıların çoğu griffin tüneklerinde oturuyor, aşağıdaki salonu incelerken bacaklarını çıkıntının üzerinden sarkıtıyordu. Alçak seslerinden ve ciddi ifadelerinden, yarın çok sayıda düşmanı en iyi nasıl öldüreceklerini konuştuklarını hayal ettim.

Hunter Kowalski, geceyi Georgina'nın odasında geçirmek için gönüllü oldu. Küçük kız, Hafıza Tahtı'ndaki deneyiminden beri derin bir uykudaydı ama Hunter uyanması durumunda onun yanında olmak istedi. Emmie minnetle kabul etti, ama bana suçlayıcı bir bakış attıktan sonra, senin bütün gece çocuğunla oturmak için gönüllü olduğunu görmüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Indianapolis'te iki kadın tarafından büyütülmek üzere kafası kesilmiş bir hayalet tarafından götürülen bir çocuğun babası olduğunu unutan ilk tanrı benmişim gibi!

Yarı aç iki yarı tanrı, Deacon ve Stan adındaki kardeşler, bir yıldan fazla süredir Waystation'ın sakinleri olduklarını öğrendiğim, şimdi revirde IV nektar damlaları ile dinleniyorlardı. Sssssarah bir sepet yumurta almış ve gece için saunaya kaymıştı. Jimmy diğer kaçanlarla kanepelerde yemek yedi, bu beni hiç ihmal edilmiş hissettirmedi.

Bu beni Meg (başka ne yeni?), Leo, Calypso, Emmie ve Thalia Grace ile yemek masasında bıraktı.

Emmie odanın karşısında Josephine ve Lityerses'e göz atıp duruyordu. "Yeni arkadaşımız, Lityerses..." Arkadaş kelimesini söylerken kulağa oldukça ciddi geliyordu. “Onunla görev zamanı sırasında konuştum. Dondurmayı çalkalamama yardım etti. Bana yarın karşılaşacağımız ordulardan biraz bahsetti.”

www.pdfokur.net

"Dondurma var mı?" Diye sordum. Birisi konuşurken en önemli ayrıntılara odaklanma konusunda doğal bir yeteneğim vardı.

"Daha sonra," diye söz verdi Emmie, ses tonu bana hiç alamayabileceğimi söylese de. "Vanilyalı. Dondurulmuş şeftali ekleyecektik ama..." Meg'e baktı. "Tadının kötü olabileceğini düşündük."

Meg cevap veremeyecek kadar ağzına soya peyniri kürekle meşguldü.

"Her halükarda," diye devam etti Emmie, "Lityerses birkaç düzine ölümlü paralı asker, İmparatorluk Hanesinden aynı sayıda yarı tanrı, birkaç yüz çeşitli cynocephali ve diğer canavarlar ve ayrıca yerel polis, itfaiyeci kılığına girmiş olağan blemmyae sürüleri tahmin ediyor. ve buldozer operatörleri."

"Ah, güzel," dedi Thalia Grace. "Her zamanki sürüler."

Emmy omuz silkti. "Commodus, Union Station'ı yerle bir etmek demektir. Ölümlülere acil tahliye gibi görünmesini sağlayacak."

"Gaz sızıntısı," diye tahminde bulundu Leo. "Neredeyse her zaman bir gaz kaçağıdır."

Calypso, kişisel bir hakaret olarak aldığım salatasından rendelenmiş havuçları aldı. "Yani biz bire on sayıca fazla mıyız? Bire yirmi mi?"

Terlemek yok, dedi Leo. "İlk iki yüz kadarını kendim halledeceğim, sonra yorulursam..."

"Leo, dur." Calypso, Emmie'ye özür dilercesine kaşlarını çattı. "Gergin olduğunda daha çok şaka yapıyor. Ayrıca gergin olduğunda daha kötü şakalar yapıyor."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Leo havuç dişlerini ağzına soktu ve hırladı.

Meg tavada neredeyse boğulacaktı.

www.pdfoku.net

Thalia uzun bir iç çekti. "Ah evet. Bu eğlenceli bir savaş olacak. Emmie, fazladan ok için nasıl stok yapıyorsun? Sadece Leo'yu vurmak için tam bir ok kılıfına ihtiyacım olacak."

Emmy gülümsedi. "Çok sayıda silahımız var. Leo ve Josephine sayesinde Waystation'ın savunması hiç bu kadar güçlü olmamıştı."

"Rica ederim!" Leo dişlerini tükürdü. "Ayrıca köşedeki dev bronz ejderhadan bahsetmeliyim - bu gece ayarını bitirebileceğimi varsayarsak. Hala yüzde yüz değil."

Normalde, o dev bronz ejderhayı yüzde 75 bile olsa oldukça güven verici bulurdum ama yüzde yirmi bir oranından hoşlanmazdım. Arena seyircisinin kana susamış çığlıkları hala kulaklarımda çınlıyordu.

"Calypso," dedim, "sihrin ne olacak? Geri döndü mü?"

Bakışlarındaki hayal kırıklığı oldukça tanıdıktı. Artık yapamayacağım tüm harika tanrısal şeyleri düşündüğümde gördüğüm aynı bakıştı.

"Yalnızca birkaç patlama," dedi. "Bu sabah, tezgahın karşısına bir kahve fincanı koydum."

"Evet," dedi Leo, "ama bunu harika bir şekilde yaptın."

Calypso onu ezdi. "Josephine zaman alacağını söylüyor. Bir kez biz..." Tereddüt etti. "Yarın hayatta kalırsak."

Söylemek istediği şeyin bu olmadığı hissine kapıldım. Leo ve Emmie komplocu bir bakış attılar. Konuyu basmadım. Şu anda ilgilendiğim tek komplo, yarın kahvaltıdan önce beni Olimpos Dağı'na kaçırmak ve tanrılığa geri döndürmek için zekice bir plan olurdu.

"Yapacağız," diye karar verdim.

www.pdfoku.net

Meg son kızartmasını da höpürdeterek indirdi. Sonra her zamanki zarif tavrını geğirme ve ön koluyla ağzını silerek gösterdi. "Sen ve ben değil, Lester. Burada olmayacağız."

Midem kendi küçük salatasını savurmaya başladı. "Fakat-"

"Peygamberlik, aptal. İlk ışık, hatırladın mı?"

"Evet, ama Yol İstasyonu saldırıya uğrarsa...yardım etmek için burada olmamız gerekmez mi?"

This was an odd question coming from me. When I was a god, I would have been delighted to leave the mortal heroes to fend for themselves. I would have made popcorn and watched the bloodbath from a distance on Mount Olympus, or simply caught the highlight reel later. But as Lester, I felt obliged to defend these people—my dear old Emmie, gruff Josephine, and not-so-little Georgina, who might or might not be my child. Thalia and the Hunters, Jimmy of the Lovely Loincloth, the proud griffin parents upstairs, the excellent elephant downstairs, even the dislikable Lityerses…I wanted to be here for them.

İlk ışıkta Trophonius Mağarası'nı aramakla çelişen yükümlülüğümü daha önce düşünmemiş olmam ve bunun Yol İstasyonu'nda olmamı engelleyebileceği sana garip gelebilir. Savunmamda, tanrılar özlerini aynı anda birçok farklı tezahüre bölebilirler. Planlama konusunda çok fazla tecrübemiz yok.

"Meg haklı," dedi Emmie. "Trophonius seni çağırdı. Senin kehanetini almak, imparatorun kehanetinin gerçekleşmesini engellemenin tek yolu olabilir."

Ben kehanetlerin tanrısıydım ve ben bile kehanetlerden nefret etmeye başlamıştım. Merdivenin yanında çatı katına çıkan Agamethus'un ruhuna baktım. Bana verdiği son mesajı düşündüm: Kalamayız. Waystation'ın savunucularını mı kastediyordu? Yoksa Meg ve ben mi? Yoksa tamamen başka bir şey mi? O kadar hüsrana uğradım ki Magic 8 Ball'unu alıp var olmayan kafasından sektirmek istedim.

www.bofoku.net

"Neşelen," dedi Thalia bana. "Commodus tüm gücüyle üzerimize gelirse, Kahin sadece bir iskelet mürettebatla korunabilir. İçeri girmek için en iyi şansın olacak."

"Evet," dedi Leo. "Ayrıca, belki zamanında bizimle savaşmak için geri dönersin! Ya da hepimiz öleceğiz ve bunun bir önemi kalmayacak."

"Bu beni çok daha iyi hissettiriyor," diye homurdandım. "Hangi sorunlarla karşılaşabiliriz, sadece Meg ve ben?"

"Evet," diye onayladı Meg.

En ufak bir endişe duymuyordu. Bu bana hayal gücünün başarısızlığı gibi geldi. Korkunç, düşman bir ruhun tehlikeli mağarasında dolaşan iki insanın başına gelebilecek her türlü korkunç kaderi hayal edebiliyordum. Buldozerlerde bir sürü blemmyae ile savaşmayı tercih ederim. Daha fazla havuç soymayı bile düşünürdüm.

Yemek tabaklarını temizlerken Emmie kolumdan tuttu.

"Bana tek bir şey söyle," dedi. "Ödül müydü?"

ona baktım. "Ne... geri ödeme miydi?"

"Georgina," diye mırıldandı. "Benim için... bilirsin, ölümsüzlük armağanından vazgeçmek. O muydu..." Sanki daha fazlasını söyleyeceklerine güvenmiyormuş gibi dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirdi.

Hissedinceye kadar daha kötü hissedebileceğimi bilmiyordum. Ölümlü kalpten gerçekten nefret ediyorum. Ağırlaşmak için sonsuz bir kapasiteye sahip gibi görünüyor.

"Sevgili Emmie," dedim. "Ben asla. En kötü günlerimde bile, ulusları veba oklarıyla yok ederken veya Kidz Bop derlemeleri için set listeleri oluştururken bile asla bu şekilde intikam almam. Yemin ederim, burada olduğunu bilmiyordum, Avcılardan ayrıldığını ya da

www.pdfoku.net

Georgina'nın var olduğunu ya da...Aslında hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve çok üzgünüm."

Rahatladım, yüzünde hafif bir gülümseme titreşti. "En azından inanabileceğim bir şey var."

"Üzgün olduğumu mu?"

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin yoktu."

“Ah… Yani, iyi miyiz?”

Düşündü. "Şimdilik. Ama Georgie iyileştiğinde… daha fazla konuşmalıyız.”

İstenmeyen görevlerden oluşan yapılacaklar listemin zaten oldukça dolu olduğunu düşünmeme rağmen başımı salladım.

"İyi o zaman." iç geçirdim. "Sanırım biraz dinlenmeliyim ve belki de yeni bir ölüm haiku bestelemeye başlamalıyım."

Lester, tokatla kendini.

Oh, onsuz sadece bir gece için

bir aptal gibi görünmek

HAIKU İLE ŞANSIM YOK.

İlk satırda takılıp kaldım, ölmek istemiyorum ve ekleyecek bir şey bulamadım. Ana fikir bu kadar net olduğunda detaylandırmaktan nefret ediyorum.

Artemis Avcıları, açma tellerini ve hareket sensörü alarmlarını kurduktan sonra grifon tüneklerine yattı. Onlarla kamp kurduğumda hep bunu yapıyorlardı, ki bunu aptalca buldum. Tabii, ben tanrıyken onlarla utanmadan flört ederdim ama bundan daha ileri gitmedim.

www.pdfoku.net

Lester olarak mı? Göğsümde bin gümüş okla ölmek istemiyordum. Hiçbir şey olmasa da Avcılar benim kişisel çıkarlarıma güvenmeliydi.

Thalia, Emmie ve Josephine uzun bir süre mutfak masasında birlikte oturdular, kısık sesle sohbet ettiler. Daha fazla Avcı sırrını tartıştıklarını umuyordum - Commodus'un ordularına karşı kullanabilecekleri bazı ölümcül silahlar. Ay-balistik füzeler, belki. Veya ay-napalm.

Meg misafir odası bulma zahmetine girmemişti. En yakın koltuğa çökmüş ve horlamaya başlamıştı.

Leo Valdez'le paylaştığım odaya geri dönmeye hazır olmadığım için yakınlarda durdum. Josephine'in çalışma istasyonunun üzerindeki dev gül pencereden ayın yükselişini izledim.

Omzumdan bir ses "Yorulmadın mı?" dedi.

İyi ki artık güneş tanrısı değildim. Arabamda biri beni bu kadar ürkütmüş olsaydı, o kadar hızlı yüklenirdim ki öğlen 6:00'da olurdu.

Jimmy yanımda durdu, kahverengi içinde zarif bir hayalet. Ay ışığı saç derisinde bakır gibi parlıyordu. Kırmızı beyaz boncuklardan oluşan kolyesi gömleğinin yakasının altından görünüyordu.

"Ah!" Dedim. "Hımm... Hayır." Sıradan, çekici ve tatlı görünmeyi umarak duvara yaslandım. Maalesef duvarı kaçırdım.

Jimmy fark etmemiş gibi yapacak kadar kibardı. "Uyumaya çalışmalısın," diye mırıldandı. "Yarın karşılaşacağın zorluk..." Endişe çizgileri alnını kırıştırdı. "Hayal edemiyorum."

Uyku yabancı bir kavram gibi görünüyordu, özellikle de şimdi, kalbim bozuk bir pedallı bot gibi parça parça kıvranırken. "Ah, pek uyumuyorum. Eskiden bir tanrıydım, biliyorsun." Kaslarımı esnetmenin bu noktayı kanıtlamaya yardımcı olup olmayacağını merak ettim. olmayacağına karar verdim. "Ve sen? Sen bir yarı tanrı mısın?"

www.pdfoku.net

Jimmy homurdandı. “İlginç bir kelime. Ben e·lo·mìíràn-diğerlerinden biri olduğumu söyleyebilirim. Ayrıca Indiana Üniversitesi'nde yüksek lisans muhasebe öğrencisiyim.”

Bu bilgiyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir muhasebe yüksek lisans öğrencisine beni ilginç gösterecek hiçbir konuşma konusu düşünemedim. Ayrıca Jimmy'nin benden ne kadar büyük olduğunu da fark etmemiştim. Tanrı beni değil, ölümlü Lester beni kastediyorum. Kafam karışmıştı.

"Ama Sssssarah Commodus için çalıştığını söyledi?" Yeniden aradım. "Sen bir gladyatör müsün?"

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Gladyatör değil. Sadece hafta sonları para için savaşırım. Karışık dövüş sanatları. Gidigbo ve Dambe.”

"Bunların ne olduğunu bilmiyorum."

Kıkırdadı. “Çoğu insan yapmaz. Onlar Nijeryalı dövüş sanatı formlarıdır. Birincisi, Gidigbo, halkım Yoruba'nın bir güreş tarzı. Diğeri bir Hausa sporu, daha şiddetli, ama hoşuma gidiyor.”

"Anlıyorum," dedim, aslında anlamamış olsam da.

Eski zamanlarda bile, Sahra Çölü'nün altındaki hiçbir şey hakkında ne yazık ki cahildim. Biz Olimposlular, Akdeniz'in çevresindeki kendi mahallemizde kalmaya eğilimliydik, ki bu, katılıyorum, korkunç derecede klikti. "Para için mi savaşıyorsun?"

"Öğrenim ücretimi ödemek için," diye onayladı Jimmy. “Bu imparator kişiyle ne yapacağımı bilmiyordum.”

"Ve yine de hayatta kaldın," dedim. "Dünyanın, uh, ölümlülerin çoğunun fark ettiğinden çok daha garip olduğunu görebilirsiniz. Sen, Jimmy, bir sürü 'gboyà'ya sahip olmalısın."

www.pdfoku.net

Gülüşü derin ve zengindi. "Çok iyi. Benim adım aslında Olujime. Çoğu Amerikalı için Jimmy daha kolaydır."

Anladım. Sadece birkaç aydır ölümlüydüm ve Papadopoulos'u hecelemekten çok yorulmaya başlamıştım.

"Pekala, Olujime," dedim, "Tanıştığımıza memnun oldum. Böyle bir savunmacıya sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Mmm." Olujime ciddi bir şekilde başını salladı. "Yarın hayatta kalırsak, belki Yol İstasyonu bir muhasebeci kullanabilir. Çok karmaşık bir gayrimenkul parçası… birçok vergi etkisi var."

"Şey-"

"Şaka yapıyorum," diye teklif etti. "Kız arkadaşım çok şaka yaptığımı söylüyor."

"Ah." Bu sefer karnıma tekme yemiş gibiydim. "Kız arkadaşın. Evet. Bana izin verir misin?"

Kaçtım.

Aptal Apollon. Tabii ki Olujime'nin bir kız arkadaşı vardı. Kim ya da ne olduğunu ya da kaderin onu neden bizim tuhaf küçük dünyamıza sürüklediğini bilmiyordum ama bu kadar ilginç birinin bekar olmayacağı açıktı. Ayrıca, benim için çok yaşlıydı ya da nasıl baktığına bağlı olarak gençti. Hiç bakmamaya karar verdim.

Yorgun ama huzursuz, küçük bir kütüphaneye rastlayana kadar değişen koridorlarda dolaştım. Kütüphane dediğimde, kitapsız eski moda türden, sadece küplere yığılmış parşömenlerden bahsediyorum. Ah, papirüs kokusu beni geri getirdi!

Odanın ortasındaki masaya oturdum ve İskenderiye'de filozof Hypatia ile yaptığımız sohbetleri hatırladım. Artık o akıllı bir melomakaronaydı. Şimdi burada olmasını diledim. Trophonius

www.pdfoku.net

Mağarası'nda nasıl hayatta kalınacağı konusunda onun tavsiyesini kullanabilirdim.

Ne yazık ki, şu anda tek danışmanım sırtımdaki ok kılıfına sıkışmıştı. İsteksizce Dodona'nın Oku'nu çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Okun sapı masaya çarptı. UZUN ZAMAN BENİ SAKIN TUTTUSUNUZ. GERÇEKTEN, APTAL SEVİYELERİNİN BENİ ŞAŞIRTIYOR.

"Hiç merak ettin mi," diye sordum, "neden hiç arkadaşın yok?"

DOĞRU DEĞİL, dedi ok. DODONA'NIN KUTSAL KORUMASININ HER DALI, HER DALI VE KÖKÜ—BUNLARIN HEPSİ İÇİN EN SEVGİLİYİM.

bundan şüphelendim. Daha büyük olasılıkla, sıra benimle bir göreve göndermek üzere bir ok oyulacak bir dal seçmeye geldiğinde, tüm koru oybirliğiyle bu özellikle sinir bozucu kül uzunluğunu seçmişti. Kutsal Kahinler bile, yalnızca gerçekleri ve gerçekten de pek çok kez duymaya dayanabilirdi.

"O zaman söyle bana," dedim, "Ey, her türden ağacın en değerlisi Bilge Ok, Trophonius Mağarası'na nasıl gideceğiz? Peki Meg ve ben nasıl hayatta kalacağız?"

Okun seğirmesi dalgalandı. ARABA ALACAKSINIZ.

"Bu kadar?"

Şafaktan ÖNCE BIRAKIN. KARŞI GİDİŞTİR, HAYIR, AMA OTUZ YEDİ OTOYOLU ÜZERİNDE İNŞAAT YAPILACAKTIR. BİR SAAT KIRK İKİ DAKİKA SEYAHAT ETMENİZİ BEKLİYORUZ.

gözlerimi kıstım. "Bir şekilde... Google Haritalar'ı mı kontrol ediyorsunuz?"

www.pdfoku.net

Uzun bir ara. TABİİ Kİ DEĞİL. ÜZGÜNÜM. NASIL HAYATTA KALACAĞINIZA İLİŞKİN, HEDEFİNİZE ULAŞTIĞINIZDA BU ANONA SORUN.

"Yani Wikipedia'da Trophonius Mağarası'nı araştırmak için zamana ihtiyacın var mı?"

SİZE DAHA FAZLA SÖYLEMEYECEĞİM, BASE VILLAIN! BİLGESEL TAVSİYELERİME DEĞER DEĞİLSİNİZ!

"Ben layık değil miyim?" Oku aldım ve salladım. "Hiç yardımcı olmuyorsun, seni işe yaramaz şey..."

"Apollon?" Kalipso kapıda duruyordu.

Yanındaki Leo sırıttı. "Okunuzla tartıştığınızı fark etmemiştik. Daha sonra geri gelsek mi?"

iç geçirdim. "Hayır, içeri gel."

İkisi karşıma oturdu. Calypso veli toplantısındaki bir öğretmen gibi parmaklarını masaya koydu.

Leo, ciddi olabilecek birini taklit etmek için elinden geleni yaptı. "Yani, uh, dinle, Apollo..."

"Biliyorum," dedim çaresizce.

Sanki gözlerine kaynak kıvılcımları fırlatmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. "Yapmalısın?"

"Yarını yaşayacağımızı varsayarsak," dedim, "ikiniz Yol İstasyonunda kalmaya niyetlisiniz."

İkisi de masaya baktı. Biraz daha ağlayıp saçlarını yolmak hoş olabilirdi, bazı içten hıçkırıklar lütfen bizi affet! Ama bunun Lester Papadopoulos'un hak ettiğinden daha fazla özür olduğunu tahmin ettim.

www.pdfoku.net

"Nasıl bildin?" Kalipso sordu.

"Ev sahiplerimizle ciddi konuşmalar mı?" Dedim. "Sürekli bakışlar mı?"

Hey, dostum, dedi Leo. "Ben kaçık değilim. Gizliliğim sıfır."

Calypso'ya döndüm. “Josephine'in Leo için harika bir atölyesi var. Ve sana sihrini yeniden kazanmayı öğretebilir. Emmie'nin eski eviniz Ogygia'ya yakışan bahçeleri var."

"Eski hapishanem," diye düzeltti Calypso, ancak sesinde öfke yoktu.

Leo kıpırdandı. “Sadece...Josephine bana annemi çok hatırlatıyor. Buralarda yardıma ihtiyacı var. Waystation yaşayan bir bina olabilir, ancak neredeyse Festus kadar yüksek bakım gerektirir.”

Kalipso başını salladı. "Aylardır sürekli tehlikede o kadar çok seyahat ediyoruz ki Apollon. Bana çekici gelen sadece sihir ve bahçeler değil. Emmie, bu şehirde normal genç insanlar gibi yaşayabileceğimizi söylüyor. Hatta yerel liseye git.”

Gözlerindeki ciddiyet olmasa gülebilirdim. "Sen - benden bile yaşlı eski bir ölümsüz - liseye mi gitmek istiyorsun?"

Hey, dostum, dedi Leo. "İkimizin de normal bir yaşam şansı olmadı."

Calypso, "Ölümlü dünyada birlikte ve ayrı olarak nasıl olacağımızı görmek istiyoruz" diye devam etti. İşleri daha yavaş almak. flört. Erkek arkadaş. Kız arkadaşı. Belki… arkadaşlarla takılmak.”

Bu sözleri, sanki tatmak istediği egzotik bir baharatla aşılanmış gibi söyledi.

Mesele şu ki, Lester Man, dedi Leo, sana yardım edeceğimize söz verdik. Seni tek başına bırakmaktan endişe ediyoruz.”

www.pdfoku.net

Gözleri o kadar endişeliydi - benim için endişeliydi - boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. Altı haftadır birlikte seyahat ediyorduk. Çoğu zaman, başka biriyle, başka bir yerde olabilmeyi hararetle dilemiştim. Ama kız kardeşim dışında hiç kimseyle bu kadar çok deneyim paylaşmış mıydım? Tanrılar bana yardım etsin, bu ikisini özleyeceğimi fark ettim.

"Anladım." Kelimeleri zorlamak zorunda kaldım. “Josephine ve Emmie iyi insanlar. Size bir ev sunabilirler. Ve yalnız olmayacağım. Artık Meg'im var. Onu tekrar kaybetmeye niyetim yok."

Leo başını salladı. "Evet, Meg bir ateş topu. Birini tanımak için alır."

"Ayrıca," dedi Calypso, "yapmayacağız...ifade ne ki...radardan tamamen çıkmayacağız."

"Bırak," diye önerdim. "Gerçi atlamak kulağa daha eğlenceli geliyor."

"Evet," dedi Leo. “Hala yapacak çok yarı tanrısal işimiz var. Bir noktada diğer gözetmenlerimle yeniden bağlantı kurmam gerekiyor: Jason, Piper, Hazel, Frank. Dışarıdaki birçok insan hala beni yumruklamak istiyor.”

Calypso, "Ve yarın hayatta kalmalıyız," diye ekledi.

"Doğru bebeğim. İyi karar." Leo önümde masaya vurdu. "Mesele şu ki, ese, seni terk etmeyeceğiz. Bize ihtiyacın olursa seslen. Orada olacağız."

Gözyaşlarımı geri gönderdim. üzgün değildim. Arkadaşlıklarına hayran kalmadım. Hayır, sadece çok uzun bir gün olmuştu ve sinirlerim yıpranmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. "İkiniz de iyi arkadaşsınız."

Kalipso gözlerini sildi. Şüphesiz o da yorgundu. "Kendimizi kaptırmayalım. Hala çok sinir bozucusun."

www.pdfoku.net

"Ve hala karın ağrısı çekiyorsun, Calypso."

"Tamam o zaman." Sırıttı. "Şimdi hepimiz gerçekten biraz dinlenmeliyiz. Önümüzde yoğun bir sabah."

"Uh." saçımı okşadım. "Benim için bir rüzgar ruhu çağırabileceğini sanmıyorum? Yarın Trophonius Mağarası'na gitmem gerekiyor ve ne arabam ne de arabam var."

"Araba?" Leo pis pis sırıttı. "Ah, seni bunlardan biriyle ayarlayabilirim!"

Bir C akoru ile başlayın

Tüm anahtarlar değil, Meg. C yapar

Kaos için değil

Ertesi sabah saat 05:00'te Waystation'ın dışındaki döner kavşakta Meg ve ben Leo'yu parıldayan kırmızı bir Mercedes XLS'nin önünde dururken bulduk. Ona aracı nasıl temin ettiğini sormadım. Bilgiyi gönüllü olarak vermedi. Yirmi dört saat içinde (o kadar uzun yaşadığımızı varsayarsak) iade etmemizi ve polise yakalanmamaya çalışmamızı söyledi.

Kötü haber: Şehir sınırlarının hemen dışında polis tarafından durduruldum.

Ah, zavallı şans! Memur, göremediğim bir sebep olmadan bizi durdurdu. İlk başta onun bir blemmyae olabileceğinden korktum ama yeterince kibar değildi.

Ehliyetime kaşlarını çattı. "Bu New York'tan bir genç sürücü ehliyeti, evlat. Böyle bir araba sürerken ne yapıyorsun? Annen baban nerede ve bu küçük kızı nereye götürüyorsun?"

Dört bin yaşında bir ilah olduğumu ve güneşi kullanma konusunda çok fazla deneyime sahip olduğumu, ailemin göksel alemde olduğunu

www.pafoku.net

ve küçük kızın benim yarı tanrı ustam olduğunu açıklamaya kararlıydım.

"O benim-"

"Küçük kız kardeş," diye araya girdi Meg. "Beni piyano derslerine götürüyor."

"Ah, evet," diye onayladım.

"Ve geç kaldık!" Meg parmaklarını piyano çalmaya hiç benzemeyen bir şekilde salladı. "Çünkü kardeşim küstah."

Memur kaşlarını çattı. "Burada bekle."

Devriye arabasına yürüdü, belki lisansımı bilgisayarından geçirmek ya da SWAT desteği çağırmak için.

"Erkek kardeşin?" Meg'e sordum. "Piyano dersleri?"

"Aptal kısım doğruydu."

Memur yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri geldi. "Üzgünüm." Bana ehliyetimi verdi. "Benim hatam. Güvenli sürün."

Ve bu buydu.

Memurun fikrini neyin değiştirdiğini merak ettim. Belki de Zeus ehliyetimi oluşturduğunda, kimliğe otoyol durakları gibi basit incelemeleri geçmeme izin veren bir tür büyü koymuştu. Zeus, ölümlüyken araba kullanmanın tehlikeli olabileceğini duymuştu kuşkusuz.

Olay beni sarsmış olsa da devam ettik. 37. Otoyolda, ters yöne giden her arabaya baktım ve hangilerinin, adlandırma töreni için arkadaşlarımı zamanında yok etmek için Commode Palace'a işe gidip gelen blemmyae, yarı tanrılar veya paralı askerler tarafından sürüldüğünü merak ettim.

www.pdfoku.net

Doğuda, gökyüzü oniksten kömüre aydınlandı. Yol kenarındaki sodyum buharlı sokak lambaları, manzarayı Agamethus'un turuncu rengine boyamıştı - çitler ve otlaklar, ağaç dikmeler, kuru oluklar. Bazen bir benzin istasyonu ya da Starbucks vahası gördük. Her birkaç kilometrede bir, ALTIN: EN İYİ FİYATLAR yazan reklam panolarının yanından geçtik! Ucuz bir takım elbise içinde şüpheyle Kral Midas'a benzeyen gülümseyen bir adamla.

Lityerses'in Waystation'da nasıl olduğunu merak ettim. Biz ayrıldığımızda her yer uğultu olmuştu - herkes zırhı tamir etmek, silahları keskinleştirmek ve tuzaklar hazırlamak için içeri giriyordu. Lityerses, Josephine'in yanında durmuş, Commodus ve çeşitli birlikleri hakkında tavsiyelerde bulunmuştu, ancak ölümcül hastalığı olan bir adam gibi, diğer hastalara kaçınılmaz olanı en iyi nasıl uzatabileceklerini açıklayan sadece yarı hazır görünüyordu.

Garip bir şekilde ona güveniyordum. Josephine'e, Emmie'ye, küçük Georgina'ya ve değer verdiğim ıvır zıvır doğaçlama ailenin geri kalanına ihanet etmeyeceğine inanıyordum. Li'nin bağlılığı gerçek görünüyordu. Artık Commodus'tan hepimizden daha çok nefret ediyordu.

Ayrıca, altı hafta önce, Meg McCaffrey'in Nero için çalıştığından asla şüphelenmezdim….

Küçük ustama baktım. Koltuğuna yığıldı, kırmızı bluzları torpido gözünün üzerindeki ön paneldeydi. Bu buruşmuş pozisyon bana rahat görünmedi. Bir çocuğun öğrendiği, daha sonra çok büyüdüğünde bırakmakta isteksiz olduğu türden bir alışkanlık gibi geldi bana.

Parmaklarını dizlerinin üzerinde gezdirdi, hâlâ piyano çalıyordu.

"Kompozisyonuna biraz dinlenme koymayı deneyebilirsin," dedim ona. “Sadece çeşitlilik için.”

"Ders istiyorum."

www.pdfoku.net

Onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Piyano dersleri? Şimdi?"

"Şimdi değil, aptal. Ama bazen. Bana öğretebilirmisin?"

Ne korkunç bir fikir! Bir müzik tanrısı olarak kariyerimde yeni başlayanlara piyano dersi vermemek için yeterince ilerlediğimi düşünmek istedim. Sonra bir kez daha Meg'in bana sorduğunu, sipariş vermediğini fark ettim. Sesinde belirsiz ve umutlu bir şey sezdim, taze yeşil bir chia filizi belirdi. Dün gece kütüphanede Indiana'da kurabilecekleri normal hayattan özlemle bahseden Leo ve Calypso'yu hatırladım. Garip, insanlar gelecek hakkında ne sıklıkla rüya görüyor. Biz ölümsüzler rahatsız etmeyiz. Bizim için geleceği hayal etmek bir saatin akrebine bakmak gibidir.

"Çok iyi" dedim. "Bu sabahki maceralardan sağ kurtulduğumuzu varsayarsak."

"Anlaşmak." Meg, Beethoven'in seveceği son bir akoru patlattı. Sonra çantasından bir torba havuç çıkardı (kabuğum soyuldu, çok teşekkür ederim) ve ayakkabılarının uçlarını birbirine vurarak yüksek sesle çiğnemeye başladı.

Çünkü Meg.

"Strateji konuşmalıyız," diye önerdim. "Mağaralara vardığımızda gizli girişi bulmamız gerekecek. Normal ölümlü girişi kadar açık olacağından şüpheliyim."

"Mm-kay."

"Bulduğumuz muhafızları gönderdikten sonra..."

"Onları gönderdikten sonra," diye düzeltti.

"Aynı farklılık. Yakınlardaki iki dereyi aramamız gerekecek. Önce ikisinden de içmemiz gerekecek..."

www.pdfoku.net

"Bana söyleme." Meg bir havucu sopa gibi havaya kaldırdı. "Spoiler yasak."

"Spoiler mı? Bu bilgi hayatımızı kurtarabilir!”

"Spoiler sevmem," diye ısrar etti. "Şaşırmak istiyorum."

"Fakat-"

"Numara."

Direksiyonu sıktım. Gazı yumruklamamak ve bizi ufka doğru fırlatmamak için büyük çaba harcadı. Trophonius Mağarası hakkında konuşmak istedim… sadece Meg'i aydınlatmak için değil, detayları doğru bilip bilmediğimi görmek için.

Gecenin çoğunu Waystation kütüphanesinde geçirmiştim. Parşömenler okurdum, kusurlu anılarımı elerdim, hatta Dodona'nın Ok'u ve Agamethus'un Sihirli 8 Topu'ndan daha fazla yanıt bulmaya çalışırdım. Sınırlı bir başarı elde etmiştim, ancak bir araya getirmeyi başardıklarım beni daha da gerginleştirdi.

Gergin olduğumda konuşmayı severdim.

Ancak Meg, önümüzde duran görevle ilgilenmiyor gibiydi. Onunla Manhattan ara sokağında karşılaştığım ilk günkü gibi sinir bozucu ve kaygısız davranıyordu.

Cesur bir hareket mi yapıyordu? Ben öyle düşünmedim. Felaket karşısında ölümlülerin ne kadar dirençli olabileceğine sürekli şaşırdım. En travmatize olmuş, kötü muamele görmüş, kabuk şokuna uğramış insanlar bile, sanki her şey tamamen normalmiş gibi devam edebilirdi. Yemekler hala hazırlanıyordu. Hala iş yapılıyordu. Piyano derslerine başlandı ve havuçlar çiğnendi.

Kilometrelerce sessizce yol aldık. Mercedes'in uydu radyosu olmadığı için düzgün bir melodi bile çalamıyordum. Leo Valdez'e ve onun bedava lüks araçlarına lanet olsun!

www.pdfoku.net

Bulabildiğim tek FM istasyonunda Sabah Hayvanat Bahçesi adında bir şey vardı. Calypso ve griffinlerle yaşadığım deneyimden sonra, hayvanat bahçeleri için havamda değildim.

Yol kenarlarında köhne moteller, ikinci el giyim mağazaları, yem mağazaları ve çeşitli satılık araçlar bulunan küçük kasabalardan geçtik. Kırsal alan düz ve monotondu - telefon direkleri ve reklam panoları dışında antik Mora'da uygun olmayan bir manzara. Peki, ve yolun kendisi. Yunanlılar yol yapımında hiçbir zaman çok iyi olmadılar. Bunun nedeni muhtemelen Hermes'in onların seyahat tanrısı olmasıydı. Hermes, hızlı ve kolay eyaletler arası yolculuklardan çok, büyüleyici, tehlikeli yolculuklarla her zaman daha fazla ilgilendi.

Sonunda Indianapolis'ten ayrıldıktan iki saat sonra şafak sökmeye başladı ve ben paniklemeye başladım.

"Yoruldum," diye itiraf ettim.

Biliyordum, dedi Meg.

"Benim hatam değil! Tanrı'nın Yeri için o işaretleri takip ettim!”

Meg bana gözlerini kısarak baktı. “Geçtiğimiz Hristiyan İncil mağazası mı? Bunu neden yaptın?”

"Pekala, dürüst olmak gerekirse! Yerlilerin hangi tanrıların reklamını yaptıkları konusunda daha net olmaları gerekiyor!”

Meg yumruğunu sıktı. Kenara çek ve oku sor. Arabayı tutuyorum."

Ok sormak istemedim. Ama aynı zamanda Meg'in havuçlarını deri döşemeye fırlatmasını da istemiyordum. Yolun kenarına çektim ve kehanet füzesi silahımı sadağımdan çıkardım.

"Ah, Bilge Ok," dedim. "Kaybolduk."

BUNU SENİNLE TANIŞTIĞIMDA BİLDİM.

www.pdfoku.net

Okun çok ince bir şaftı vardı. Kırmak ne kadar kolay olurdu! kendimi tuttum. Dodona Korusu'nun hediyesini yok edersem, hamisi, hippi büyükannem Rhea'nın beni sonsuza kadar paçuli gibi kokmam için lanetleyeceğinden endişelendim.

"Demek istediğim," dedim, "Trophonius Mağarası'nın girişini bulmamız gerekiyor. Hızlıca. Bizi oraya yönlendirebilir misin?"

Ok titredi, belki de yerel Wi-Fi bağlantılarını test etti. Uzak konumumuz göz önüne alındığında, Sabah Hayvanat Bahçesi'ne kanallık yapmaya başlamasından korktum.

ÖLÜMCÜL GİRİŞ BİR LİG DOĞU'DADIR, diye seslendi. MAVİ ÇATI OLAN TAŞINABİLİR BİR KULÜBÜN YAKINDA.

Bir an konuşamayacak kadar şaşırdım. "Bu...aslında yardımcı oldu."

AMA ÖLÜMLÜ GİRİŞİNİ KULLANAMAZSINIZ, diye ekledi. 'BU ÇOK İYİ GÜVENİLİR VE 'ÖLÜM OLACAKTIR.

"Ah. Daha az yararlı."

"Ne diyo?" diye sordu Meg.

Ona sabırlı olması için işaret ettim. (Neden bilmiyorum. Umutsuz bir dilek oldu.) "Büyük Ok, mağaraya nasıl gireceğimizi bilmiyorsun sanırım?"

BU YOLDAN BATIYA GİDİN. YOL KENARINDA TAZE YUMURTA SATTIĞI BİR STAND GÖRECEKSİNİZ.

"Evet?"

BU YOL KENARI STANDI ÖNEMLİ DEĞİLDİR. SÜRMEYE DEVAM ET.

"Apollon?" Meg kaburgalarımdan dürttü. "Ne diyo?"

www.pdfoku.net

"Taze yumurtalarla ilgili bir şey."

Bu cevap onu tatmin etmişe benziyordu. En azından beni dürtmeyi bıraktı.

DAHA UZAK GİDİN, diye tavsiyede bulundu ok. ÜÇÜNCÜ SOLU AL. İMPARATORUN YOL İŞARETİNİ GÖRDÜNÜZDE, DURMA ZAMANININ GELDİĞİNİ BİLECEKSİNİZ.

“İmparatorun hangi yol işareti?”

GÖRDÜĞÜNDE BİLECEKSİN. ORADA DURUN, ÇİTİN ÜZERİNE ATLAYIN VE İÇ İÇERİDE İKİ AKIŞ YERİ DEVAM EDİN.

Soğuk parmaklar omurlarımda bir arpej çaldı. En azından bana mantıklı gelen iki derenin yeri. olmamasını diledim.

"Ve daha sonra?" Diye sordum.

SONRA İÇİN VE DEFREDİN ÇİÇEKLERİNE ATLAYABİLİRSİNİZ. AMA BUNU YAPMAK İÇİN ÖLDÜRÜLMEYECEK KORUYUCULARLA KARŞILAŞMALISINIZ.

"Fantastik" dedim. "Sanmıyorum—Vikipedi makalenizin bu öldürülemez gardiyanlar hakkında daha fazla bilgi içerdiğini sanmıyorum?"

JAPE'Yİ JAPING JAPER GİBİ SEVİYORSUNUZ. AMA HAYIR. BENİM PEYGAMBER GÜÇLERİM BUNU GÖRMEZ. VE BİR ŞEY DAHA.

"Evet?"

BENİ MERCEDES'TE BIRAKIN. ÖLÜM VE KARANLIKTA DALMAK İSTEMİYORUM.

www.pdfokur.net

Oku sürücü koltuğunun altına kaydırdım. Sonra tüm konuşmayı Meg'e bildirdim.

Kaşlarını çattı. "Öldürülemez gardiyanlar mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu noktada Meg, senin tahminin benimki kadar iyi. Hadi gidip içine atlamak için bir dehşet uçurumu bulalım, olur mu?"

Oldukça bulanık inek

Çok sevimli, çok sıcak ve kısır!

Çek! Onu öldürebilir miyim?

İMPARATORUN yol levhasını fark etmek yeterince kolaydı:

OTOYOLU KABUL ET

SONRAKİ BEŞ MİL SPONSORLUK:

ÜÇLÜ HOLDİNGLER

www.pdfoku.net

Commodus ve meslektaşları, dünyaya hükmetmek isteyen güce aç katiller olmuş olabilirler, ancak en azından çöpleri temizlemeyi umursuyorlardı.

Yol kenarında dikenli tellerle çevrili bir çit vardı. Bunun ötesinde daha sıradan kırsal alanlar vardı - birkaç ağaç ve çalılık, ama çoğunlukla yuvarlanan çayırlar. Şafak öncesi ışığında, çiy çimenlerin üzerine bir buhar battaniyesi üfledi. Uzakta, bir yabanmersini çalılarının arkasında, otlayan iki büyük hayvan duruyordu. Tam şekillerini çıkaramadım. İnek gibi görünüyorlardı. İnek olduklarından

şüpheliydim. Öldürülebilir veya başka bir şekilde, beni en ufak bir şekilde rahatlatmayan başka hiçbir gardiyan görmedim.

"Pekala," dedim Meg'e. "Yapalım mı?"

Malzemelerimizi omuzladık ve Mercedes'ten ayrıldık.

Meg ceketini çıkardı ve dikenli telin üzerine koydu. Okun zıplama talimatlarına rağmen, sadece titrek dev bir bozkır başardık. Meg için en üstteki kabloyu tuttum, sonra o aynısını benim için yapamadı. Bu bende kot pantolonumun koltuğunda bazı garip yırtıklar bıraktı.

Tarlayı iki otlayan hayvana doğru gizlice geçtik.

Mantıksız bir miktarda terliyordum. Soğuk sabah havası tenimde yoğunlaştı, kendimi soğuk bir çorbada -Apollo gazpacho- banyo yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. (Hmm, kulağa oldukça hoş geliyordu. Tekrar tanrı olduğumda onu markalaştırmam gerekecek.)

Hayvanlardan sadece yirmi ya da otuz metre uzakta, böğürtlenlerin arkasına çömeldik. Şafak ufku kırmızıya boyadı.

Mağaraya girmek için zaman penceremizin ne kadar kısa olacağını bilmiyordum. Trophonius'un ruhu “ilk ışık” dediğinde, deniz alacakaranlığını mı kastetmişti? Şafak? Güneş arabasının farlarının ilk kez göründüğü an mı yoksa arabanın gökyüzünde yeterince yüksek olduğu ve tampon çıkartmalarımı okuyabileceğiniz an mı? Ne olursa olsun acele etmemiz gerekiyordu.

Meg gözlüklerini düzeltti. Yaratıklardan biri, boynuzlarını görmeme yetecek kadar kafasını kaldırdığında, çalıların çevresini engelsiz görebilmek için yana doğru eğilmeye başladı.

Bir çığlığı bastırdım. Meg'in bileğini tuttum ve onu çileklerin kapağına geri çektim.

www.pdfoku.net

Normalde bu ondan bir ısırık almasına neden olabilirdi ama ben bunu riske atmaya hazırdım. Genç arkadaşımın öldürülmesini izlemek için sabah biraz erkendi.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Bunlar yale."

Sanki uyarım yavaş yavaş sol beyninden sağına doğru ilerliyormuş gibi bir gözünü kırptı, sonra diğerini. "Yales? Orası üniversite değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ve Yale Üniversitesi'nin sembollerinden biri de yale, ama bu önemli değil. Bu canavarlar..." Korkunun alüminyum tadını yuttum. "Romalılar onları centicore olarak biliyorlardı. Kesinlikle ölümcüller. Ayrıca ani hareketlerden ve yüksek seslerden etkilenirler. Yani şşş."

Aslında, bir tanrı olarak bile Yales'e daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Vahşi, gururlu hayvanlardı, son derece bölgesel ve saldırganlardı. Commodus'un taht odasını gördüğümde onları bir anlığına gördüğümü hatırladım, ama canavarlar o kadar nadirdi ki kendimi onların başka bir tür canavar olduklarına ikna ettim. Ayrıca, Commodus'un bile yale'leri insanlara bu kadar yakın tutacak kadar çılgın olacağını hayal bile edemezdim.

İneklerden çok dev yaklara benziyorlardı. Sarı benekli tüylü kahverengi kürk vücutlarını kaplıyordu, başlarındaki kürk ise katı sarıydı. At gibi yeleler boyunlarından aşağı sarkıyordu. Kabarık kuyrukları kolum kadar uzundu ve iri kehribar gözleri… Ah canım. Onları tarif etme şeklim, kulağa neredeyse sevimli geliyor. Sizi temin ederim, onlar değildi.

Yale'lerin en belirgin özellikleri boynuzlarıydı - yaratığın kafası için saçma bir şekilde uzun, çıkıntılı kemikten iki parlak beyaz mızrak. Bu boynuzları daha önce çalışırken görmüştüm. Çağlar önce, Dionysos'un doğu seferi sırasında, şarap tanrısı beş bin kişilik bir Hint ordusunun saflarına bir yale sürüsü salmıştı. O savaşçıların çığlıklarını hatırladım.

www.pdfoku.net

"Biz ne yaptık?" diye fısıldadı Meg. "Öldür onları? Biraz güzeller."

"Spartalı savaşçılar da seni şişirene kadar biraz güzeldi. Hayır, Yales'ı öldüremeyiz."

"Tamam iyi." Uzun bir duraklamanın ardından Meg'in doğal asi çizgisi devreye girdi. “Neden olmasın? Kürkleri kılıçlarıma karşı savunmasız mı? Bundan nefret ediyorum."

"Hayır Meg, sanmıyorum. Bu yaratıkları öldürememizin nedeni, yale'lerin nesli tükenmekte olan canavarlar listesinde olması."

"Bunu uyduruyorsun."

"Neden böyle bir şey uydurayım?" Sesimi alçaltmak için kendime hatırlatmam gerekiyordu. “Artemis durumu izleme konusunda çok dikkatli. Canavarlar ölümlülerin ortak hafızasından silinmeye başladığında, Tartarus'tan daha az sıklıkta yenilenirler. Üremelerine ve yeniden üremelerine izin vermeliyiz!”

Meg şüpheli görünüyordu. "HI-hı."

"Ah, hadi ama. Sicilya'da önerilen Poseidon tapınağını mutlaka duymuşsunuzdur? Arazinin kırmızı karınlı bir hidranın yuvalama alanı olduğu anlaşıldığı için yeniden yerleştirilmesi gerekiyordu.”

Meg'in boş bakışları, sadece birkaç bin yıl önce manşet haber olmasına rağmen, bunu duymadığını gösteriyordu.

"Her halükarda," diye ısrar ettim, "yale'ler kırmızı karınlı hidralardan çok daha nadirdir. Commodus'un bunları nereden bulduğunu bilmiyorum ama onları öldürürsek kız kardeşimden başlayarak tüm tanrılar bizi lanetler.”

Meg tekrar çayırda huzur içinde otlayan tüylü hayvanlara baktı. "Zaten Styx Nehri tarafından lanetlenmiyor musun?"

"Konu o değil."

www.pdfoku.net

"O zaman ne yapacağız?"

Rüzgar yön değiştirdi. Birden, Yales ile ilgili başka bir ayrıntıyı hatırladım. Mükemmel bir koku alma duyuları vardı.

Çift aynı anda başlarını kaldırdı ve güzel kehribar rengi gözlerini bize çevirdi. Boğa yale böğürdü - sis düdüğü ile gargara yapan bir gargara gibi bir ses. Sonra her iki canavar da saldırdı.

Yales hakkında daha ilginç gerçekleri hatırladım. (Ölmek üzere olmasaydım bir belgesel anlatabilirdim.) Bu kadar büyük hayvanlar için hızları etkileyiciydi.

Ve o boynuzlar! Yaleler saldırdıkça, boynuzları böcek antenleri gibi dönüyordu - ya da belki daha doğrusu, bu yaratıkları hanedan kalkanlarına koymaya çok düşkün olan ortaçağ şövalyelerinin mızrakları. Boynuzlar da döndü, keskin sırtları tirbuşonla büküldü, hepsi de vücudumuzu delmek için daha iyi.

Keşke bu görkemli hayvanların bir videosunu çekebilseydim. GodTube'da milyonlarca beğeni alırdım! Ancak, başlarında iki yünlü benekli yaks çift kollu mızrakla suçlandıysanız, bu gibi durumlarda kamera çalışmasının zor olduğunu anlarsınız.

Meg beni yakaladı ve yaban mersinlerinin arasından koşarak geçerken beni Yale'lerin yolundan dışarı itti. Boğanın sol boynuzu baldırımı sıyırdı, kotumu kesti. (Kotlarım kötü bir gün geçiriyordu.)

“Ağaçlar!” diye bağırdı Meg.

Elimi tuttu ve beni en yakın meşe standına doğru çekti. Neyse ki, yales şarj oldukları kadar hızlı dönmüyordu. Meg ve ben siper alırken geniş bir kavis çizerek dörtnala gittiler.

"Artık o kadar güzel değiller," dedi Meg. "Onları öldüremeyeceğimize emin misin?"

www.pdfokur.net

"Numara!" Sınırlı beceri repertuarımı gözden geçirdim. Ukulele şarkı söyleyip çalabiliyordum, ama yale'ler herkesin bildiği gibi sağırdı. Yay ve ok benim işime yaramazdı. Hayvanları basitçe yaralamayı deneyebilirdim ama şansım yaver giderse kazara onları öldürürdüm. Amonyak şırıngalarından, tuğla duvarlardan, fillerden ve tanrısal güç patlamalarından yeni çıkmıştım. Bu sadece benim doğal karizmamı bıraktı, ki bunu Yale'lerin takdir edeceğini düşünmedim.

Hayvanlar yaklaştıkça yavaşladılar. Muhtemelen, bizi ağaçların arasından nasıl öldürecekleri konusunda kafaları karışmıştı. Yaleler saldırgandı ama avcı değillerdi. Avını köşeye sıkıştırmak ve yenmek için süslü manevralar kullanmadılar. Biri kendi bölgelerine girerse, sadece suçladılar. İzinsiz girenler öldü ya da kaçtı. Sorun çözüldü. Uzak dur oyunu oynayan davetsiz misafirlere alışık değillerdi.

Canavarların karşısında durmak için elimizden gelenin en iyisini yaparak meşelerin etrafından dolandık.

"İyi yales," diye şarkı söyledim. “Mükemmel yales.”

Yales etkilenmiş görünmüyordu.

Perspektifi değiştirdiğimizde, hayvanların yaklaşık otuz metre ötesinde bir şey fark ettim: uzun otların arasında çamaşır makinesi büyüklüğünde kayalar kümesi. Çok dramatik bir şey yok ama keskin kulaklarım damlayan suyun sesini yakaladı.

Kayaları Meg'e gösterdim. "Mağara girişi orada olmalı."

Burnunu kırıştırdı. "Yani onun için koşup atlayacak mıyız?"

"Numara!" diye bağırdım. “İki akış olmalı. Durup onlardan içmeliyiz. Sonra mağaranın kendisi… Kolay bir iniş olacağından şüpheliyim. Güvenli bir iniş yolu bulmak için zamana ihtiyacımız olacak. Sadece atlarsak, ölebiliriz.”

"Bu Harvardlar bize zaman vermeyecek."

www.pdfoku.net

"Yales," diye düzelttim.

"Aynı fark," dedi, hattımı tamamen çalarak. “Bu şeylerin ağırlığı ne kadar sence?”

"Çok fazla."

Bunu zihinsel hesap makinesinden geçirmiş gibi görünüyordu. "Peki. Hazırlanmak."

"Ne için?"

"Spoiler yasak."

"Senden nefret ediyorum."

Meg ellerini uzattı. Yales'in etrafındaki çimenler, canavarların bacaklarını saran kalın yeşil iplere dönüşerek aşırı hızlandı. Yaratıklar, gargara yapan sis düdüğü gibi çırpınıp böğürdüler, ama çimen büyümeye devam etti, yanlarına tırmandı ve devasa bedenlerini dolaştırdı.

"Git," dedi Meg.

koştum.

Otuz yarda hiç bu kadar uzak görünmemişti.

Kayaların yarısında, arkama baktım. Meg tökezliyordu, yüzü terden parlıyordu. Yaleleri dolaşmış halde tutmak tüm gücünü almış olmalı. Canavarlar gerildi ve boynuzlarını döndürdüler, çimleri kesip tüm güçleriyle çimenlere doğru çektiler.

Kaya yığınına ulaştım.

Tahmin ettiğim gibi, bir kayanın yüzündeki yan yana yarıklardan ikiz pınarlar fışkırdı, sanki Poseidon gelip tridentiyle taşı kırmış gibi:

www.pdfoku.net

Burada sıcak su ve burada soğuk su istiyorum. Bir yay, yağsız süt renginde seyreltilmiş beyaz köpürdü. Diğeri kalamar mürekkebi kadar siyahtı. Çamurlu zemine sıçramadan önce yosunlu bir çizgi halinde birlikte koştular.

Kaynakların ötesinde, en büyük kayalar arasında zikzak çizen bir yarık -yerde on ayak genişliğinde bir yara, aşağıdaki mağara sisteminin varlığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. Uçurumun ağzında, demir bir pitona bir halat bobini bağlandı.

Meg sendeleyerek bana doğru döndü. "Acele et," dedi nefes nefese. "Atlamak."

Arkasında, yale'ler çimenli bağlarını yavaş yavaş yırtıyorlardı.

"İçmeliyiz," dedim ona. "Mnemosyne, Hafıza Baharı siyahtır. Unutkanlık Baharı Lethe beyazdır. İkisini de aynı anda içersek, birbirlerini etkisiz hale getirmeli ve zihinlerimizi hazırlamalılar..."

"Umurumda değil." Meg'in yüzü şimdi Lethe'nin suları kadar beyazdı. "Git."

"Ama benimle gelmek zorundasın! Oracle öyle söyledi! Ayrıca, kendini savunacak halde olmayacaksın."

"İyi," diye inledi. "İçmek!"

Bir elimi Mnemosyne'nin suyuna, diğer elimi Lethe'nin suyuna götürdüm. Onları aynı anda yuttum. Tatları yoktu - sadece yoğun, uyuşturan soğuk, o kadar çok acıtıyor ki acıyı çok sonraya kadar hissetmiyorsunuz.

Beynim bir yale boynuzu gibi dönmeye ve tirbuşon gibi dönmeye başladı. Ayaklarım helyum balonu gibiydi. Meg iple boğuşarak onu belime sarmaya çalıştı. Nedense bunu histerik buldum.

"Sıra sende" kıkırdadım. "İçki, içkici!"

www.pdfoku.net

Meg kaşlarını çattı. "Ve aklımı mı kaybettim? Nuh-uh.”

"Saçma sapan! Kendinizi Oracle'a hazırlamazsanız..."

Çayırda, yale'ler kendilerini serbest bıraktılar ve yerden birkaç metre karelik çimi soydular.

"Zaman yok!" Meg öne atılıp belime sarıldı. İyi bir arkadaş gibi beni çıkıntıdan aşağı ve aşağıdaki siyah boşluğa gönderdi.

Harika hissediyorum, ben

Boğulma, donma, yılan sörfü

Hayat güzel Batman!

MEG VE BEN karanlıkta düştük, bir kayadan diğerine sıçrarken ipimiz çözüldü, kıyafetlerim ve cildim vahşice sıyrıldı.

Doğal olanı yaptım. "WHEEEEE!" diye bağırdım.

Halat gerildi ve bana Heimlich manevrasını o kadar şiddetli bir şekilde verdi ki neredeyse apandisimden öksürecektim. Meg şaşkınlıkla homurdandı ve beni tutuşunu kaybetti. Karanlığın daha da içine düştü. Bir kalp atışı sonra, aşağıdan bir su sıçraması yankılandı.

Boşlukta sallanarak güldüm. "Bu eğlenceliydi! Tekrar!"

Belimdeki düğüm çözüldü ve soğuk suya daldım.

Çılgınlığım muhtemelen beni hemen boğulmaktan kurtardı. Nefes almak için mücadele etmeye, çırpınmaya ya da nefes nefese kalmaya ihtiyaç duymadım. İçinde bulunduğum çıkmazdan belli belirsiz eğlenerek aşağı süzüldüm. Lethe ve Mnemosyne'den aldığım yudumlar kafamda savaşıyordu. Son derece komik bulduğum kendi adımı hatırlayamıyordum, ama Python'un binlerce yıl önce dişlerini ölümsüz pazılarıma batırırken yılan gibi gözlerindeki sarı lekeleri mükemmel bir netlikle hatırlayabiliyordum.

www.pdfoku.net

Karanlık suyun altında hiçbir şey görmemeliydim. Yine de, görüntüler görüş alanıma girip çıkıyordu. Belki de bu, gözlerimin donmasının etkisiydi.

Babam Zeus'u bir terasın kenarındaki bir sonsuzluk havuzunun yanında bir veranda sandalyesinde otururken gördüm. Havuzun ötesinde, ufka kadar masmavi bir deniz uzanıyordu. Sahne Poseidon'a daha uygun olurdu ama burayı biliyordum: Annemin Florida'daki dairesi. (Evet, Florida'ya emekli olan ölümsüz annelerden birine sahiptim; ne yapabilirsin?)

Leto, Zeus'un yanında diz çöktü, ellerini dua edercesine kavuşturdu. Bronz kolları beyaz sundressine karşı parlıyordu. Uzun altın rengi saçları özenle hazırlanmış bir merdiven örgüsüyle sırtından aşağı doğru zikzak çiziyordu.

"Lütfen, lordum!" yalvardı. "O senin oğlun. Dersini aldı!"

Henüz değil, diye gürledi Zeus. "Oh hayır. Gerçek sınavı henüz gelmedi."

Güldüm ve el salladım. "Merhaba anne! Merhaba baba!"

Suyun altında olduğum ve büyük ihtimalle halüsinasyon gördüğüm için sözlerim duyulmamalıydı. Yine de, Zeus baktı ve kaşlarını çattı.

Sahne buharlaştı. Kendimi farklı bir ölümsüzle karşı karşıya buldum.

Önümde yüzen karanlık bir tanrıçaydı, abanoz saçları soğuk akıntıda dalgalanıyor, elbisesi volkanik duman gibi etrafında dalgalanıyordu. Yüzü narin ve görkemliydi, ruju, göz farı ve maskarası gece yarısı gölgelerinde ustalıkla yapılmıştı. Gözleri mutlak bir nefretle parlıyordu.

Onun varlığını hoş buldum. "Merhaba, Styx!"

www.pdfokur.net

Obsidiyen gözleri kısıldı. "Sen. Yemin bozan. Unuttuğumu sanmayın."

"Ama benim var!" Dedim. “Yine kimim?”

O an kesinlikle ciddiydim. Bunun Yeraltı dünyasının en önemli nehrinin tanrıçası Styx olduğunu biliyordum. Onun tüm su perilerinin en güçlüsü, deniz Titanı Oceanus'un en büyük kızı olduğunu biliyordum. Benden nefret ettiğini biliyordum, bu şaşırtıcı değildi çünkü o aynı zamanda nefret tanrıçasıydı.

Ama kim olduğum veya onun düşmanlığını kazanmak için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şu anda boğulduğumu biliyor muydun?" Bu o kadar komikti ki bir baloncuk akışı kıkırdamaya başladım.

"Hakkımı alacağım," diye hırladı Styx. “Tutmadığın sözlerin bedelini ödeyeceksin.”

"Peki!" Katılıyorum. "Ne kadar?"

Kızgınlıkla tısladı. "Şu anda seninle bunu bile yapamam. Aptalca arayışınıza geri dönün!”

Tanrıça ortadan kayboldu. Biri beni boynumdan tuttu, sudan çıkardı ve sert bir taş yüzeye attı.

Kurtarıcım yaklaşık on iki yaşlarında genç bir kızdı. Yıpranmış yeşil elbisesinden su damlıyordu. Kollarını kanlı çizikler kaplamıştı. Kot pantolonu ve kırmızı yüksek üstleri çamura bulanmıştı.

En ürkütücü olanı, kedi gözü gözlüğünün köşelerindeki yapay elmasların sadece parlamamasıydı. Kendi soluk ışıklarını yaydılar. Kızı görebilmemin tek sebebinin gözlerinin yanında duran o küçük takımyıldızlar olduğunu fark ettim.

www.pdfoku.net

"Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum." diye mırıldandım. "Peg demek istiyorum. Yoksa Megan mı?"

Kaşlarını çattı, neredeyse tanrıça Styx kadar tehlikeli görünüyordu. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Islanmış ve titremiş olmama rağmen ona neşeli bir gülümseme gönderdim. Aklıma muhtemelen hipotermik şoka gireceğim geldi. Bunun tüm belirtilerini hatırladım: titreme, baş dönmesi, kafa karışıklığı, hızlı kalp atışı, mide bulantısı, yorgunluk… Vay, bin tane vuruyordum!

Şimdi keşke adımı hatırlayabilseydim. Aklıma iki tane olduğu geldi. Onlardan biri Lester mıydı? Ah hayatım. Nasıl korkunç! Diğeri ise A ile başlayan bir şeydi.

Alfred? Hmm. Hayır. Bu genç kızı Batman yapar ve bu doğru gelmiyordu.

Benim adım Meg, diye teklifte bulundu.

"Evet! Evet tabi ki. Teşekkürler. Ve ben-"

"Aptal."

"Hmm. Hayır….Oh! Bu bir şaka."

"Tam olarak değil. Ama senin adın Apollon."

"Doğru! Ve biz Trophonius'un Kâhin'i için buradayız."

Sol gözlük çerçevesi takımyıldızını daha yüksek bir astrolojik eve göndererek başını eğdi. "Adlarımızı hatırlamıyorsun, ama bunu hatırlıyor musun?"

"Garip, değil mi?" Oturmak için uğraştım. Parmaklarım maviye dönmüştü ki bu muhtemelen iyiye işaret değildi. "Kâhin'e dilekçe verme adımlarını hatırlıyorum! Önce Lethe ve Mnemosyne

www.pdfoku.net

Kaynaklarından içiyoruz. Bunu zaten yaptım, değil mi? Bu yüzden kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Evet." Meg eteğindeki suyu sıktı. "Hareket etmeye devam etmeliyiz yoksa donarak öleceğiz."

"Peki!" Ayağa kalkmama yardım etmesini kabul ettim. “Kaynaklardan su içtikten sonra bir mağaraya iniyoruz. Ah! Buradaydı! Sonra daha derinlere ineriz. Hmm. Bu taraftan!”

Aslında tek yol vardı.

Elli metre yukarıda, düştüğümüz yarıktan küçük bir günışığı parıldıyordu. Halat ulaşılamayacak kadar iyi sallanıyordu. Girdiğimiz gibi çıkamayacaktık. Solumuzda dik bir kaya yüzü yükseliyordu. Duvarın yaklaşık yarısında, bir çatlaktan fışkıran bir şelale ayaklarımızın dibindeki havuza döküldü. Sağımızda, su karanlık bir nehir oluşturuyor ve dar bir tünelden akıyordu. Üzerinde durduğumuz çıkıntı, nehrin yanında kıvrılıyordu, kaymadığımızı, düşmediğimizi ve boğulmadığımızı varsayarsak, yürümeye yetecek kadar genişti.

"İyi o zaman!" Akışı takip ederek yolu gösterdim.

Tünel dönerken kaya eşiği daraldı. Tavan neredeyse sürünecek duruma gelene kadar alçaldı. Arkamda, Meg titrek nefesler alıyordu, nefesleri o kadar yüksekti ki nehrin uğultusunda yankılanıyordu.

Aynı anda hem yürümeyi hem de mantıklı düşünceler oluşturmayı zor buldum. Bir bateri setinde senkoplu ritimler çalmak gibiydi. Çubuklarımın bas ve silindir şapka pedallarındaki ayaklarımdan tamamen farklı bir düzende hareket etmesi gerekiyordu. Küçük bir hata ve keskin caz ritmim kurşun rengi bir polkaya dönüşecekti.

Durdum ve Meg'e döndüm. “Ballı kekler mi?”

Gözlüklerinin parıldayan yapay elmas ışığında ifadesinin okunması zordu. "Umarım bana öyle demiyorsundur."

www.pdfoku.net

“Hayır, ballı keklere ihtiyacımız var. Onları sen mi getirdin yoksa ben mi?” Islanan ceplerimi okşadım. Bir dizi araba anahtarı ve bir cüzdandan başka bir şey hissetmedim. Sırtımda ok kılıfı, yay ve ukulele vardı - Ah, bir ukulele! Harika!—ama hamur işlerini telli bir enstrümanda saklayacağımı düşünmemiştim.

Meg kaşlarını çattı. "Ballı kekler hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Ama şimdi hatırladım! Onlara yılanlar için ihtiyacımız var!”

"Yılanlar." Meg, hipotermi ile ilgili olduğunu düşünmediğim bir yüz tik geliştirdi. "Neden yılanlar olsun ki?"

"İyi soru! Onları yatıştırmak için ballı kek yapmamız gerektiğini biliyorum. Yani… kekleri unuttuk mu?”

“Kekler hakkında hiçbir şey söylemedin!”

"Pekala, bu çok yazık. Yerine koyabileceğimiz bir şey var mı? Oreo, belki?”

Meg başını salladı. "Oreo yok."

"Hmm. Peki. Sanırım doğaçlama yapacağız.”

Korkuyla tünele baktı. “Bana yılanlarla nasıl doğaçlama yapacağımı gösteriyorsun. Takip edeceğim."

Bu kulağa harika bir fikir gibi geldi. Tünelin tavanının çok alçak olduğu yerler dışında neşeyle yürüdüm. O yerlerde neşeyle çömeldim.

Birkaç kez nehre kaymama, kafamı birkaç sarkıta vurmama ve yarasa guanosunun keskin kokusuyla boğulmama rağmen hiçbir sıkıntı hissetmedim. Bacaklarım uçuyor gibiydi. Beynim, bir jiroskop gibi sürekli olarak yeniden dengeleniyor, kafatasımın içinde yalpalıyordu.

Hatırlayabildiğim şeyler: Leto'nun bir vizyonu vardı. Zeus'u beni affetmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Bu çok tatlıydı! Ayrıca tanrıça

www.pdfoku.net

Styx'i de görmüştüm. Kızmıştı - çok komik! Ve nedense Stevie Ray Vaughan'ın "Texas Flood"da çaldığı her notayı hatırlayabiliyordum. Ne güzel bir şarkı!

Hatırlayamadığım şeyler: İkiz kardeşim yok muydu? Adı Lesterina mıydı? Alfreda mı? Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu. Ayrıca Zeus neden bana kızdı? Ayrıca, Styx bana neden kızdı? Ayrıca, arkamda parlayan elmas taklidi gözlüklü bu kız kimdi ve neden ballı kekleri yoktu?

Düşüncelerim karışmış olabilir ama duyularım her zamanki gibi keskindi. Önümüzdeki tünelden daha sıcak hava esintileri yüzüme çarptı. Nehrin sesleri dağıldı, yankılar derinleşti ve yumuşadı, sanki su daha büyük bir mağaraya yayılıyormuş gibi. Burun deliklerime yeni bir koku hücum etti - yarasa guanosundan daha kuru ve ekşi bir koku. Ah, evet… sürüngen derisi ve dışkısı.

durdum. "Neden olduğunu biliyorum!"

Peggy'ye gülümsedim—Megan—hayır, Meg.

Kaşlarını çattı. "Neden ne biliyor musun?"

“Neden yılanlar!” Dedim. "Bana neden yılan bulacağımızı sordun, değil mi? Yoksa o başka biri miydi? Yılanlar semboliktir! Tıpkı kuşların göklerden gelen peygamberlik bilgeliğini simgelemesi gibi, onlar da yeryüzünün derinliklerinden gelen peygamberlik bilgeliğini temsil eder.”

"HI-hı."

"Yani yılanlar, Oracles'a çekilir! Özellikle mağaralarda olanlar!”

"Labirentte duyduğumuz o büyük yılan canavarı gibi mi, Python?"

Bu referansı belli belirsiz rahatsız edici buldum. Birkaç dakika önce Python'un kim olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Şimdi boş

www.pdfoku.net

yapıyordum. Monty Python ismine baktım. Bu doğru muydu? Canavarı düşünmedim ve hiç bir zaman ilk isim bazında olmuştum.

"Şey, evet, sanırım öyle," dedim. "Her neyse, yılanlar tam önümüzde olmalı! Bu yüzden ballı keklere ihtiyacımız var. Biraz var mı, dedin?”

"Hayır, ben-"

"Harika!" ben uydurdum.

Tahmin ettiğim gibi tünel genişleyerek büyük bir odaya dönüştü. Ortadaki küçük bir kaya adası dışında, belki de altmış fit çapında bir göl tüm alanı kaplıyordu. Üstümüzde, kubbeli tavan siyah avizeler gibi sarkıtlarla kaplıydı. Adayı ve suyun yüzeyini, kaynar suda çok uzun süre bırakılmış spagetti gibi kıvranan bir yılan tabakası kaplamıştı. Su mokasenleri. Sevimli yaratıklar. Binlercesi.

"Ta-da!" diye bağırdım.

Meg benim coşkumu paylaşmıyor gibiydi. Tünele geri döndü. "Apollo... o kadar çok yılan için bir milyon ballı keke ihtiyacın var."

"Ah, ama görüyorsunuz, merkezdeki o küçük adaya gitmemiz gerekiyor. İşte o zaman kehanetimizi alacağız.”

"Ama o suya girersek, yılanlar bizi öldürmez mi?"

"Muhtemelen!" sırıttım. "Hadi bulalım!"

göle atladım.

Meg solo alır

İzleyicisini korkutup kaçırıyor

İyi iş, McCaffrey

“APOLLO, ŞARKIYLA!” MEG YAYILDI.

www.pdfokur.net

Hiçbir kelime beni bundan daha etkili bir şekilde durduramazdı. Şarkı söylemem istenmesini sevdim!

Gölün ortasında, belime kadar sürüngen şehriye çorbası içindeydim ama dönüp tünelin ağzında duran kıza baktım. Arkamdaki yılanları tedirgin etmiş olmalıyım. Bir ileri bir geri sallanıyorlardı, sevimli küçük kafaları yüzeyin hemen üzerinde süzülüyordu, beyaz ağızları açıktı. (Ah, anlıyorum! Bu yüzden onlara pamukağız deniyordu!)

Yılanların çoğu, çıkıntıda ona katılıp katılmamaya karar verir gibi, ayakkabılarının etrafını çevirerek Meg'e doğru hücum etti. Meg, bu fikre çıldırmıyormuş gibi, ayak parmaklarının ucunda dolaştı.

"Şarkı mı söyledin?" Diye sordum.

"Evet!" Sesi gıcırdıyordu. "Yılanları büyüleyin! Onları uzaklaştırın!"

Ne demek istediğini anlamadım. Ben şarkı söylediğimde, dinleyicilerim hep daha yakına gelirdi. Bu kız kimdi Meg? Görünüşe göre beni Aziz Patrick ile karıştırmıştı. (Bu arada iyi adam; korkunç şarkı söyleyen bir ses. Efsaneler normalde yılanları İrlanda'dan "Te Deum" un iğrenç versiyonuyla kovduğundan bahsetmez.)

"Karınca yuvasında yaptığın şarkıyı söyle!" yalvardı.

Karınca Yuvası mı? Rat Pack ve A Flock of Seagulls ile şarkı söylediğimi hatırladım ama Karınca Yuvası? Hiç böyle bir grubun parçası olduğumu hatırlamıyordum.

Ancak Megan/Peg/Meg'in neden gergin olabileceği aklıma geldi. Su mokasenleri zehirlidir. Yales gibi, bölgeleri işgal edildiğinde saldırgan olabilirler. Ama Meg tünelin ağzında duruyordu, aslında yılanların bölgesinde değil. Neden gergindi?

aşağı baktım. Yüzlerce engerek, keskin küçük dişleriyle sevimli küçük ağızlarını sergileyerek etrafımda dönüyordu. Buz gibi suda ağır ağır hareket ediyorlardı ya da belki de karşımda oldukları için dehşete

www.pdfokur.net

kapılmışlardı -neşeli, karizmatik, çekici yaşlı-adım her neyse!- ama çok tıslıyor gibi görünüyorlardı.

"Ah!" Farkına varınca güldüm. "Benim için endişeleniyorsun! Ölmek üzereyim!"

İçimde bir şeyler yapmak için belirsiz bir dürtü vardı. Çalıştırmak? Dans? Meg'in önerdiği şey neydi?

Ben karar veremeden Meg şarkı söylemeye başladı.

Sesi zayıf ve anahtarsızdı ama melodiyi tanıdım. Onu bestelediğimden oldukça emindim.

Ne zaman biri toplum içinde şarkı söylese, bir an tereddüt eder. Yoldan geçenler dinlemek için dururlar, ne duyduklarını ve aralarındaki rastgele bir kişinin neden onlara serenat yapmaya karar verdiğini anlamaya çalışırlar. Meg'in düzensiz sesi mağarada yankılanırken yılanlar titreşimleri hissettiler. Yüzeye daha fazla başparmak boyutunda engerek kafası çıktı. Sanki şarkıyı tatmaya çalışıyormuş gibi daha fazla beyaz ağız açıldı. Belimin etrafında dönen su mokasenlerinin fırtınası, yılanlar dikkatlerini Meg'e çevirdikçe uyumunu kaybetti.

Kayıp ve pişmanlık şarkısını söyledi. Evet… Bu şarkıyı söylerken hayal meyal hatırladım. Meg'i ararken, bir mersin yuvasının tünellerinde yürüyordum, üzüntümü döküyordum, kalbimi açıyordum. Şarkıda en büyük aşklarım Daphne ve Hyacinthus'un ölümlerinin sorumluluğunu üstlenmiştim. İsimleri bana kırık cam kırıkları kadar keskin geldi.

Meg performansımı tekrarladı ama farklı kelimelerle. Kendi dizelerini uyduruyordu. Engerekler ayaklarının dibinde toplandıkça sesi daha güçlü ve kendinden emin bir hal aldı. Hâlâ anahtarsızdı, ama yürek parçalayan bir inançla söylüyordu - onun şarkısı her zerre kadar benimki kadar hüzünlü ve gerçekti.

www.pdfoku.net

"Benim hatam," diye şarkı söyledi. "Kanın ellerimde. Kurtaramadığım ezilmiş gül."

İçinde böyle şiirler olmasına şaşırdım. Belli ki yılanlar da öyleydi. Tıpkı 1989'da Venedik'teki Pink Floyd yüzen konserindeki kalabalık gibi kalın bir kütle halinde ayaklarının etrafında sallandılar - nedense çok iyi hatırladım.

Biraz geç, su mokasenleri tarafından ısırılmamamın bir mucize olduğunu anladım. Bu gölün ortasında ne yapıyordum? Sadece Meg'in müziği beni hayatta tutuyordu - uyumsuz sesi bir şekilde güzel ve büyüleyici, binlerce kendinden geçmiş engereklerin dikkatini çekiyordu.

Onlar gibi ben de olduğum yerde kalıp dinlemek istedim. Ama içimde bir huzursuzluk oluşuyordu. Bu mağara... Trophonius'un Kahini. İçimden bir ses bu mağaranın insanın ruhunu açığa çıkarmak için doğru yer olmadığını söyledi.

"Meg," diye fısıldadım. "Durmak."

Belli ki beni duyamıyordu.

Tüm mağara şimdi sesine odaklanmış gibiydi. Kaya duvarlar parlıyordu. Gölgeler dans ediyormuş gibi sallanıyordu. Parıldayan sarkıtlar pusula iğneleri gibi Meg'e doğru gerildi.

Bana ihanet etmenin, Nero'nun evine geri dönmenin, Canavar korkusuna yenik düşmenin şarkısını söyledi.

"Hayır," dedim biraz daha yüksek sesle. "Hayır Meg!"

Çok geç. Mağaranın büyüsü onun şarkısını yakaladı ve sesini yüz kat büyüttü. Oda saf acının sesiyle doldu. Paniklemiş yılanlar suya dalıp kaçarken, güçlü bir akıntıyla bacaklarımı iterek göl kaynadı.

www.pdfoku.net

Belki de gizli bir su yolundan kaçmışlardır. Belki de dağıldılar. Tek bildiğim: Mağaranın ortasındaki küçük kaya adası aniden boşalmıştı ve gölde kalan tek canlı bendim.

Hala Meg şarkı söylüyordu. Sesi artık içinden zorla çıkıyordu - sanki dev bir görünmez yumruk onu gıcırtılı bir oyuncak gibi sıkıyormuş gibi. Işıklar ve gölgeler mağara duvarlarında titreşiyor, şarkı sözlerini göstermek için hayaletimsi görüntüler oluşturuyordu.

Bir sahnede orta yaşlı bir adam çömeldi ve bir çocuğa bakıyormuş gibi gülümsedi. Benimki gibi koyu kıvırcık saçları (Lester'i kastediyorum), geniş çilli bir burnu ve yumuşak, nazik gözleri vardı. Tek bir kırmızı gül uzattı.

"Annenden," diye fısıldadı, Meg'in şarkısına koro halinde. "Bu gül asla solmayacak tatlım. Dikenler için asla endişelenmenize gerek kalmayacak."

Bir çocuğun tombul eli görüntüde belirdi, çiçeğe uzandı. Bunun Meg'in en eski anılarından biri olduğundan şüphelendim - bilincin eşiğinde olan bir şey. Gülü aldı ve taç yaprakları parıldayan bir çiçek açtı. Sap, Meg'in bileğinde sevgiyle kıvrıldı. Zevkle ciyakladı.

Farklı bir vizyon: Mor üç parçalı takım elbise içinde imparator Nero, Meg'in gözlerinin içine bakmak için diz çökmüş. Nero'yu tanımıyor olsaydınız, nezaketle karıştırılabilecek bir şekilde gülümsedi. Miğfer kayışlı sakalının altında gıdısı şişmişti. Mücevherli yüzükleri şişman parmaklarında parıldıyordu.

"İyi bir kız olacaksın, değil mi?" Meg'in omzunu biraz fazla sıkı tuttu. "Baban gitmek zorunda kaldı. Belki iyiysen onu tekrar görürsün. Güzel olmaz mı?"

Meg'in genç versiyonu başını salladı. Bir şekilde, onun yaklaşık beş yaşında olduğunu hissettim. Düşüncelerinin ve duygularının içinde kıvrılıp kalın bir koruyucu kabuk oluşturduğunu hayal ettim.

www.pdfoku.net

Bir sahne daha belirdi. Midtown'daki New York Halk Kütüphanesi'nin hemen dışında, beyaz mermer basamaklara yayılmış bir erkek cesedi. Bir eli kırmızı siperlerden oluşan ürkütücü bir savaş alanı olan -belki bir bıçak darbesi ya da büyük bir yırtıcının pençeleri- midesine doğru uzanmıştı.

Polis etrafta dolandı, not aldı, fotoğraf çekti ve kalabalığı bir sarı bantın arkasında tuttu. Ancak iki kişinin içeri girmesine izin vermek için ayrıldılar - Nero, farklı bir mor takım elbise ama aynı korkunç sakal ve mücevherler ve Meg, şimdi belki altı, dehşete düşmüş, solgun, isteksiz. Cesedi gördü ve inlemeye başladı. Dönmeye çalıştı ama Nero onu yerinde tutmak için omzuna ağır bir el koydu.

"Bunu görmeni istiyorum." Sesinden sahte bir sempati damlıyordu. "Çok üzgünüm canım. Canavar..." Sanki bu trajik sahne kaçınılmazmış gibi içini çekti. "Çalışmalarında daha çalışkan olmana ihtiyacım var, anlıyor musun? Kılıç ustası ne derse onu yapmalısın. Başka bir şey olursa, bundan daha kötü bir şey olursa kalbim kırılır. Bakmak. Unutma."

Meg'in gözlerinde yaşlar birikmişti. Öne eğildi. Ölen babasının diğer elinde bir gülün sapı vardı. Ezilmiş yapraklar midesine saçılmıştı, kana karşı neredeyse görünmezdi. Ağladı, "Baba! Bana yardım et!" Polis ona hiç ilgi göstermedi. Kalabalık o yokmuş gibi davranıyordu. Onun için sadece Nero vardı.

Sonunda ona döndü, yüzünü takım elbise yeleğine gömdü ve kontrolsüzce hıçkırdı.

Gölgeler mağara duvarlarında daha hızlı titreşiyordu. Meg'in şarkısı yankılanmaya başladı ve rastgele gürültü dalgalarına dönüştü. Göl etrafımı sardı. Küçük kaya adasında karanlık toplandı, bir su hortumu gibi yukarı doğru dönerek bir insan şeklini oluşturdu.

"Meg, şarkı söylemeyi kes!" Bağırdım.

Son bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöktü, yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu. Yanına düştü, inleyerek, sesi buruşmuş zımpara kağıdı gibi.

www.pdfoku.net

Gözlüklerindeki yapay elmaslar hâlâ parlıyordu ama sanki tüm sıcaklık çekilmiş gibi hafif mavimsi bir renk tonuyla.

Meg'in yanına koşmayı her şeyden çok istiyordum. Hafıza ve Unutkanlık yudumları çoğunlukla sistemimi yakmıştı. Meg McCaffrey'i tanırdım. Onu teselli etmek istedim. Ama onun için tehlikenin geçmediğini de biliyordum.

Ada ile karşılaştım. Görünüş, gölgelerden ve ışığın fraktallarından oluşan, yalnızca belli belirsiz bir insansıydı. Meg'in sözlerinden kalan görüntüler vücudunda parladı ve soldu. Korkuyu Thalia'nın Aegis kalkanından bile daha güçlü bir şekilde yaydı - özdenetimimi demirlemelerinden koparmakla tehdit eden terör dalgaları.

"Trofonius!" Bağırdım. "Onu yalnız bırakın!"

Biçimi daha net bir şekilde ortaya çıktı: parlak siyah saçları, gururlu yüzü. Etrafında bir sürü hayali arı, onun kutsal yaratıkları, küçük karanlık lekeleri sarmıştı.

"Apollon." Sesi, Georgina'dan Hafıza Tahtı'na kovulduğunda olduğu gibi, derin ve sert yankılandı. "Uzun zamandır bekliyorum baba."

"Lütfen oğlum." ellerimi sıktım. "Meg senin dilekçen değil. NS!"

Trophonius, şimdi taş çıkıntının üzerinde kıvrılmış ve titreyen genç McCaffrey'e baktı. “Eğer o benim dilekçem değilse, neden beni kederli türküsüyle çağırdı? Cevaplanmamış birçok sorusu var. Akıl sağlığı pahasına onlara cevap verebilirdim.”

"Numara! O... Beni korumaya çalışıyordu." Sözlere boğuldum. "O benim arkadaşım. Kaynaklardan içmedi. Yaptım. Ben kutsal Oracle'ınızın yakarışıyım. Onun yerine beni al!”

Trophonius'un kahkahası korkunç bir sesti…karanlıkta binlerce zehirli yılanla yaşayan bir ruha layıktı.

www.pdfoku.net

"Onun yerine beni al," diye tekrarladı. "Kardeşim Agamethus bir tünelde yakalandığında, göğsü ezildiğinde, hayatı solup giderken yaptığım duanın ta kendisi. O zaman beni dinledin mi, Peder?”

Ağzım kurudu. "Yaptığım şey için kızı cezalandırma."

Trophonius'un hayalet arıları, yüzümün yanından öfkeyle vızıldayarak, daha geniş bir bulut içinde toplandılar.

"Kardeşim Apollo'yu öldürdükten sonra ölümlüler dünyasında ne kadar dolaştığımı biliyor musun?" hayalet sordu. "Kafasını kestikten sonra ellerim hala kanıyla kaplıydı, vahşi doğada haftalarca, aylarca sendeledim. Beni yutması ve ıstırabıma son vermesi için toprağa yalvardım. Dileğimin yarısına kavuştum.”

Etrafını işaret etti. “Artık karanlıkta yaşıyorum çünkü senin oğlunum. Geleceği görüyorum çünkü ben senin oğlunum. Bütün acımı ve deliliğimi... Neden yardımımı isteyenlerle paylaşmayayım? Yardımın hiç bedelsiz gelir mi?”

Bacaklarım bayıldı. Dizlerimin üstüne çöktüm, soğuk su çeneme kadar. "Lütfen, Trophonius. şimdi ölümlüyüm. Fiyatını benden al, ondan değil!”

"Kız zaten gönüllü oldu! En derin korkularını ve pişmanlıklarını bana açtı.”

"Numara! Hayır, o iki pınardan içmedi. Zihni hazır değil. O ölecek!”

Trophonius'un karanlık formunda görüntüler şimşek çakmaları gibi titreşti: Meg, karıncaların ininde yapışkan bir maddeyle kaplandı; Meg, Lityerses ile benim aramda dururken, kılıcı çapraz altın bıçakları tarafından soğudu; Indianapolis Hayvanat Bahçesi'nden griffinimizi uçururken Meg bana şiddetle sarıldı.

"O senin için çok değerli," dedi Kahin. "Onun yerine kendi canını verir misin?"

www.pdfoku.net

Bu soruyu işlemekte zorlandım. Hayatımdan vazgeçmek mi? Dört bin yıllık varlığımın herhangi bir noktasında cevabım kesin bir Hayır olurdu! Sen deli misin? İnsan hayatından asla vazgeçmemeli. Birinin hayatı önemlidir! Ölümlü dünyadaki tüm bu kadim Kahinleri bulup koruma altına alma amacım, böyle korkunç soruları düşünmek zorunda kalmayayım diye ölümsüzlüğü yeniden kazanmaktı!

Ve yine de... Emmie ve Josephine'in birbirleri için ölümsüzlükten vazgeçtiğini düşündüm. Calypso'nun dünyayı dolaşmak, aşkı yaşamak ve muhtemelen Indiana'daki lise harikalarının tadını çıkarmak için evinden, güçlerinden ve sonsuz yaşamından vazgeçmesini düşündüm.

"Evet," derken buldum kendimi. "Evet, Meg McCaffrey'i kurtarmak için ölürüm."

Trophonius güldü - sudaki engereklerin çalkalanması gibi ıslak, öfkeli bir ses. "Çok iyi! O zaman bana bir dilek tutacağına söz ver. Ben ne istersem onu yapacaksın."

"E-arzun mu?" Artık bir tanrı değildim. Trophonius bunu biliyordu. Dileklerimi yerine getirebilsem bile, tutamayacağım yeminler etmenin tehlikeleri hakkında tanrıça Styx ile çok yakın zamanda yaptığım bir konuşmayı hatırlıyor gibiydim.

Ama ne seçeneğim vardı?

"Evet dedim. "Yemin ederim. Ne sorarsan sor. O zaman bir anlaşmamız var mı? Kızın yerine beni mi alacaksın?"

“Ah, karşılığında hiçbir şey vaat etmedim!” Ruh, petrol dumanı gibi karardı. "Sadece senden o sözü almak istedim. Kızın kaderi çoktan belirlendi.”

Milyonlarca karanlık hayalet arıyı kovarak kollarını uzattı.

Sürü onu içine çekerken Meg dehşet içinde çığlık attı.

Adamım, oğlumdan nefret ediyorum

www.pdfokur.net

Gerçek bir kibirli pislik Babası gibisi yok

Bu kadar hızlı hareket edebildiğimi bilmiyordum. Lester Papadopoulos olarak değil zaten.

Meg'in yanına ulaşana kadar gölün üzerinden sıçradım. Çaresizce arıları kovmaya çalıştım ama karanlık demetleri onu kuşattı, ağzına, burnuna ve kulaklarına, hatta gözyaşı kanallarına uçtu. Bir tıp tanrısı olarak, bu kadar iğrenmeseydim, bunu büyüleyici bulurdum.

"Trophonius, kes şunu!" yalvardım.

"Bu benim işim değil," dedi ruh. "Arkadaşın zihnini Karanlık Kahin'e açtı. Sorular sordu. Şimdi cevapları alıyor."

"Soru sormadı!"

"Ah, ama yaptı. Çoğunlukla senin hakkında, Peder. Sana ne olacak? Nereye gitmelisin? Sana nasıl yardım edebilir? Bu endişeler onun zihninde en önde yer alır. Böyle yanlış bir sadakat…"

Meg çırpınmaya başladı. Nöbet geçirdikten sonra birinin yapması gerektiği gibi onu yanına çevirdim. beynimi parçaladım. Başka? Keskin nesneleri çevresinden kaldırın…. Bütün yılanlar gitmişti, güzel. Arılar hakkında yapabileceğim pek bir şey yok. Teni soğuktu, ama onu örtecek sıcak ve kuru bir şeyim yoktu. Her zamanki kokusu - elmaların o hafif, anlaşılmaz kokusu - küf gibi nemli olmuştu. Gözlüklerindeki yapay elmaslar tamamen karanlıktı, lensler buğudan beyazdı.

"Meg," dedim. "Benimle kal. Sesime konsantre ol."

Tutarsız bir şekilde mırıldandı. Bir panik dalgasıyla, o çılgın halindeyken bana doğrudan bir emir verirse, beni rahat bırak ya da Git başımdan git gibi basit bir emir verse bile, itaat etmek zorunda kalacağımı fark ettim. Zihnine demir atmanın, onu karanlık vizyonların en kötüsünden korumanın bir yolunu bulmalıydım. Kendi

www.pdfoku.net

zihnim hala biraz bulanık ve tamamen güvenilir olmadığında bu zordu.

Bazı iyileştirici ilahiler mırıldandım - yüzyıllardır kullanmadığım eski iyileştirici melodiler. Antibiyotikten önce, aspirinden önce, steril bandajlardan bile önce şarkılarımız vardı. İyi bir sebeple hem müziğin hem de şifanın tanrısıydım. Müziğin iyileştirici gücünü asla küçümsememek gerekir.

Meg'in nefesi düzene girdi, ama gölgeli sürü onu hala sarıyor, korkularını ve şüphelerini çekiyordu.

"Ahem," dedi Trophonius. "Yani söz verdiğin bu iyilik hakkında..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım.

Ateşi çıkan Meg, "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Bunu benden ziyade Trophonius'a yönelik bir emir değil, bir yankı olarak almayı seçtim. Neyse ki ses tellerim kabul etti.

Meg'e, kuraklık, yangın veya selden sonra tüm dünyayı iyileştirebilen tanrıça olan annesi Demeter hakkında şarkı söyledim. Demeter'in merhameti ve nezaketi hakkında şarkı söyledim—iyi işlerinden dolayı prens Triptolemus'u bir tanrı haline getirmesi; erkek bebek Demophon'u üç gece emzirmesi, onu ölümsüz kılmaya çalışması; modern zamanların tahıl üreticilerini kutsaması, dünyayı bol miktarda Froot Loops, Lucky Charms ve Count Chocula ile doldurması. Gerçekten, o sonsuz iyilik tanrıçasıydı.

Seni sevdiğini biliyorsun, diye söz verdim Meg'in başını kucağıma yaslayarak. “Bütün çocuklarını seviyor. Şu kıza rağmen Persephone'ye ne kadar değer verdiğine bir bakın… Pekala, sofra adabınızı olumlu bir şekilde zarif gösteriyor! Kusura bakmayın."

Artık şarkı söylemediğimi fark ettim. Dostça bir sesle Meg'in korkularını gidermeye çalışarak başıboş dolaşıyordum.

www.pdfoku.net

“Bir zamanlar,” diye devam ettim, “Demeter bu küçük hasat tanrısı Karmanor ile mi evlendi? Muhtemelen onu hiç duymamışsınızdır. Kimse yoktu. Girit'teki bu yerel tanrıydı. Kaba, geri kafalı, kötü giyimli. Ama, oh, birbirlerini seviyorlardı. Gördüğün en çirkin çocuk. İyileştirici nitelikleri yoktu. Domuza benziyordu. Herkes öyle söyledi. Hatta korkunç bir adı bile vardı: Eubouleus. Kulağa Ebola gibi geliyor, biliyorum. Ama Demeter herkesin eleştirilerini tersine çevirdi. Eubouleus'u domuz çobanlarının tanrısı yaptı! Bunu söylüyorum çünkü...Asla bilemezsin, Meg. Demeter'in senin için planları vardır, eminim. Benim yüzümden ölemezsin, görüyorsun. Dört gözle bekleyeceğiniz çok şey var. Demeter sizi sevimli küçük domuz yavrularının küçük tanrıçası yapabilir!”

Beni duyup duymadığını anlayamıyordum. Gözleri kapalı göz kapaklarının altında REM uykusuna girmiş gibi kaydı. O kadar seğirmiyor ve titriyordu. Yoksa bu benim hayal gücüm müydü? Soğuktan titriyordum ve kendimden o kadar çok korkuyordum ki emin olmak zordu.

Trophonius, buhar valfinin açılması gibi bir ses çıkardı. "Daha derin bir transa girdi. Bu mutlaka iyi bir işaret değil. Yine de ölebilir."

Sırtımı ona sakladım. "Meg, Trophonius'u dinleme. O tamamen korku ve acıyla ilgili. Sadece umudumuzu kaybetmemizi sağlamaya çalışıyor.”

"Umut" dedi ruh. “İlginç bir kelime. Bir zamanlar babamın bir baba gibi davranabileceğine dair umudum vardı. Birkaç yüzyıl öldükten sonra üstesinden geldim.”

"Kralın hazinesini çaldığın için beni suçlama!" diye hırladım. "Kavga ettiğin için buradasın."

"Sana dua ettim!"

“Eh, belki de doğru zamanda doğru şey için dua etmedin!” Bağırdım. “Aptalca bir şey yapmadan önce bilgelik için dua et! En kötü içgüdülerini takip ettikten sonra seni kurtarmam için bana dua etme!”

www.pdfoku.net

Arılar etrafımda dönüp öfkeyle vızıldadı ama bana zarar vermediler. Onlara beslenmeleri için herhangi bir korku sunmayı reddettim. Şimdi önemli olan tek şey pozitif kalmak, Meg'in iyiliği için demir atmaktı.

"Buradayım." Islak saçlarını alnından çektim. "Yalnız değilsin."

Trans halinde mırıldandı. "Gül öldü."

Sanki bir su mokasen göğsümde kıvrılmış ve her seferinde bir atardamar olmak üzere kalbimi ısırıyormuş gibi hissettim. "Meg, bir çiçek bitkinin sadece bir parçasıdır. Çiçekler yeniden büyür. Derin kökleriniz var. Güçlü köklerin var. Sen…Yüzün yeşil." Telaş içinde Trophonius'a döndüm. "Yüzü neden yeşil?"

"İlginç." Kulağa ilgiden başka bir şey gelmiyordu. "Belki de ölüyordur."

Uzaktan bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. "Ah. Buradalar, seni bekliyorlar."

"Ne? Kim?"

"İmparatorun hizmetkarları. Blemmyae." Trophonius gölün uzak tarafını işaret etti. "Tam şurada bir su altı tüneli... o, mağara sisteminin geri kalanına, ölümlülerin bildiği kısıma açılıyor. Blemmyae bu odaya gelmemesi gerektiğini öğrendi, ama diğer tarafta seni bekliyorlar. Kurtulmanın tek yolu bu."

"O zaman yaparız."

Trophonius, "Şüpheli," dedi. "Genç arkadaşın hayatta kalsa bile, blemmyae patlayıcılar hazırlıyor."

"NE?"

"Oh, Commodus muhtemelen onlara patlayıcıları yalnızca son çare olarak kullanmalarını söylemiştir. Benim kişisel falcısı olmamdan

www.pdfoku.net

hoşlanıyor. Ara sıra adamlarını buraya gönderiyor, yarı ölü ve delirmiş halde dışarı çıkarıyor, geleceğe dair özgürce bir bakış atıyor. Ne umurunda? Ama senin canlı kaçmana izin vermektense bu Kahini yok etmeyi tercih ediyor.”

Cevap veremeyecek kadar şaşkındım.

Trophonius sert bir kahkaha daha attı. "Bu kadar aşağı bakma Apollon. İşin iyi yanı, Meg'in burada ölmesi önemli değil çünkü zaten ölecek! Bak, şimdi ağzı köpürüyor. Bu her zaman en ilginç kısımdır.”

Meg gerçekten de beyaz köpükler fışkırtıyordu. Uzman tıbbi görüşüme göre, bu nadiren iyiye işaretti.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Meg, beni dinle." Etrafını saran karanlık, tenimi karıncalandırıyordu. "Buradayım. Ben Apollon, şifa tanrısıyım. Benim yüzümden ölmeyeceksin."

Meg emirleri iyi almıyordu. Bunu biliyordum. Seğirdi ve köpürdü, içinden at, bulmaca, yarık, kök gibi rastgele sözcükler çıkardı. Ayrıca tıbbi olarak büyük bir işaret değil.

Şarkı söylemem işe yaramamıştı. Sert dil işe yaramamıştı. Aklıma gelen tek bir çare daha vardı - zehir ve kötü ruhları çıkarmak için eski bir teknik. Uygulama artık çoğu tıp derneği tarafından onaylanmıyordu, ancak Dodona Korusu'ndan en çok uyuya kaldığım çizgiyi hatırladım: Ölüm ve delilik yutmak zorunda kaldı.

Buradaydık.

Jüpiter Kampı'nda ilk yardım eğitiminin bir parçası olarak ağızdan ağza canlandırma öğrettiğimde yaptığım gibi Meg'in yüzüne diz çöktüm. (O aptal Romalı yarı tanrılar her zaman boğuluyorlardı.)

"Bunun için üzgünüm." Meg'in burnunu çimdikledim ve ağzımı onunkinin üzerine kenetledim. Poseidon'un gorgon Medusa'yı öptüğünü fark ettiğinde yaşadığını hayal ettiğim gibi, sümüksü, nahoş bir his.

www.pdfoku.net

Ben caydırılamazdım. Nefes vermek yerine, Meg'in ciğerlerindeki karanlığı emerek nefes aldım.

Belki de hayatınızın bir noktasında burnunuza su kaçtı? Su yerine arı zehiri ve asit dışında bu hissi hayal edin. Acı neredeyse bayılmama neden oldu, zararlı bir korku bulutu sinüslerimden boğazımdan aşağı ve göğsüme aktı. Hayalet arıların solunum sistemimde sekerek dışarı çıkmaya çalıştıklarını hissettim.

Karanlığın çoğunu Meg'den olabildiğince uzun süre uzak tutmaya karar vererek nefesimi tuttum. Beni öldürse bile bu yükü onunla paylaşırdım.

Aklım Meg'in kendi anılarına kaydı.

Kütüphanenin basamaklarında titreyen, öldürülen babamın cesedine bakan korkmuş küçük bir kızdım.

Bana verdiği gül ezilmiş ve ölmüştü. Yaprakları Canavarın karnında açtığı yaralara dağılmıştı.

Canavar bunu yapmıştı. Hiç şüphem yoktu. Nero beni tekrar tekrar uyarmıştı.

Babam bana gülün asla ölmeyeceğine söz vermişti. Asla dikenler için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Çiçeğin annemden, hiç tanışmadığım bir hanımdan hediye olduğunu söyledi.

Ama gül ölmüştü. Baba ölmüştü. Hayatım dikenlerden başka bir şey değildi.

Nero elini omzuma koydu. "Çok üzgünüm Meg."

Gözleri hüzünlüydü ama sesinde hayal kırıklığı vardı. Bu sadece zaten şüphelendiğim şeyi kanıtladı. Babamın ölümü benim hatamdı. Daha iyi bir kızım olmalıydım. Nero bana daha büyük çocuklarla ya da

www.pdfoku.net

öldürmek istemediğim hayvanlarla savaşmamı söylediğinde karşı çıkmamalı, daha sıkı çalışmalıydım, görgülerime dikkat etmeliydim.

Canavarı üzmüştüm.

Kendimden nefret ederek hıçkırdım. Nero bana sarıldı. Yüzümü mor kıyafetlerine, mide bulandırıcı tatlı kolonyasına gömdüm - çiçekler gibi değil, huzurevindeki eski, kuru çömlekler gibi. Bu kokuyu nereden bildiğimden bile emin değildim ama yarı hatırladığım bir çaresizlik ve dehşet hissini geri getirdi. Nero sahip olduğum tek şeydi. Gerçek çiçekler, gerçek bir baba, gerçek bir anne alamadım. Ben buna layık değildim. Sahip olduklarıma sarılmak zorundaydım.

Sonra aklımız geldi. Meg ve ben ilkel Kaos'a daldık - Kaderlerin geleceği ördüğü, kaderi rastgele bir şekilde yarattığı pislik.

Kimsenin aklı böyle bir güce maruz kalmamalı. Bir tanrı olarak bile, Kaos'un sınırlarına çok yaklaşmaktan korktum.

Bu, bir tanrının gerçek biçimini görmek istediklerinde ölümlülerin risk aldığı türden bir tehlikeydi - yanan, korkunç bir saf olasılık yığını. Böyle bir şeyi görmek insanları buharlaştırabilir, onları tuza veya toza çevirebilir.

Elimden geldiğince Meg'i hava kirliliğinden korudum, zihnimi bir tür kucaklamayla onunkilere sardım ama ikimiz de delici sesleri duyduk.

Hızlı beyaz at, diye fısıldadılar. Bulmaca konuşmacısı. Kavurucu ölüm diyarları.

Ve daha fazlası - çok hızlı söylenen, anlamlandırılamayacak kadar çok örtüşen satırlar. Gözlerim yanmaya başladı. Arılar ciğerlerimi tüketti. Yine de nefesimi tuttum. Uzakta sisli bir nehir gördüm - Styx'in kendisi. Karanlık tanrıça beni kıyıdan çağırdı ve beni karşıya geçmeye davet etti. Ölümden sonra insan ruhlarının ölümsüz olması gibi, yeniden ölümsüz olurdum. Ceza Tarlalarına geçebilirim. Birçok suçum için cezalandırılmayı hak etmedim mi?

www.pdfoku.net

Ne yazık ki, Meg de aynı şekilde hissetti. Suçluluk onu ağırlaştırdı. Hayatta kalmayı hak ettiğine inanmıyordu.

Bizi kurtaran eş zamanlı bir düşünceydi:

Pes edemem. Apollo/Meg'in bana ihtiyacı var.

Bir an daha dayandım, sonra iki. Sonunda, daha fazla dayanamadım.

Kehanetin zehrini dışarı atarak nefes verdim. Temiz hava soluyarak soğuk, ıslak taşın üzerine Meg'in yanına çöktüm. Yavaş yavaş, dünya sağlam bir duruma geri döndü. Sesler gitmişti. Hayalet arıların bulutu yok olmuştu.

Dirseklerime yükseldim. Parmaklarımı Meg'in boynuna bastırdım. Nabzı pıtırtı gibi atıyordu, düzensiz ve zayıftı ama ölmemişti.

"Üç Kadere teşekkürler," diye mırıldandım.

Bir kez olsun, gerçekten onu kastetmiştim. Clotho, Lachesis ve Atropos o anda karşımda olsalardı sığilli burunlarını öperdim.

Trophonius adasında içini çekti. "Oh iyi. Kız, hayatının geri kalanında hala deli olabilir. Bu biraz teselli."

Ölen oğluma baktım. "Bir teselli mi?"

"Evet." Göksel başını eğerek tekrar dinledi. "Acele etsen iyi olur. Kızı su altı tünelinden taşıman gerekecek, yani sanırım ikiniz de boğulabilirsiniz. Veya blemmyae sizi diğer tarafta öldürebilir. Ama değilse, bu iyiliği istiyorum."

Güldüm. Kaosa daldıktan sonra, hoş bir ses değildi. "Bir iyilik mi bekliyorsun? Savunmasız bir kıza saldırdığın için mi?"

Trophonius, "Sana kehanetini verdiğim için," diye düzeltti. "O senin, Hatıra Tahtı'ndaki kızdan alabileceğini varsayarsak. Şimdi benden bir iyilik, söz verdiğin gibi: Bu mağarayı yok et."

www.pdfoku.net

İtiraf etmem gerekiyordu… Saf kehanet pisliğinden yeni dönmüştüm ve hala bu isteğin geldiğini görmedim. “Ne söyle şimdi?”

Trophonius, "Bu yer çok açıkta," dedi. "Yol İstasyonu'ndaki müttefiklerin onu asla Triumvirate'den koruyamayacak. İmparatorlar saldırmaya devam edecek. Artık Commodus tarafından kullanılmak istemiyorum. Kahin'in yok edilmesi daha iyi."

Zeus'un kabul edip etmeyeceğini merak ettim. Ben tanrılığımı geri kazanmadan önce babamın tüm kadim Kahinleri geri getirmemi istediği varsayımıyla hareket ediyordum. Trophonius Mağarası'nı yok etmenin kabul edilebilir bir B planı olup olmayacağından emin değildim. Yine, Zeus işlerin belirli bir şekilde yapılmasını isteseydi, bana yazılı talimatlar vermeliydi. "Ama Trophonius... sana ne olacak?"

Trophonius omuz silkti. "Belki de Kahinim birkaç yüzyıl içinde başka bir yerde yeniden ortaya çıkacak - daha iyi koşullar altında, daha güvenli bir yerde. Belki bu sana daha iyi bir baba olman için zaman verir.”

Kesinlikle isteğini değerlendirmeyi kolaylaştırıyordu. "Bu yeri nasıl yok ederim?"

"Bir sonraki mağarada patlayıcılı blemmyae'den bahsetmiş olabilirim? Onlar kullanmıyorsa, siz yapmalısınız.”

"Ya Agamethus? O da mı yok olacak?"

Ruhun formunun içinden loş ışık parlamaları çıktı - belki de hüzün?

Trophonius, "Sonunda," dedi. “Agamethus'a söyle…Ona onu sevdiğimi ve kaderimizin bu olduğu için üzgünüm. Bu senden aldığımdan çok daha fazlası."

Dönen karanlık sütunu çözülmeye başladı.

www.pdfoku.net

"Beklemek!" Bağırdım. "Ya Georgina? Agamethus onu nerede buldu? O benim çocuğum mu?”

Trophonius'un kahkahası mağarada zayıf bir şekilde yankılandı. "Ah evet. Bu gizemi sana son hediyem olarak kabul et, Peder. Umarım seni deli eder!"

Sonra gitmişti.

Bir an için çıkıntıya oturdum, sersemlemiş ve harap olmuştum. Fiziksel olarak incinmedim ama engereklerin hiçbiri yanınıza gelmese bile bu yılan çukurunda binlerce ısırık almanın mümkün olduğunu anladım. Başka zehir türleri de vardı.

Mağara gürleyerek göl boyunca dalgalar yaydı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama burada kalamazdık. Meg'i kollarımda kaldırdım ve suya daldım.

www.pdfoku.net

p'lerinize ve q'larınıza dikkat edin

Bombaları silahlandırırken veya—

SPLAT — çiğneme jöle

BELİRTİLMİŞ OLABİLİR: Ben deniz tanrısı değilim.

Birçok büyüleyici yeteneğim var. İlahi durumumda, denediğim hemen hemen her şeyde iyiyim. Ama Lester Papadopoulos olarak, kısıtlıyken su altında tek kollu yüzmenin ustası değildim ve normal bir ölümlüden daha uzun süre oksijensiz kalamazdım.

Meg'e sımsıkı sarılarak, ciğerlerim öfkeden alev alev yanarak geçitten geçtim.

Önce bizi karanlık kehanet arılarıyla dolduruyorsun! ciğerlerim bana çığlık attı. Şimdi bizi su altında kalmaya zorluyorsun! Sen korkunç bir insansın!

Sadece Meg'in bu deneyimden sağ çıkmasını umabilirdim. Hala bilinci kapalı olduğu için, onu nefesini tutması için pek uyaramadım. Yapabileceğim en iyi şey yolculuğumuzu olabildiğince kısa yapmaktı.

En azından akıntı benim lehimeydi. Su beni gitmek istediğim yöne doğru itti ama altı yedi saniye sonra öleceğimizden oldukça emindim.

Kulaklarım zonkladı. Kaygan kaya duvarlardaki tutamakları kör gibi aradım. Muhtemelen parmak uçlarımı mahvediyordum ama soğuk sinir sistemimi işe yaramaz hale getirdi. Hissettiğim tek acı göğsümde ve başımdaydı.

Aklım daha fazla oksijen aradığı için bana oyunlar oynamaya başladı.

Su altında nefes alabilirsin! o dedi. Devam etmek. İyi olacak!

Nehri solumak üzereydim ki üzerimde soluk yeşil bir parıltı fark ettim. Hava? Radyasyon? Limonata mı? Bunlardan herhangi biri karanlıkta boğulmaktan daha iyi geliyordu. yukarı doğru tekme attım.

Yüzeye çıktığımda etrafımın düşmanlarla çevrili olmasını bekliyordum, bu yüzden mümkün olduğunca az nefes nefese ve savrularak çıkmaya çalıştım. Meg'in kafasının suyun üzerinde olduğundan emin oldum, sonra ciğerlerindeki sıvıyı dışarı atmak için karnına hızlı bir şekilde bastırdım. (Arkadaşlar bunun için var.)

Bütün bunları sessizce yapmak kolay bir iş değildi, ama çevremize girer girmez böylesine yumuşak bir nefes alıp sallayan bir ninja olmaktan memnun oldum.

Bu mağara bıraktığımızdan çok daha büyük değildi. Tavandan sarkan elektrik lambaları, suyun üzerine yeşil ışık çizgileri yaydı. Mağaranın karşı tarafında, kutu gibi alüminyum mavnalarla kaplı bir tekne iskelesi vardı - yeraltı nehrinin ölümcül olarak erişilebilir bölgelerini gezmek için olduğunu varsaydım. Rıhtımda, birbirine bantlanmış iki tüplü tanka benzeyen büyük bir nesnenin üzerine üç blemmya çömeldi, çatlaklar macun ve çok sayıda kabloyla doluydu.

www.pdfoku.net

Leo Valdez böyle bir mekanizma yapmış olsaydı, robotik bir uşaktan bir jet paketine kadar her şey olabilirdi. Blemmyae'nin yaratıcılık eksikliği göz önüne alındığında, bir bombayı silahlandırdıklarına dair iç karartıcı bir sonuca vardım.

Bizi zaten fark etmemelerinin ve öldürmemelerinin tek nedeni 1) tartışmakla meşgul olmaları ve 2) bize doğru bakmamalarıydı. Blemmyae'nin çevresel görüşü tamamen kendi koltuk altlarından oluşur, bu yüzden dümdüz ileriye odaklanma eğilimindedirler.

Bir blemmyae koyu yeşil pantolon ve açık yeşil bir gömlek giymişti - belki bir park korucusu kıyafeti? İkincisi, Indiana Eyalet Polisi'nin mavi üniformasını giyiyordu. Üçüncüsü... Ah, canım. Çok tanıdık görünen çiçekli bir elbise giymişti.

"Hayır efendim!" asker olabildiğince kibarca bağırdı. "Kırmızı telin gittiği yer orası değil, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi korucu. "Ama diyagramı inceledim. Oraya gidiyor, çünkü mavi kablonun buraya gitmesi gerekiyor. Ve bunu söylediğim için beni bağışlarsan, sen bir aptalsın."

"Affedildin," dedi asker dostça, "ama sadece aptal olduğun için."

"Şimdi çocuklar," dedi kadın. Sesi kesinlikle Indianapolis'teki ilk günümüzde bizi karşılayan kadın Nanette'in sesiydi. Josephine'in arbalet kulesi tarafından öldürüldükten hemen sonra Tartarus'tan yeniden doğması imkansız görünüyordu, ama bunu her zamanki zavallı şansıma bağlıyorum. "Hadi tartışmayalım. Müşteri destek hattını arayabilir ve—”

Meg bu fırsatı benim sahip olduğumdan çok daha yüksek sesle nefesini tuttu. Suyun altında saklanacak bir yerimiz yoktu ve tekrar suya dalacak halim de yoktu.

Nanette bizi gördü. Göğüs yüzü bir gülümsemeyle buruştu, yoğun turuncu ruju yeşil ışıkta çamur gibi parlıyordu.

www.pdfaku.net

"Pekala, buraya bak! Ziyaretçi!"

Korucu bir av bıçağını kınından çıkardı. Asker silahını çekti. Kendi türünün kötü derinlik algısına rağmen, bizi bu kadar yakın mesafeden ıskalaması olası değildi.

Suyun içinde çaresiz, nefes nefese, yarı baygın bir Meg tutarak, düşünebildiğim tek şeyi yaptım. "Bizi öldürme!" diye bağırdım.

Nanette güldü. "Şimdi tatlım, seni neden öldürmeyelim?"

Tüplü tank bombasına baktım. Hiç şüphe yok ki Leo Valdez böyle bir durumda tam olarak ne yapacağımı bilirdi ama aklıma gelen tek tavsiye Calypso'nun hayvanat bahçesinde bana söylediği bir şeydi: Sihrin yarısı işe yarayacakmış gibi davranmak. Diğer yarısı batıl bir işaret seçiyor.

"Beni öldürmemelisin," dedim, "çünkü kırmızı telin nereye gittiğini biliyorum!"

Blemmyae kendi aralarında mırıldandı. Cazibeye ve müziğe karşı bağışıklı olabilirler, ancak ölümlülerin talimatları okuma veya müşteri desteğini arama konusundaki isteksizliğini paylaşıyorlardı. Tereddütleri bana Meg'i tokatlamam için bir dakika verdi (sadece onun uyanmasına yardımcı olmak için hafifçe yanağına).

Fısıldadı ve seğirdi, bu da üşümeye göre bir gelişmeydi. Olası kaçış yolları için mağarayı taradım. Sağımızda, nehir alçak tavanlı bir tünelden geçiyordu. Artık bu mağaralarda yüzmeye hevesli değildim. Solumuzda, iskelenin kenarında, yukarıya doğru uzanan parmaklıklı bir rampa vardı. Bunun yüzeye çıkış olacağına karar verdim.

Ne yazık ki, yolumuza çıkan, patlayıcı bir cihaza sahip üç süper güçlü insansıydı.

Blemmyae konferanslarını tamamladı.

www.pdfoku.net

Nanette tekrar karşıma çıktı. "Çok iyi! Lütfen bize kırmızı kablonun nereye gittiğini söyleyin. O zaman seni olabildiğince acısız öldürürüz ve hepimiz eve mutlu döneriz."

"Cömert bir teklif," dedim. "Ama gerçekten sana göstermem gerekiyor. Buradan açıklamak çok zor. Karaya çıkma izni mi?"

Asker silahını indirdi. Gür bir bıyık, en alt kaburgasının genişliğini kaplıyordu. "Pekala, izin istedi. Kibarcaydı."

"Hmm." Nanette çenesini okşadı ve aynı anda karnını kaşıdı. "İzin verildi."

Rıhtımda üç düşmana katılmak nehirde donmaktan sadece marjinal olarak daha iyiydi, ama Meg'i sudan çıkardığım için mutluydum.

Bizi yukarı çektikten sonra blemmyae'ye "Teşekkür ederim" dedim.

"Rica ederim." dedi üçü de bir ağızdan.

"Arkadaşımı indirmeme izin ver..." Bir mola verebilir miyim diye düşünerek rampaya doğru sendeledim.

Nanette, "Bu kadarı yeter," diye uyardı, "lütfen ve teşekkür ederim."

Senden nefret ediyorum için eski Yunanca kelimeler yoktu, korkunç palyaço kadın, ama nefesimin altından yakın bir tahmin mırıldandım. Meg'i duvara dayadım. "Beni duyabiliyor musun?" Fısıldadım.

Dudakları yaban mersini rengindeydi. Dişleri takırdadı. Gözleri, gözlerinin kan çanağı beyazlarını göstererek başının arkasına döndü.

"Meg, lütfen" dedim. "Blemmyae'nin dikkatini dağıtacağım ama buradan gitmen gerek. Yürüyebilir misin? Sürünmek? Herhangi bir şey?"

"Hım-um-um." Meg titredi ve nefesi kesildi. "Shumma-shumma."

www.pdfoku.net

Bu bildiğim bir dil değildi ama Meg'in kendi başına hiçbir yere gitmeyeceği sonucuna vardım. Blemmyae'nin dikkatini dağıtmaktan fazlasını yapmam gerekecekti.

"Tamam o zaman!" dedi Nanette. “Lütfen bize bildiklerinizi gösterin de bu mağarayı üzerinize yıkalım!”

zorla gülümsedim. "Tabii ki. Şimdi bakalım…”

Cihazın yanında diz çöktüm. Ne yazık ki karmaşık değildi. Aslında sadece iki kablo ve her ikisi de mavi ve kırmızı renk kodlu iki alıcı vardı.

yukarı baktım. "Ah. Hızlı soru. Blemmyae'nin sağır olduğunun farkındayım ama..."

"Bu doğru değil!" Korucu rahatsız görünüyordu. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!"

Diğer ikisi vurgulu bir şekilde eğildi - baş sallamanın blemmyae eşdeğeri.

Nanette, "Bütün tonlardan hoşlanırım," diye onayladı.

"Patlamalar," dedi asker. "Silah sesleri. Araba motorları. Tüm tonlar iyidir.”

"Düzeltilmiş duruyorum," dedim. "Ama sorum şuydu... türünüzün de renk körü olması mümkün olabilir mi?"

Şaşkın görünüyorlardı. Nanette'in makyajını, elbisesini ve ayakkabılarını bir kez daha inceledim ve neden bu kadar çok blemmya'nın ölümlü üniformaları içinde kılık değiştirmeyi tercih ettiğini anladım. Tabii ki renk körüydüler.

Bilgin olsun, renk körlüğünün veya ton sağırlığının yaratıcılık veya zeka eksikliğine işaret ettiğini ima etmiyorum. Ne münasebet! Mark

www.pdfoku.net

Twain'den Mister Rogers'a ve William Butler Yeats'e kadar en sevdiğim yaratıcı insanlardan bazıları bu koşullara sahipti.

Bununla birlikte, blemmyae'de duyusal sınırlamalar ve donuk düşünme, aynı iç karartıcı paketin parçası gibi görünüyordu.

"Unut gitsin" dedim. "Başlayalım. Nanette, lütfen kırmızı kabloyu açar mısın?"

"Pekala, madem çok güzel sordun." Nanette eğilip mavi kabloyu aldı.

"Diğer kırmızı kablo," diye tavsiyede bulundum.

"Tabii ki. Bunu biliyordum!"

Kırmızı kabloyu aldı.

"Şimdi onu kırmızıya, bu alıcıya bağla." Işaret ettim.

Nanette talimat verdiğim gibi yaptı.

"İşte buradasın!" Dedim.

Açıkça hala şaşkın, blemmyae cihaza baktı.

Asker, “Ama başka bir tel daha var” dedi.

"Evet," dedim sabırla. “İkinci alıcıya gidiyor. Ancak”—Hepimizi havaya uçuramadan Nanette'in elini tuttum—“bağladığınızda, büyük olasılıkla bombayı çalıştıracaksınız. Buradaki küçük ekranı görüyor musunuz? Ben Hephaestus değilim, ama bunun zamanlayıcı olduğunu varsayıyorum. Varsayılan geri sayımın ne olduğunu biliyor musunuz?”

Asker ve korucu, blemmyae'nin gırtlaktan, monoton dilinde konuşuyorlardı - bu, Mors alfabesiyle konuşan iki bozuk elektrikli zımpara makinesine benziyordu. Onu bıraktığım yerde, hâlâ titreyen ve nefesinin altında shumma-shumma mırıldanan Meg'e baktım.

www.pdfoku.net

Korucu kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Peki efendim. Diyagramı okuyan tek kişi ben olduğum için size cevabı güvenle verebileceğime karar verdim. Varsayılan süre beş saniyedir."

"Ah." Birkaç hayalet arı boğazıma tırmandı. "Yani kabloyu bir kez bağladığınızda, bomba patlamadan önce mağaradan çıkmak için neredeyse hiç zamanınız olmayacak."

"Aynen öyle!" Nanette ışınlandı. "İmparator çok açıktı. Apollo ve çocuk Kâhin odasından çıkmayı başarırsa, onları öldürün ve büyük bir patlamayla mağarayı yerle bir edin!"

Asker kaşlarını çattı. "Hayır, onları güçlü patlamayla öldürmemi söyledi."

"Hayır efendim," dedi korucu. "Muhteşem patlamayı sadece mecbur kalırsak kullanmamızı söyledi. Bu ikisini ortaya çıkarlarsa öldürebiliriz, ama gelmezlerse..." Omuzlarındaki kılları kaşıdı. "Şimdi kafam karıştı. Bomba ne içindi?"

Commodus'un bu işi yapması için Germani'yi değil, blemmyae'yi gönderdiği için sessizce bir teşekkür duası ettim. Tabii ki, bu muhtemelen Germani'nin şu anda Waystation'da arkadaşlarımla savaştığı anlamına geliyordu, ama ben her seferinde yalnızca bir dünyayı sarsan krizle başa çıkabilirdim.

"Arkadaşlar" dedim. "Çılgınlıklar, blemmyae. Demek istediğim şu: bombayı çalıştırırsanız üçünüz de öleceksiniz. Buna hazır mısın?"

Nanette'in gülümsemesi eridi. "Ah. Hmm…"

"Aldım!" Korucu heyecanla parmağını bana doğru salladı. "Üçümüz ayrıldıktan sonra neden kabloyu bağlamıyorsun?"

"Aptal olma," dedi asker. "Sırf biz istedik diye kendini ve kızı öldürmeyecek." Bana temkinli, umutlu bir bakış attı. "Mısın?"

www.pdfokur.net

"Önemli değil," diye azarladı Nanette. "İmparator bize Apollo'yu ve kızı öldürmemizi söyledi. Kendilerine yaptırmasınlar."

Diğerleri mırıldanarak anlaştılar. Mektuba verilen emirleri takip etmek elbette her şeydi.

"Bir fikrim var!" Aslında yokken dedim.

Blemmyaları alt edip Meg'i oradan çıkarmak için zekice bir plan bulmayı umuyordum. Şimdiye kadar akıllıca bir plan gerçekleşmemişti. Trophonius'a verdiğim söz konusu da vardı. Kahinini yok etmeye yemin etmiştim. Bunu kendimi mahvetmeden yapmayı tercih ettim.

Blemmyae kibarca devam etmemi bekledi. Calypso'nun kabadayılığının bir kısmını kanalize etmeye çalıştım. (Aman tanrım, lütfen ona ilham almak için ondan ilham aldığımı söyleme.)

"Bizi kendin öldürmen gerektiği doğru," diye başladım. "Ve anlıyorum! Ama tüm hedeflerinizi gerçekleştirecek bir çözümüm var: Kahin'i yok eden, bizi öldüren ve oradan canlı çıkan güçlü bir patlama."

Nanette başını salladı. “Bu sonuncusu kesinlikle bir bonus.”

"Tam burada bir su altı tüneli var..." Meg ve benim Trophonius'un odasından nasıl yüzerek çıktığımızı anlattım. Oracle odasını etkili bir şekilde yok etmek için bombayı burada patlatamazsınız. Birisinin cihazla tünelin derinliklerinde yüzmesi, zamanlayıcıyı etkinleştirmesi ve tekrar yüzmesi gerekecekti. Şimdi, yeterince güçlü değilim ama bir blemmyae bunu kolayca yapabilir."

Asker kaşlarını çattı. “Ama beş saniye… bu yeterli bir süre mi?”

"Ah," dedim, "ama su altında zamanlayıcıların iki kat daha uzun sürdüğü bilinen bir gerçektir, yani aslında on saniyeniz olur."

Nanette gözlerini kırpıştırdı. "Bundan emin misin?"

www.pdfaku.net

Korucu ona dirsek attı. "Sadece bunun iyi bilinen bir gerçek olduğunu söyledi. Kaba olma!”

Asker, muhtemelen departman güvenlik protokollerine aykırı olan silahının namlusuyla bıyığını kaşıdı. "Hâlâ neden Oracle'ı yok etmemiz gerektiğinden emin değilim. Neden ikinizi öldüremiyoruz, diyelim ki… bu silahla… ve Kahin'i rahat bırakamıyoruz?”

iç geçirdim. "Keşke yapabilseydik! Ama dostum, güvenli değil. Bu kız ve ben kehanetimiz ile içeri girdik ve çıktık, değil mi? Bu, diğer izinsiz girenlerin de yapabileceği anlamına gelir. Elbette imparatorun güçlü patlamayla kastettiği buydu. Ne zaman biri zorla girse buraya bombanla geri gelmek istemezsin, değil mi?”

Asker korkmuş görünüyordu. "Aman Tanrım, hayır!"

"Ve ölümlülerin rehberli turlar düzenlediği bu yerde Kahin'i olduğu gibi bırakmak...pekala, bu bir güvenlik tehlikesi! Kahin'in mağarasını kapatmamak bizim için büyük bir nezaketsizlik olur."

"Mmmm." Üç blemmyae de ciddiyetle başını salladı/kafasını salladı.

"Ama," dedi Nanette, "bizi bir şekilde kandırmaya çalışıyorsan... ve bu olasılığı yükselttiğim için özür dilerim..."

"Hayır, hayır" dedim. "Tamamen anladım. Şuna ne dersin: Git bombayı kur. Sağ salim geri dönersen ve mağara zamanında havaya uçarsa bizi çabucak ve acısız bir şekilde öldürme nezaketini gösterebilirsin. Eğer sorun çıkarsa-"

"O zaman uzuvlarını koparabiliriz!" asker önerdi.

“Ve bedenlerinizi jöle haline getirin!” korucu ekledi. "Bu harika bir fikir. Teşekkürler!"

Huzursuzluğumu kontrol altında tutmaya çalıştım. "Rica ederim."

www.pdfoku.net

Nanette bombayı inceledi, belki de planımla ilgili hâlâ ters giden bir şeyler olduğunu sezdi. Tanrılara şükür, ya görmedi ya da çekincelerinden bahsetmeyecek kadar kibardı.

“Eh,” dedi sonunda, “bu durumda geri döneceğim!”

Tankları aldı ve suya atladı, bu da bana jölenin içinde ezilmemek için bir plan bulmam için birkaç lüks saniye verdi. Sonunda işler yoluna girdi!

En sevdiğin meyve?

umarım üzüm dememişsindir

Veya elma veya incir

ZAYIF NANETTE.

Sualtında beş saniyelik bir zamanlayıcının hala tam olarak beş saniye sürdüğünü fark ettiğinde aklından ne geçtiğini merak ediyorum. Cihaz patladığında, "Aman allah kahretsin" gibi son bir aşağılık laneti ağzından çıkardığını hayal ediyorum.

Beni öldürmeyi planlamamış olsaydı onun için üzülebilirdim.

Mağara sallandı. Islak sarkıt parçaları göle düşüyor ve mavnaların gövdelerinde sallanıyordu. Gölün ortasından bir hava patlaması çıktı, iskeleyi yükseltti ve mağarayı mandalina rujunun kokusuyla doldurdu.

Asker ve korucu kaşlarını çatarak bana baktı. Nanette'i havaya uçurdun. Kibar değildi.”

"Devam etmek!" diye bağırdım. "Muhtemelen hala geri yüzüyor. Uzun bir tünel.”

Bu bana üç dört saniye daha kazandırdı ve bu sırada akıllıca bir kaçış planı henüz ortaya çıkmadı. En azından Nanette'in ölümünün boşuna

www.pdfoku.net

olmadığını umuyordum. Trophonius'un istediği gibi patlamanın Kahin Mağarası'nı yok ettiğini umuyordum ama emin olamıyordum.

Meg hâlâ yarı baygındı, mırıldanıyor ve titriyordu. Onu Yol İstasyonuna geri götürmem ve onu çabucak Hafıza Tahtına oturtmam gerekiyordu, ama iki blemmya hala yolumda duruyordu. Ellerim bir yay ya da ukulele kullanamayacak kadar uyuşmuştu. Keşke başka bir silahım olsaydı, hatta düşmanlarımın yüzlerinde sallayabileceğim sihirli bir Brezilya mendili bile! Ah, keşke ilahi bir güç dalgası bedenimde dolaşsa!

Sonunda korucu içini çekti. "Tamam Apollon. Önce seni ezmemizi mi yoksa parçalamamızı mı tercih edersin? Sadece senin seçmen doğru."

"Bu çok kibar," diye onayladım. Sonra nefesimi tuttum. "Aman Tanrım! Oraya bak!"

Beni affetmelisin. Bu dikkat dağıtma yönteminin kitaptaki en eski numara olduğunun farkındayım. Aslında bu o kadar eski bir numaradır ki papirüs tomarlarından daha eskidir ve ilk kez Mezopotamya'da kil tabletlere kaydedilmiştir. Ama blemmyae bunun için düştü.

“Oraya bakmakta” yavaşlardı. Bakamadılar. Tüm vücutlarını çevirmeden başlarını çeviremezlerdi, bu yüzden yüz seksen derece tam bir paytak yürüdüler.

Aklımda takip hilesi yoktu. Meg'i kurtarıp oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Sonra bir artçı sarsıntı mağarayı sarstı, blemmyae'nin dengesini bozdu ve ben bundan faydalandım. Korucuyu göle attım. Tam olarak aynı anda, tavanın bir kısmı gevşedi ve büyük bir cihaz dolu fırtınası gibi söz konusu korucunun üzerine düştü. Korucu, çalkalanan köpüğün altında kayboldu.

Sadece şaşkınlıkla bakabildim. Tavanın çatlamasına ve çökmesine neden olmadığımdan oldukça emindim. Kör şans mı? Ya da belki Trophonius'un ruhu, mağarasını yok etmem için bana son bir gönülsüz lütufta bulunmuştu. Birini taş yağmuru altında ezmek, onun bağışlayacağı türden bir iyilik gibi görünüyordu.

www.pdfoku.net

Asker her şeyi kaçırdı. Göğsünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü. “Hiçbir şey görmüyorum... Bekle. Arkadaşım nereye gitti?”

"Hmm?" Diye sordum. "Ne arkadaş?"

Etkileyici bıyığı seğirdi. "Eduardo. Savaşçı."

Karışıklık sandım. "Bir korucu mu? Buraya?"

"Evet, az önce buradaydı."

"Bilmediğime eminim."

Mağara bir kez daha titredi. Ne yazık ki, son düşmanımı ezmek için daha fazla zorlayıcı tavan parçası yoktu.

"Eh," dedi asker, "belki de gitmesi gerekiyordu. Şimdi seni tek başıma öldürmek zorunda kalırsam beni bağışla. Emirler."

"Ah, evet, ama önce..."

Asker artık caydırılmayacaktı. Kolumu tuttu, ulnamı ve radiusumu birbirine ezdirdi. Çığlık attım. Dizlerim büküldü.

"Kızı bırak," diye inledim acıyla. "Beni öldür ve gitmesine izin ver."

kendimi şaşırttım. Bunlar planladığım son sözler değildi. Ölmem durumunda, şanlı işlerimden oluşan bir balad - çok uzun bir balad - bestelemek için zamanım olmasını umuyordum. Yine de burada, hayatımın sonunda, kendim için değil Meg McCaffrey için yalvarıyordum.

Bundan sonra olanlar için kredi almayı çok isterim. Asil fedakarlık jestimin değerimi kanıtladığını ve kurtarıcılarımızı eterik düzlemden çağırdığını düşünmek isterim. Yine de daha büyük olasılıkla, zaten bölgedeydiler, Meg'i arıyorlardı ve acı dolu çığlığımı duydular.

www.pdfoku.net

Kan donduran bir savaş çığlığıyla, üç karpoi tünelden aşağı fırladı ve askerin üzerine uçarak suratının üzerine indi.

Asker rıhtımda sendeledi, üç şeftali ruhu kanatlı, meyve aromalı bir pirana sürüsü gibi uluyarak, pençeleyerek ve ısırdı...

“Lütfen inin!” asker feryat etti. "Lütfen ve teşekkür ederim!"

Karpoiler görgü kurallarıyla ilgilenmiyorlardı. Yirmi saniye daha vahşi şeftaliden sonra, asker bir canavar külü, yıpranmış kumaş ve bıyık bıyıklarına dönüştü.

Ortadaki karpos, bir zamanlar subayın tabancası olabilecek bir şey tükürdü. Yapraklı kanatlarını çırptı. Onun her zamanki arkadaşımız olduğunu, Peach olarak bilinen arkadaş olduğunu anladım, çünkü gözleri biraz daha gaddarca parlıyordu ve bezi biraz daha tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

Kırık koluma sarıldım. "Teşekkürler, Peach! Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum-”

Beni görmezden geldi ve Meg'in yanına uçtu. Ağlayıp saçlarını okşadı.

Diğer iki karpoi, gözlerinde aç bir parıltıyla beni inceledi.

" Peaches?" diye mırıldandım. "Onlara benim bir arkadaş olduğumu söyleyebilir misin? Lütfen?"

Peaches teselli edilemez bir şekilde uludu. Bir fidan diker gibi Meg'in bacaklarına toprak ve moloz kazıdı.

"Peaches!" tekrar aradım. "Ona yardım edebilirim ama onu Yol İstasyonuna geri götürmem gerekiyor. Hafıza Tahtı—" Bulantı, dünyanın eğilip bükülmesine neden oldu. Görüşüm yeşile döndü.

Tekrar odaklanabildiğimde, Peaches ve diğer iki karpoi'yi sıraya girmiş halde bana bakarken buldum.

www.pdfoku.net

"peaches?" Peach istedi.

"Evet," diye inledim. "Onu çabucak Indianapolis'e götürmeliyiz. Eğer sen ve arkadaşların… Um, doğru dürüst tanıtıldığımızı sanmıyorum. Ben Apollo'yum."

Peaches sağdaki arkadaşını işaret etti. "peaches." Sonra solundaki bebek iblise. "peaches."

"Anlıyorum." düşünmeye çalıştım. Acı, kolumu çeneme doğru kaldırdı. "Şimdi dinle, benim bir arabam var. Yakınlarda kırmızı bir Mercedes. Eğer ona ulaşabilirsem, Meg'i şuraya götürebilirim..."

Kırık koluma baktım. Bir Ege gün batımı gibi, mor ve turuncunun güzel tonlarını döndürüyordu. Arabayla hiçbir yere gitmeyeceğimi anladım.

Aklım o güzel gün batımının altında bir acı denizine batmaya başladı.

"Birazdan yanında ol," diye mırıldandım.

Sonra bayıldım.

ara istasyon hasarlı

Commodus bunun bedelini ödeyecek

Ve nakit almıyorum

Geri dönüş yolculuğu hakkında ÇOK AZ HAYIRLIYORUM.

Peaches ve iki arkadaşı bir şekilde Meg ve beni mağaradan Mercedes'e taşıdılar. Daha da rahatsız edici olanı, Meg yolcu koltuğunda mırıldanarak ve titreyerek otururken, üç karpoi bir şekilde bizi Indianapolis'e götürdü ve ben arkada inleyerek yattım.

www.pdfoku.net

Üç Karpoi'nin bir otomobili sürmek için nasıl güçlerini birleştirdiğini sormayın. Hangisinin tekerleği, freni veya gaz pedalını kullandığını söyleyemem. Yenilebilir meyvelerden beklediğiniz türden bir davranış değil.

Tek bildiğim, aşağı yukarı tam bilincimi geri kazandığımda şehir sınırlarına ulaştığımız.

Kırık kolum, özsuyla yapıştırılmış yapraklara sarılmıştı. Bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordum ama kolum daha iyi hissediyordu - hala ağrıyordu ama dayanılmaz değildi. Peach ruhları beni ekmeye ve sulamaya çalışmadığı için kendimi şanslı sayıyordum.

Peach ruhları Capital Avenue'de Mercedes'i frenlerken dimdik oturmayı başardım. Önümüzde polis arabaları yolu kapattı. Testere tezgahlarında büyük kırmızı işaretler duyuruldu: GAZ KAÇAĞI ACİL DURUM. SABRINIZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Gaz kaçağı. Leo Valdez yine haklı çıkmıştı. Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, buna haftalarca katlanamayacaktı.

Barikatların birkaç blok ötesinde, Yol İstasyonunun yaklaşık konumundan bir siyah duman sütunu yükseldi. Kalbim kolumdan daha acı verici bir şekilde kırıldı. Mercedes'in ön konsol saatine baktım. Dört saatten az kalmıştık. Bir ömür gibi hissettim - tanrısal bir ömür.

Gökyüzünü taradım. Tepemde uçan güven verici bronz bir ejderha, yuvalarını savunan yardımcı griffinler görmedim. Waystation düşmüş olsaydı… Hayır, olumlu düşünmek zorundaydım. Korkularımın bugün daha fazla peygamber arı sürüsü çekmesine izin vermezdim.

" Peach," dedim. "Sana ihtiyacım var-"

Bakışlarımı ileriye çevirdim ve neredeyse arabanın tavanından atladım.

www.pdfokur.net

Peaches ve iki arkadaşı bana bakıyorlardı, çeneleri sürücü koltuğunun arkasında See-No-Evil, Peel-No-Evil ve Eat-No-Evil gibi aynı hizadaydı.

"Ah evet. Merhaba" dedim. "Lütfen, Meg ile kalmana ihtiyacım var. Onu ne pahasına olursa olsun koruyun."

Peaches Prime keskin dişlerini göstererek " Peach " diye hırladı.

Bunu anlaşma olarak kabul ettim.

"Yol istasyonundaki arkadaşlarımızı kontrol etmeliyim," dedim. "Geri dönmezsem..." Sözler boğazımda düğümlendi. "… o zaman Hafıza Tahtını aramanız gerekecek. Meg'i o sandalyeye oturtmak onun aklını iyileştirmenin tek yolu."

Üç çift parlayan yeşil göze baktım. Karpoi'nin ne söylediğimi anlayıp anlamadığını anlayamadım ve talimatlarımı nasıl takip edebileceklerini de bilmiyordum. Savaş bitmişse ve Hatıra Tahtı alınmış ya da yok edilmiş olsaydı... Hayır. Bu arı poleni düşüncesiydi!

"Sadece... onunla ilgilen," diye yalvardım.

Arabadan indim ve cesaretle kaldırıma kustum. Pembe emojiler gözlerimde dans etti. Kolum bitki özsuyu ve yapraklarla kaplı, nemli kıyafetlerim yarasa gübresi ve yılan dışkısı kokar. Savaştaki en görkemli görevim değildi.

Barikatlarda kimse beni durdurmadı. Görevdeki memurlar (sanırım sıradan ölümlüler), arkalarından yükselen dumandan çok akıllı telefon ekranlarıyla ilgileniyorlardı. Belki de Sis gerçek durumu gizlemiştir. Belki de sokaklardan biri gaz kaçağı olan bir acil duruma düşmek isterse onu durdurmayacaklarını düşündüler. Ya da belki de destansı bir Pokémon Go spor salonu savaşına dalmışlardı.

Kordonlu bölgenin içinde bir blok, yanan ilk buldozeri gördüm. Leo Valdez tarafından özel olarak modifiye edilmiş bir kara mayını üzerinden geçtiğinden şüphelendim, çünkü yarı yıkılmış ve alevler

www.pdfoku.net

içinde olmasının yanı sıra gülen suratlı çıkartmalar ve krem şanti parçaları da sıçramıştı.

Daha hızlı salladım. Daha fazla engelli buldozer, etrafa saçılmış moloz, toplam araba ve canavar tozu yığınları gördüm ama ceset yoktu. Bu biraz moralimi yükseltti. Union Station döner kavşağının hemen köşesinde, ilerde kılıçların şıngırdadığını duydum - sonra bir silah sesi ve gök gürültüsü gibi bir ses.

Devam eden bir savaş duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Bu, herkesin ölmediği anlamına geliyordu.

koştum. Yorgun bacaklarım itiraz edercesine çığlık attı. Ayakkabılarım kaldırıma her çarptığında koluma keskin bir ağrı saplandı.

Köşeyi döndüm ve kendimi savaşın içinde buldum. Gözlerinde cinayetle bana doğru koşan yarı tanrı bir savaşçıydı - daha önce hiç görmediğim, sokak kıyafetlerinin üzerine Roma tarzı zırh giymiş bir genç çocuk. Neyse ki, zaten kötü bir şekilde dövülmüştü. Gözleri neredeyse şişerek kapanmıştı. Bronz göğüs plakası, dolu fırtınasından sonra metal bir çatı gibi çökmüştü. Kılıcını güçlükle tutabiliyordu. Daha iyi durumda değildim ama öfke ve çaresizlik içinde koşuyordum. Ukulelemi çözmeyi ve yarı tanrıyı suratına çarpmayı başardım.

Ayaklarıma çömeldi.

Başımı kaldırıp bakana kadar kahramanca davranışımdan oldukça gurur duyuyordum. Döner kavşağın ortasında, çeşmenin tepesinde ve Cyclopes ile çevrili, en sevdiğim yüksek lisans muhasebe öğrencim Olujime, eski bir savaş tanrısı gibi duruyordu, çift genişlikte bir hokey sopasına benzeyen bronz bir silah sallıyordu. Her süpürme, düşmanlarına çatırdayan elektrik dalları gönderdi. Her vuruş bir Cyclops'u parçaladı.

Jimmy'yi şimdi daha çok seviyordum. Cyclopes'a hiçbir zaman bu kadar sevgi duymadım. Yine de… şimşek kullanımında bir tuhaflık

www.pdfokur.net

vardı. Zeus'un gücünü eylem halindeyken her zaman fark edebildim. Cıvataları tarafından yeterince sık vurulmuştum. Jimmy'nin elektriği farklıydı - daha nemli bir ozon kokusu, flaşlara karşı daha koyu kırmızı bir renk. Bunu ona sorabilmeyi çok isterdim ama biraz meşgul görünüyordu.

Döner kavşakta burada ve orada daha küçük kavgalar çıktı. Waystation'ın savunucuları üstün görünüyor. Avcı Kowalski düşmandan düşmana sıçradı, blemmyae'leri, kurt başlı savaşçıları ve vahşi centaurları kolaylıkla vurdu. Hareket halindeyken ateş etme, karşı saldırılardan kaçınma ve kurbanlarının diz kapaklarını hedef alma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Bir okçu olarak etkilendim. Tanrısal güçlerime hâlâ sahip olsaydım, onu sihirli bir ok kılıfı ve muhtemelen klasik plak üzerine en çok hit olan antolojimin imzalı bir kopyası gibi muhteşem ödüllerle kutsardım.

Otelin araba yolunda, dracaena Sssssarah bir posta kutusuna yaslanmış oturuyordu, yılan kuyruğu bacakları onun etrafında kıvrılmıştı, boynu basketbol topu büyüklüğünde şişmişti. Yaralanabileceğinden korktuğum için yardımına koştum. Sonra boğazındaki yumrunun bir Galya savaş miğferi şeklinde olduğunu fark ettim. Göğsü ve karnı da oldukça şişmişti.

Bana tembelce gülümsedi. "Şşşşşş?"

"Sssssarah," dedim, "bir Germanus'u bütün olarak mı yuttunuz?"

"Numara." Geğirdi. Koku kesinlikle barbardı, bir parça karanfil. "Pekala, belkisss."

"Diğerleri nerede?" Gümüş bir ok kafamın üzerinden uçup yakındaki bir Subaru'nun ön camını paramparça ederken eğildim. "Commodus nerede?"

Sssssarah Yol İstasyonunu işaret etti. "İçeride sanırım. Binaya giden bir yolu öldürdü."

www.pdfoku.net

Muhtemelen tok ve uykulu olduğu için bu konuda çok endişeli görünmüyordu. Daha önce fark ettiğim koyu renkli duman sütunu, Yol İstasyonunun çatısındaki bir delikten dökülüyordu. Daha da acıklı olanı, yeşil kiremitlerin üzerinde sinek kâğıdına yapıştırılmış bir böcek parçası gibi uzanmak, bir ejderhanın kopuk bronz kanadıydı.

İçimde bir öfke kaynadı. İster güneş arabası, ister Festus, ister okul otobüsü, kimse benim yolculuğuma karışamaz.

Union Station binasının ana kapıları sonuna kadar açılmıştı. Canavar tozu ve tuğla yığınlarının, yanan mobilya parçalarının ve bir ağ tuzağına tekme atıp kişneyerek baş aşağı asılı duran bir sentorun içinden geçtim.

Bir merdiven boşluğunda, yaralı bir Artemis Avcısı, bir yoldaş kanayan bacağını bağlarken acı içinde inledi. Birkaç metre ötede, tanımadığım bir yarı tanrı yerde kıpırdamadan yatıyordu. Yanına diz çöktüm - on altı yaşlarında, benim ölümlü yaşımdaki bir çocuk. Nabız hissetmedim. Kimin tarafında savaştığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Her iki durumda da, ölümü korkunç bir israftı. Belki de yarı tanrı yaşamlarının biz tanrıların inanmaktan hoşlandığı kadar harcanabilir olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Yol İstasyonunun beni doğru yöne göndereceğine güvenerek daha fazla koridordan geçtim. Dün gece oturduğum kütüphaneye daldım. İçerideki sahne, Britomartis'in sıçrayan mayınlarından birinin patlaması gibi beni etkiledi.

Masanın karşısında bir grifonun vücudu yatıyordu. Korku dolu bir hıçkırıkla yanına koştum. Heloise'nin sol kanadı bir kefen gibi vücuduna katlanmıştı. Başı doğal olmayan bir açıyla eğik yatıyordu. Etrafındaki zemin kırık silahlar, ezilmiş zırhlar ve canavar tozuyla doluydu. Bir sürü düşmanla savaşırken ölmüştü... ama ölmüştü.

Gözlerim yandı. Saman ve tüy döken tüylerin temiz kokusunu içime çekerek başını tuttum. "Ah, Heloise. Beni kurtardın. Seni neden kurtaramadım?”

www.pdfoku.net

Arkadaşı Abelard neredeydi? Yumurtaları güvenli miydi? Hangi düşüncenin daha korkunç olduğundan emin değildim: tüm griffin ailesi öldü ya da baba ve griffin piliç, Heloise'in yıkıcı kaybıyla yaşamaya zorlandı.

Gagasını öptüm. Doğru yas beklemek zorunda kalacaktı. Diğer arkadaşların hala yardıma ihtiyacı olabilir.

Yeni keşfettiğim enerjiyle, merdiven basamaklarını ikişer ikişer tırmandım.

Bir dizi kapıdan geçerek ana salona girdim.

Sahne ürkütücü derecede sakindi. Duman, için için yanan bir buldozer şasisinin açıklanamaz bir şekilde burun aşağı düştüğü çatı katından dalgalanarak çatının açık deliğinden dışarı taştı. Heloise ve Abelard'ın yuvası sağlam görünüyordu, ancak erkek griffin veya yumurtadan hiçbir iz yoktu. Josephine'in yere yayılmış atölye alanında Festus'un kopmuş başı ve boynu yatıyordu, yakut rengi gözleri karanlık ve cansızdı. Vücudunun geri kalanı hiçbir yerde görünmüyordu.

Kanepeler parçalanmış ve devrilmişti. Mutfak aletleri kurşun delikleriyle delik deşik oldu. Hasarın kapsamı yürek parçalayıcıydı.

Ama en ciddi sorun yemek masasının etrafındaki soğukluktu.

Bana en yakın olan tarafta Josephine, Calypso, Lityerses ve Thalia Grace duruyordu. Thalia yayını çektirdi. Lit kılıcını salladı. Calypso dövüş sanatları tarzında çıplak ellerini kaldırdı ve Josephine hafif makineli tüfek Little Bertha'yı kaldırdı.

Masanın diğer tarafında, yüzünde kanayan çapraz bir kesik olmasına rağmen parlak bir şekilde gülümseyerek Commodus'un kendisi duruyordu. Mor tuniğinin üzerinde imparatorluk altın zırhı parıldıyordu. Altın bir spatha olan kılıcını gelişigüzel bir şekilde yanında tuttu.

www.pdfoku.net

Her iki yanında bir Germanus koruması duruyordu. Sağdaki barbar kolunu Emmie'nin boynuna kenetlemiş, diğer eliyle Emmie'nin kafasına bir arbalet dayamıştı. Georgina annesinin yanında duruyordu, Emmie küçük kızı göğsüne sımsıkı sarmıştı. Ne yazık ki, küçük kız sadece bu yeni dehşetle karşı karşıya kaldığında aklını tamamen toparlamış görünüyordu.

Commodus'un solunda, ikinci bir Germanus, Leo Valdez'i benzer bir rehine duruşunda tuttu.

Yumruklarımı sıktım. “Kötülük! Commodus, bırak onları!"

"Merhaba Lester!" Commodus ışınlandı. “Eğlenmek için tam zamanında geldin!”

Bu açmaz sırasında

Flaşlı fotoğraf çekmeyin lütfen

Hata. Benim hatam. ha ha

THALIA'NIN PARMAKLARI yay ipini sıktı. Ay suyu kadar gümüşi bir ter damlası kulağının yanından geçti. "Sözünü söyle," dedi bana, "ve bu moron imparatorun gözlerinin arasına bir delik açacağım."

Cazip bir teklif, ama bunun kabalık olduğunu biliyordum. Thalia, Leo ve Emmie'yi... ve özellikle de çok şey yaşamış olan zavallı Georgie'yi kaybetmekten en az benim kadar korkmuştu. Silahlarımızdan herhangi birinin Commodus gibi bir ölümsüzü, onu ve iki muhafızı öldürebileceğinden şüpheliydim. Ne kadar hızlı saldırırsak saldıralım dostlarımızı kurtaramazdık.

Josephine hafif makineli tüfeği tutuşunu değiştirdi. Tulumlarına yapışkan, toz ve kan sıçramıştı. Kısa gümüş rengi saçları terden parlıyordu.

"Geçecek bebeğim," diye mırıldandı. "Sakin ol." Emmie'yle mi yoksa Georgie'yle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildim.

www.pdfoku.net

Yanında, Calypso'nun elleri sanki dokuma tezgahının önünde durmuş, ne öreceğini düşünüyormuş gibi havada donmuştu. Gözleri Leo'ya sabitlenmişti. Başını hafifçe salladı, belki de ona, Aptal olma, diyordu. (Bunu ona çok söyledi.)

Lityersler yanımda duruyordu. Bacağındaki yara tekrar kanamaya başlamıştı, bandajların arasından sırılsıklam olmuştu. Saçları ve kıyafetleri, alev püskürtücü eldivenlerinden geçmiş gibi yanmıştı ve Cornhuskers gömleği yanmış bir marşmelovun yüzeyi gibi görünüyordu. Sadece CORN kelimesi hala görülebiliyordu.

Kılıcının kanlı ucuna bakılırsa, Commodus'un yüzündeki korkunç yeni kesikten onun sorumlu olduğunu tahmin ettim.

"Bunu yapmanın iyi bir yolu yok," diye mırıldandı Lit bana. "Biri ölecek."

"Demedim. "Thalia, yayını indir."

"Affedersiniz?"

"Josephine, silah da. Lütfen."

Commodus güldü. "Evet, hepiniz Lester'ı dinlemelisiniz! Ve Calypso, canım, o rüzgar ruhlarından birini tekrar çağırmaya kalkarsan, küçük arkadaşını burada öldürürüm."

Büyücüye baktım. "Bir ruh mu çağırdın?"

Başını salladı, dikkati dağıldı, sarsıldı. "Küçük bir tane."

"Ama asıl mesele," diye seslendi Leo, "küçük değilim. Küçük arkadaşıma merhaba demek için bir şey yapmayacağız." Kendisini tutsak edenin yarı tanrının boynunu sıkıca tutmasına rağmen avuçlarını kaldırdı. "Ayrıca çocuklar, sorun değil. Her şey kontrolüm altında."

www.pdfoku.net

"Leo," dedim sakince, "bir metre boyunda bir barbar, başınızın yanında bir tatar yayı tutuyor."

"Evet, biliyorum" dedi. “Hepsi planın bir parçası!”

Sözcük planında, bana abartılı bir şekilde göz kırptı. Ya Leo'nun gerçekten bir planı vardı (onu tanıdığım haftalarda çoğunlukla blöflere, şakalara ve doğaçlamalara güvendiği için olası değil) ya da benden bir plan yapmamı bekliyordu. Bu depresif bir ihtimaldi. Bahsetmiş olabileceğim gibi, insanlar genellikle bu hatayı yaptılar. Ben bir tanrıyım diye cevaplar için bana bakman gerektiği anlamına gelmez!

Commodus iki parmağını kaldırdı. "Albatrix, eğer yarı tanrı tekrar konuşursa, onu vurmak için iznim var."

Barbar homurdanarak onayladı. Leo ağzını sımsıkı kapattı. Gözlerinden, ölümün acısı altında bile, esprili bir karşılık vermekte güçlük çektiğini görebiliyordum.

"Şimdi!" dedi Commodus. "Lester buraya gelmeden önce tartıştığımız gibi, Mnemosyne Tahtına ihtiyacım var. Nerede?"

Tanrılara şükür... Taht hâlâ gizliydi, bu da Meg'in onu zihnini iyileştirmek için kullanabileceği anlamına geliyordu. Bu bilgi kararlılığımı güçlendirdi.

"Bana," diye sordum, "büyük ordunuzun burayı kuşattığını, işgal ettiğini ve bir sandalye bile bulamadığını mı söylüyorsunuz? Elinizde kalan tek şey bu mu—birkaç akılsız Germani ve birkaç rehine? Sen nasıl bir imparatorsun? Şimdi, baban Marcus Aurelius, bir imparator vardı."

İfadesi asıldı. Gözleri karardı. Commodus'un kampanya çadırında bir hizmetçinin dikkatsizce arkadaşımın cübbesine şarap döktüğü bir zamanı hatırladım. Çocuğu kurşun bir kadehle neredeyse ölümüne döverken Commodus'un gözlerinde aynı karanlık bakış vardı. O zamanlar, bir tanrı olarak olayı sadece biraz tatsız buldum. Şimdi

www.pdfoku.net

Commodus'un zulmünün alıcı tarafında olmakla ilgili bir şeyler biliyordum.

Bitirmedim, Lester, diye hırladı. “Bu lanetli binanın beklediğimden daha fazla bela olduğunu kabul edeceğim. Eski kaymakam Alaric'i suçluyorum. Fena hazırlıksız yakalandı. Onu öldürmek zorunda kaldım."

"Şok edici," diye mırıldandı Lityerses.

Commodus, "Fakat kuvvetlerimin çoğu sadece kayboldu," dedi. “Geri dönecekler.”

"Kayıp?" Josephine'e baktım. "Nereye gittiler?"

Gözleri Emmie ve Georgie'ye odaklanmıştı ama cevap vermekten gurur duyuyor gibiydi. "Yol İstasyonu'nun bana anlattıklarına göre," dedi, "canavar birliklerinin yaklaşık yarısı, ÇAMAŞIR yazan dev bir oluğa düştü. Gerisi fırın odasında sona erdi. Hiç kimse fırın odasından geri dönmüyor.”

"Önemli değil!" Commodus patladı.

"Ve paralı askerleri," diye devam etti Josephine, "Indiana Kongre Merkezi'nde yaralandı. Şu anda Ev ve Bahçe Fuarı'nın ticaret fuarı katında yollarına devam etmeye çalışıyorlar.”

“Askerler harcanabilir!” Commodus çığlık attı. Yeni yüzündeki yaradan aşağı kan damladı, zırhını ve cüppesini benekledi. "Buradaki arkadaşların o kadar kolay değiştirilemez. Hafıza Tahtı da olamaz. Öyleyse bir anlaşma yapalım! tahtı alacağım. Kızı ve Lester'ı öldüreceğim ve bu binayı yerle bir edeceğim. Kehanet bunu yapmamı söyledi ve ben Kahinlerle asla tartışmam! Karşılığında, geri kalanınız özgürce gidebilirsiniz. Sana ihtiyacım yok."

"Jo." Emmie adını bir emir gibi söyledi.

www.pdfoku.net

Belki de şunu demek istemiştir: Kazanmasına izin veremezsin. Veya: Georgina'nın ölmesine izin veremezsiniz. Her ne olduysa, Emmie'nin yüzünde, genç bir prensesken kendini uçurumdan aşağı atarken gördüğü ölümlü hayatına karşı aynı umursamazlığı gördüm. Kendi şartlarında olduğu sürece ölümü umursamıyordu. Gözlerindeki kararlı ışık üç bin yıldır sönmemişti.

Işık…

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Marcus Aurelius'un oğluna söylediği bir şeyi hatırladım, daha sonra Meditasyonlar kitabında ünlü olan bir alıntı: Kendini ölü olarak düşün. Hayatını yaşadın. Şimdi, kalanları al ve düzgün yaşa. Işığı iletmeyen şey kendi karanlığını yaratır.

Commodus bu tavsiyeden nefret ederdi. Bunu boğucu, kendini beğenmiş, imkansız buldu. Uygun olan neydi? Commodus sonsuza kadar yaşamayı amaçladı. Kalabalığın kükremesi ve gösterinin parıltısıyla karanlığı uzaklaştırırdı.

Ama hiç ışık üretmedi.

Waystation gibi değil. Marcus Aurelius burayı onaylardı. Emmie ve Josephine, kalan zamanla doğru dürüst yaşadılar ve buraya gelen herkes için ışık yarattılar. Commodus'un onlardan nefret etmesine şaşmamalı. Kendi gücüne yönelik bu tehdidi yok etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı.

Ve Apollo, her şeyden önce, ışık tanrısıydı.

"Komodin." Kendimi tam, çok etkileyici olmayan boyuma kadar çektim. "Tek anlaşma bu. Rehinelerin gitmesine izin vereceksin. Buradan eli boş gideceksin ve bir daha geri dönmeyeceksin."

İmparator güldü. "Bir tanrıdan gelmek kulağa daha ürkütücü geliyor, zırvalı bir ergenden değil."

www.pdfokur.net

Germanileri, kayıtsız kalmak için iyi eğitilmişlerdi, ancak küçümseyici sırıtışlara ihanet ettiler. Benden korkmadılar. Şu anda, bu iyiydi.

"Ben hala Apollo'yum." kollarımı açtım. "Kendi isteğinle ayrılmak için son şans."

İmparatorun gözlerinde bir şüphe parıltısı sezdim. "Ne yapacaksın - beni öldürecek misin? Senin aksine Lester, ben ölümsüzüm. Ben ölemem."

"Seni öldürmeme gerek yok." Yemek masasının kenarına doğru ilerledim. "Bana yakından bak. İlahi doğamı tanımıyor musun, eski dostum?"

Commodus tısladı. "Beni banyoda boğan haini tanıyorum. Bana nimetler vaat eden ve sonra beni terk eden sözde tanrıyı tanıyorum!" Sesi acıyla yıprandı ve bunu kibirli bir alayla saklamaya çalıştı. "Tek gördüğüm kötü bir tenli, sarkık bir genç. Ayrıca saç kesimine de ihtiyacın var."

"Arkadaşlarım," dedim diğerlerine, "gözlerinizi başka yöne çevirmenizi istiyorum. Gerçek tanrısal formumu ortaya çıkarmak üzereyim."

Aptal değil, Leo ve Emmie gözlerini sımsıkı kapadılar. Emmie, Georgina'nın yüzünü eliyle kapattı. Yemek masasının yanındaki arkadaşlarımın da beni dinlemesini umdum. Başarısızlıklarıma, görünüşüme rağmen bana güvendiklerine inanmak zorundaydım.

Commodus alay etti. "Islaksın ve yarasa kakası benekli, Lester. Karanlıkta sürüklenen zavallı bir çocuksun. O karanlık hala zihninde. Gözlerindeki korkuyu görüyorum. Bu senin gerçek biçimin, Apollo! Sen bir sahtekarsın!"

Apollon. Beni adımla çağırmıştı.

www.pdfoku.net

Saklamaya çalıştığı dehşeti ve ayrıca huşu duygusunu gördüm. Trophonius'un bana söylediğini hatırladım: Commodus yanıtlar için mağaralara hizmetkarlar gönderirdi ama asla kendisi gitmezdi. Kara Kâhin'e ihtiyaç duyduğu kadar, ona gösterebileceklerinden, arı sürüsünün en derin korkularından hangisini besleyebileceğinden korkuyordu.

Onun asla cesaret edemeyeceği bir yolculuktan sağ çıkmıştım.

"Bak," dedim.

Commodus ve adamları başka tarafa bakabilirlerdi. Yapmadılar. Gurur ve küçümsemeleriyle meydan okumamı kabul ettiler.

Vücudum aşırı ısındı, her parçacık zincirleme bir reaksiyonla tutuştu. Dünyanın en güçlü flaş ampulü gibi, odayı ışıl ışıl parlattım. Saf ışık oldum.

Sadece bir mikro saniye sürdü. Ardından çığlıklar başladı. Germani, arbaletleri çılgınca ateş ederek geriye doğru sendeledi. Bir cıvata Leo'nun kafasının yanından geçti ve kendini bir kanepeye gömdü. Diğer sürgü zemine çarparak parçalandı, kıymıklar fayansların üzerine saçıldı.

Sonuna kadar melodramatik olan Commodus, avuçlarını göz yuvalarına bastırdı ve "GÖZLERİM!" diye bağırdı.

Gücüm azaldı. Düşmemek için masayı tuttum.

“Güvenli,” dedim arkadaşlarıma.

Leo onu esir alan kişiden ayrıldı. Emmie ve Georgina'ya doğru hücum etti ve Commodus ve artık oldukça kör olan adamları tökezleyip uluyarak göz yuvalarından buhar çıkarken, üçü de kaçmaya çalıştılar.

Tutsakların ve rehinelerin durduğu yerde, karo zeminde silüetler yanıyordu. Tuğla duvarlardaki ayrıntılar artık süper yüksek çözünürlükte görünüyordu. Bir zamanlar koyu kırmızı olan en yakın

www.pdfoku.net

koltuk kılıfları şimdi pembeydi. Commodus'un mor cübbesi zayıf bir leylak rengiyle ağartılmıştı.

arkadaşlarıma döndüm. Giysileri de birkaç ton açmıştı. Saçlarının önleri parlak noktalarla donmuştu, ama hepsi akıllıca gözlerini kapalı tutmuşlardı.

Thalia şaşkınlıkla beni inceledi. "Az önce ne oldu? Neden kızarmışsın?"

aşağı baktım. Yeterince doğru, tenim artık akçaağaç kabuğu rengindeydi. Yaprak ve özsuyu dökümüm yanmış, kolumu tamamen iyileşmiş halde bırakmıştı. Bu şekilde oldukça hoş göründüğümü düşündüm, ancak kendime ne tür korkunç cilt kanserleri verdiğimi keşfetmeden önce tekrar bir tanrı olabileceğimi umuyordum. Geç de olsa ne kadar tehlikede olduğumu fark ettim. Gerçek ilahi formumu gerçekten ortaya çıkarmayı başarmıştım. Saf ışık olmuştum. Aptal Apollon! İnanılmaz, harika, aptal Apollon! Bu ölümlü beden, böyle bir gücü kanalize etmek için tasarlanmamıştı. Şanslıydım ki antika bir flaş ampulü gibi anında yanmadım.

Commodus ağladı. Bulabildiği en yakın, Germani'lerinden biri olan şeyi aldı ve kör barbarı başının üzerine kaldırdı. "Hepinizi yok edeceğim!"

Barbarını Thalia'nın sesine doğru fırlattı. Hepimiz görebildiğimiz için kolayca dağıldık ve bowling lobutu olmaktan kurtulduk. Germanus karşı duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki, yıldız patlaması sarı bir toz haline geldi ve tuğlaların üzerine güzel bir soyut dışavurumcu ifade bıraktı.

"Seni öldürmek için göze ihtiyacım yok!" Commodus kılıcıyla yukarı doğru savurdu ve yemek masasından bir parça kopardı.

"Commodus," diye uyardım, "bu şehirden ayrılacaksın ve bir daha geri dönmeyeceksin, yoksa gözünden fazlasını alırım."

www.pdfokur.net

Bana doğru hücum etti. kenara çekildim. Thalia bir ok saldı ama Commodus çok hızlı hareket ediyordu. Füze, şaşkınlıkla homurdanan ikinci Germanus'a çarptı, dizlerinin üzerine düştü ve toz haline geldi.

Commodus bir sandalyeye takıldı. Oturma odasının halısına yüzünü dikti. Açık konuşayım: Göremeyen birinin mücadelesinden zevk almak asla doğru değildir, ancak bu nadir durumda kendime engel olamadım. Yüzüstü düşmeyi hak eden biri varsa o da İmparator Commodus'tu.

"Gideceksin." dedim tekrar. "Dönmeyeceksin. Indianapolis'teki saltanatın sona erdi."

"Burası Commodianapolis!" Ayağa kalkmak için mücadele etti. Zırhında bazı yeni kayma izleri vardı. Yüzündeki kesik daha da güzelleşmiyordu. Pipo temizleyicilerinden yapılmış küçük bir heykelcik -belki Georgina'nın yaptığı bir şey- imparatorun tüylü sakalına bir dağcı gibi yapışmıştı.

"Hiçbir şey kazanmadın Apollon," diye homurdandı. “Doğudaki ve batıdaki arkadaşların için nelerin hazırlandığı hakkında hiçbir fikrin yok! Ölecekler. Hepsi!"

Leo Valdez içini çekti. "Tamam çocuklar. Bu eğlenceliydi ama şimdi yüzünü eriteceğim, tamam mı?

"Bekle," dedi Lityerses.

Kılıç ustası eski efendisinin üzerine ilerledi. "Commodus, hala yapabiliyorken git."

"Seni ben yaptım oğlum" dedi imparator. "Seni karanlıktan kurtardım. Ben senin için ikinci bir babaydım. Sana bir amaç verdim!”

Lit, "İlkinden bile daha kötü ikinci bir baba," dedi. "Ve yeni bir amaç buldum."

Commodus kılıcını çılgınca sallayarak saldırdı.

www.pdfoku.net

Lit parladı. Josephine'in atölyesine doğru adım attı. "Buraya, Yeni Herkül."

Commodus yemi aldı ve Lit'in sesine doğru koştu.

Yattı. İmparatorun kıçına bıçakla vurdu. "Yanlış yol, efendim."

İmparator, Josephine'in kaynak istasyonuna tökezleyerek girdi, sonra şans eseri o sırada çalışmayan daire testereye geri döndü.

Lityerses kendini dev gül pencerenin dibine yerleştirdi. "Buraya, Komodin!" diye bağırırken planını anladım.

İmparator uludu ve saldırdı. Lit yoldan çekildi. Commodus pencereye doğru fırladı. Kendini durdurabilirdi ama son anda Calypso ellerini salladı. Bir rüzgar esintisi Commodus'u ileri taşıdı. Roma'nın tanrı-imparatoru Yeni Herkül, saat altıda camı kırdı ve boşluğa düştü.

www.pdfoku.net

Shakespeare, onu getirme

iambik pentametre

yüzüme karşı, yo

Pencerede TOPLANDIK ve aşağıya baktık. İmparator ortalıkta görünmüyordu. Bazı arkadaşlarımız aşağıdaki döner kavşakta durmuş, bize şaşkın ifadelerle bakıyorlardı.

"Belki küçük bir uyarı?" Jimmy aradı.

Elektrik verecek düşmanları kalmamıştı. O ve Hunter Kowalski, düşen cam kırıklarından oluşan bir mozaiğin ortasında yara almadan duruyorlardı.

"Commodus nerede?" Diye sordum.

Avcı omuz silkti. "Onu görmedik."

"Ne demek istiyorsun?" talep ettim. "Kelimenin tam anlamıyla bu pencereden uçup gitti."

"Hayır," diye düzeltti Leo. “O Lityers-ly pencereden uçtu. haklı mıyım? Bunlar çok tatlı hareketlerdi dostum.”

Lit başını salladı. "Teşekkürler."

Sanki son birkaç günü birbirlerini ne kadar öldürmek istediklerini konuşarak geçirmemişler gibi iki yumruk attılar. Güzel Olimpos tanrıları yaratırlardı.

"Pekala," dedi Thalia. Güneş patlamamdaki yeni gri vurguları oldukça çekici görünüyordu. "Sanırım mahalleyi süpürmeliyiz. Commodus hâlâ oradaysa..." South Illinois Caddesi'ne baktı. "Bir dakika, o Meg mi?"

Köşeyi dönen üç karpoi, Meg McCaffrey'i sanki vücut sörfü yapıyormuş (ya da şeftali sörfü yapıyormuş gibi) havada tutuyordu. Ona ulaşmak için neredeyse pencereden atlıyordum. Sonra uçamadığımı hatırladım.

Emmie'ye "Hafızanın Tahtı" dedim. “Şimdi ihtiyacımız var!”

Karpoi ile binanın ön fuayesinde tanıştık. Şeftalilerden biri Mercedes'in sürücü koltuğunun altından Dodona Ok'u almış ve şimdi bir korsan aksesuarı gibi dişlerinin arasında taşıyordu. Bana teklif etti. Ona teşekkür mü edeceğim, yoksa lanet mi edeceğimden emin değildim, ama güvende olması için oku tekrar sadağıma koydum.

Josephine ve Leo yan odadan koşarak girdiler, aralarında eski sırt çantam olan Hafıza Tahtı'nı taşıdılar. Onu hâlâ için için yanan bir İran halısının ortasına yerleştirdiler.

Peach bebekler Meg'i dikkatlice koltuğa indirdiler.

"Kalipso," dedim. "Not defteri mi?"

www.pdfoku.net

"Anladım!" Küçük yasal tabletini ve kalemini salladı. Sonuçta onun mükemmel bir lise öğrencisi olacağına karar verdim. Aslında derse hazırlıklı geldi!

Meg'in yanına diz çöktüm. Teni çok maviydi, nefesi çok düzensizdi. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve gözlerini kontrol ettim. Öğrencileri nokta noktaydı. Bilinci geriliyor gibiydi, küçüldükçe küçülüyordu.

Benimle kal Meg, diye yalvardım. "Artık arkadaşlar arasındasın. Mnemosyne Tahtındasın. Kehanetini söyle!”

Meg yalpaladı. Elleri sanki güçlü bir elektrik akımı onu tutmuş gibi sandalyenin kenarlarını kavradı.

Hepimiz geri çekildik, ağzından koyu duman çıkıp bacaklarını çevrelerken etrafında kaba bir daire oluşturduk.

Konuştuğunda, neyse ki Trophonius'un sesinde değildi - sadece Delphi'nin kendisine layık, derin, nötr bir monotondu:

Hafızanın işlediği sözler ateşe verilir,

Şeytan Dağı'ndan yeni ay doğmadan önce.

Değişen lord, zorlu bir meydan okumayla karşı karşıya kalacak,

Cesetler Tiber'i sayılamayacak kadar doldurana kadar.

Ah, hayır, diye mırıldandım. "Hayır hayır hayır."

"Ne?" Leo istedi.

www.pdfoku.net

Öfkeyle karalamakta olan Calypso'ya baktım. "Daha büyük bir not defterine ihtiyacımız olacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Kesinlikle kehanet gerçekleşti..."

Meg nefesini tuttu ve devam etti:

Yine de güneş şimdi rotasını güneye doğru izlemeli,

Karanlık labirentlerden kavurucu ölüm diyarlarına

Hızlı beyaz atın efendisini bulmak için

Ve ondan bulmaca konuşmacısının nefesini alın.

www.pdfoku.net

Bu şekilde bir kehanet duymayalı yüzyıllar olmuştu, ama ben bunu çok iyi biliyordum. Bu konuşmayı durdurup Meg'i ıstıraptan kurtarabilmeyi diledim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Titredi ve üçüncü kıtayı soludu:

Batıya doğru saraya gitmeli Lester;

Demeter'in kızı eski köklerini bulur.

Cloven rehberi tek başına yol biliyor,

Yolda kendi düşmanın çizmeleriyle yürümek.

Ardından, doruğa ulaşan dehşet, kafiyeli bir beyit kustu:

Üç kişi bilindiğinde ve Tiber sağ olarak ulaştığında,

'Bu ancak o zaman Apollo jive başlar.

Karanlık duman dağıldı. Meg kollarıma yığılırken ileri atıldım. Nefesi şimdiden daha düzenliydi, teni daha sıcaktı. Kaderlere teşekkürler. Kehanet kovuldu.

İlk konuşan Leo oldu. "Neydi o? Bir kehanet alana, üç tane bedava mı? Bu çok fazla satırdı. ”

"Bu bir soneydi," dedim hala inanamayarak. “Tanrılar bize yardım etsin; Shakespearevari bir soneydi.”

Dodona'nın büyüsünün kötü olduğunu düşünmüştüm. Ama ABAB kafiye şeması, bitiş beyiti ve iambik pentametre ile tamamlanmış tam bir Shakespearean sone? Böyle bir dehşet ancak Trophonius'un mağarasından gelebilirdi.

William Shakespeare ile yaptığım birçok tartışmayı hatırladım.

Bill, dedim. Bu şiiri kimse kabul etmeyecek! Du-DUH, du-DUH, du-DUH, du-DUH, du-DUH. Bu nasıl bir vuruş?

Yani gerçek hayatta kimse böyle konuşmaz!

Hmm…aslında az önce yazdığım satır iambik pentametre ile yazılmıştı. Madde bulaşıcıdır. Ah!

Thalia yayını omuzladı. "Hepsi bir şiir miydi? Ama dört farklı bölümü vardı.”

"Evet dedim. “Sone, birden fazla hareketli parça ile yalnızca en ayrıntılı kehanetleri iletir. Korkarım hiçbiri iyi değil.”

Meg horlamaya başladı.

www.pdfoku.net

"Kıyametimizi sonra çözeriz," dedim. "Meg'in dinlenmesine izin vermeliyiz..."

Vücudum pes etmek için o anı seçti. Bunu çok fazla sormuştum. Şimdi isyan etti. Yanlara doğru buruştum, Meg üzerime döküldü. Arkadaşlarımız ileri atıldı. Peach sörfü mü yaptığımı yoksa Zeus'un beni cennete mi çağırdığını puslu bir şekilde merak ederek hafifçe kaldırıldığımı hissettim.

Sonra Josephine'in yüzünü, beni koridorda taşırken bir Rushmore Dağı başkanı gibi üzerimde gördüm.

"Bunun için revir," dedi yanındaki birine. “Ve sonra… çiş-yoo. Kesinlikle banyoya ihtiyacı var.”

www.pdfoku.net

Birkaç saat rüyasız uyku ve ardından köpük banyosu.

Olimpos Dağı değildi dostlarım, ama yakındı.

Öğleden sonra, donmayan ve mağara dışkısı kokmayan giysilerle yeni giyinmiştim. Karnım bal ve yeni pişmiş ekmekle doluydu. Waystation'da dolaşıp elimden geldiğince yardım ettim. Meşgul olmak güzeldi. Karanlık Kehanet'in satırları hakkında çok fazla düşünmemi engelledi.

Meg, Peach, Peach ve Diğer Şeftalilerin dikkatle koruduğu bir misafir odasında rahatça dinlendi.

Artemis Avcıları, Waystation'ın revirinin boyutunu iki katına çıkarmak zorunda kalan çok sayıdaki yaralılara baktı. Dışarıda, fil Livia temizliğe, bozuk araçları ve döner kavşaktaki enkazları taşımaya yardım etti. Leo ve Josie öğleden sonrayı Commodus'un kendisi tarafından çıplak elle parçalanmış ejderha Festus'un parçalarını toplamakla geçirdiler. Neyse ki, Leo bunu bir trajediden çok bir sıkıntı olarak gördü.

"Hayır, dostum," dedi başsağlığı dilediğimde. “Onu yeterince kolay bir araya getirebilirim. Onu yeniden tasarladım, böylece hızlı montaj için yapılmış bir Lego kiti gibi oldu!”

Festus'un sol arka bacağını Union Station çan kulesinden çıkarmak için vinç kullanan Josephine'e yardım etmeye geri döndü.

Calypso, bir hava büyüsü patlamasıyla, gül penceresinin cam parçalarını yeniden birleştirmek için yeterli rüzgar ruhunu çağırdı, sonra çabadan hemen çöktü.

Sssssarah, Jimmy ve Thalia Grace, Commodus'tan herhangi bir iz arayarak çevredeki sokakları süpürdüler ama imparator öylece ortadan kaybolmuştu. Uzun zaman önce uçurumdan atladıkları zaman Hemithea ve Parthenos'u nasıl kurtardığımı düşündüm, onları ışığa dönüştürdüm. Commodus gibi yarı-tanrı kendine böyle bir şey yapabilir mi? Durum ne olursa olsun, eski güzel Yeni Herkül'ün sonunu görmediğimizden şüphelendim.

www.pdfokur.net

At sunset I was asked to join a small family memorial for Heloise the griffin. The entire population of the Waystation would have come to honor her sacrifice, but Emmie explained that a large crowd would upset Abelard even worse than he already was. While Hunter Kowalski sat on egg duty in the henhouse (where Heloise’s egg had been moved for safekeeping before the battle) I joined Emmie, Josephine, Georgie, and Calypso on the roof. Abelard, the grieving widower, watched in silence as Calypso and I—honorary relatives since our rescue mission to the zoo—laid the body of Heloise gently across a fallow bed of soil in the garden.

Ölümden sonra griffinler şaşırtıcı derecede hafifler. Ruhları geçince bedenleri kurur, geriye sadece kürk, tüy ve içi boş kemik kalır. Abelard, eşinin cesedine doğru sinsice ilerlerken geri adım attık. Kanatlarını çırptı, sonra gagasını nazikçe son bir kez Heloise'nin boyun tüylerine gömdü. Başını geriye attı ve keskin bir çığlık attı - buradayım diyen bir çağrı. Neredesin?

Sonra kendini gökyüzüne fırlattı ve alçak gri bulutların arasında kayboldu. Heloise'nin vücudu toza dönüştü.

"Bu yatağa kedi nanesi ekeceğiz." Emmie yanağından akan bir yaşı sildi. “Heloise kedi nanesini severdi.”

Calypso gözlerini kolunda kuruladı. "Kulağa hoş geliyor. Abelard nereye gitti?”

Josephine bulutları taradı. "Geri dönecek. Zamana ihtiyacı var. Yumurtadan çıkana kadar birkaç hafta daha geçecek. Onun için nöbet tutacağız.”

Dünyada yalnız baba ve yumurta fikri beni tarifsiz bir şekilde üzdü, yine de burada, Waystation'da umabilecekleri en sevgi dolu geniş aileye sahip olduklarını biliyordum.

Kısa tören sırasında, Georgina elinde bir şeyle oynayarak bana ihtiyatla bakıyordu. Oyuncak bebek? Gerçekten dikkat etmemiştim. Şimdi Josephine kızının sırtını okşadı.

"Sorun değil bebeğim," diye temin etti onu Josephine. "Devam etmek."

Georgina bana doğru döndü. Üzerinde Leo'dan çok daha iyi görünen temiz bir tulum giyiyordu. Yeni yıkanmış, kahverengi saçları daha kabarık, yüzü daha pembeydi.

Annemler bana senin babam olabileceğini söyledi, diye mırıldandı, gözlerime bakmadan.

yutkundum. Çağlar boyunca buna benzer senaryolardan sayısız kez geçtim ama Lester Papadopoulos olarak kendimi her zamankinden daha garip hissettim. "Ben - olabilirim, Georgina. Bilmiyorum."

"Kay." Tuttuğu şeyi -pipo temizleyicilerinden yapılmış bir figür- kaldırdı ve ellerime bastırdı. "Bunu senin için yaptım. Giderken de yanında götürebilirsin."

www.pdfoku.net

Bebeği inceledim. Fazla değildi, tel ve gökkuşağı tüylerinden oluşan bir çeşit zencefilli kurabiye adam silüeti, eklemlerine birkaç sakal bıyığı sıkışmıştı... Durun. Ah hayatım. Bu, Commodus'un yüzüne çarpan küçük oyuncak bebekti. Pencereye doğru hücum ettiğinde düşmüş olmalı diye düşündüm.

"Teşekkür ederim" dedim. "Georgina, bana ihtiyacın olursa, konuşmak istersen..."

"Hayır ben iyiyim." Döndü ve Josephine'in kollarına koştu.

Josephine onun başının üstünü öptü. "İyi yaptın bebeğim."

Döndüler ve merdivenlere yöneldiler. Calypso bana sırıttı, ardından beni Emmie ile yalnız bırakarak takip etti.

Birkaç dakika bahçe yatağında sessizce birlikte durduk.

Emmie eski gümüş Avcı ceketini etrafına sardı. "Heloise ve Abelard, Yol İstasyonunu devraldığımızda buradaki ilk arkadaşlarımızdı."

"Ben çok üzgünüm."

Gri saçları günbatımında çelik gibi parlıyordu. Kırışıkları daha derin, yüzü daha yıpranmış ve bitkin görünüyordu. Bu ölümlü hayatta daha ne kadar yaşayacaktı… bir yirmi yıl daha mı? Bir ölümsüzün göz açıp kapayıncaya kadar. Yine de tanrısallık armağanımdan vazgeçtiği için ona artık kızamazdım. Artemis belli ki onun seçimini anlamıştı. Her türlü romantik aşktan kaçınan Artemis, Emmie ve Josephine'in birlikte yaşlanmayı hak ettiğini gördü. Bunu da kabul etmek zorunda kaldım.

"Burada iyi bir şey inşa ettin Hemithea," dedim. “Commodus onu yok edemedi. Kaybettiklerini geri kazanacaksın. Seni kıskanıyorum."

Hafif bir gülümsemeyi başardı. "Bu sözleri senden duyacağımı hiç düşünmemiştim, Lord Apollo."

www.pdfoku.net

Tanrı Apollon. Başlık bana uymadı. Yüzyıllar önce taktığım bir şapka gibi geldi… Elizabeth dönemi şapeli Bill Shakespeare'in kel başını sakladığı gibi büyük, kullanışsız ve çok ağır bir şey.

"Ya Karanlık Kehanet?" diye sordu Emmie. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Toprakta başıboş bir griffin tüyünün yuvarlanmasını izledim. "Biraz. Hepsi değil. Belki bir plan yapmak için yeterlidir."

Emmie başını salladı. "O zaman arkadaşlarımızı toplasak iyi olur. Yemekte konuşabiliriz. Ayrıca"—kolumu nazikçe yumrukladı—"o havuçlar kendi kendilerini soymayacaklar."

kehanetler karışmaz

Tofurky ve bisküvi ile

Sadece bana tatlı ver

KADER tüm kök sebzeleri Tartarus'un derinliklerine göndersin.

Konuyla ilgili söyleyeceklerim bu kadar.

Akşam yemeğine kadar ana salon çoğunlukla yeniden bir araya getirilmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde Festus bile az çok yeniden inşa edilmişti. Şimdi çatıya park etmişti, büyük bir küvet motor yağı ve Tabasco sosunun tadını çıkarıyordu. Leo, çabalarından memnun görünüyordu, ancak hâlâ son birkaç eksik parçayı arıyordu. Öğleden sonrayı Yol İstasyonu'nun etrafında dolaşarak geçirmişti, "Birisi yaklaşık olarak büyük bir bronz dalak görürse lütfen bana haber versin!"

Avcılar, her zamanki gibi salonun çevresinde gruplar halinde oturuyorlardı ama Commodus'un hücrelerinden kurtardığımız yeni gelenleri entegre etmişlerdi. Yan yana savaşmak dostluk bağları oluşturmuştu.

www.pdfoku.net

Emmie yemek masasının başına oturdu. Georgina, önünde bir sürü boyama kitabı ve keçeli kalemle kucağında uyuyordu. Thalia Grace diğer uçta oturdu, hançerini bir tepe gibi ucunda döndürdü. Josephine ve Calypso omuz omuza, Calypso'nun notlarını inceliyor ve peygamberlik sözlerinin çeşitli yorumlarını tartışıyorlardı.

Meg'in yanına oturdum. Başka yeni ne var? Emmie'nin iyileşmesi sayesinde tamamen iyileşmiş görünüyordu. (Benim önerim üzerine Emmie, Meg'i tedavi ederken revirdeki şifalı yılanlarla dolu muhafazasını kaldırmıştı. McCaffrey uyanıp yılanlar görürse panikleyip onları chia evcil hayvanlarına çevirebileceğinden korktum.) Peach -ruhlu üç görevlisi gitmişti. , şimdilik, meyvenin ekstra boyutlu düzlemine.

Genç arkadaşımın iştahı her zamankinden daha da açgözlüydü. Tofurky'sini ve pansumanını kürekledi, hareketleri yarı vahşi bir sokak çocuğu olmaya geri dönmüş gibi sinsiydi. Ellerimi ondan iyice uzak tuttum.

Sonunda, Josephine ve Calypso sarı yasal defterden baktılar.

"Peki." Kalipso derin bir iç çekti. "Bu satırlardan bazılarını yorumladık ama yardımına ihtiyacımız var, Apollo. Belki bize Trophonius Mağarası'nda neler olduğunu anlatarak başlayabilirsin."

Meg'e baktım. Korkunç maceralarımızı anlatırsam, onu dışarı çıkarmaya çalışırsak tabağıyla masanın altına girip bize hırlamasından korktum.

Sadece geğirdi. "Pek bir şey hatırlama. Devam etmek."

Trophonius'un isteği üzerine Kahin Mağarası'nı nasıl çökerttiğimi anlattım. Josephine ve Emmie memnun görünmüyorlardı ama bağırıp çağırmadılar da. Josephine'in hafif makineli tüfeği mutfaktaki silah dolabında güvenle duruyordu. Sadece babam Zeus'un Kahin'i yok ettiğimi öğrendiğinde aynı sakince tepki vereceğini umabilirdim.

www.pdfoku.net

Emmie ana salonu taradı. "Şimdi düşünüyorum da, savaştan önce Agamethus'u görmedim. Herhangi biri?"

Kimse kafasız turuncu bir hayalet gördüğünü bildirmedi.

Emmie kızının saçını okşadı. "Kahin'in yok edilmesi umurumda değil ama Georgie için endişeleniyorum. Her zaman o yere bağlı hissetti. Ve Agamethus… onu çok seviyor."

Uyuyan kıza baktım. Milyonuncu kez tanrısal bana biraz benzerlik görmeye çalıştım ama onun Lester Papadopoulos ile akraba olduğuna inanmak daha kolay olurdu.

"İstediğim son şey," dedim, "Georgina'ya daha fazla acı çektirmek. Yine de mağaranın yok edilmesinin gerekli olduğunu düşünüyorum. Sadece bizim için değil. Ama onun için. İlerlemek için onu özgür bırakabilir. "

Kızın, kehanet çılgınlığının sancıları sırasında yaptığı duvardaki koyu pastel boya çizimlerini hatırladım. Belki de beni o çirkin pipo temizleyicisi adamla göndererek, Georgie'nin tüm deneyimini ortadan kaldırmaya çalıştığını umuyordum. Birkaç kutu pastel boyayla, Josephine ve Emmie artık ona yatak odası duvarlarından oluşan yeni bir tuval verebilirdi.

Emmie ve Josephine birbirlerine baktılar. Sessiz bir anlaşmaya varmış gibi görünüyorlardı.

"Tamam o zaman," dedi Josephine. "Peygamberlik hakkında..."

Calypso soneyi yüksek sesle okudu. Sesi öncekinden daha neşeli gelmiyordu.

Thalia bıçağını çevirdi. "İlk kıta yeni aydan bahsediyor."

"Zaman sınırı," diye tahmin etti Leo. "Her zaman tehlikeli bir zaman sınırı."

www.pdfokur.net

"Ama bir sonraki yeni ay sadece beş gece sonra," dedi Thalia.

Ayın evrelerini takip etmesi için Artemis Avcısı'na güvenin.

Kimse neşeyle zıplayıp zıplamadı. Kimse bağırmadı, Yaşasın! Sadece beş gün içinde durdurulması gereken başka bir felaket!

"Tiber'i dolduran cesetler." Emmie kızına daha sıkı sarıldı. "Tiber'in Kaliforniya'daki Jüpiter Kampı'nın bariyeri olan Küçük Tiber'e atıfta bulunduğunu varsayıyorum."

Leo kaşlarını çattı. "Evet. Değişen lord… bu benim ev arkadaşım Frank Zhang olmalı. Ve Şeytan Dağı, bu Diablo Dağı, kampın hemen yanında. Mount Diablo'dan nefret ediyorum. Bir keresinde Enchiladas'la orada dövüşmüştüm."

Josephine onun ne demek istediğini sormak istiyormuş gibi göründü, sonra akıllıca davranmamaya karar verdi. "Yani Yeni Roma'nın yarı tanrıları saldırıya uğramak üzere."

Kısmen kehanetin sözleri, kısmen de Meg'in çenesinden aşağı süzülen Tofurky sosu yüzünden titredim. “İlk kıtanın bir parça olduğuna inanıyorum. Hafızanın yarattığı kelimelerden bahseder. Harpy Ella, Camp Jupiter'de, Cumaean Sybil'in kayıp kitaplarını yeniden oluşturmak için fotoğrafik hafızasını kullanıyor."

Meg çenesini sildi. "Ha?"

"Ayrıntılar şu anda önemli değil." Yemeğe devam etmesi için işaret ettim. "Tahminime göre Üçlü Yönetim, kampı yakarak tehdidi ortadan kaldırmak istiyor. Hafızanın ürettiği sözler ateşe verildi.”

Kalipso kaşlarını çattı. "Beş gün. Onları zamanında nasıl uyarırız? Tüm iletişim araçlarımız devre dışı."

Bunu aşırı derecede rahatsız edici buldum. Bir tanrı olarak, parmaklarımı şıklatabilir ve rüzgarları, rüyaları veya şanlı benliğimin bir tezahürünü kullanarak anında tüm dünyaya bir mesaj

www.pdfoku.net

gönderebilirdim. Şimdi sakat kaldık. Bana herhangi bir şekilde iyilik yapan tek tanrılar Artemis ve Britomartis'ti, ama onlardan daha fazlasını bekleyemezdim - Zeus'un bana yaptığı kadar kötü bir cezaya çarptırılmaları olmadan. Bunu Britomartis'te bile istemem.

Ölümlü teknolojiye gelince, bizim için faydasızdı. Elimizde telefonlar arızalandı ve patladı (yani ölümlülerden daha fazla). Bilgisayarlar eridi. Sokaktan rastgele bir ölümlü çekip, Hey, beni ara, demeyi düşünmüştüm. Ama kimi arayacaklardı? Kaliforniya'da başka bir rastgele kişi mi? Çoğu ölümlü, Jüpiter Kampı'nı bulamazken mesaj Jüpiter Kampı'na nasıl ulaşacaktı? Ayrıca, buna teşebbüs etmek bile masum ölümlüleri canavar saldırıları, yıldırım düşmesi ve fahiş veri planı aşım ücretleri riskine sokar.

Thalia'ya baktım. "Avcılar o kadar yeri kaplayabilir mi?"

"Beş gün içinde mi?" Kaşlarını çattı. "Belki tüm hız sınırlarını aşarsak. Eğer yol boyunca herhangi bir saldırıya maruz kalmazsak..."

Bu asla olmaz, dedi Emmie.

Thalia bıçağını masanın üzerine koydu. "Daha büyük sorun, Avcıların kendi arayışlarına devam etmeleri gerektiğidir. Teumessian Fox'u bulmalıyız."

ona baktım. Bir kabusa saplanıp kalmadığımdan emin olmak için Meg'den kendime tokat atmamı söylemesini istemek beni cezbediyordu. "Teumessian Tilki mi? Avladığın canavar bu mu?”

"Korkarım."

"Ama bu imkansız! Ayrıca korkunç!”

"Tilkiler sevimlidir," diye teklif etti Meg. "Sorun ne?"

Teumessian Tilki'nin antik zamanlarda kaç şehri yerle bir ettiğini, kurbanlarının kanını nasıl midesine indirdiğini ve Yunan savaşçı

www.pdfokur.net

ordularını nasıl parçaladığını açıklamaya heveslendim ama kimsenin Tofurky yemeğini mahvetmek istemedim.

"Mesele şu ki," dedim, "Thalia haklı. Avcılardan bize zaten sahip olduklarından daha fazla yardım etmelerini isteyemeyiz. Çözmeleri gereken kendi sorunları var."

"Bu çok uygun," dedi Leo. "Bizim için yeterince şey yaptın, T."

Thalia başını eğdi. "Hepsi bir günlük iş, Valdez. Ama bana bahsettiğin Teksas acı sostan bir şişe borçlusun."

"Bu ayarlanabilir," diye söz verdi Leo.

Josephine kollarını kavuşturdu. "İyi ve güzel, ama aynı ikilemle baş başa kaldık. Beş gün içinde California'ya nasıl bir mesaj ileteceğiz?"

"Ben," dedi Leo.

Hepimiz ona baktık.

"Aslan," dedi Calypso. "New York'tan buraya gelmemiz altı haftamızı aldı."

"Evet, ama üç yolcuyla," dedi. "Ve… alınma, onlardan biri bize her türlü olumsuz ilgiyi çeken eski bir tanrıydı."

Bununla tartışamazdım. Yolculuğumuzda bize saldıran düşmanların çoğu kendilerini "Apollon var!" diye bağırarak tanıtmışlardı. Öldür onu!

"Hızlı ve hafif seyahat ederim," dedi Leo. "Daha önce tek başıma o kadar mesafe kat ettim. Bunu yapabilirim."

Kalipso memnun görünmüyordu. Teni sarı yasal pedinden sadece bir ton daha açıktı.

www.pdfoku.net

"Hey, mamacita, geri geleceğim," diye söz verdi. “Bahar yarıyılı için geç kayıt olacağım! Ödevime yetişmeme yardım edebilirsin.”

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Leo elini sıktı. "Ayrıca Hazel ve Frank'i tekrar görmek güzel olacak. Ve Reyna da, ama o kız beni hâlâ korkutuyor."

Hava ruhları Leo'yu alıp gül penceresinden fırlatmadığı için Calypso'nun bu plana pek üzülmediğini varsaydım.

Thalia Grace not defterini işaret etti. "Yani, bir dörtlük çözdük. Yippee. Peki geri kalanı?”

“Korkarım,” dedim, “gerisi Meg ve benimle ilgili.”

"Evet," diye onayladı Meg. "Bisküvileri uzatır mısın?"

Josephine sepeti ona verdi, sonra Meg'in ağzını birbiri ardına kabarık bisküvilerle doldurmasını huşu içinde izledi.

Josephine, "Güneşin güneye gidişiyle ilgili çizgi," dedi. "Bu sensin, Apollon."

"Açıkçası," diye onayladım. "Üçüncü imparator, Amerika'nın güneybatısında, kavurucu bir ölüm ülkesinde olmalı. Oraya labirentlerden geçeriz—”

Labirent, dedi Meg.

Ben titredim. Labirent'teki son yolculuğumuz aklımda hala tazeydi - Delphi'nin mağaralarında dolaşmak, eski düşmanım Python'un başımızın üstünde kayarak ve tıslamasını dinlemek. En azından bu sefer Meg ile üç ayaklı bir yarış için birbirimize bağlı olmayacağımızı umuyordum.

"Güneybatıda bir yerde," diye devam ettim, "bulmaca bulmalıyız. Bunun başka bir kadim Kahin olan Erythraean Sybil'e atıfta

www.pdfoku.net

bulunduğuna inanıyorum. Ben...onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum—”

Sürpriz, diye homurdandı Meg.

"Ama kehanetlerini akrostişle, kelime bulmacalarıyla yayımladığı biliniyordu."

Thalia yüzünü buruşturdu. "Kulağa kötü geliyor. Annabeth bana bir keresinde Labirent'te Sfenks ile nasıl tanıştığını anlattı. Bilmeceler, labirentler, bulmacalar… Hayır, teşekkürler. Bana vurabileceğim bir şey ver.”

Georgina uykusunda sızlandı.

Emmie kızın alnını öptü. "Ya üçüncü imparator?" diye sordu. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Hızlı beyaz atın efendisi olan kehanetin sözlerini kafamda çevirdim. Bu onu daraltmadı. Çoğu Roma imparatoru, kendilerini Roma'da atlarına binen muzaffer generaller olarak göstermeyi severdi. Üçüncü kıta hakkında bir şey beni rahatsız etti: kendi düşmanınızın çizmeleriyle batıya doğru saraya. Zihinsel parmaklarımı cevabın etrafına saramadım.

“Meg,” dedim, “Demeter'in kızının eski köklerini bulduğu çizgiye ne dersiniz? Güneydoğu'da ailen var mı? Daha önce oraya gittiğini hatırlıyor musun?”

Bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Hayır."

Sonra isyan eder gibi ağzına bir bisküvi daha attı: Şimdi konuştur beni enayi.

"Merhaba ama." Leo parmaklarını şıklattı. "Bir sonraki satır, Yoldaki tek başına cloven kılavuzu biliyor. Bu bir satir aldığın anlamına mı geliyor? Onlar rehberler, değil mi, Koç Hedge'in yaptığı gibi? Bu onların işi gibi."

www.pdfokur.net

"Doğru," dedi Josephine. "Ama o zamandan beri buralarda bir satir görmedik..."

“On yıllar,” diye bitirdi Emmie.

Meg karbonhidrat tomarını yuttu. "Bize bir tane bulacağım."

kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Sadece olacak."

Meg McCaffrey, az konuşan ve çok geğiren bir kız.

Calypso not defterinin bir sonraki sayfasına geçti. “Bu sadece kapanış beyitini bırakıyor: Üç kişi bilindiğinde ve Tiber canlı ulaştığında, / 'Ancak o zaman Apollo titremeye başlar.”

Leo parmaklarını şıklattı ve koltuğunda dans etmeye başladı. "Zaman hakkında, dostum. Lester'ın daha fazla eğlenceye ihtiyacı var."

"Hm." Bu konuya girmek içimden gelmedi. Earth, Wind & Fire 1973'teki seçmelerimi jive eksikliğim olduğu için reddettiği için hâlâ üzülüyordum. "Bu satırların, yakında üç imparatorun da kimliğini öğreneceğimiz anlamına geldiğine inanıyorum. Güneybatı'daki bir sonraki görevimiz tamamlandığında, Meg ve ben Jüpiter Kampı'na gidip Tiber'e canlı olarak ulaşabiliriz. O zaman umarım eski ihtişamıma giden yolu bulabilirim.”

Leo, “By…jive konuşarak,” diye seslendirdi.

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

Hiç kimse sonenin başka bir yorumunu sunmadı. Kimse benim için tehlikeli görev görevlerimi üstlenmeye gönüllü olmadı.

"İyi!" Josephine yemek masasını okşadı. "Tatlı olarak üflemeli bezeli havuçlu keki kim ister?"

www.pdfokur.net

Artemis Avcıları o gece ayın doğuşunda ayrıldılar.

Ne kadar yorgun olsam da onları uğurlama ihtiyacı hissettim. Thalia Grace'i döner kavşakta, kurtarılmış bir savaş devekuşları sürüsünü eyerleyen Avcılarına nezaret ederken buldum.

"Onlara bineceklerine güveniyor musun?" Sadece Meg McCaffrey'in bu kadar deli olduğunu düşünmüştüm.

Thalia kaşlarını kaldırdı. “Savaş için eğitilmeleri onların suçu değil. Bir süre onlara bineceğiz, onları yenileyeceğiz, sonra onları serbest bırakacak ve huzur içinde yaşayabilecekleri güvenli bir yer bulacağız. Vahşi hayvanlarla uğraşmaya alışkınız.”

Avcılar, deve kuşlarını miğferlerinden ve jiletli tellerden çoktan kurtarmıştı. Çelik diş implantları gagalarından çıkarılmıştı, bu da kuşları çok daha rahat ve (biraz) daha az öldürücü gösteriyordu.

Jimmy sürünün arasında dolaştı, boyunlarını okşadı ve onlarla yatıştırıcı bir tonda konuştu. Kahverengi takım elbisesinin içinde tertemizdi, sabahki savaştan tamamen etkilenmemişti. Tuhaf bronz hokey sopası silahı ortalıkta görünmüyordu. Yani gizemli Olujime bir çukur dövüşçüsü, bir muhasebeci, büyülü bir savaşçı ve bir devekuşu fısıldayan biriydi. Nedense şaşırmadım.

"Seninle mi gidiyor?" Diye sordum.

Thalia güldü. "Numara. Sadece hazırlanmamıza yardım ediyorum. İyi bir adama benziyor ama onun Avcı malzemesi olduğunu düşünmüyorum. O bir Yunan-Roma tipi bile değil, değil mi? Demek istediğim, o siz Olympians'tan bir miras değil."

"Hayır," diye onayladım. "O tamamen farklı bir gelenekten ve soydan geliyor."

www.pdfoku.net

Thalia'nın kısa dikenli saçları, sanki onun huzursuzluğuna tepki veriyormuş gibi rüzgarda dalgalanıyordu. "Diğer tanrılardan demek istiyorsun."

"Tabii ki. Yoruba'dan bahsetti, ancak onların yolları hakkında çok az şey bildiğimi kabul ediyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Diğer tanrı panteonları yan yana mı?"

Omuz silktim. Sanki dünya bir ya/ya da önermesiymiş gibi, ölümlülerin sınırlı hayal gücü beni sık sık şaşırttı. Bazen insanlar et çuvalı bedenlerinde oldukları kadar düşüncelerine de saplanmış görünüyorlardı. Hayır, kusura bakmayın, tanrılar çok daha iyiydi.

"Nasıl mümkün olmaz?" karşı çıktım. “Eski zamanlarda, bu sağduyuydu. Her ülkenin, bazen her şehrin kendi tanrı panteonu vardı. Biz Olimposlular her zaman rekabetin yakınında yaşamaya alışkınız.”

"Demek güneş tanrısı sensin," dedi Thalia. "Ama başka bir kültürden başka bir tanrı da güneş tanrısı mı?"

"Aynen öyle. Aynı gerçeğin farklı tezahürleri.”

"Anlamadım."

ellerimi yaydım. “Dürüst olmak gerekirse Thalia Grace, bunu daha iyi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama kesinlikle şunu bilecek kadar uzun süredir bir yarı tanrı oldun: ne kadar uzun yaşarsan, dünya o kadar tuhaflaşıyor."

Thalia başını salladı. Hiçbir yarı tanrı bu ifadeyle tartışamaz.

"Öyleyse dinle" dedi. “Batıya çıktığınızda, LA'e giderseniz, kardeşim Jason oradadır. Kız arkadaşı Piper McLean ile okula gidiyor.”

"Onları kontrol edeceğim," diye söz verdim. "Ve sevgini gönder."

www.pdfoku.net

Omuz kasları düğümlenmemiş. "Teşekkürler. Ve eğer Leydi Artemis'le konuşursam..."

"Evet." Boğazımdaki hıçkırıkları bastırmaya çalıştım. Ah, ablamı nasıl özledim. "Ona elimden gelenin en iyisini ver."

Elini uzattı. "İyi şanslar Apollon."

"Sana da. Mutlu tilki avı."

Thalia acı acı güldü. "Mutlu olacağından şüpheliyim ama teşekkürler."

Artemis Avcılarını son gördüğümde, Güney Illinois Caddesi'nde bir devekuşu sürüsü üzerinde hilal ayı kovalarmış gibi batıya doğru koşuyorlardı.

Yol için krep

Yolculuğunuz için bir rehbere mi ihtiyacınız var?

domatesleri kontrol et

ERTE SABAH, Meg beni uyandırdı. "Gitme zamanı."

Göz kapaklarım titreyerek açıldı. Oturdum, homurdanarak. Güneş tanrısı olduğunuzda, geç saatlere kadar uyuyabilmek ender bir zevktir. Şimdi buradaydım, sadece bir ölümlüydüm ve insanlar beni şafakta uyandırmaya devam etti. Bin yılımı şafağın çatlaması olarak harcamıştım. Bundan bıktım.

Meg pijaması ve kırmızı bluzuyla başucumda duruyordu (Tanrı aşkına, içlerinde uyudu mu?), burnu her zamanki gibi akıyor ve elinde yarısı yenmiş bir yeşil elma.

"Bana kahvaltı getirdiğini sanmıyorum?" Diye sordum.

"Bu elmayı sana atabilirim."

www.pdfoku.net

"Boşver. kalkacağım."

Meg duş almaya gitti. Evet, bazen bunu gerçekten yaptı. Elimden geldiğince giyinip eşyalarını topladım ve mutfağa gittim.

Ben kreplerimi yerken (yum), Emmie mırıldandı ve mutfakta ortalığı karıştırdı. Georgina karşımda oturdu, topukları sandalyenin bacaklarına tekme atarak resimler yaptı. Josephine, kaynak istasyonunda durmuş, metal levhaları mutlu bir şekilde kaynaştırıyordu. Yakında görüşeceğimiz varsayımıyla bana veda etmeyi reddeden Calypso ve Leo, mutfak tezgahında durmuş, Leo'nun Camp Jüpiter gezisi için ne hazırlaması gerektiğini tartışıyor ve birbirlerine domuz pastırması fırlatıyorlardı. Her şey çok rahat ve ev gibi hissettirdi, eğer bir gün daha kalacaksam, bulaşıkları yıkamak için gönüllü olmak istedim.

Lityerses büyük bir fincan kahve ile yanıma oturdu. Yüzü hâlâ Heathrow Havalimanı'ndaki pist sistemine benziyor olsa da, savaş yaraları büyük ölçüde iyileşmişti.

"Onlara göz kulak olacağım." Georgina ve annelerine işaret etti.

Josephine veya Emmie'nin "gözlemlenmek" istediğinden şüpheliydim ama bunu Lityerses'e söylemedim. Bu ortama nasıl uyum sağlayacağını kendi başına öğrenmesi gerekecekti. Ben bile, şanlı Apollon, bazen yeni şeyler keşfetmek zorunda kaldım.

"Eminim burada iyi iş çıkarırsın," dedim. "Sana güveniyorum."

Acı acı güldü. "Nedenini anlamıyorum."

"Ortak bir zemini paylaşıyoruz - ikimiz de zorba babaların oğullarıyız ve yanlış seçimler tarafından yanıltıldık ve üzerimize yüklendik, ancak seçtiğimiz yollarda yetenekliyiz."

"Ve yakışıklı?" Bana çarpık bir gülümseme verdi.

"Doğal olarak bu. Evet."

www.pdfoku.net

Ellerini kahvesine sardı. "Teşekkürler. İkinci şans için."

"Onlara inanıyorum. Ve üçüncü ve dördüncü şanslar. Ama ben her insanı bin yılda bir kez affederim, o yüzden gelecek bin yıl boyunca işleri mahvetme."

"Bunu aklımda tutacağım."

Arkasında, en yakın koridorda, hayaletimsi turuncu bir ışığın titrediğini gördüm. İzin verdim ve başka bir zor vedalaşmaya gittim.

Agamethus dönel kavşağa bakan bir pencerenin önünde süzüldü. Parlayan tuniği eterik bir rüzgarda dalgalandı. Kendini yerinde tutuyormuş gibi bir elini pencere pervazına bastırdı. Diğer eli Magic 8 Ball'u tutuyordu.

"Hala burada olmana sevindim," dedim.

Okuyacak yüzü yoktu ama duruşu üzgün ve teslim olmuş gibiydi.

"Trophonius Mağarası'nda ne olduğunu biliyorsun," diye tahminde bulundum. "Gittiğini biliyorsun."

Kabul ederek eğildi.

"Kardeşin sana seni sevdiğini söylememi istedi," dedim. "Kaderin için üzgün.

"Ben de özür dilemek istiyorum. Sen öldüğünde Trophonius'un seni kurtarmak için yaptığı duayı dinlemedim. İkinizin o soygunun sonuçlarıyla yüzleşmeyi hak ettiğinizi hissettim. Ama bu… bu çok uzun bir ceza oldu. Belki çok uzun."

Hayalet cevap vermedi. Bedeni, sanki eterik rüzgar güçleniyor ve onu uzaklaştırıyormuş gibi titredi.

www.pdfoku.net

"İstersen," dedim, "tekrar tanrılığıma kavuştuğumda, Yeraltı Dünyasını bizzat ziyaret edeceğim. Hades'ten ruhunun Elysium'a geçmesine izin vermesini rica edeceğim."

Agamethus bana 8 topunu teklif etti.

"Ah." Küreyi aldım ve son kez salladım. "Senin dileğin nedir, Agamethus?"

Cevap suyun içinde süzüldü, küçük beyaz kalıp yüzünde yoğun bir kelime bloğu: GEREKEN YERE GİDECEĞİM. TROPHONIUS'U BULACAĞIM. KARDEŞİM GİBİ BİRBİRİNİZE İYİ BAKIN VE BEN YAPAMAYACAĞIM.

Pencere pervazındaki tutuşunu bıraktı. Rüzgar onu aldı ve Agamethus güneş ışığında zerrelere dönüştü.

www.pdfokur.net

Waystation'ın çatısında Meg McCaffrey'e katıldığımda güneş doğmuştu.

Sally Jackson'ın ona verdiği yeşil elbisenin yanı sıra şimdi tamir edilmiş ve temiz olan sarı tozluklarını giydi. Tepelerindeki tüm çamur ve guano temizlenmişti. Yüzünün iki yanında gökkuşağı renginde pipo temizleyicileri saçlarının arasından kıvrılıyordu - şüphesiz Georgina'nın bir veda modası hediyesi.

"Nasıl hissediyorsun?" Diye sordum.

Meg kollarını kavuşturdu ve Hemithea'nın domates tarlasına baktı. "Evet. Peki."

Sanırım bununla şunu demek istedi: Sadece delirdim ve kehanetler kustum ve neredeyse ölüyordum. Bu soruyu bana nasıl soruyorsun ve sana yumruk atmamamı bekliyorsun?

"Peki planın ne?" Diye sordum. "Neden çatı? Labirenti arıyorsak, zemin katta olmamız gerekmez mi?”

"Bir satire ihtiyacımız var."

"Evet, ama..." Etrafıma bakındım. Emmie'nin ekim yataklarının hiçbirinde büyüyen keçi adamı görmedim. "Nasıl niyetin-?"

"Şşş."

Domates bitkilerinin yanına çömeldi ve elini kire bastırdı. Toprak gürledi ve yukarı doğru kabarmaya başladı. Bir an için, parlayan kırmızı gözlerle ve tamamen Domateslerden oluşan bir kelime dağarcığıyla yeni bir karposun ortaya çıkmasından korktum!

Bunun yerine, bitkiler ayrıldı. Toprak yuvarlanarak yan yatmış genç bir adamın şeklini ortaya çıkardı. Yaklaşık on yedi, belki de daha genç görünüyordu. Yeşil bir gömleğin üzerine siyah yakasız bir ceket ve bacaklarına göre fazla bol bir kot pantolon giymişti. Kıvırcık saçlarının üzerine kırmızı örgü bir bere sarkmıştı. Kirli bir keçi sakalı çenesine yapışmıştı. Spor ayakkabılarının üst kısımlarında ayak bilekleri kalın kahverengi kürkle kaplıydı. Bu delikanlı ya tüylü halı çoraplarından hoşlanırdı ya da insan yerine geçen bir satirdi.

Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Sonra kollarında tuttuğu şeyi fark ettim - Enchiladas del Rey'den beyaz bir kağıt yiyecek torbası. Ah evet. Enchiladas'tan hoşlanan satir. Aradan birkaç yıl geçmişti ama şimdi onu hatırladım.

Şaşkınlıkla Meg'e döndüm. "Aslında bu daha önemli satirlerden biri, bir Vahşilerin Efendisi. Onu nasıl buldun?"

Omuz silkti. “Sadece doğru satiri aradım. Sanırım bu o."

Satir irkilerek uyandı. “Onları yemedim!” diye bağırdı. "Ben sadece..." Göz kırptı ve oturdu, şapkasından bir saksı toprağı akıyordu. “Bekle… burası Palm Springs değil. Neredeyim?"

www.pdfoku.net

Gülümsedim. "Merhaba, Kıvırcık Underwood. Ben Apollo'yum. Bu Meg. Ve sen, benim şanslı dostum, bizi Labirent'te yönlendirmek için çağrıldın."

Aegis, Thalia Grace tarafından kullanılan ve önünde Medusa'nın korku uyandıran bir görüntüsü olan bir kalkan; kullanmadığında gümüş bir bilekliğe dönüşüyor

Etiyopya Boğası, kırmızı postu tüm metal silahlara karşı dayanıklı olan dev, agresif bir Afrika boğası

Kral Erginus'un oğlu Agamethus; Trophonius'un üvey kardeşi, Kral Hyrieus'un hazinesine yaptıkları baskın sonrasında keşfedilmemesi için başını kesen üvey kardeşi

Amazon, savaşçı kadınlardan oluşan bir kabilenin üyesi

amfi tiyatro, performanslar veya spor etkinlikleri için kullanılan, sahnenin etrafında yarım daire şeklinde inşa edilmiş seyirci oturma yeri olan oval veya dairesel bir açık hava alanı

şarap tutmak için kullanılan amfora seramik kavanoz

Yunan savaş tanrısı Ares; Zeus ve Hera'nın oğlu ve Athena'nın üvey kardeşi

Yunan av ve ay tanrıçası Artemis; Zeus ve Leto'nun kızı ve Apollon'un ikizi

Asklepios tıp tanrısı; Apollon'un oğlu; tapınağı antik Yunanistan'ın şifa merkeziydi

Yunan bilgelik tanrıçası Athena

Atina şehrinin Atinalısı, Yunanistan

Atlas bir Titan; Calypso ve Zoë Nightshade'in babası; Titanlar ve Olimposlular arasındaki savaştan sonra gökyüzünü sonsuza kadar

www.pdfoku.net

tutmaya mahkum edildi; Herkül'ü sonsuza dek onun yerini alması için kandırmaya çalıştı, ancak karşılığında Herkül onu kandırdı.

blemmyae yüzleri göğüslerinde olan başsız bir kabile

Yunan avcılık ve balık ağları tanrıçası Britomartis; onun kutsal hayvanı griffin

Bruttia Crispina, 178'den 191'e kadar bir Roma İmparatoriçesi; on altı yaşındayken gelecekteki Roma İmparatoru Commodus ile evlendi; on yıllık evlilikten sonra zina suçundan Capri'ye sürüldü ve daha sonra öldürüldü.

Bizans, daha sonra Konstantinopolis (şimdi İstanbul) olan eski bir Yunan kolonisi

caduceus, genellikle kanatlı bir asanın etrafında dolanan iki yılan içeren, Hermes'in geleneksel sembolü

epik şiirin ilham perisi Calliope; Orpheus da dahil olmak üzere birkaç oğlun annesi

efsanevi Ogygia adasının tanrıça perisi Calypso; Titan Atlas'ın kızı; uzun yıllar kahraman Odysseus'u gözaltına aldı

Half-Blood Kampı, Long Island, New York'ta bulunan Yunan yarı tanrıları için eğitim alanı

Jüpiter Kampı, Kaliforniya'daki Oakland Tepeleri ve Berkeley Tepeleri arasında bulunan Roma yarı tanrılarının eğitim alanı

Kartaca Yılanı, Birinci Pön Savaşı sırasında Romalı General Marcus Atilius Regulus ve birlikleriyle yüzleşmek için Kuzey Afrika'daki Bagrada Nehri'nden çıkan 120 metrelik bir yılan.

Trophonius Mağarası, Trophonius Oracle'a ev sahipliği yapan derin bir uçurum

www.pdfokur.net

centaur yarı insan yarı at yaratıkların bir ırkı

centicore (ayrıca bkz. yale) herhangi bir yöne dönebilen büyük boynuzları olan vahşi, yak benzeri bir yaratık

Chiron bir centaur; Camp Half-Blood'da kamp faaliyetleri direktörü

chiton bir Yunan giysisi; omuzlarda broşlarla ve belde kemerle sabitlenmiş kolsuz bir keten veya yün parçası

Roma kanalizasyon sisteminin Cloacina tanrıçası

Colosseum, elli bin seyirci kapasiteli, Roma, İtalya'nın merkezindeki eliptik bir amfitiyatro; gladyatör yarışmaları ve halka açık gösteriler için kullanılır; Flavian Amfitiyatrosu da denir

Colossus Neronis (Colossus of Nero) İmparator Nero'nun devasa bronz heykeli; daha sonra güneş ışını tacının eklenmesiyle güneş tanrısına dönüştürüldü

Commodus Lucius Aurelius Commodus, Roma İmparatoru Marcus Aurelius'un oğluydu; babası öldüğünde on altı yaşında müşterek imparator ve on sekiz yaşında imparator oldu; 177'den 192'ye kadar hüküm sürdü ve megaloman ve yozlaşmıştı; kendini Yeni Herkül olarak görüyordu ve Colosseum'da hayvanları öldürmekten ve gladyatörlerle savaşmaktan hoşlanıyordu.

Girit adasının Giritlisi

Cyclops (Cyclopes, pl.) Her birinin alnının ortasında tek bir gözü olan ilkel bir dev ırkının üyesi

Daedalus, Minotaur'un (kısmen insan, yarı boğa) tutulduğu Girit'teki Labirent'i yaratan yetenekli bir zanaatkar

iblis için Yunanca daimon; ölümlüler ve tanrılar arasında bir aracı ruh

www.pdfokul.net

Batı Afrika'nın Hausa halkıyla ilişkilendirilen asırlık bir boks formu Dambe

Avrupa'da Tuna nehri kıyısında Tuna

Apollo'nun dikkatini çeken güzel bir naiad olan Daphne; ondan kaçmak için defne ağacına dönüştürüldü

Delos, Ege Denizi'nde Mikonos yakınlarında bir Yunan adası; Apollon'un doğum yeri

Yunan tarım tanrıçası Demeter; Titanlar Rhea ve Kronos'un kızı

Demeter'in emzirdiği ve nezaket gereği ölümsüzleştirmeye çalıştığı Kral Celeus'un bebek oğlu Demophon; Triptolemus'un kardeşi

Yunan şarap ve şenlik tanrısı Dionysos; Zeus'un oğlu

Dionysos Festivali, ana etkinlikleri tiyatro gösterileri olan tanrı Dionysos'u onurlandırmak için Yunanistan'ın Atina kentinde düzenlenen bir kutlama.

Ölüm Kapıları, Tartarus'ta bulunan Hades Evi'nin kapısı; kapıların iki yüzü vardır - biri ölümlü dünyada, diğeri Yeraltında

başkaları için Yoruba kelimesi elomìíràn

Elysium, tanrılar onlara ölümsüzlük verdiğinde Yunan kahramanlarının gönderildiği cennettir.

Erythaea, Apollo'nun sevgilisi Cumaean Sibyl'in, uzun bir yaşam vaat ederek onu terk etmeye ikna etmeden önce yaşadığı bir adadır.

Demeter ve Karmanor'un oğlu Eubouleus; domuz çobanlarının yunan tanrısı

www.pdfokur.net

Ceza Alanları, yaşamları boyunca kötü olan insanların ölümden sonra işledikleri suçlar için sonsuz ceza ile karşı karşıya gönderildikleri Yeraltı dünyasının bölümü.

Flavian Flavians, Roma İmparatorluğunu MS 69 ve 96 yılları arasında yöneten bir imparatorluk hanedanıydı.

Yunan toprak tanrıçası Gaea; Ouranos'un karısı; Titanların, devlerin, Tepegözlerin ve diğer canavarların annesi

Ganymede, Zeus'un Olympus'ta saki olarak hizmet etmesi için kaçırdığı Truva'lı ilahi bir kahramandır.

Germani (Germanus, şarkı söyle.) Ren nehrinin batısına yerleşen kabile halkı

Gidigbo, Nijerya, Afrika'nın Yoruba kentinden kafa vuruşu içeren bir güreş şekli

kalçalar için Yunanca gloutos

Gorgons üç canavar kız kardeş (Stheno, Euryale ve Medusa) canlı, zehirli yılanlara sahiptir; Medusa'nın gözleri bakanı taşa çevirebilir

Yunan ateşi, deniz savaşlarında kullanılan bir yangın silahıdır çünkü suda yanmaya devam edebilir

kartal başlı ve aslan gövdeli kanatlı bir yaratık griffin; Britomartis'in kutsal hayvanı

Önem açısından Delphi'den sonra ikinci sırada yer alan en eski Yunan Kahin'in yeri olan Dodona Korusu; korudaki ağaçların hışırtısı, bölgeye seyahat eden rahip ve rahibelere cevap verdi

Yunan ölüm ve zenginlik tanrısı Hades; yeraltı dünyasının hükümdarı

bir şeyleri kapan kanatlı bir dişi yaratık harpy

www.pdfokur.net

Kuzey Nijerya ve Nijer'de konuşulan bir dil olan Hausa; ayrıca bir halkın adı

Hekate büyü ve kavşak tanrıçası

Naxos Kralı Staphylus'un genç kızı Hemithea; Parthenos'un kız kardeşi; Apollo, babalarının öfkesinden kaçmak için uçurumdan atladıklarında onu ve kız kardeşini kurtarmak için ilahi kıldı.

Yunan ateş, zanaat ve demirci tanrısı Hephaistos; Zeus ve Hera'nın oğlu ve Afrodit ile evli

Yunan evlilik tanrıçası Hera; Zeus'un karısı ve kız kardeşi; Apollo'nun üvey annesi

Herkül'ün Yunan eşdeğeri Herakles; Zeus ve Alcmene'nin oğlu; tüm ölümlülerin en güçlüsü

Herkül'ün Roma eşdeğeri Herkül; büyük bir güçle doğan Jüpiter ve Alcmene'nin oğlu

Hermes Yunan gezgin tanrısı; ölülerin ruhları için rehber; iletişim tanrısı

Hessen paralı askerleri, İngilizler tarafından Amerikan Devrimi sırasında kendi askerlerini toplamayı çok zor buldukları zaman savaşmaya yardım etmek için işe alınan yaklaşık otuz bin Alman askeri.

hipokampi (hipokampüs, şarkı söyle.) yarı at, yarı balık yaratıklar

Artemis'in Avcıları, Artemis'e sadık ve yaşam boyu romantizmi reddettikleri sürece avlanma becerileri ve sonsuz gençlik ile yetenekli bir grup bakire

Hyacinthus, disk becerileriyle Apollo'yu etkilemeye çalışırken ölen bir Yunan kahramanı ve Apollon'un sevgilisi

www.pdfoku.net

tanrıların ve ölümsüzlerin kanı olan altın sıvıyı iç

ìgboyà güven, cesaret ve cesaret için Yoruba kelimesi

Pantheon'da kutsanmış, canavarlar için ölümcül olan nadir bir metal olan imparatorluk altını; varlığı imparatorların yakından korunan bir sırrıydı

Gökkuşağının Yunan tanrıçası İris ve tanrıların habercisi

Julius Caesar, Roma'yı cumhuriyetten Roma İmparatorluğu'na dönüştüren bir diktatör olan Romalı bir politikacı ve general

Karmanor küçük bir Yunan hasat tanrısı; Girit'te Demeter ile evlenen yerel bir tanrı; birlikte domuz çobanlarının tanrısı olan Eubouleus adında bir oğulları oldu.

karpoi (karpos, şarkı.) tahıl ruhları

On iki Titan'ın en küçüğü Kronos; Ouranos ve Gaia'nın oğlu; Zeus'un babası; annesinin emriyle babasını öldürdü; Kader, hasat, adalet ve zamanın Titan efendisi

Labirent Aslen Girit adasında zanaatkar Daedalus tarafından Minotaur'u tutmak için inşa edilmiş bir yeraltı labirenti

Yunanca unutkanlık kelimesi Lethe; Yeraltı dünyasında suları unutkanlığa neden olan bir nehrin adı; Yunan unutulmuş ruhunun adı

Artemis ve Apollon'un Zeus'lu annesi Leto; annelik tanrıçası

Küçük Tiber, Jüpiter Kampı'nın bariyeri

Kral Midas'ın oğlu Lityerses; insanları hasat yarışmalarına davet etti ve yendiklerinin kafasını keserek ona “İnsanların Azraili” lakabını kazandırdı.

www.pdfoku.net

Marcus Aurelius, MS 161'den 180'e kadar Roma İmparatoru; Commodus'un babası; “Beş İyi İmparator” un sonuncusu olarak kabul edildi.

Marsyas, bir müzik yarışmasında Apollo'ya meydan okuduktan sonra Marsyas'ın canlı canlı derisinin alınmasına yol açan bir satirdir.

melomakarona Yunan Noel bal kurabiyeleri

Midas, dokunduğu her şeyi altına dönüştürme gücüne sahip bir kral; Lityerses'in babası; Apollo ve Marsyas arasındaki müzik yarışmasında Marsyas'ı kazanan olarak seçti ve Apollo'nun Midas'a eşek kulakları vermesiyle sonuçlandı.

Girit Kralı Minos'un yarı insan yarı boğa oğlu Minotaur; Minotaur, gönderilen insanları öldürdüğü Labirent'te tutuldu; sonunda Theseus tarafından yenildi.

Mnemosyne Titan hafıza tanrıçası; Ouranos ve Gaia'nın kızı

Olimpos Dağı, On İki Olimpiyatçının evi

Othrys Dağı, Yunanistan'ın merkezinde bir dağ; Titanlar ve Olimposlular arasındaki on yıllık savaş sırasında Titanların üssü

myrmeke, avını yemeden önce zehirleyen ve felç eden karınca benzeri büyük bir yaratık; çeşitli metalleri, özellikle altını korumakla bilinir

güzelliğiyle tanınan bir avcı olan Narcissus; nehir tanrısı Cephissus ve su perisi Liriope'nin oğlu; kendini beğenmiş, kibirli ve hayranları küçümseyen biriydi; kendi yansımasına aşık oldu; Narcissus aynı zamanda Commodus'un imparatoru küvetinde boğan kişisel antrenörü ve güreş partnerinin adıydı - bunlar iki farklı Narcissus'du.

Nemean Lion, Yunanistan'da Nemea'yı rahatsız eden büyük, kısır bir aslan; postu tüm insan silahlarından etkilenmezdi; Herkül onu çıplak elleriyle boğdu

www.pdfoku.net

Nero, MS 54'ten 58'e kadar Roma İmparatoru olarak hüküm sürdü; annesini ve ilk karısını idam ettirdi; birçoğu Roma'yı yakıp yıkan bir yangından sorumlu olduğuna inanıyor, ancak çarmıhlarda yaktığı Hıristiyanları suçladı; temizlenmiş araziye abartılı yeni bir saray inşa etti ve inşaat masrafları onu vergileri artırmaya zorladığında desteğini kaybetti; intihar etti Dokuz Muses Yüzyıllardır sanatçılara ve yazarlara ilham veren Yunan edebiyat, bilim ve sanat tanrıçaları

perisi doğayı canlandıran bir dişi doğa tanrısı

Ouranos ve Gaia'nın en büyük oğlu Oceanus; denizin titan tanrısı

Perisi Calypso'nun evi ve hapishanesi olan ada Ogygia

Delphi'li Oracle, Apollo kehanetlerinin konuşmacısı

Trophonius'un Oracle'ı, ölümünden sonra bir Oracle'a dönüşen bir Yunan; Trophonius Mağarası'nda bulunan; onu arayanları korkutmasıyla bilinir

Orion, bir akrep tarafından öldürülene kadar Artemis'in hizmetkarlarının en sadık ve en değerlisi olan dev bir avcıdır.

Ouranos, gökyüzünün Yunan kişileşmesi; Gaea'nın kocası; Titanların babası

Yunan vahşi tanrısı Pan; Hermes'in oğlu

Naxos Kralı Staphylus'un genç kızı Parthenos; Hemithea'nın kız kardeşi; Apollo, babalarının öfkesinden kaçmak için uçurumdan atladıklarında onu ve kız kardeşini kurtarmak için ilahi kıldı.

Peloponnese, Yunanistan'ın güneyinde, ülkenin kuzeyinden Korint Körfezi ile ayrılan büyük bir yarımada ve coğrafi bölge

Yeraltı dünyasının Yunan kraliçesi Persephone; Hades'in karısı; Zeus ve Demeter'in kızı

www.pdfoku.net

anüs için podex Latince

Yunan deniz tanrısı Poseidon; Titanlar Kronos ve Rhea'nın oğlu, Zeus ve Hades'in kardeşi

Potina, ne içtiklerini izleyen bir Romalı çocuk tanrıçası

praetor, seçilmiş bir Roma sulh hakimi ve ordunun komutanı

İlkel Kaos, var olan ilk şey; Kaderlerin geleceği dokuduğu pislik; ilk tanrıların üretildiği bir boşluk

prensler Roma prensi; erken imparatorlar bu unvanı kendileri için kullandılar

Python, Gaea'nın Delphi'de Oracle'ı korumak için atadığı korkunç bir yılan

Dünya ile Yeraltı Dünyası arasındaki sınırı oluşturan nehir Styx Nehri

satyr bir Yunan orman tanrısı, yarı keçi ve yarı insan

Sibyl bir peygamber

Sibylline Books Yunanca yazılmış kafiyeli kehanetlerden oluşan bir koleksiyon

Sparta, antik Yunanistan'da askeri hakimiyete sahip bir şehir devleti

spatha Roma süvari birlikleri tarafından kullanılan uzun bir kılıç

Yunanistan'ın Naxos kralı Staphylus; Dionysos'un yarı tanrı oğlu; Hemithea ve Parthenos'un babası

Styx güçlü bir su perisi; deniz Titan'ın en büyük kızı Oceanus; yeraltı dünyasının en önemli nehri tanrıçası; nefret tanrıçası; Styx Nehri onun adını taşıyor

www.pdfoku.net

Suburra, Roma şehrinin kalabalık ve alt sınıflardan oluşan bir bölgesi

Tantalos tanrılara kendi oğlundan yaptığı bir yahni yediren bir kral; lanetinin bir meyve ağacının altındaki bir su havuzunda sıkışıp kalmak, ancak asla içemeyecek veya yemek yiyemeyecek olduğu Yeraltı Dünyası'na gönderildi.

Gaea'nın Tartarus kocası; uçurumun ruhu; devlerin babası; Yeraltı dünyasının en alt kısmı

Teumessian Fox, bir suçun cezası olarak Teb şehrini harap etmek için tanrılar tarafından gönderilen dev bir tilki; canavarın kaderi asla yakalanmamaktı

Üç Kader Tanrılardan önce de Kaderler vardı: Yaşam ipliğini ören Clotho; Bir yaşamın ne kadar süreceğini belirleyen ölçücü Lachesis; ve hayatın ipini makasıyla kesen Atropos

Three Mile Island, Harrisburg, Pensilvanya yakınlarında, 28 Mart 1979'da 2 numaralı reaktörde kısmi bir erimenin meydana geldiği ve kamuoyunda endişeye neden olan bir nükleer santral.

Hafıza Tahtı Mnemosyne, bir dilekçe sahibinin Trophonius Mağarası'nı ziyaret ettikten ve Kahin'den ayetler aldıktan sonra oturacağı bu sandalyeyi oydu; Dilekçe sahibi sandalyeye oturduktan sonra ayetleri tekrar sayar, rahipler onları yazar ve bunlar bir kehanet haline gelirdi.

İtalya'nın üçüncü en uzun nehri olan Tiber Nehri; Roma, bankaları üzerine kurulmuştu; eski Roma'da idam edilen suçlular nehre atılırdı.

Titan Savaşı, Olympians'ın tahtı almasıyla sonuçlanan Titanlar ve Olimposlular arasındaki on yıllık destansı savaş

Titanlar, Altın Çağ'da hüküm süren ve daha genç bir tanrı ırkı olan Olimposlular tarafından devrilmiş, Gaea ve Ouranos'un soyundan gelen güçlü Yunan tanrılarından oluşan bir ırktır.

www.pdfoku.net

Kral Celeus'un oğlu ve Demophon'un kardeşi Triptolemus; Demeter'in favorisi; saban ve tarımın mucidi oldu

her iki tarafında üç sıra kürek bulunan bir Yunan savaş gemisini trireme

triumvirate üç partiden oluşan bir siyasi ittifak

Truva Savaşı Efsaneye göre Truva Savaşı, Truvalı Paris'in Helen'i kocası Sparta kralı Menelaus'tan almasından sonra Akhalar (Yunanlılar) tarafından Truva kentine karşı yapılmıştır.

Apollo'nun Delphi'deki tapınağının tasarımcısı ve karanlık Oracle'ın ruhu olan Apollo'nun yarı tanrı oğlu Trophonius; Kral Hyrieus'un hazinesine yaptıkları baskın sonrasında keşfedilmemek için üvey kardeşi Agamethus'un başını kesmişti.

Truva, günümüz Türkiye'sinde yer alan bir Roma şehri; Truva Savaşı'nın yeri

Ruhların sonsuza dek gittiği ölülerin krallığının yeraltı dünyası; Hades tarafından yönetiliyor

Antik Roma cumhuriyetinin ilk ve en önemli yollarından biri olan Via Appia the Appia Yolu; Roma ordusu, MÖ 73'te Spartacus liderliğindeki isyanı bastırdıktan sonra, altı binden fazla köleyi çarmıha gerdiler ve cesetleriyle birlikte 130 mil boyunca yolu kapladılar.

yale (ayrıca bkz. centicore) herhangi bir yöne dönebilen büyük boynuzları olan, yak benzeri vahşi bir yaratık

Yoruba, Nijerya, Afrika'daki en büyük üç etnik gruptan biri; ayrıca Yoruba halkının bir dili ve dini

Zeus gökyüzünün Yunan tanrısı ve tanrıların kralı

www.pdfoku.net

Atlas'ın kızı Zoë Nightshade, sürgüne gönderildi ve daha sonra Artemis Avcıları'na katılarak Artemis'in sadık teğmeni oldu.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.

www.pdfoku.net